

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

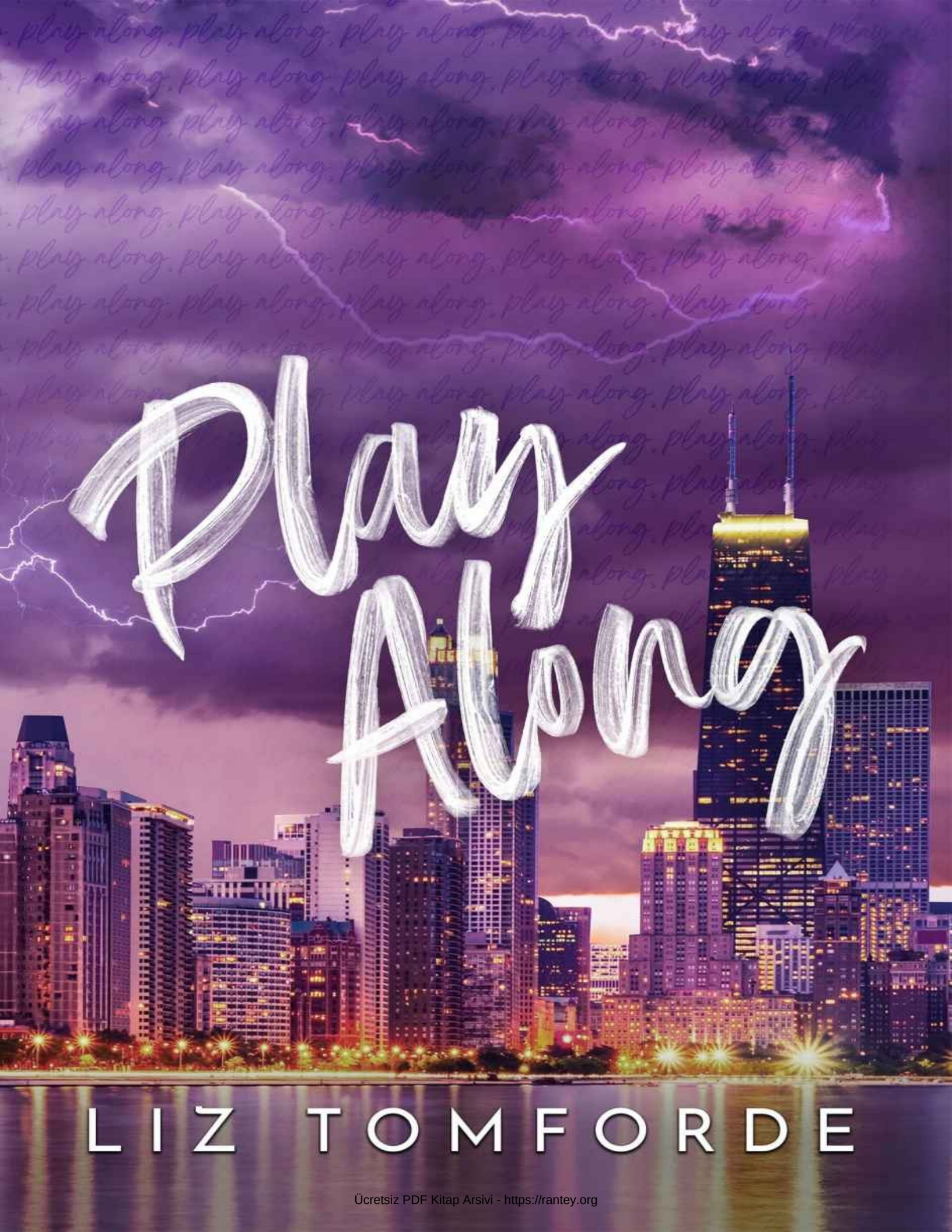
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire image is a photograph of the Chicago skyline at night, viewed from across a body of water. The city lights are reflected in the water. Several bright lightning bolts are visible in the dark, cloudy sky. Overlaid on this background is the text 'play along' repeated many times in a small, light purple, cursive font. In the center, the words 'play' and 'Along' are written in a large, white, thick, hand-drawn script font. The word 'play' is on the top line and 'Along' is on the bottom line, with the 'A' in 'Along' being particularly large and stylized.

play Along

LIZ TOMFORDE

Yazar Hakkında

Kuzey Kaliforniya'da doğup büyüyen Liz Tomforde, beş çocuğun en küçüğüdür. Spor izleyerek ve oynayarak büyüdü. Romantizmle ilgili her şeyi, seyahat etmeyi, köpekleri, hokeyi ve basketbolu seviyor.

Seyahat etmediği ya da yazmadığı zamanlarda Liz'i iyi bir kitap okurken ya da golden retriever cinsi köpeği Luke'u memleketinde yürüyüşe çıkarırken bulabilirsiniz.

[instagram.com/liztomforde.author](https://www.instagram.com/liztomforde.author)
[pinterest.com/liztomforde](https://www.pinterest.com/liztomforde)
[tiktok.com/@liztomforde.author](https://www.tiktok.com/@liztomforde.author)
[facebook.com/LizTomforde.author](https://www.facebook.com/LizTomforde.author)

Ayrıca Liz Tomforde tarafından

Rüzgarlı Şehir Serisi

Mile High
Doğru Hamle
Yakalandım

Liz Tomforde
ile Birlikte
Oynayın

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2024 yılında Hodder & Stoughton Limited An Hachette UK
şirketi tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır

Telif Hakkı © Liz Tomforde 2024

Liz Tomforde'un Eser Sahibi olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı,
Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Kapak tasarımı: Ever After Cover Design
Kapak fotoğrafları © Shutterstock.com (Las Vegas, fırtına ve gökyüzü,
şehir), Unsplash (şimşek)

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni
alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir
erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt veya kapak
dışında başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın
dağıtılamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek
kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu başlık için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir Ciltsiz

ISBN 978 1 399 72861 4
Ebook ISBN 978 1 399 72860 7

Hodder & Stoughton Limited
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

Mükemmel kusurlu olmaya

İçindekiler

[Oynatma](#)

[Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

Çalma Listesi

Love On the Run - Sons of Zion feat. Jackson Owens	2:57
Sarhoş ve Ben Sarhoşum - Marc E. Bassy	3:56
Saplantılı - Mariah Carey	4:02
You Got It - Jamieboy & Myles Parrish	3:36
Lose Control - Teddy Swims	3:30
Kötü Taraf - iyla	2:40
Ana Sayfa - İyi Komşular	2:37
Bayan Poli Sci - Paul Russell & Khary	2:08
Klasik - MKTO	2:55
Trial By Fire - Marc E. Bassy feat. Bibi Bourelly	2:34
Mevsimler - VEDO	3:20
DFMU - Ella Mai	3:17
Benim Olmalı - Kiana Ledé feat. Ant Clemons	2:31
MARS - Mario	3:48
Abrakadabra, Bölüm 2 - Wes Nelson	2:47
6 ay - John K	3:37
Make Me Wanna - VEDO	3:40
Çıplak - James Arthur	3:53
This City Remix - Sam Fischer feat. Anne-Marie	3:17
Rahat - H.E.R.	4:15
Love Like This - Natasha Bedingfield feat. Sean Kingston	3:42

Önsöz

Isaiah

Üç yıl önce

Yılın en kötü günü. Her yılın en kötü günü.

Bu günü genellikle takım arkadaşlarımla birlikte sezon öncesi kaynaşma gezisinde geçiririm. Cancun ya da Miami'de, havuz kenarında kokteyliyi yudumlarırken, etrafımı saran partiden tamamen uzaklaşmış olmalıydım.

Ama bu yıl havuz kenarında, sarhoş ya da dikkatim dağınık değil. Takımın kulüp binasının dışındaki kadınlar tuvaletinde saklanıyorum çünkü bu sezon erken başlıyor ve ne yazık ki beyzbolun ilk günü benim için yeterince dikkat dağıtıcı değil.

Kadınlar tuvaleti tertemiz ve bizimkinden sonsuz derecede daha temiz. Burada kadife bir kanepe ve tezgahın üzerinde küçük parfüm şişeleri var. Güzelce katlanmış el havluları ve cam bir kasede akşam naneleri. Erkekler tuvaletinden çok daha güzel kokuyor ve tek umudum diğer çocukların buranın ne kadar güzel olduğunu fark etmemeleri çünkü burası benim gizli saklanma yerim ve son altı yıldır da öyleydi - Windy City Warriors'da kısa forvet oynamak için seçildiğimden beri.

Burada çalışan hiç kadın yok, bu yüzden kendime zaman ayırmak istediğimde benden başka kimse bu tuvaleti kullanmıyor.

Takımdaki vahşi kişi olduğumu söyleyebilirsiniz. Biraz pervasız ve çokça ukala olan kişi. Etrafındaki herkesi güldürdüğü sürece kendisini şaka malzemesi haline getirecek olan adam. Bu yüzden, sezona

sinir krizi geçirmek ya da takım arkadaşlarımla önünde küçük bir sürtük gibi ağlamak benim için tam olarak bir marka olmazdı. Yirmi sekiz yaşında bir adamım ve bunca yıldan sonra bile bugünün benim için zor olduğunu itiraf etmekten utanmıyorum. Benden iki yaş büyük olan erkek kardeşim, annemin arabasıyla eve dönerken arabasının bir ağaca takıldığı haberini vermek zorunda kaldığında sadece on üç yaşındaydım.

ve onu bir daha asla göremeyecektik.

Yani evet, yılın en kötü günü.

Dizlerimi zıplata zıplata, kendimi toparlamaya çalışarak tuvaletlerden birinin kapalı kapağına oturuyorum. Aptal, her şeyi omuzlarından atan Isaiah Rhodes'a geri dönmeye ihtiyacım var. Etrafındaki herkesi nasıl mutlu edeceğini bilen kişi. Kulüp binasına girdiğimde buradaki herkesin görmeyi beklediği kişi.

O adam olmayı seviyorum. Zamanın yüzde doksanında doğal olarak o adam oluyorum. Küçükken, ağabeyimi gülümseyemeyecek kadar stresliyen bile güldürebildiğimi fark ettim ve bu sayede başarılı oldum. Sanki hayattaki amacımı bulmuş gibiydim - çevremdekileri mutlu etmek, bu yüzden üzgün, hüzünlü anları özel tutma eğilimindeyim.

Kabinden çıkmadan önce kendime son bir hüzün anı veriyorum, lavaboda yüzüme biraz su çarpıyorum ve kadınlar tuvaletinden çıkıyorum.

Ama kapıyı açar açmaz dışarıdan sesler geliyor. Kulüp binasının bu kısmı genellikle boştur, bu yüzden Dr. Fredrick'in sesini tanıyarak duraksıyorum. Az önce kendime özel bir ağlama yaptığımı kimsenin bilmesini istemediğim için kendimi gizliyor ve gözden uzak tutuyorum.

"Başvurunuzda yalan söylediniz."

Bir kadının "Ben yalan söylemedim" diye karşılık verdiğini duyuyorum.

Dr. Fredrick bu konuşmayı sadece ikisinin arasında tutmak için sesini alçaltıyor ama ben onu gayet net duyabiliyorum.

"Yanlış yönlendirdin ve bunu biliyorsun."

"Kenny, Kennedy'nin takma adı."

Bunun üzerine küçük bölmenin arkasından bakınca Dr. Fredrick'in bir kadına baktığını gördüm.

Yüzünü.

Sırtı bana dönük olduğu için nasıl göründüğünü göremiyorum, ama tam boyunda durduğunda Dr. Fredrick'in çenesine ancak ulaşıyor ve o da uzun bir adam sayılmaz. Saçları kalın bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve sırtının ortasına düşüyor. Rengini seçemiyorum ama sıradan bir sarışın ya da esmerden farklı bir tonda olduğunu söyleyebilirim. Sadece ne olarak sınıflandırdığınızdan emin değilim.

Dr. Fredrick'in gözleri etrafını tarıyor, yalnız olduklarından emin oluyor, ben de bir kez daha dinlemek için hızla bölmenin arkasına saklanıyorum.

"Burası size göre bir yer değil. İş teklifini reddetmenizi ve sizin gibi biri için daha uygun bir pozisyon bulmanızı öneririm."

"Benim gibi biri, yani bir kadın mı?"

Ne oluyor be?

Dr. Fredrick hiçbir zaman favorim olmadı. Kendisi Sağlık ve Zindelik Departmanımızın başı ve takımın baş doktorudur. Diğer tüm doktorlar, beslenme uzmanları ve atletik eğitmenler ona rapor veriyor ve onun bu iması karşısında adama duyduğum saygı pencereden uçup gidiyor.

Sanki başını belaya sokmadan söyleyeceği doğru şeyi hesaplıymış gibi bir an sessiz kalıyor.

"Başlangıçta işe aldığım işin artık doldurulmasına gerek kalmadı. İnsan kaynaklarının bana söylediğine göre, teklifi iptal edemem ama değiştirebilirim. Bu noktada, sadece bir atletik antrenör işe almak istiyorum."

"Ne?" diye soruyor şaşkın bir kahkahanın ardından. "Ama ben bir

M.D. Atletik antrenör olarak gemiye gelmemi mi bekliyorsunuz?"

"Gemiye gelmeni hiç beklemiyorum."

"Dr. Fredrick, bu iş için Chicago'ya yeni taşındım. Referanslarımı gördünüz. Yaptığım stajları gördünüz. Beni bu yüzden işe aldınız."

"O zamanlar kimi işe alacağıma dair farklı bir fikrim vardı." "Çünkü benim bir erkek olduğumu düşünüyordun."

"Bunu sizinle daha fazla tartışmayacağım. Windy City Warriors için çalışmak istiyorsan, bunu giriş seviyesinde bir atletik antrenör olarak yapabilirsin. İşe alacağım pozisyon bu."

Tereddüt ediyor ve kendinden emin bir şekilde "Cevabıma ne zaman ihtiyaın var?" diye sorarken omuzlarının dikleştiğini hayal edebiliyorum.

"Günün sonuna kadar."

"Peki. Kararımı yakında bildireceğim."

Bir anlık sessizlik beni konuşmanın bittiğine inandırıyor ama sonra Dr. Fredrick'in araya girip şöyle dediğini duyuyorum: "Bayan Kay, eğer gemiye gelmeye karar vererseniz, bu size yapacağım tek uyarı olacak. Eğer oyuncularından biriyle aranızda saçma sapan bir şey olduğuuna dair en ufak bir ipucu bile olursa, görevinize son verilecektir. Benim için çalışacak kadınları işe almamamın bir nedeni var. Soyunma odalarında, uçaklarda ve otellerde onlarla birlikte olacaksın. Dikkat dağıtmadığınızdan emin olmanızı bekliyorum."

Kadınları işe almamamın bir sebebi var. Lanet olası pislik. "Tüm saygımla, Dr. Fredrick, son iki günümü Connecticut niversitesi'nin atletizm programının tamamı için sadece üç doktordan biri olarak yıllarca çalıştım. Gemişimde profesyonelliğimi sorgulamanızı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Onlar ocuktu. Bunlar ise erkek," diye cevap veriyor. "Sanırım burada ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsunuz."

Boğazını temizliyor ve sorguladığı profesyonelliği hakkında söylenecek bir şey var, çünkü bu ben olsaydım, muhtemelen çenesine bir sağ kroşe indirirdim.

Bu konuda biraz dşncesizimdir.

"ğlene kadar cevabımı almış olursun," diyerek sözlerini bitiriyor.

Uzakta ayak sesleri duyuluyor ve her adımda daha da yükselerek bana doğru geliyorlar. Gizlice dinlerken yakalanmadan gidebileceğim bir yol yok ve her ne kadar bu bilgiyi

Monty, saha yöneticimiz, Dr. Fredrick'e önceden bilgi vermeyi planlamıyorum.

Bu yüzden, güvende olmak için, etrafın ondan temizlendiğinden emin olana kadar kadınlar tuvaletine geri dönüyorum.

Baş doktorumuzun zaten hayranı değildim. Bana sorarsanız biraz yalaka, takımdaki erkeklerle her zaman kanka olmak istiyor ama bu kadınla konuşma şekli, sanki ondan daha iyiymiş gibi, Warriors organizasyonundaki herkese onun ne kadar cinsiyetçi bir pislik olduğunu söylemeye hevesliyim.

"Cinsiyetçi bok parçası."

Banyo kapısının hemen diğer tarafında kendi iç diyalogumun bana korkunç bir tonda geri döndüğünü duyuyorum.

Koridordaki kadın hiç kullanılmayan tuvalete giriyor, ben de kendimi bir kabinin arkasına saklıyorum. Oturmuyorum. Tam bir sürüngen gibi ayakta duruyorum çünkü kendimi bu duruma nasıl soktuğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Kabin kapısındaki aralıktan bakarken aynadaki yansımasını görüyorum. Ellerini lavabo tezgahına dayamış, başını öne eğmiş, henüz görmediğim yüzünü saklıyor.

Kendi kendine gülüyor. "Az önce ne oldu lan?"

Sonra derin bir nefes alıyor ve sonunda dik duruyor, aynada kendine bakıyor ve bana da aynı görüntüyü veriyor ... sadece bu günle ilgili hissettiğim iç burkucu keder beklemeye alınıyor, çünkü şimdi tamamen dikkatim dağılmış durumda.

Saç rengini kategorize edemediğim ve ses tonuyla her erkeğin taşaklarını korkudan büzüştüren bu ufak tefek kadın çok etkileyici.

Kızarmış, kremi teninin her santimini çiller süslüyor. Benimkilere çok benzediği için tahmin yürüterek kahverengi diyebileceğim gözler. Ve dudaklar... Ağlamamak için dişlerinin altına sıkıştırdığı dudaklar, çünkü üzgün olmak yerine kızgın olmayı istediği belli.

İçgüdülerim diyebilirsiniz ama şu anda kaşları çatık olmasa gülümsemesinin beni aydınlatabileceğini hayal edebiliyorum.

Kendini izlerken gözleri parlamaya başlıyor. "Hayır," diye yalvarıyor. "Burada olmaz. Topla kendini, Kennedy."

Kennedy.

Derin bir nefes alarak başını sallıyor. "Ve kendi kendine konuşmayı kes, seni ucube."

Ve işte böyle, yılın en kötü gününde, dudaklarımın eğildiğini hissediyorum.

Telefonunu çıkarıp birini aramasını ve tuvalette volta atarken hoparlörü açmasını dikkatle izliyorum.

Muhtemelen varlığımı duyurmalıyım. Bu mahremiyet ihlali gibi geliyor ama şu anki durumumu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Hey, ben sadece kadınlar tuvaletinde takılmayı seviyorum. Benim için endişelenme. Hemen ellerimi yıkayacağım. Kenara çekilebilir misin?

Sağlık ve Zindelik Departmanı Başkanımızla yaptığınız konuşmaya kulak misafiri oldum. İstersen seninle İK'ya gelebilirim. Ayrıca, gerçekten çok güzelsin.

"Hey, n'aber?" diyor telefonun diğer ucundan bir erkek sesi.

Ondan hemen nefret ettim.

"Konuşmak için vaktin var mı?" diye soruyor. "Konuşmaya ihtiyacım var."

"Şu anda takım fotoğraflarım var ve sırada ben varım. İyi misin?"

Kendini toparlamak için bir an gözlerini kapatıyor. "Evet, tabii ki. Sadece üvey kardeşime merhaba demek istedim."

Üvey kardeş. Not edildi.

"Merhaba. Seni özledim. İlk günün iyi geçiyor mu?"

Aynada kendine bakıyor ve yalan söylüyor. "Her şey harika gidiyor."

"Güzel. Hey, benim gitmem gerek. Fotoğraf çektirmeye hazırım ama beni daha sonra arayın, görüşürüz."

Tamamen yabancı olan benim bile sahte olduğunu bildiğim bir gülümsemeyi yapıyor. "Yapacağım." Kennedy telefonu kapattı, sonra sessiz bir "siktir" çekerek başını eğdi.

Bu kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama onu gülümsetecek birine ihtiyacı olduğunu biliyorum ve bu benim uzmanlık alanım. Aynı zamanda kadere inanan biriyim ve bu gün takvimdeki en sevmediğim tarih olsa da, bu günde olan şeylerde bir anlam bulma eğilimindeyim.

Belki de o konuşmaya kulak misafiri olmam gerekiyordu.

Belki de konuşacak birine ihtiyacı olduğu için kendimi kadınlar tuvaletinde buldum.

Belki de annem bugün beni kendi yoluna göndermiştir.

Bu son inanç, tam olarak düşünmeden gözlerimi kapatıp ağzımı açmama neden oldu. "İş teklifi hakkında konuşacak birine ihtiyacın varsa, yardımcı olabilirim."

Tanrım, bu ne kadar ürkütücüydü?

Gözlerimi yeniden açıp onun aynaya doğru fırlayışını izliyorum, sonra yansımda ayaklarımı buluyorlar.

"Kadınlar tuvaletinde ne yapıyorsun?" "13 beden beni ele mi verdi?"

"Beni mi gözetliyorsun?"

"Teknik olarak, buraya ilk ben geldim. Hatırladın mı?"

Gözleri durakta ilerlerken daralıyor ve dar aralıktan benimkileri buluyor. "Sorularımdan herhangi birine cevap verecek misin yoksa kendi sorularınla karşılık vermeye devam mı edeceksin?"

İçimden bir kahkaha havlaması kaçıyor. Bunu sevdim.

"Kadınlar tuvaletinde saklanıyorum çünkü berbat bir gün geçiriyorum ve kulak misafiri olduğum kadarıyla sen de öylesin."

Kulaklarına kadar yükselen omuzları tekrar yerine oturdu. "Oh."

Kapının kilidini açarak, o tam olarak görünene kadar kapıyı içeri doğru sallıyorum.

Siyah tayt, sıkı bacaklarının her santimini sarıyor. Koyu gri bir çeyrek fermuar dirseklerinin etrafında toplanıyor ve ayaklarında tertemiz beyaz spor ayakkabılarla tamamlanıyor. Çilleri ön kollarından ve ayak bileklerinden aşağıya doğru devam ediyor ve beni soluk teninin onlarla boyandığına inandırıyor.

Atletik giysiler giymek için parlatılmış. Ve güzel. Çok, çok güzel.

"Boktan günümün ne kadarına kulak misafiri oldun?" diye sorarken sesi daha az korkutucu.

Onunla lavaboda buluşup kalçamı tezgâha dayadım ve yüzümü ona döndüm. "Dr. Fredrick ile koridorda yaptığınız konuşmayı duydum. Beni görmesin diye buraya geri geldim."

"Oh." Başını sallıyor, gözlerini benden kaçırıyor. "Yani, hepsi." "İK ile konuşmalıyız ya da ben saha müdürüyle konuşabilirim,

Monty. Bunu takım sahibine götürebilir-"

"Hayır. Hayır, hiçbir şey söylemek istemiyorum. Bu cinsiyetçi bir patronla ilk karşılaşmam değil. Sonuçta spor sektöründe çalışan bir kadınam."

Durakladım. "Patron? Yani işi kabul ediyor musun?"

"Ben-" Donup kalıyor, gözleri tüm vücudumu inceliyor. Boyum 1.80 ama normal kıyafetlerimi giydiğim için pek göze çarpmıyorum. "Kimsin sen?"

O zaman fark ediyorum ki, potansiyel olarak çalışabileceği takımın ilk forveti olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve bilinmeyen kimliğimi kendi avantajıma kullanmak için her türlü niyete sahibim.

"Şu anda sadece konuşacak biriyim. Konuşmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Beni değerlendirmeye çalışırken gözlerinde güven vermeyen bir soru var ama içinde bulunduğu çıkmazı aşma ihtiyacı bana karşı duyduğu her türlü şüpheden daha ağır basıyor.

"Profesyonel sporların hiçbir yerinde iş bulamıyorum." İtirafı bir an havada asılı kaldı. "Columbia'dan birincilikle mezun olmamın bir önemi yok. İhtisasımı yaptığım doktorların referanslarım için aradıklarında beni övmeleri önemli değil. Ulusal şampiyona kazanan atletizm programlarına sahip birinci ligdeki bir okulda Başhekim olan en genç kişi olmam önemli değil. Hayır, bunların hiçbirinin önemi yok çünkü benim iki memem ve bir vajinam var."

Açık sözlülüğü karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım." Sağ eliyle yüzünü kapatmadan önce yüzünü buruşturuyor. "Tamamen yabancı birine iki memem olduğunu söylediğime inanamıyorum."

"Üç tane olduğunu söyleseydin çok daha fazla etkilenirdim."

Parmaklarının arasından bakıyor ve ben de en yaramaz sırıtışımı takınıyorum. Elini yüzünden çekip utangaç bir gülümseme ortaya çıkardığında o parlayan gözleri hiçbir yerde bulamıyorum.

Utangaç, evet. Ama yine de bir gülümseme.

Elini sıkamak için elimi uzattım. "Isaiah." O da bana karşılık verdi. "Kennedy."

"Pekala, Kennedy, artık yabancı olmadığımı göre, bana şu iki memenden biraz daha bahset."

Gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ama bu kez büyük ve içten bir gülümseme, gülümsemesini kırmaya çalışıyor. "Bunu bir süre yanımda taşıyacağım, değil mi?"

"Kesinlikle." Başımı yana eğiyorum. "Adının Kenny olduğunu duyduğumu sanıyordum?"

Kıkırdıyor, bu güzel ama biraz da mahcup ses. "Hiç kimse bana Kenny demedi. Kennedy ismini kullandığımda altı farklı ret mektubu aldıktan sonra bu ismi benimsedim."

"Şey, Kenny-"

"Hayır-"

"Bana iş teklifinden bahset."

Yorgun bir nefes çekti. "İhtisasımı bitirdiğimden beri profesyonel sporlara girmeye çalışıyorum. Amacım bir gün takım doktoru olmak ama hiçbir yere girmeyi başaramadım. Birlikte okula gittiğim, zar zor mezun olan ve referansları benden çok daha zayıf olan kişiler benim başvurduğum işlere giriyor. Bu yüzden buradaki ikinci doktor olma teklifi geldiğinde hemen kabul ettim. Eşyalarımı topladım ve geçtiğimiz hafta sonu Chicago şehir merkezinde bir binaya taşındım. Dr. Fredrick ile sadece e-posta yoluyla konuştuk çünkü kendisi sezon dışında izinliydi. Referanslarım

Kadın olduğumu ima etmiş olamaz, emin değilim. Ama bu sabah kendimi ona tanıttığımda iş teklifini hemen geri çekti."

Yani, o güzel ve delicesine zeki. Anladım.

"İnsan kaynakları müdürüne bir hata olduğunu ve işin boş olduğunu söylediğinde, Dr. Fredrick'e yasal olarak beni bir şekilde işe almak zorunda olduğu bildirildi. İnsan kaynaklarının, ikinci bir doktoru işe almama yönündeki ani kararının, yanlışlıkla kadın bir doktoru işe almasıyla bir ilgisi olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Kelimeler ağzından dökülüyor ve duracak gibi görünmüyor.

"Ve şimdi bana giriş seviyesinde bir atletik antrenörlük işi teklif ediliyor, ki bu beni yanlış anlamayın, harika bir iş, ancak tüm yetişkin hayatımı tedavi planları oluşturmak için başka birine gitmek zorunda kalmak için spor hekimliği doktoru olarak geçirmedim, anlıyor musunuz?" Beni tepeden tırnağa süzüyor. "Peki tüm bunları sana neden anlatıyorum?"

Kıkırdıyorum. Telaşlandı. Bu çok sevimli.

"Çünkü ben iyi bir dinleyiciyim."

O utangaç gülümseme tekrar yükseliyor. "Peki, sence ne yapmalıyım?"

Bana mı soruyor? Belli ki benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor çünkü ben genellikle birisinin tavsiyeye ihtiyacı olduğunda başvuracağı son kişiyim. Gülmeye ya da iyi vakit geçirmeye ihtiyaç duyduklarında geldikleri kişiyim.

Kardeşim ciddi biridir ve Kai burada olsaydı ve Seattle Saints için beyzbol oynamasaydı, ona bu kıza ne tavsiye vermem gerektiğini sorardım. O benim akıl hocam ve onu çok özlüyorum.

Ama o burada değil, o yüzden bu tavsiye benden.

Ben şahsen Dr. Fredrick'in yanına gidip taşaklarına diz atması gerektiğini düşünüyorum ama burada çalışması fikri de çok hoşuma gidiyor. O çilli yüzün her maçımda karşıma çıkması fikri hoşuma gidiyor.

Onunla konuşmak çok kolay ve yılın en kötü gününü katlanılabilir hale getirdi. Hatta iyi bile.

"Ne yapmak istiyorsun?" Ona fikrimi söylemek yerine soruyorum.

"Soruya soruyla cevap vermeyi gerçekten çok seviyorsun, ha?"

Buna sııttım.

"Profesyonel spor alanında çalışmak istiyorum," diye açıkça belirtiyor. "İşler nadiren açılıyor çünkü bu çoğu insan için ömür boyu sürecek bir kariyer."

"Profesyonel spor alanında çalışmak istiyorsun," diye yankıladım.

Bunun farkına varınca başını sallar. "İşi kabul etmeliyim. En azından kapıdan içeri adımıımı atmış olurum. Ama Tanrım, Dr. Fredrick en kötüsü ve kadınlara böyle davranıyorsa, takımdaki oyuncuların ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum."

Lanet olsun.

Bir avuç aptal olduğumuzu kabul ediyorum ama hiçbirimiz saygısız değiliz.

"Ben ..." Boğazımı temizliyorum. "Takımdaki diğer çocukların sana zorluk ıkarmayacağından emin olacağım."

Gözleri şaşkınlıkla kısıılıyor, ama yine de dudaklarında o güzel glmsemi var ve içimde her türlü şeyi yapıyor.

"Kimsin sen?"

"İki meme ve kısa süreli hafıza, ha Kenny? Sana adımı söyledim zaten."

"n büroda mı çalışıyorsun yoksa-"

"Dışarı ıkmalıyım." Banyo kapısını işaret ediyorum. "Sana eşlik edebilir miyim?"

Gözleri şüpheyle bana kilitleniyor ve tek yapabildiğim bu zeki kızın dikkati üzerimde olduğu için lanet bir aptal gibi gülümseme oluyor.

Saf değilim. Oyunculardan biri olduğumu öğreneceğini biliyorum ve eğer Dr. Fredrick'in uyarısı bir işaretse, gerçeği öğrendiğinde bana bir daha asla gün yüzü göstermeyecektir. Bu yüzden, şimdilik, kalan az zamanımı değerlendireceğim.

Onun için banyonun kapısını açıyorum ve eğilmeme gerek kalmadan kolumun altından geçip koridora çıkıyor.

"Kimseye söyleyemezsin," diyor hemen. "Ne hakkında?"

"Eğer işi kabul edersem. Doktor'un ne yaptığını kimseye anlatamazsın.

Fredrick niteliklerim hakkında bir şey söylemedi."

"Doktor olduğunu herkesin bilmesini istemeyen tanıdığım ilk doktor siz olabilirsiniz."

"Isaiah, lütfen."

Bu iki küçük kelime beni yolumda durdurdu.

Benim adım. Adımı söylerken sesi güzel çıkıyor. Yalvarırken de sesi iyi geliyor.

Yüzüne bakıyorum, çaresizlik yüzüne yapışmış. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Peki ya kulak misafiri olduğun şey?"

"Dr. Dick'in kadınlardan nefret eden biri olduğunu öğrendiğim kısmı mı kastediyorsun?"

"Evet, o kısmı."

"Hayır, bu konuda bir şey söylüyorum. Aslında şu anda."

Beni durdurmak için solgun ve çilli eliyle ön kolumu tutuyor, dışarıda beyzbol oynarken bronzlaşan tenimle tam bir tezat oluşturuyor.

Ama ben aradaki farkları ezberleyemeden, bir anda geri çekiliyor. "Eğer onun için çalışacaksam, bu yeterince zor olacak. Bu iş ilişkisine saha müdürüne ya da takım sahibine şikâyetle bulunarak başlayamam. Bunu kendi başıma halledebilirim."

Ondan bağımsızlık ve kararlılık yayılıyor ve 1.80 civarında bir yerde oturuyor olsa da, omuzları kare şeklinde ve geriye doğru itilmiş, ona mümkün olduğunca fazla yükseklik veriyor. Onu olabildiğince büyük yapıyor.

Güzel. O pislik için çalışırken bu kararlılığa ihtiyacı olacak.

"Ne zaman?" diye düzeltiyorum. "Onun için çalıştığın zaman."

Bilen gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor, sanki sadece onun ve benim bildiğimiz bir sır varmış gibi.

"Seni buralarda göreceğim miyim?" diye soruyor.

"Oh, beni bol bol göreceğinizden oldukça eminim."

"Rhodes!" Cody, birinci kalecimiz.

köşeyi döndü ve beni kadınlar tuvaletinin önünde dururken buldu. Üniformasını giymiş, bugünkü takım fotoğraflarımız için hazır. "İşte buradasın. Acele et! Resimler beş dakika içinde başlıyor ve üniforman soyunma kabininde asılı. Monty seni bulmam için beni gönderdi."

Cody bununla birlikte dönüp kulüp binasına doğru koşuyor.

Yavaşça Kennedy'nin yüzüne bakıyorum, en masum gülümsemem dudaklarıma yapışmış.

Zaten solgun olan teni daha da solmuş. "Sen bir oyuncu musun?"

"Shortstop." Göz kırıyorum.

Daha önceki gülümsemesinin izi çoktan kayboldu ve tavrı anında değişti. Etrafındaki havanın buz tuttuğunu fiziksel olarak hissedebiliyorum. Şok oldu. Kafası karıştı. Biraz da kızgın.

"Bu konuşma hiç olmadı." Hiç tereddüt etmeden benden uzaklaşıyor, Dr. Fredrick'in uyarısının zihninde çınladığından eminim.

"Hey, Kenny!" Seslendim ve durdu, isteksizce bana baktı. "Diğerlerinin sana zorluk çıkarmamasını sağlayacağıma söz verdim ama kendimle ilgili hiçbir şey söylemedim." Dudakları hafifçe aralanıyor ve ona bir göz kırıyorum. "Görüşürüz doktor."

"Nerelerdeydin?" Çaylak yakalayıcımız Travis, tişörtümü başımdan geçirip kot pantolonumu tezgâhıma bırakırken soruyor, diğer takım arkadaşlarım gibi yeni formamı giymem gerekiyor.

Onun dolabı benimkinin solunda, Cody'ninki ise sağımda.

"Meşguldüm."

Benim, annemin ve erkek kardeşimin bir fotoğrafı, herkesin göremeyeceği şekilde tezgahımın üstüne bantlanmış durumda ve saatimi raflardan birine koyduğumda başparmağım fotoğrafın üzerinde geziniyor.

"Evet," diye gülüyor Cody, kulüp binasının karşısını işaret ederek. "Şununla meşgulüm."

Sadece boxer külotumla döndüğümde Kennedy'yi Dr. Fredrick ile konuşurken buluyorum. Çenesini sıkmasını ve burun deliklerini genişletmesini izliyorum ve ona işi kabul ettiğini söylediği anı not ediyorum.

Travis alçak sesle ıslık çalıyor. "Güzel."

"Zeki de," diye ekliyorum ama bildiklerimi onlara anlatmıyorum çünkü Kennedy anlatmamamı istedi ve yeni atletik antrenör hakkında kimsenin bilmediği bir şey bilmek hoşuma gidiyor. "Hey, sence saçı ne renk?"

Travis basitçe "Kırmızı," diye yanıtlıyor.

"Hadi, Trav. Sana söylemiştim. Onun için bundan daha açıklayıcı olmalısın." Cody bir an için onu inceliyor. "Ben kumral derdim. Sıcak kırmızı ve topraksı kahverenginin bir karışımı, ama içinde biraz bakır da var."

"Bir kuruş gibi
mi?" "Aynen
öyle."

İşte bu yüzden Cody'ye böyle şeyler soruyorum. Adam detaylara ihtiyacım olduğunu anlıyor.

Gözlerimi odanın diğer ucundan ona kilitleyerek, Dr. Fredrick ona bir şeyler söylerken aynı anda beni bulmasını izliyorum. Dikkati ayaklarımdan başlıyor ve çıplak bacaklarıma doğru ilerliyor, sadece boxer külotumun üzerinde oyalanıyor ve gömleksiz göğsümün izini sürüyor. Ama yüzüme doğru kaydıgında, onu yakaladığımı bildiğinden emin olmak için olabildiğince kibirli bir şekilde gülümsüyorum.

Anında gözlerini kaçırıyor ve ben sırtımdan kendimi alamıyorum. Travis omzumu dürtüyor.

"Peki, kim o?"

Her şeyin bir işaret gibi geldiği bu günde, "Müstakbel eşim" derken hiç tereddüt etmiyorum.

Çocukların ikisi de kahkahalara boğuluyor ama ben gözlerimi binadaki tek kadından ayırmıyorum.

Kennedy kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve işte o zaman görüyorum - sol yüzük parmağını kaplayan, gözden kaçması imkansız bir pırlanta yüzük. Her nasılsa, o andan önce fark etmemiştim.

"Üzgünüm, dostum." Cody yine gülüyor, avucu omzuma değiyor. "Görünüşe göre biri senden önce davranmış bile."

Ve işte yine yılın en kötü günü geldi çatı.

Bölüm 1

Isaiah

Mevcut

"İşte benim adamlarım." Onları otelimizin kumarhane katında bulduğumda bir kolumu Cody ve Travis'in omuzlarına atıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Tam zamanında, Rhodes." Yakalayıcımız Travis altımdan omuz silkiyor. "Hazırlanman tanıdığım herkesten daha uzun sürüyor ve çorapların hâlâ birbirine uymuyor."

Pantolonumun tam bileklerime denk geldiği ayaklarıma bakıyorum. "Bana uyuyorlar."

"Caesars Palace'daki kulüpte şişe servisiyle bekleyen bir masamız var." Cody şeridin aşağısını işaret ediyor. "Hadi gidelim."

Birinci kalecimiz heyecanlı adımlarla yola koyuldu, takımın geri kalanı da onu yakından takip etti, ben de grubun en arkasından geldim.

Birkaç gündür Vegas'tayız ve bu bizim buradaki son gecemiz. Her yıl, sezon başlamadan önce, çocuklarla birlikte takım kaynaşması için bir bahane olarak sezon öncesi gezisine çıkarız. Chicago kışını atlatmanın ödülü olarak genellikle sıcak ya da tropik bir yere gideriz ve Las Vegas yılın bu zamanı çok sıcak olmasa da havasız kulüpler ve aşırı pahalı alkol hepimizi oldukça sıcak tutuyor.

Alkol fiyatı konusunda endişelenmemiz ya da herhangi bir şey için para ödememiz gerekmedi. Profesyonel bir beyzbol takımı olarak, burada bulunduğumuz her gece bize kulüplerde masalar ve sonsuz içki hediye edildi.

İki yıl önce, ağabeyim Kai Windy City Warriors tarafından seçildi ve sonunda bizi aynı takıma koydu. Vegas'ta bizimle değil, Chicago'da kalmayı tercih etti.

oğlum ve yakında nişanlanacağım, ama diğer arkadaşlarım burada ve ailemle vakit geçirmek dışında arkadaşlarımla takılıp birkaç kadeh içki içmekten daha çok keyif aldığım bir şey yok.

"Bu gece o gece mi?" Travis adımlarını yavaşlatarak benimle birlikte grubun arkasında yürüyor.

"Bu gece ne gecesi?"

"Bu gece kulüpte takım arkadaşlarımdan başka biriyle konuşacağın gece mi?"

"Bunda gerçekten bir anlam göremiyorum. Takımla kaynaşma gezisindeyim. Takımla kaynaşıyorum."

"Evet, hepimiz bir ekip kaynaşma gezisindeyiz, ancak burada iki gece de eve yalnız giden tek kişi sensin."

"İlgilenmiyorum," diyorum rahat bir omuz silkmeye. "Ve bu doğru değil. Oregon'dan gelen çaylak Lautner da eve kimseyle gitmedi. Çocukta hiç oyun yok."

"Sen de kimsin ve Isaiah Rhodes'a ne yaptın? Ne zaman ilgini çekmedi? Ve ne zamandan beri partinin neşesi olmayı bıraktın? Geçen yıl Miami'de bir polise seni tutuklamaması için iki bilet sözü vermek zorunda kaldık. Ocean Drive'da cırılçıplak soyunmaya başladın."

"Florida'daydık. Hava çok sıcaktı. Ve ben hala partinin hayatıyım. Sadece artık bardan çıktıktan sonra partiye devam etmiyorum."

Travis göz ucuyla bana bir bakış atıyor ve nedenini çok iyi bildiğini söylüyor.

Aslında, tüm ekip nedenini biliyor.

İlgimi çeken tek bir kadın oldu ve artık başka bir adamın nişan yüzüğünü takmadığına göre, zamanımı başka biriyle geçirmenin hiçbir cazibesi yok.

Takım arkadaşlarım da bu boş hayalden vazgeçmem için beni cesaretlendirdiler çünkü onlara göre bu asla gerçekleşmeyecek. Takım kadromuzdaki tek kadının asla bizden biriyle, en azından benimle bir şey denemeyeceğine inanıyorlar. Elbette, Kennedy Kay'e

Ama bunun tek nedeni ona verdiğim sözdü.

Ve ben her zaman sözlerimi tutarım.

Bir sonraki otele vardığımızda, kulübe girme sırası sonsuz görünüyor, sarılıyor ve dönüyor, daha hızlı içeri girmek için vücutlar birbirine sıkışıyor, ama neyse ki Cody arka kapı girişini kullanmamızı söyleyen bir telefon alıyor ve sırayı tamamen atlamamıza izin veriyor.

Bekleyen müşterilerin yanından geçip ters yönde yürürken bir el uzanıp pazumu tutuyor.

"Hey, seni tanıyorum," diyor kadınsı bir ses. "Chicago'da beyzbol oynuyorsun. On dokuz numara."

Beni tutuşunu takip ederek açık renk saçlı ve ışıltılı makyajlı bir kadın buluyorum.

"O benim."

Eli kolumda geziniyor. "Rhodes, değil mi?"

"Şu anda Chicago'da oynayan iki Rhodes var ama evet, ben Isaiah'ım." Sıkması için elimi uzattım, bana dokunmayı bırakmasını sağlayacak elimi kullandığımdan emin oldum.

"Bridget. Seni Vegas'a getiren nedir?"

"Takım kaynaştırma gezisi." Etrafımda durmuş olanlara elimle işaret ettim.

Etrafındaki bir avuç kızı işaret etmeden önce gözleri parlıyor. "Doğum günüm için buradayız."

"Peki o zaman, mutlu yıllar sana." Ona göz kırpyorum çünkü eski alışkanlıklar zor ölüyor ve ben lanet olası bir aptalım ve şimdi ağzındaki sırıtışa bakılırsa ilgilendiğimi düşünüyor.

"Masanız var mı? Size katılmayı çok isteriz."

"Bir masamız var." Duygularını incitmemeyi umarak en iyi hayal kırıklığına uğramış ses tonumu deniyorum. "Ama bu gece erkekler gecesi."

Cody'nin arkamda bir yerden, "Bu kesinlikle erkekler gecesi değil," diye seslendiğini duyuyorum.

"Anlıyorsunuz, değil mi?" Sanki kimse onu duymamış gibi devam ediyorum. "Elbette." Bridget'in gözleri çakmak çakmak oldu ve sanırım

Hayal kırıklığından çok utanç.

"Ama hey," diye düşünce sürecini böldüm. "Bizi içeride bul ve barmenin tüm içkilerinizi benim hesabıma yazmasını sağlayayım, olur mu? Doğum günü kızının tüm içkileri kendisinin ödemesine izin veremeyiz, değil mi?"

Omuzları dikleşiyor, yüzüne bir parça güven geri geliyor. "Hayır, kesinlikle yapamayız."

"İyi eğlenceler hanımlar ve doğum günün kutlu olsun Bridget."

Vücudu flörtöz bir şekilde sallanıyor. "Teşekkürler Isaiah. İçeride görüşürüz."

Ellerim ceplerimde, sıra dışı bir şey olmamış gibi arka kapıya doğru ilerliyorum. Çünkü olağan dışı hiçbir şey olmadı.

"Her şeyden önce," diyor Cody, benimle yürümeye devam ederek. "Nasıl olur da birini geri çevirirsin ve sonrasında hâlâ ağzının suyu akarak sana bakmasını sağlarsın? Isaiah Rhodes cazibesine ihtiyacım var."

Alay ediyorum. "Benden daha çok insan tavlıyorsun." "Çok güzeldi bu arada."

"Bunun için gitmelisin."

"Yapabilirim."

"Ve ikinci olarak," diye araya giriyor Travis. "Sen bir aptalsın. Lütfen Tanrı aşkına, bırak şunu. Cody, aletini kullanmazsan düşer mi? Isaiah yeniden doğmuş bir bakire olarak mı ölecek?"

"Sana söyleyemem. Sikimi çok kullanırım." Cody olduğu yerde durdu. "Bekle, yeniden bakire mi oldun? Hâlâ mı? Bu Kennedy yüzünden miydi?"

"İkiniz de siktirip gidebilirsiniz."

Travis kendi kendine güler.

"Isaiah, bunun peşini bırakmalısın. Üç yıl oldu." "Üç yıl olmadı."

"Kulüp binasına ilk girdiği günden beri o kızdan hoşlanıyorsun."

"Evet ama onun bekâr olduğunu sekiz ay önce fark ettim, yani teknik olarak sadece sekiz aydır bu işin içindeyim."

"Vay canına." Cody başını sallar. "Trav haklı. Sen bir aptalsın."

Kafasının arkasına bir şaplak attım. "Dün geceyi hatırlıyor musunuz, birkaç kadeh içmiştik ve size demiştim ki

Siz benim en iyi arkadaşlarım mıydınız?" "Öyle mi?"

"Sözümü geri alıyorum. İkiniz de berbatsınız."

Kulübün arka kapısı açılıyor ve fedai Cody'ye doğru başını sallayarak ekibin içeri girmesine izin veriyor, üçümüz de arkadan geliyoruz.

"Biz sadece sana göz kulak oluyoruz." Cody kolunu omuzlarımdan üzerinden geçirdi. "Yıllardır atışını yapıyorsun ve bak ne kadar işe yaradı."

Atışımı yapmıyordum. Evet, belki son üç yıldır utanmadan kızla flört etmiş olabilirdim ama bunların hiçbirisi ciddi değildi. Bir nişanlısı vardı. Ama şimdi yok. Şimdi niyetim konusunda son derece ciddiyim ama o hâlâ şaka yaptığımı sanıyor.

Bana saçma diyebilirsiniz. Bana batıl inançlı diyebilirsiniz ama üç yıl önce onunla tanıştığım o gün bana kader gibi geldi. Normalde yılın en kötü günü olarak gördüğüm o gün, bir kez olsun parlak bir ışığa sahipti.

Takvimdeki aynı tarihe sadece birkaç dakika kaldı ve annemi kaybettiğimden bu yana geçen on sekiz yılda, o tarihte gerçekten gülümsediğim tek bir an oldu; o da Kennedy Kay'ın kadınlar tuvaletine ve ardından hayatıma girdiği sabahı.

Takım arkadaşlarımı kulübe kadar takip ederek ilerliyorum, sesimi tabanın gürültüsüne yansıtmak zorunda kalıyorum. "Siz kadere inanmıyor musunuz?"

"Tanrı aşkına Rhodes." Travis başını bana doğru sallıyor. "Gerçekten de lanet olası bir gece kulübünün ortasında 'siz kadere inanmıyor musunuz' diye mi bağırdın? Lütfen Tanrı aşkına, git biriyle yat."

Fedai arka kapıyı arkamızdan kapatırken Cody gülmekten kendini alamıyor. "Kennedy seninle iş dışında gönüllü olarak vakit geçirmeye karar verdiği an kadere inanmaya başlayacağım."

Travis devreye giriyor. "Onunla vakit geçirmeyi unut. Bu noktada, Kennedy iş dışında onunla tek bir kelime bile etse bunu kader olarak görürüm."

Grubumuzu kalabalık kulübün özel masasına kadar takip etmeye devam ederken geriye doğru yürüyüp arkadaşlarımla yüzleşiyorum. "Hiç inancınız yok. Bir gün göreceksiniz." Ellerimi iki yana açıyorum. "Olması gereken bu!"

Bakmadan arkamdaki birine çarpıyorum ve tam ayağının üstüne basıyorum. Tökezliyorum ama dengemi sağlıyorum ve müzikten bile acı içinde tısladığını duyabiliyorum.

"Oh kahretsin." Tam zamanında dönüp üst kollarını tutarak devrilmelerini engelliyorum. "Özür dilerim! Çok özür dilerim. Bakmıyordum."

"Açıkça."

Tek bir yüksek topuk üzerinde acı içinde topallayarak yaralı ayağına bebek b a k ı c ı l ı ğ ı yapan kadının saçları yüzünü perdeliyor.

Şu saç.

Kulübün karanlığında bile o saç tanıyorum. Ezberlediğim bir renk tonu. Cody'nin bana ilk öğrettiği gibi kumral.

Kennedy Kay Auburn, artık ona böyle hitap ediyorum. "Kenny?"

Kahverengi gözlerini dikkatle kaldırıp bana bakmadan önce vücudunun anında sertleşmesini izliyorum. "Isaiah?"

"Merhaba."

Yüzündeki şaşkın ifade gözlerimin onu boydan boya dolaşmasını engelleyemiyor.

Tanrım, çok çekici. Onu daha önce spor kıyafetleri, yani Warriors polosunu ve siyah tayttan oluşan personel üniforması dışında hiç görmemiştim. Ama bu gece saçları açık ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, çilli kolları ve bacakları bembeyaz mini elbisesi ve ona uygun beyaz topuklu ayakkabıları sayesinde tamamen açıkta.

Çok iyi görünüyor. Kıyafeti pahalı ve gösterişli görünüyor, vücuduna uyacak şekilde dikilmiş.

"Isaiah."

"Öyle mi?"

"Burada ne aradığını sordum."

Dikkatim hemen az önce bastığım ayağa yöneliyor. Kennedy ağırlığını hala ayağından uzak tutuyor.

Acı. Kendimi durdurmadan önce eğildim ve bir kulüpte birinin ayağını kontrol etmenin, bağlı olduğu kişiye ne kadar aşık olursam olayım, çok garip olduğunu fark ettim.

"Ayağın iyi mi? Barmenden biraz buz getireyim." "Bir şeyim yok. Şaşırtıcı bir şekilde, ayağım giydiğim için daha çok ağrıyor.

yüksek topuklu ayakkabılar, 200 kiloluk bir kas gücü tarafından ezilmekten daha iyidir."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Vücut istatistiklerimi takip ediyorsun, ha Ken? Bana takıntılı olduğunu biliyordum."

"Kendini övme Rhodes. Vücut istatistiklerini bilmek benim gerçek işim. Burada ne işin var?"

"Bu bizim sezon öncesi kaynaşma gezimiz. Yani, normal sezon öncesi ve bahar antrenmanı sonrası." Kulübün kapalı bir köşesine götürülmekte olan takım arkadaşlarıma elimle işaret ediyorum. Cody ve Travis odanın diğer ucundan ona el sallıyor.

Düşük ışıkta bunu söylemek zor ama Trav inanamayarak başını sallıyor, aynı anda Cody de "Şaka yapıyor olmalısın" diyor.

Kennedy farkına vararak "Ah," der. "Takımdaki herkes burada."

"Kai hariç herkes. O evde Max ve Miller'la birlikte." Masamıza doğru işaret ederek, "Sen de bizimle takılmalısın" diye ekliyorum.

"Bu gece erkekler gecesi gibi görünüyor."

Alay ediyorum. "Bu kesinlikle erkekler gecesi değil."

Kennedy masamıza dönüp bakıyor, sanki gerçekten bizimle takılmak istiyormuş gibi gözlerinde biraz özlem parlıyor. Bu, onu iş dışında bir şeyler yapmaya davet ettiğimde aldığım hemen "hayır" cevabıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Yapamam." Başparmağını omzunun üzerinden, biri hariç hepsi beyazlar içinde, göz kamaştırıcı parlaklıkta gümüş bir elbise giymiş bir grup kıza doğru atıyor. "Bekârlığa veda partisi için buradayım."

Silver Sparkles sahte bir duvak takıyor ve göğsünde "Geleceğin Bayan Danforth'u" yazan bir kuşakla, etrafındaki beyaz giysili arkadaşlarıyla birlikte poz veriyor.

Kennedy hariç herkesle poz veriyor.

"Ben de tam onlara bir şişe daha şampanya almak için bara gidiyordum" diye devam ediyor.

Flaş ışığının yanıp sönmesi karanlık odayı, içki siparişi vermek için bekleyen ve barı çevreleyen sonsuz kuyruğu görebilecek kadar aydınlık hale getiriyor.

"Sizin masa servisiniz yok mu? Bardaki kuyruk bir saat sürecek."

"Ben de bunu umuyordum."

Gözlerim şaşkınlıkla kısıldı. "Bizim masaya gel. Orada senin için sipariş verebilirim."

"Isaiah," diye iç geçirdi. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Ben takım için çalışıyorum."

"Ve personel arasında bizimle takılamayacağını düşünen tek kişi sensin. Arkadaş olmamıza karşı hiçbir kural yok."

"Benim için farklı, bunu sen de biliyorsun."

Her ne kadar onunla aynı fikirde olmak istemesem de, bir şekilde farklı olduğunu biliyorum. Hayır, bizimle birkaç kadeh içki içse takımdaki hiçbir çocuk onun hakkında farklı düşünmezdi. Yine de hepimiz onun ekipteki en iyi atletik antrenör olduğu konusunda hemfikir olurduk ve bunun sebebinin onun fazlasıyla kalifiye olması olduğunu bilen tek kişi yine ben olurdum.

Bunun için başı derde girmez ama onu kovmak için bir neden bulmaktan başka bir şey istemeyen bir başhekimin altında çalışıyor. Bu sebep, bizimle birlikte Sin City'de vakit geçirirken internete düşen fotoğraflarından türetilmiş uydurma bir hikaye olsa bile.

Kennedy, diğer erkek çalışanların aksine, profesyonel çizginin net bir şekilde çizildiğinden emin olmak için fazladan çaba sarf etmek zorunda.

İnsanlar etrafımızı sarmış, itişip kakışarak dans pistine doğru ilerliyor ve tüm bunlar Kennedy'nin kalabalıktan kaçmak için benim alanıma doğru eğilmesine, etrafını saran bedenlerden biraz olsun korunmak istemesine neden oluyor. Gözlerini birlikte olduğu kadın grubuna çevirerek bana bir adım daha yaklaşıyor.

Bu şimdiye kadar yaptığı en garip şey.

Bir kereliğine de olsa, odada yanında olmak isteyeceği son kişi olmadığım gerçeği hem şaşırtıcı hem de endişe verici.

"Kenny, iyi misin?"

"Evet, burası biraz sıcak sanırım."

"Ve bu yüzden mi şu anda bir gece kulübünde bana sokulmaya çalışıyorsun? İstersen odama geri dönebiliriz." Eğilerek fısıldıyorum, "Sonrasında sarılmanın büyük bir hayranıyım."

"Lütfen kapa çeneni." Sesinde hiçbir keskinlik yok ve benden uzaklaşmaya bile çalışmıyor.

"Ken, burada kiminle birliktesin?"

Masaya dönüp bakmıyor ama üzerinde ışıltılı bir elbise olan uzun boyluyu işaret ediyor. "Üvey kız kardeşim. Bu onun bekarlığa veda partisi."

"Ve siz ikiniz anlaşıyor musunuz?"

"Karmaşık bir durum." Boğazı bir yutkunmanın içinden geçiyor. "Bir iki dakika burada benimle kalabilir misin? Geri dönmeden önce bir molaya ihtiyacım var."

Başkalarının göremediği şey bu. Bu yüzden küçük aşkımdan vazgeçmedim. Kennedy benim yanımda rahat. Elbette, benden nefret ediyormuş gibi davranabilir. Onu kasıtlı olarak çıldırtıyor olabilirim ama bunun gibi anlarda gittiği kişi ben oluyorum. Tuvaletteki o karşılaşmadan beri aramızda sessiz bir anlayış var. Belki de onun bir sırrını bildiğim ve bunu kendime sakladığım içindir, emin değilim. Ama içten içe Kennedy bana güveniyor.

Cody masamıza dönüp gruba katılmamı işaret ediyor ama insanlar etrafımızda itişip kakışırken bana yakın duran favori atletik antrenörüne baktığımda, iş yerinde görmeye alışık olduğum o kendinden emin kadını hiçbir yerde bulamıyorum. Rahatsız ve bundan nefret ediyorum.

Kulağına doğru eğilip, son sekiz ayda bininci kez yapıyormuşum gibi hissettiren atışımı yapıyorum. "Buradan çıkmak istiyor musun?"

İri kahverengi gözleri benimkilere kayıyor. "Lütfen."

Kalbimin küt küt attığından oldukça eminim çünkü bu gece başladığında beklediğim son şey Kennedy Kay'in benimle takılmayı kabul etmesiydi.

Ama saat gece yarısını geçti ve resmi olarak yılın en kötü günü, bu yüzden bunu bir işaret olarak sayıyorum.

Üvey kız kardeşi ve diğer tüm beyazlı kadınlar, maytaplarla yakılmış sonsuz miktarda şampanya taşıyan, dans eden ve müstakbel gelini kutlarken tezahürat yapan bir dizi şişe kızıyla çevrilidir.

"Gidelim," diyorum, elimi beline koyarak onu kapıya doğru götürüyorum.

İlk temas ettiğimizde hafifçe irkiliyor ama avucumun içine yerleşiyor ve onu yönlendirmeme izin veriyor.

Dışarı çıktığımızda, en iyi iki arkadaşımın grup mesajını açıyorum ve mesajların zaten beni beklediğini görüyorum.

Lanet olsun.

Travis: Kennedy'mizin burada olduğuna inanamıyorum. Benim Kennedy'im burada.

Ve biz gidiyoruz. **Travis:** Ne kadar kalacaksın?

Ben: Geri gelmeyeceğim.

Kapa çeneni.

Yarın havaalanında görüşürüz çocuklar.

Alternatif bir gerçeklikte yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bu gerçek olamaz.

Isaiah Rhodes. O kadar ısrarcı olduğun erkekler gecesine ne oldu?

Ben: Kader oldu.

Bölüm 2

Kennedy

Bir yıl önce bana Isaiah Rhodes'un Vegas'ta yanımda yürüyeceğini söyleseydiniz, aklınızı kaçırdığınızı düşünürdüm.

Ve eğer bana Vegas'ta bulunma sebebimin üvey kız kardeşimin bekarlığa veda partisine katılmak olduğunu söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim.

Ve eğer bana evleneceği adamın eski nişanlım olduğunu söyleseydin, seni bu işe bulaştırmayı düşünürdüm.

Çünkü yetişkin hayatım boyunca Connor Danforth ve ben birbirimizle evleneceğimizi biliyorduk.

Ve üvey kız kardeşimle hiçbir zaman diğerini kişisel etkinliklerimize davet edecek kadar yakın olmadık.

Ve çoğu zaman Isaiah Rhodes'a katlanamıyorum.

Ama işte buradayım, bu üç şey de şu anki gerçekliğim.

Biz dışarı çıkarken Isaiah kulübün arka kapısını kapatıyor, müziğin gürültüsü hafif bir titreşime dönüşüyor ve içeride yaşadığım paniği hafifletiyor.

Onunla gitmeyi kabul ederek ne halt ediyordum? Oradan çıkmak için çaresizdim, olan bu. Ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsam da, Isaiah ve benim aramda kimsenin bilmediği bir anlayış var.

Ama adam kaygısız, ukala, hatta zaman zaman düpedüz çocuksu ve bu beni çıldırtıyor. Ben onun için fazla A tipiyim ve canlı Nevada havası yüzüme çarptığında, beynimdeki sisi temizliyor ve bana bunu hatırlatıyor.

"İki otel ötede kalıyorum. Bu gecelik bu kadar yeter." En yakın taksiyi çağırmak için elimi kaldırıyorum ama aynı hızla,

Isaiah onu aşığı
ekiyor. "Bir içki,
Ken." "Hayır."

Başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Hadi şu cevabı
tekrar deneyelim. İçinden bana o geyik gözlerini dikip
'lütfen' diye fısıldadığında çok daha hoşuma gitmişti. "

"Tamam. Lütfen konuşmayı kes. Sinir
bozucusun." Sırıttıyor. "Benimle flört etmeyi
bırak, Kenny."

"Ben otelime dönüyorum." O yöne doğru ilerlemeye
başlıyorum ama topuklu ayakkabılar ve çok daha kısa
bacaklarım arasında Isaiah bana yetişiyor, geriye doğru
kasıla kasıla yürüyor, ben de yürürken onunla yüzleşmek
zorunda kalıyorum. Kabul etmekten nefret etsem de Isaiah
Rhodes çok seksi.

Windy City Warriors için çalışmaya başladığım ilk gün fark
etmiştim, o zamanlar onun takımdaki oyuncularından biri
değil de işimle ilgili sorunlarım hakkında benimle konuşmak
isteyen sevimli bir yabancı olduğunu düşünüyordum.

Bu gece ayakkabılarına kadar tamamen siyah giymiş. Bu
Çok garip. Onu farklı renklerde görmeye alışkınım ve
genellikle birbirleriyle uyumlu değiller.

Bu gece, açık kahverengi saçları mükemmel bir şekilde
şekillendirilmiş gibi görünüyor, ancak parmaklarını
saçlarında gezdirdiğinden ve bu şekilde kalmasını
sağladığından eminim. Adamın iyi saçları var.

Güzel bir yüzü ve çarpıcı bir vücudu var.

O.

"Üvey kardeşinle aranızda ne var?" diye soruyor. "Şu
anda bu konuda konuşamayacak kadar ayığım."

O sırtttıyor, o küçük doğum lekesi altında
onun doğru göz

dikkatimi içlerinde parlayan yaramazlığa çekti. "Bu
düzeltilebilir."

Vegas şeridinde yürümeyi bıraktım. "Isaiah, üşüyorum ve
ayaklarım acıyor. Bu hafta sonu berbattı. Tek istediğim
yatağı girip yarın Chicago'ya uçmak."

"Bir içki, Kennedy. Seni ilk kez iş dışında yakaladım. Bir
içki ve söz veriyorum seni oteline geri götüreceğim."

Oyunculardan biriyle hiç içki içmedim. Masum olanlar
dışında hiçbirisiyle iş dışında bile bir araya gelmedim.

Geçen yıl Isaiah'ın kardeşinin evinde yatıya kalmıştım çünkü Kai'nin kız arkadaşıyla çok içmiştim ve eve arabayla gidemedim.

Isaiah sayısız kez bana katılmamı teklif etti ve ben onu hep reddettim. Ama bu gece... bu gece kendimi çaresiz ve huzursuz hissediyorum. Bu gece, hayatımda ilk kez kendimi pervasız hissediyorum.

Bu şehirde bile olmamalıydım, eski nişanlımla evlenen kadının bekârlığa veda partisine katılmak zorunda kalmamalıydım, yani siktir et. Bir içkiden bir şey olmaz.

"Sen ismarlıyorsun."

O şeytani gülümseme geri döndü. "Zevkle. Ama önce ..." Etrafı tarıyor. "Benimle gel."

Isaiah tutmam için dirseğini uzatıyor ama ben onun yerine kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sıcaklığı içeride tutuyorum. Bir kahkaha atıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve onu takip etmemi işaret ediyor.

"Ayaklarımın acımasıyla ilgili kısmı unuttun mu? Dört inç topuklu giyiyorum, Rhodes."

"Biliyorum. Şu anda neredeyse göğsümle göz göze geliyorsunuz." "Komik," diye kestirip atıyorum, hızlı adımlarla onunkine yetişmeye çalışıyorum.

Caddenin karşısına geçerken benim iki adımım tek adım atıyor. "Otelim de şu tarafta. En azından o yönden başlamamız gerektiğini düşünmüyor musun? Yolda hızlıca bir şeyler içeriz?"

Isaiah caddenin ortasında duruyor ve bana dönmeden önce neredeyse arkasına çarpıyordum, ışığın yeni yeşile döndüğünü ve arabaların hareket etmemizi beklediğini umursamadan.

"Kenny, burada akışına bırakmana ihtiyacım var. Takım arkadaşlarımdan yeni ayrıldım ve beni yanlış anlama, şu anda bu pozisyonda olduğum için çok mutluyum ama bu gece işleri benim yöntemimle yapacağız. Ve bu içkinin hızlı olacağına dair hiçbir şey söylemedim."

Bir araba bize korna çalıyor ama yine de Isaiah yerinden kılmılamıyor. "Gitmemiz gerek."

"Hareket etmiyorum."

Nefes veriyorum, bir tutam saç yüzümün etrafında dalgalanıyor. "Akışına nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

"Biliyorum. Bana bir gece ver ve sana öğretip öğretemeyeceğimi görelim. İnan bana, benim yöntemim çok eğlenceli."

Araba tekrar korna çalıyor, bu sefer kornaya basıyor. "Sadece bir içki için anlaştım."

"Ne kadar hızlı içmem gerektiğini hiç belirtmedin. Bütün gecemi alabilir, gerçekten."

"Yoldan çıkabilir miyiz? Tanrım, ezileceğiz."

"Sadece bu gece işleri benim yöntemimle yapmayı kabul edersen." "İsaiah. . ."

"Kenny . . ."

Şoför etrafımızdan dolanmadan önce araba tekrar korna çalıyor ve bize orta parmağını çeviriyor.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Lütfen yolun ortasından çekilebilir miyiz?"

İsaiah sonunda hareket ederek sokağın diğer tarafına doğru ilerliyor. "Kaç numara ayakkabı giyiyorsun?"

"Ne?"

"Ayakkabı numarası."

"Altı buçuk." İfade daha çok bir soruya benziyor. "Neden?"

Keskin bir sola dönüyor ve otellerden birine bağlı bir alışveriş merkezinin kapısını benim için açık tutuyor. Gece yarısından sonra bile mağazalar açık ve kalabalık.

İsaiah hızını kesmiyor, doğruca Vans mağazasına giriyor ve kadın reyonunu buluyor.

Duvardan bir çift alıyor. "Kırmızıyı seviyorsun, değil mi? Her zaman kırmızı takım kıyafeti giyiyorsun."

"Bunlar kırmızı değil. Bunlar sıcak pembe."

"Gerçekten mi?" Başını eğip elindeki ayakkabılara bakıyor, sonra onları duvara geri koyuyor. "Kareli sever misin? Max'in kareli Vans'i var."

Max, aşık olduğu iki yaşındaki yeğeni. "Ben gerçekten-"

"Hayır, kareli sen değilsin." Tek beyaz şeritli ve platform tabanlı bir çift siyah yüksek topuklu ayakkabıya odaklanmadan önce duvarı tekrar tırıyor. "Bunlar. Bunları beğendin mi?"

Yalan söylemeyeceğim, çok şirinler. Kırmızı ve kraliyet mavisi takım renklerinde olmadığım sürece nötr renkler dışında pek bir şey giymiyorum. Ve platform bana biraz yükseklik kazandıracak. 1.80 boyunda olmak dünyanın en kötü şeyi değil ama bir grup dev gibi adamla çalışırken ve patronunuz size tepeden bakıyormuş gibi hissederken biraz zor.

Metaforik olarak öyle ama yine de. "Bunları sevdim."

Isaiah bunları kasiyere uzatıyor. "Bunları altı buçukluk alabilir miyiz?"

"Ne yapıyorsun?"

"Sana ayakkabı alıyorum. Ayakların ağrıyor."

Kredi kartımı çantamdan çıkarıyorum ama Isaiah ne karta ne de bana bakmadan arka cebine atıyor. Sadece reyonu incelemeye devam ediyor, kasanın yanındaki raftan bir çift çorap alıyor, ardından bir kot ceketin askısını açıp onayım için yukarı kaldırıyor.

"Ayakkabılarımın parasını kendim ödeyebilirim."

"Ben de sana içki ısmarlayacağımı söylemiştim." "Bu bir içki değil."

"Bu içkinin bir parçası. Bu benim tek shot'ım ve eğer tüm bu süre boyunca rahatsız olursan bir daha asla benimle içki içmek istemezsin ve ben de tek shot'ımdan vazgeçemem çünkü hava soğuk ve ayakların ağrıyor."

"Isaiah, bu senin shot'ın değil. Sadece bir içki."

Kasiyer elinde ayakkabı kutusuyla kasaya geri dönerken beni tamamen görmezden geliyor.

Isaiah ona kredi kartını uzatıyor, benimkini arka cebine koyuyor ve çoraplarımın, ayakkabılarımın ve yeni kot ceketimin parasını ödeyip bana veriyor. "Şu topuklulardan kurtul Kenny, hadi gidip bir şeyler içelim."

Odanın ortasındaki kristal avizeden yansıyan ışık, duvarları kaplayan perdeler sayesinde pembeler ve morlarla ışıltıyor. Sanırım tüm oda bir avize, Cosmopolitan'ın merkezinde yer alan lüks barın adı da buradan geliyor.

Kalabalığın arasından sıyrılıp Isaiah bize bara giden yolu açarken ben de onu yakından takip ediyorum. Ayrılmamamız için elini tutmam gerekebilir diye elini hafifçe arkasında tutuyor ama ben tutmuyorum. Ona ayak uydurmak için aralarından geçmem gereken onca bedene rağmen, hiçbir zaman sıradan dokunuşlardan hoşlanan biri olmadım.

Bara varıp boş iki tabure bulduğumuzda Isaiah boştaki eliyle birini benim için çekiyor. Diğeri ise spor ayakkabıyla değiştirdiğim beyaz Louboutin topuklularımı taşımakla meşgul.

Koltuğa tırmanırken ona "Bir içki," diye hatırlatıyorum. "Demek bahsetmiştin."

Sandalyeme yerleşirken, ayaklarım sallanıyor, dinlenme çubuğuna ulaşamıyorum ve Isaiah'ın gözleri güneye düşüyor, sonra alçak sesle kıkırdıyor.

"Son zamanlarda senden ne kadar hoşlanmadığımı söylemiş miydim?"

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Seni uyarmalıyım Ken, acımasız olman hoşuma gidiyor. Bana bir şeyler yapıyor."

"Demek bu yüzden bunca yıldır beni yalnız bırakmadın? Sanırım bunca zaman sana iyi davranmalıyım."

"Öyle olsaydın muhtemelen şimdiye kadar birkaç kez evlenme teklif ederdim. Kibar. Kötü. Seni her şekilde elde edebilirim." Yanımdaki koltuğa oturduğunda, Isaiah'nın dikkati sol elime kayıyor; yüzük parmağım çok çıplak bir şekilde

bar üstü.

Eski nişan yüzüğümü bir yılı aşkın süredir takmamış olmama rağmen, parmağım hâlâ çok hafif geliyor. Çok boş. Sanırım sekiz karatlık şatafatlı bir elmas yüzüğü dört yıl boyunca her gün taktıktan sonra böyle oluyor.

Diğer tarafımdaki taburede oturan adam sarhoş kahkahalarıyla geriye doğru düşüyor ve benim

Omuz. Ben omuz silkip altından çıkana kadar farkına varmadı.

"Tüh, özür dilerim," diye özür diliyor ve bunu yaparken bakışlarının çıplak bacaklarıma takılmasını kaçırmıyorum.

Yeni kot ceketimi üzerime kapatıyorum ve Isaiah'nın ona attığı uyarı bakışını yakalıyorum, bu da adamın dikkatini kendi arkadaşlarına geri çevirmesine neden oluyor.

"Gözlerini kendine saklaması gerekiyor," diye mırıldanıyor Isaiah, sandalyenin ayağını kullanarak beni kendisine olabildiğince yaklaştırmak için aramıza uzanırken.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Senin şu anki halin gibi mi?"

Isaiah pervasızca beni süzüyor ve bunun aksine, bu sefer vücudumun her santimini gizleme ihtiyacı hissetmiyorum. Onunla aramızda garip bir güven ilişkisi olmalı.

Gülümsemesi arsızcaydı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Tezgâhtan kokteyl listesini aldım. "Ne içiyoruz?"

"Biz" mi? Tanrım, Kenny, bu ilk randevu. Şimdiden 'biz' olduğumuzu fark etmemiştim."

"Gecenin hangi noktasında daha az iğrenç oluyorsun?"

Omuz silkiyor, gözleri içki listesinde. "Bana üç ya da dört içki olduğu söylendi. Peki, ne içiyoruz?"

"Emin değilim. Pek içen biri değilimdir."

"Hiç mi? Üniversitede bile mi?"

"Pek sayılmaz. MCAT sınavlarıma çalışmakla meşgul olduğum için fıçı standı kuramadım."

Ben de mükemmel olmaya çalışmakla biraz fazla meşguldüm ama bu başka bir günün hikayesi.

Gözlerinin kenarları kırışıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Sizin için bir içki sipariş etmemi ister misiniz?"

"Seninle sadece bir tane içeceğim için bitirmesi saatler sürecektir sinir bozucu büyüklükte bir içki mi sipariş edeceksin?"

"Olmaz. Sana hoşuna gideceğini düşündüğüm normal bir içki ısmarlayacağım ve içkinin sonunda hâlâ otele dönmek istiyorsan geceyi burada bitireceğiz."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyorum. "Şimdiden pes mi ediyorsun, Rhodes?"

"Benimle bir saatten biraz daha uzun süre takılmak isteyeceğine inanıyorum."

"Ne kadar da ukalasın."

"Kendine güvenen," diye düzeltiyor.

Isaiah Rhodes kendine güveniyor, ancak bu aptalca, sinir bozucu derecede karizmatik bir şekilde çok boğucu hissettirmiyor. Benim anlayamadığım bir şekilde rahat ve uyumlu.

Ama onunla geçirdiğim yıllar bana onun aynı zamanda umursamaz ve bazen de fazla kaygısız olduğunu hatırlatıyor. Onu tanıdığımdan beri partilerin vazgeçilmezi oldu. Geleceği çok fazla düşünmez ya da eylemlerinin sonuçlarını merak etmez. Onda bu özgürlük, muhtemelen her zaman sorumlulukları üstlenen birinin küçük kardeşi olmanın getirdiği bu rahatlık ve ulaşılabilirlik var.

Dürüst olabilirim ve onun hakkında bundan daha fazlasını bilmediğimi söyleyebilirim, ancak Isaiah Rhodes'un akıllı kızlara aptalca şeyler yaptırdığını hayal edebiliyorum. Bu yüzden sürekli flört etmesine ve yıllarca bana söylediği tavlama cümlelerine hiç aldırış etmedim ya da bunları düşünmedim bile.

O sadece sahip olamayacağı bir şey istiyor ve eğer fikrimi değiştirir ve pes edersem, kovalamaca heyecanı sona erecek.

"Tekila hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Kötü kararlar vermeme neden oluyormuş gibi hissediyorum." "Mükemmel." O imzası haline gelmiş gülümsemesi geri döndü.

barmene doğru yöneliyor ve aynı içkiden iki tane sipariş ediyor.

Isaiah topuklu ayakkabılarımı kucağında tutuyor, uzun bacaklarını sandalyemin etrafında açarak bana bakıyor. "Dr. Fredrick'e seni terfi ettirmesini ne zaman söyleyeceksin?"

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Bunu bana sormak için ne zamandır bekliyordun?"

Kolundaki saate bakıyor, saatin gece yarısını biraz geçtiğini okuduğunda nedense çenesi titriyor.

"Bugünden itibaren üç yıl." "Üç yıl mı?"

"Üç yıl önce bugün tanıştık ve o günden beri her gün Dr. Fredrick'e seni terfi ettirmesini söylemeni istedim. Fazla kalifiyesin Kenny ve bunu bilen tek kişi benim. Gerçek bir doktorken ayak bileklerini bantlıyor ve buz torbalarını sarıyorsun."

"Tanıştığımız tarihi tam olarak hatırlıyor musun?" Çünkü bu da ne demek oluyor? Isaiah'nın benden yüzeysel olarak hoşlandığını biliyordum ama bunun her zaman takım arkadaşlarıyla arasında süregelen bir şaka olduğunu varsaymıştım.

Personeldeki tek kadın mı? Onu kesinlikle becermek istiyorum. Bilirsin, o tür şeyler.

"Kennedy, odaklan. Sezon gelecek hafta başlıyor ve bence bir şeyler söylemenin zamanı geldi. Ben de bir şeyler söylemek istiyorum. Fredrick sana en kötü vardiya ve en az sorumluluğu veriyor. Bunu aşmadın mı?"

Tanıştığımız günü hatırlıyor mu? Neden hatırlıyor? O gün yeni bir işe girmem dışında önemli bir şey yoktu. Potansiyelimi tam olarak kullandığımı hissetmesem de bir şekilde sevmeye başladığım bir iş. Evet, patronum en kötüsü ama profesyonel sporun risklerini seviyorum. Seyahati. Taraftarları. Sezon sonrası yüksek.

"Ben bir şey söylemeyeceğim, sen de söylemeyeceksin." "Ken-"

"Terfi için hazırım."

Hafifçe geri çekiliyor. "Öyle misin?" "Savaşçılarla birlikte değilim ama evet."

Barmen içkilerimizi önümüze koyarken Isaiah'nın kahverengi gözleri yuvarlanıyor. "Dur tahmin edeyim. Atlanta seni işe almak istiyor."

Üvey kardeşim Atlanta'da ikinci kaleci olarak oynuyor ve en yakın arkadaşlarımdan biri olmasına rağmen Isaiah ve Dean aynı kasabada büyüdüler ve uzun süredir devam eden bir rekabetleri var. Dean ve ben lisenin sonunda aile olduk ve üniversiteye kadar yakınlaşmadık, bu yüzden üvey kardeşim Aile Günü'nde ortaya çıkana kadar geçmişlerini hiç bilmiyordum.

Geçen sezon Chicago, sadece ikisi noktaları birleştirmek için.

"Hayır, Atlanta değil. San Francisco."

Isaiah içkisinin bir kısmını dudaklarına götürürken duraksıyor. "Kaliforniya mı? Ama orası ... ülkenin diğer ucunda."

"Evet ama hava harika ve takım doktorları bu sezondan sonra emekli oluyor. İkinci doktorları terfi etmek istemiyor, bu yüzden yerine birini arıyorlar ve altında çalıştığım akıl hocam bu iş için beni önerdi."

Her kelimemde sesimdeki heyecanı hissedebiliyorum. Bu benim hayalimdeki iş, yirmili yaşlarımin tamamını hazırlanarak geçirdiğim iş ve ben bu pozisyon için son üç adaydan biriyim. Tek yapmam gereken bu yılı Warriors ile güçlü bir şekilde bitirmek ve zamanı geldiğinde iyi bir mülakat yapmak.

"Kaliforniya," diye tekrarlıyor Isaiah, gözleri yüzümü arıyor.

İçkimden uzun bir yudum alıyorum, hem gelecek yılın nasıl görünebileceğini hem de bu içkinin ne kadar iyi olduğunu düşünerek coşkuyla başımı sallıyorum. Tekilanın tadını bile alamıyorsun.

"MLB'deki ilk kadın baş doktor olurdum."

Bunun üzerine Isaiah'nın dudakları kıvrıldı. "Olman gerektiği gibi. Bu harika, Kenny. Tüm iyi şeyleri hak ediyorsun."

Hâlâ kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum.

"Ama açık olalım," diye devam ediyor. "Dr. Fredrick'e kadın düşmanı bir pislik olduğunu ya da sporda kadınlara bakış açısının muhtemelen karısının geçen yıl onu terk etmesinin nedeni olduğunu söylemiyoruz."

İçimden bir kahkaha yükseliyor, Isaiah'nın yanında olduğum çoğu zaman bunu yapmak istiyor ama ben buna izin vermiyorum. "Yeni kontratımı imzalayana ve iki bin mil uzağa gidene kadar olmaz."

Isaiah boyun eğerek iç çekiyor ve koltuğuna geri gömülüyor. "Kaliforniya, ha? Orasının en sevmediğim yer olduğunu biliyor muydun?"

"Peki buna ne zaman karar verdiniz?" "Yaklaşık iki dakika önce."

İçkisini birkaç yudumda bitiriyor ve bardağı barın üstüne geri koyuyor. "Gitmeye hazır olduğunuzda sizinle otelinize kadar yürüyeceğim."

Ha?

"Bu kadar mı? Hazırlaması senin tüketmenden daha fazla zaman alan bir içki için bana rahat ayakkabılar ve sıcak bir ceket mi aldın?"

"Bir içki demiştin."

"Belki de fikrimi değiştirdim."

Isaiah'nın kaşları şaşkınlıkla kalkıyor, duruşu mağlup bir şekilde çöktüğü yerden düzeliyor. "Kalıp benimle bir içki daha içmek istediğini mi söylüyorsun Kenny?"

Hiçbir zaman onun gibi düşüncesiz biri olmadım. Hiçbir zaman iş ve eğlence arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran biri olmadım ama Isaiah ile aramda bir rahatlık var. İsteyken kimsenin bilmesine izin vermediğim bir rahatlık. Belki de Chicago'da sırrımı bilen tek kişi o olduğu içindir ve şimdi bu heyecan verici haberi paylaşabileceğim tek kişi o.

Belki de bitiş çizgisi çok yakın olduğu içindir. Hayalimdeki işe bir sezon kaldı. Evet, belki biraz eğlenmek istiyorum. Belki de bu cehennem gibi hafta sonundan sonra içimdeki mükemmeliyetçiyi kapatıp biraz umursamaz olmak istiyorum.

"Evet." Kokteylimin kalanını yuttum. "Seninle bir içki daha içmek istiyorum."

Bölüm 3

Isaiah

Buraya nasıl geldiğime dair en ufak bir fikrim yok, Kennedy Kay ile kim bilir kaç kadeh içtik. Yol boyunca bir yerde Cosmo'dan ayrıldık ve üç bara daha girdik. Yoksa şimdi dört müydü?

Biliyorsam ne olayım.

Kennedy topuklu ayakkabılarını şeritteki bir çöp kutusuna attı ve ben onları taşıırken altlarının kırmızı olduğunu fark ettim, bu yüzden onları çöp kutusundan geri çıkardığımdan emin oldum. Ayık olsa bu kadar pahalı ayakkabıları çöpe attığı için çok kızardı.

Kuruşluk kumar makinelerinde yüz dolar kazandı. Kendimizi kırk yaşın altında tek bir kişinin bile olmadığı bir karaoke barda bulduk. Mariah Carey'nin "Touch My Body" şarkısını söyledim ve yaşlı kadınlar şarkı sözlerini harfi harfine anlamaya başlar başlamaz oradan ayrıldık.

Kennedy'yi ilk striptiz kulübüne götürdüm, o da cüzdanımdaki tüm striptiz kulüplerini dağıttı ve şimdi ikimiz de Bellagio'nun dışındaki fiskiyelerin önünde durmuş zil zurna sarhoş durumdayız.

Sanırım.

Nerede olduğumuzu bilmiyorum ama müzik ve ışıklar var ve hafif bir esinti yanan tenimi serinletiyor. Cidden, yanıyorum. Tekilaya alerjim mi var yoksa Kennedy bana doğru hafifçe sallandığında ya da destek için kolumu tuttuğunda lanet bir aptal gibi kızarıyor muyum?

Bu gece hayatımın en güzel gecesi. "Ne?" Kennedy yanımda soruyor. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Siktir et.

"Dedim ki, bu gece hayatımın en güzel gecesi."

O güzel gözlerini deviriyor ama bu her zamankinden daha dramatik çünkü Kennedy de en az benim kadar sarhoş.

"Öylesine söylüyorsun."

"Ben değilim." Kollarımı önümdeki kapıya yaslayarak onunla göz hizasına geliyorum. "Kennedy, sana karşı bir şeyler hissediyorum."

"Geçecekler."

Buğulu gözleri önündeki suya sabitlenmişti. "Ben ciddiym, Ken. Büyük bir aşk yaşıyorum."

"Aşk sadece bilgi eksikliğidir."

"Evet, ama bilgi alıyorum ve bu sadece senden daha çok hoşlanmama neden oluyor. Seni tanımama izin ver. Üç yıldır bunu yapmaya çalışıyorum."

Sonunda dikkati bana yöneliyor, bakışları yüzümü inceliyor. "Neden?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum."

"Herkesten hoşlanıyorsun."

Ouch.

Yanılmıyor. En azından benim hakkımda bildiği kadarıyla. Bilmediği şey ise nişan yüzüğünü takmayı bıraktığını fark ettiğim günden beri başka bir kadına bakmadığım.

Yani hayır, herkesi sevmiyorum. Ondan hoşlanıyorum.

Vuruşun nasıl olduğunu fark etmiş olmalı çünkü vücudunu hafifçe çevirip bana bakıyor. "İyi." Biraz geveledi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Üvey kız kardeşinin bekarlığa veda partisinde olmak seni neden bu kadar rahatsız etti?"

Yine gözlerini deviriyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Annem, Mallory ve Dean'in babasıyla evli. Mallory, o benim üvey kardeşim ve Dean'i tanıyorsun. Dean'den nefret ediyorsun. Ama Dean benim arkadaşım."

Evet, sarhoş.

"Annem burada olmam için ısrar etti. Bilirsiniz, aile için nasıl görüldüğünden dolayı."

"Aile mi? Mafyadanmışsın gibi konuşuyorsun."

Beni görmezden geliyor. "Ve Mallory, beyzbol sezonu başlamadan önce boş olduğum son hafta sonunu seçmekte gecikmedi, böylece katılmak zorunda kalacaktım."

"Gerçekten burada olmak istemiyordun."

"Eski nişanlımla evleniyor ve beni bu hafta sonu burada istemesinin tek nedeninin bunu yüzüme vurmak olduğundan oldukça eminim."

Tahmin ettiğimden çok daha bitkin olmalıyım çünkü bunu doğru duymadığımı biliyorum. "Ne dedin sen?"

"Eski nişanlımla evleniyor." Ses tonu hiç değişmiyor. "Sadece onunla evlenmem gerektiği için tanıştığı ve sosyal etkinliklere hep benimle gelen adamlar. Bilirsin işte, o adam."

Kennedy, son bardan yanımıza aldığımız iki tekila shot'ı geri atıyor.

"Ve sen bunun olmasından memnun musun?"

Artık boş olan fincanını kaldırıyor. "Bununla bir sorunum yok gibi mi görünüyor?"

"Ama... peki ya ailen ne olacak? Onlar bunu kabul edemez."

"Connor'ı seviyorlar." Beni başından savdı. "Onun aile işini devralmak için mükemmel bir aday olacağı konusunda hemfikirler ve nişanlı olduğumuz onca yıl boyunca tetiği çekemediğim için üvey kız kardeşimin devreye girip bunu yapmasından herkes çok memnun. Dean hariç. Dean'i bilirsin. Dean'den nefret edersin."

Dean'den nefret ediyorum.

"Tüm bu olanların ne kadar berbat olduğunu dile getiren tek kişi o."

Tamam, belki Dean'den otuz saniye öncesine göre biraz daha az nefret ediyorum ama Kennedy'nin üvey kardeşi hâlâ en sevmediğim insanlardan biri ve Atlanta'ya karşı oynadığımız maçlarda yılda birkaç kez onu görmek zorunda kalıyorum.

Bulanık ve tekilayla sulanmış beynim bu berbat durum karşısında ne diyeceğini bilemiyor ve aklıma gelen tek şey "Onlardan önce evlenmelisin" oluyor.

Bir kahkaha ile irkilir. "Ne?"

"Onlardan önce evlen. Bilirsin, önce davranarak onlara gerçekten sopa göster. Eminim bundan nefret ederler. Özellikle de adı her neyse onu bu kadar uzun süre beklettikten sonra."

"Benim bir erkek arkadaşım bile yok." "Ben teklif ettim."

"Evet," diye kıkırdıyor. "Ama şimdi, görünüşe göre, ihtiyacım olan şey bir koca."

Dikkatimi onunkine kilitledim.

Bir an duraksıyor, sesi ciddileşmeden önce zihninde bir şeyler evirip çeviriyor. "Hâlâ teklif ediyor musun?"

"Sarhoşsun." "Sen de öyle."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Bence sen de öylesin."

Tamamen aklımı kaçırmış durumdayım çünkü bana bakışı, dudaklarındaki küçük sırıtış, benimkiler gibi muziplikle parlayan kahverengi gözleriyle şu anda benden istediği her şeyi yapabileceğimi biliyorum.

Bölüm 4

Kennedy

Bana neden öyle baktığını bilmiyorum.

Ama yine de bana hep öyle baktığını düşünüyorum.
Cildim tuhaf hissediyor. Sanki yanıyor ama aynı
zamanda üşüyorum. Sanırım İsaiah'ın bana bakması
hoşuma gidiyor.

Bu ayakkabılar çok rahat.

"Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun," diyor.

"Ben de bunu umuyorum." Kelimeler aptalca geliyor.

Dilimin ağzıma bağlı olduğunu sanmıyorum.

Neden bahsediyor ki? Oh, bir
düğün.

Bir düğün tarihi seçmeliyim. Annem bana hep böyle derdi.

Benim annem. Pek iyi biri değildir.

Connor hep benim de bir düğün tarihi seçmem
gerektiğini söylerdi. Onu bunu yapacak kadar
sevmiyordum.

Ama sanırım artık bir düğün tarihi seçebilirim.

Bu gece.

İsaiah iyi biri.

O da yakışıklı.

Neden onu hep görmezden geldim?

Çünkü başımı belaya sokacağını
biliyordum. Benim başım hiç belaya
girmedi.

Kurallara uyuyorum.

Ben mükemmel bir kızdım. Bu
beni nereye getirdi?

Belki başım derde girseydi, ailem beni fark ederdi.

Başımı belaya sokmak

istiyorum. Biriyle

çıkmaq istiyorum.

Çıkmak için sabırsızlanıyorum.
Hayatımda ilk kez evliliği düşünmeden biriyle
çıkabiliyorum.
Evlilik.
Isaiah başını sallar.
Bekle, neden dönmeye başladı?
"Sabah benden nefret edeceksin."
"Bunun şu anda senin hakkında hissettiklerimden ne kadar
farklı olduğunu anlamıyorum."
Ondan nefret
etmiyorum. Azıcık
bile.
Isaiah gülümsemesini gizlemek için alt
dudağını ısıyor. Düşünüyorum.
Dürüst olmak gerekirse, şu anda beni ayakta tutan
çoğunlukla bulanık bir figür.
Bardağı elinden alıp geri içiyorum. Bu su.
Sanırım.
Çeşmelerden akan su çok güzel. Isaiah
güzeldir.
Bu sadece bir anlaşma.
Connor varlıklı bir aileden geliyordu, ben de öyle.
Bu bir iş anlaşmasıydı.
Bu bir intikam anlaşması. İkisi de aynı
şey.
Evlilik sadece bir anlaşmadan ibaret. Kendimi
konuşurken hissedebiliyorum.
Isaiah'ın cevap verdiğini biliyorum.
Bana sırtlıyor ve sağ gözünün yanındaki küçük doğum
lekesi gülümseme çizgilerinin arasında kayboluyor.
Yalamak istiyorum.
Ama dilim şu anda ağızıma bağlı değil, onun yerine uzanıp
ona dokunuyorum.
"Siktir," diye nefes verdiğini duyuyorum ve ses tonundaki
teslimiyet şu anda net olan tek şey.
Elini tutuyorum.
Eli büyük.

Elleri üzerinde çalıştım ama daha önce iş dışında ona hiç dokunmamıştım.

Çalışmadığım sürece kimseye dokunmam. Kimse bana gerçekten dokunmadı.

Isaiah'ın elini sevdim.

Gülümsemesini de sevdim.

Bunu ona asla söylemeyeceğim.

"Emin misin?" Isaiah'nın sesi etrafımda bir yerlerde çınlıyor.

Tabii ki ona gülümsemesini beğendiğimi asla söylemeyeceğimden eminim. Bacaklarıma doğru esen hava değişiyor.

Şimdi daha sıcak.

Kollarım şimdiden ısındı.

Isaiah bana bir ceket aldı.

Çok nazikti.

Bu kadar iyi biri olduğunu nasıl fark etmedim? Ve sevimli.

Fark etmeme izin verilmedi.

O benden çok farklı. Büyüdüğümünden. Sıcak biri.

Üşüdüm.

Bu ceket sıcak tutar.

Elimdeki kalem ağır.

Bir satıra imzamı atıyorum. Üç satır ve hepsi hareket ediyor.

"Kenny, bunu yapmak istediğine emin misin?"

Bana Kenny demesi hoşuma gidiyor.

Bunu ona asla söylemeyeceğim.

"Hangi şarkıyla yürümek istersin?" Bu farklı bir ses. Isaiah'ın değil.

Yürümek mi? Yürüyerek mi?

Isaiah vuruşa çıktığında bir şarkı eşliğinde yürüyor. Üniformasının içinde gerçekten iyi görünüyor.

Bunu ona asla söylemeyeceğim.

Mariah Carey.

Isaiah bu gece bir Mariah Carey şarkısı söyledi. Oldukça

iyiydi.

"Takıntılı."

Sanırım takıntılı olabilirim. Neden onu düşünüp duruyorum?

Isaiah gülüyor.

O güldüğü için ben de gülüyorum.

Yeni ayakkabılarım çok şirin. Kırmızı halı üzerinde bir adım atıp diğerine geçerken ayaklarımı izliyorum.

Isaiah mutlu

görünüyor. Mutlu

hissediyorum.

"Hissediyorum." Mutlu hissediyorum.

Başım ağırlaşıyor, ben de Isaiah'ın göğsüne yaslıyorum.

Kolu belime dolandığında ağırlaşıyor.

Dışarısı yine soğuk.

Yüzümü ona gömüyorum.

Güneş parlak.

Isaiah parlaktır.

Sarı.

Eminim en sevdiği renk sarıdır.

Sarı çok garip bir kelime.

Bir fotoğraf makinesinin flaşı sarıdır.

"Yıllardır takıntılı olduğum kızla evlendim."

Takıntılı da garip bir kelime.

Bu yastığın yumuşaklığına takmış
durumdayım. Yeni ayakkabılarım çok
şirin.

Isaiah da çok tatlı.

Bunu ona asla

söylemeyeceğim.

Bölüm 5

Isaiah

Odanın diğer tarafından gelen çınlama kulaklarımdan kafama doğru ilerliyor. Şimdiye kadar duyduğum en gürültülü şey.

Sanırım bu bir telefon. Kimin olduğunu bilmiyorum ama uyuyabilmem için kapatsalar iyi olur.

Kimse kapatmıyor. Sonunda sesli mesaja geçene kadar çalmaya ve çalmaya devam eder, sadece başka bir çağrı gelir ve çalma tekrar başlar.

Yanımdaki biri homurdanarak benim hissettiğim rahatsızlığı dile getiriyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yanımda, yatağımda biri var.

Yavaşça o yöne döndüğümde yüzüstü yatan bir kadınla karşılaşıyorum.

Ne oluyor lan?

Hayır, hayır, hayır. Pişmanlık içimde çalkalanıyor. Kennedy için sekiz ay bekledim.

Vay anasını. Yanımdaki kadını perdeleyen saçı tanıdım.

Kennedy Kay Auburn.

Kennedy yatağımda.

Telefon tekrar çaldığında homurdanıyor, kulaklarını avuçlarıyla kapatıp sadece sol elini ... ve sol yüzük parmağını gösteriyor.

Sisli hafızamdan dün gecenin anıları sızıyor. Beni bir şapele çekiyordu.

Ona sayısız kez bundan emin olup olmadığını sordum.

İstediği şeyin bu olduğundan emindi.

Ben sadece Kennedy'nin benimle evlenmek istediğini duydum.

Son hatırladığım, yılın en kötü gününde hayatımın en güzel anlarını yaşadığımdı.

İçime keskin bir nefes çekiyorum çünkü yüzüğü parmağına taktığımı hayal meyal hatırlıyorum ama dün geceki her şeyin lanet bir rüya olduğuna yemin edebilirdim.

"Ne?" diye soruyor soluk soluğa, doğruluyor.

Uykulu gözleri üzerimde dolaşırken, nerede olduğuna dair parçaları bir araya getirmesi bir an alıyor.

"İsaiah?" Saçlarını yüzünden itiyor, rimeli gözlerinin altına bulaşmış ve ruju yanağına bulaşmış.

Mükemmel cilalı Kennedy'yi hiç bu kadar dağınık görmemiştim.

Tam da benim hissettiğim gibi
görünüyor. "Neden benim
odamdasın?" "Benim odam,"
diye düzeltiyorum.

Kennedy'nin gözleri otel odasında gezinirken, odanın kendisine ait olmadığını fark eder. Sonra dikkati hala dün gecedен kalma kıyafetlerine kayar, Vans ve hepsi.

"Aman Tanrım." Sanki yanıyormuş gibi yataktan sıçradı.
"Aman Tanrım. Yaptık mı? Lütfen yapmadığımızı söyle."

"Ne yaptık?"

"Biz ..." Diğer eli alnında, telaşla aramızda el kol hareketleri yapıyor. "Biz, bilirsin işte..."

"Kenny," diye adını söyledim. "Burada ikimiz de yetişkiniz. Seks kelimesini söyleyebilirsin."

"Lütfen bana bunu yapmadığımızı söyle!"

O kahverengi gözler hayır demem için yalvarıyor, dürüst olmak gerekirse bu egoma biraz darbe vuruyor.

"İkimizin de hala üzerimizde kıyafetlerimiz olduğuna ve benim de bir şey yapamayacak kadar bitkin olduğuma bakılırsa, iyi bir paraya bahse girerim ki hayır, seks yapmadık."

Nefes verir, gözleri rahatlamayla
kapanır. Egosuna bir darbe daha.

Hâlâ yatakta otururken sol elimi kaldırıyorum. "Yine de evlendik."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu da ne böyle?"

"Elindekiyle aynı şey."

Sağ eli ağzını kapatırken aynı anda sol elini muayene için uzatıyor. "Hayır, yapmadık."

"Yaptık."

"Biz yapmadık!"

"Cilt. Tanrım." Yüzümü buruşturuyorum, parmak uçlarım şakaklarımda dolaşıyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, burada bir yerde kanıt olarak bir kağıt parçası var. Ama Bellagio'nun önündeki fiskiyelelerden sonrasını da pek hatırlamıyorum."

Kot ceket ve beyaz elbisesiyle orada öylece duruyor ve başını sallıyor. Üvey kız kardeşinin bekarlığa veda partisinde giydiği elbisenin şimdi onun gelinliği olması ironik.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Ne halt ettik biz?

Kennedy otel odamı tarıyor, çılgınca söz konusu kağıdı arıyor ve sanki bizi yasal olarak birbirimize bağlayan bir belge değil de otel odasının kapısının altından attıkları paket servis menülerinden biriymiş gibi yüzüstü yere atılmış halde buluyor.

Evlilik cüzdanımıza bakarken "Aman Tanrım," diye nefes alıyor. "Ne halt ettin sen?"

Bekle. Ne?

"Ben mi?"

"Evet, sen! Bunu nasıl yaparsın, Isaiah?"

Benimle taşak mı geçiyor?

Hemen yataktan kalktım. "Bu senin fikrindi. Bunu yapma konusunda kararlı olan sendin. Sana sayısız kez emin olup olmadığını sordum."

Bana inanmayarak başını sallıyor. "Yapmazdım. Bu kadar pervasızca bir şey yapamazdım. Bunun her yerinde sen varsın."

O anda, sanki pembe gözlükler çıkarılmış gibi olur.

Kennedy'ye hiç kızmadım. Söylediği bir şeyden hiç hoşlanmadım. Asla onunla aynı fikirde olmadım. Ama bu dün gece için beni suçlaması .. .

Kızı tanıdığımından beri ilk defa ona çok kızgınım.

"Bunu benim üzerime yıkma Kennedy. Bunu yapmamı sen istedin."

"Hayır," diye inanamayarak gülüyor. "O kadar insan varken benim sana evlenme teklif etmiş olma ihtimalim yok."

"Bana yalvardın!"

Gözleri vahşi. "O zaman bana hayır demeliydin!"

"Sana ne zaman hayır diyebildim ki?!"

Çenesi sertleşiyor, ikimizin de göğsü öfkeyle kabarıyor. "Çıkar şunu."

"Ne?"

"Yüzük." Sol elimdeki yüzüğü işaret ediyor, kilisedeki nikâh memurunun bize verdiği yüzüğün aynısı. O kadar ucuz ki, otomattan çıkmış gibi görünüyor. "Çıkar şu yüzüğü parmağından."

"Sen kendininkini çıkar." "Önce sana söyledim."

"Yapmayacağım." Bu kıza karşı hiç diklenmedim ama dediğim gibi çok kızgınım.

"Tamam, benimkini çıkarırım." Ucuz plastik bandı çıkarıyor ve dün gece ona aldığım büyük boy kot ceketin cebine sokuyor. "Zaten bir anlamı yok."

"Haklısın. Öyle değil. Senin için tek anlamı, eski sevgilinle olanlar için mükemmel bir intikamdı. Bir şey değil Ken. Umarım ona söylediğinde iyi hissedersin."

Kennedy'nin gözleri pişmanlıkla yumuşayana kadar çok fazla zaman geçiyor, yoğun bir gerilim bizi boğuyor. "Vegas şapellerinde sarhoş insanları geri çevirmeleri gerekmiyor mu?"

Diğer insanların üzülmelerinden hoşlanmıyorum. Varlığımın her zerresi ona kızgın, ama içgüdülerim onu daha iyi hissettirmek için çılgılık atıyor. Şu anki umutsuz, kaybolmuş görüntüsünden ziyade gülümsemesini görmeyi tercih ederim.

Cüzdanımı komodinin üzerinde buluyorum, dün gece üzerimde olan tüm nakit para boş. "Nikâh memuruna vermemesi için birkaç yüzlük verdiğimden oldukça eminim."

"Evlendiğimize inanamıyorum."

"Torunlarımıza anlatabileceğimiz hoş bir hikaye, değil mi?"

Atılmış bir yastığı kapıp yüzüme fırlatıyor, ama temas edemeden yakalıyorum. "Bunda sevimli bir şey yok. Bu sarhoşken yapılan bir hataydı."

"Ben 'mutlu kaza' terimini tercih ediyorum. "

Beni hançerliyor. "Böyle olmaması gerekiyordu. Sonunda biraz özgürlüğüm var ve ..." Tüm vücudu çöküyor, gözleri mağlup bir iç çekişle kapanıyor. "Chicago'ya döner dönmez bunu iptal ettireceğiz."

Chicago kelimesi o kahverengi gözleri endişeyle kocaman açıyor, narin elleri bir kez daha ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım. İşimi kaybedeceğim." Sesi çılgıncaydı. "İşimi kaybedeceğim. San Francisco, sicilimde bir fesih varken beni asla işe almayacak. Biz ne yaptık böyle?"

Gözlerini bir parıltı kaplamaya başlıyor, bu yüzden onu teselli etmek için mesafeyi yutuyorum, ama ona sarılmak için kollarımı açar açmaz irkiliyor.

Kahretsin.

Onun yerine ellerimi kendime saklıyorum. "İşini kaybetmeyeceksin Kenny. Eve döner dönmez fesih belgelerini hazırlatacağız ve bunu kimsenin bilmesine gerek yok."

"Sanki koşarak Cody, Travis ya da Kai'ye gidip bunu onlara anlatmayacaksın."

"Oh, kesinlikle bu üçüne söyleyeceğim." "Isaiah Rhodes."

"Kennedy Rhodes," diye taklit ediyorum.

Hayal kırıklığı içinde gözlerini kapatıyor, elleri alnını buluyor. "Pazartesi. Avukatımın ofisinde buluşuruz."

"Avukatın var mı?"

"Aman Tanrım." Başı geriye düşüyor, o güzel boğazını ortaya çıkarıyor ve doğrudan sikime giden bir inilti çıkarıyor. Hayır. Hayır değil çünkü şu anda ona kızgıyım.

"Evlilik sözleşmemiz bile yok."

"Ken, hadi ama. Paramın peşine düşmeyeceğini biliyorum."

"Evet, bahsettiğim şey senin paran değil."

Bunun ne anlama geldiğini sormadan, o bangır bangır çalan telefon tekrar çalmaya başlıyor.

Ona doğru koşuyor ve yerden kapıyor. "Alo? Evet." Sanki hâlâ olanlara inanamıyormuş gibi odayı tarıyor. "Kahretsin. Hemen geliyorum. Bana yirmi dakika ver." Telefonu kapatırken evlilik cüzdanımızı katlayıp cebine saklıyor. "Şimdi gitmezsem eve dönüş uçağımı kaçıracağım. Bunu Pazartesi günü hallederiz."

Telaşla odayı tekrar tarıyor, eşyalarını arıyor ama yanında getirdiği her şeyi giyiyor. Bütün gece yanımızda taşıdığım beyaz topuklular dışında. Şifonyerden onları alıyor, sonra tekrar ayağındaki ona aldığım spor ayakkabılara bakıyor.

Sesi kısık. "Bunları sakladığınız için teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Elini kapıya koydu, koridorun yarısına gelmişti ki yalvaran gözlerle bana bakmak için geri döndü. "İsaiah, bu işi kaybedemem."

Kötü muamele gördüğü bir iş. Kalifiye olmadığı bir iş. Ama onu hayalindeki işe götürecek bir iş.

"Biz icabına bakarız."

Başını sallıyor ve tekrar gitmek için dönüyor. "Hey, Kenny?"

"Öyle mi?"

"Şu anda sana kızgınım ama dün gece seninle çok eğlendim."

Küçük bir gülümsemeyi engellemeye çalışıyor. "Evet, hatırladığım kadarıyla seninle takılmaktan tamamen nefret etmiyordum."

"Tanrım. Sakin ol, Ken. Anladım. Benden hoşlanıyorsun."

Kapıyı üzerime kapatmadan önce kahverengi gözlerini deviriyor, ama yine de sesimi koridorda duyması için yansıtıyorum.

"Bu balayı evresinin bittiği anlamına mı geliyor?"

"Senden nefret ediyorum!"

"Evde görüşürüz, karıcığım!"

Bölüm 6

Kennedy

Miller: Max'in doğum günü partisinde seni göremedik. Umarım daha iyi hissediyorsundur. Ayrıca, sana söylemem gereken bir şey var. Seni ne zaman görebilirim?

Ben: Hala iyi hissetmiyorum. Belki önümüzdeki hafta sonu?

Miller: O kadar bekleyemem!

Beyzbol sezonu haftaya başlıyor. Yola çıkmadan önce Kai ile mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istemez misin?

Miller: Yola çıkmadan önce Kai ile mümkün olduğunca çok seks yapmak istiyor muyum? Evet, haklısın. Bu hafta sonu görüşürüz.

Telefonumu mutfak tezgahının üzerine, Chicago'ya döndüğümünden beri gözümün önünden ayırmadığım ucuz plastik yüzüğün yanına koydum.

Miller'a yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama heyecan verici haberlerinin ne olduğunu biliyorum. Bu hafta sonu Isaiah'ın kardeşi Kai ile nişanlandığını biliyorum. Max'in doğum günü partisine gelip amcasına yasal olarak bağlı değilmişim gibi davranamayacağımı da biliyorum. Miller'ın büyük gününde onun spot ışığını alamazdım. Ona bakıp teknik olarak yakında baldızım olacağı gerçeği hakkında yalan söyleyemezdim. Avukatımla görüşüp bu sahte evliliğin başladığı gibi kısa sürede sona ereceğine dair ihtiyacım olan güvenceyi alana kadar, midemdeki bu huzursuz çukurla onu görmeye dayanamam.

Miller'la geçen sezon as atıcımız Kai Rhodes'a bakıcılık yapmaya başladığında tanıştım. Miller'ın babası Monty aynı zamanda Windy City Warriors'ın saha yöneticisi ve kariyerimde ilk kez kulüp binasında başka bir kadınla birlikte

oldum. Bu ferahlatıcıydı ve onu ilk kadın menajerim olarak görüyorum.

Üç yıl önce Chicago'ya taşındığımdan beri gerçek bir arkadaş edindim.

Geçen yıldan önce, boş vakitlerimi Connor'ı görmek için New York'a uçarak geçiriyordum, her zaman bir tür hayır etkinliği ya da sosyal toplantı için bana ihtiyacı oluyordu. Ama Miller benim bazen soğuk olan dış görünüşümü kırırdanarak aştı ve bunun için ona daha fazla minnettar olamazdım.

Yaşadığım çatı katı dairesi ailemin sahip olduğu pek çok yatırım amaçlı mülkten biri. Abartılı, aşırı ve düşünmeye izin verdiğimde biraz yalnız hissettiriyor. Ama aynı zamanda yaşamak için bedava bir yer ve şu anki maaşım bana şehirde fazla bir şey almaya yetmiyorken ben kimim ki şikayet edeyim.

Bir başka hedefim de kendi evimi, Kay ailesinin adı olmadan kendi hayatımı karşılayabilmek. Bir terfi ve yeni bir unvanla, bunu yapabileceğim.

İkinci yatak odasına geçip hiç kullanmadığım dolabı karıştırıyorum. İş kıyafetleri, tasarım elbiseler ve bazı insanların kirasından daha değerli yüksek topuklu ayakkabılar. Ayakkabı rafımda rugan beyaz Louboutin'lerimin normalde durduğu yerde bir boşluk var ama Isaiah'ın onları Vegas'ta taşıdığını hatırlayınca dolaba geri koymakta tereddüt ediyorum. Bu noktada, o geceye dair sahip olduğum birkaç anıyı da unutmak istiyorum.

Bunun yerine siyah bir çift giyiyorum, deve rengi bir blazer ceket ve siyah sigara pantolonunu giymeden önce ayaklarımı dar kanala sıkıştırıyorum.

Mallory'nin bekârlığa veda partisi için bu dolabı yağmaladım ama bunun dışında en son ne zaman "eski" kıyafetlerimi giydiğimi hatırlamıyorum. İster çocukluğumun geçtiği evde aşırıya kaçan bir akşam yemeği olsun, ister annemin varlıklı arkadaşlarını kendisinden başka birilerini önemseydiğine ikna etmek için ev sahipliği yapmayı sevdiği yardım baloları olsun, zorunlu sosyal toplantılar için ayrılmışlar, oysa hepimiz biliyoruz ki o baloları sadece vergiden düşmek için düzenliyor.

Ama avukatım ailem için çalışıyor ve günlük üniformam olan atletik kıyafetlerimle ortaya çıkmam anneme geri dönecektir. Bu hafta sonu yaptıklarımı duyduğunda zaten aklını kaçırarak ama o daha sorunu öğrenmeden bir çözüm bulmayı tercih ederim.

Onların benim hakkımdaki düşüncelerinin benim için neden bu kadar önemli olduğundan emin değilim. Ama hep öyle oldu. Alabileceğim en iyi eğitimi aldım. Erken yaşta bırakıp spor hekimliğinde farklı bir yol izlemek yerine doktor oldum. Sırf ailem istediği için istemediğim bir adamla evlenmeyi kabul ettim.

Annemi çok az tanıyorum. Yatılı okullarda büyüdüm ve yazları evdeyken dadılar tarafından yetiştirildim. Halka açık etkinliklerde benim de bulunmam gerekiyordu ama bunun dışında tamamen ayrı hayatlar yaşıyorduk.

Aynı şey babamla olan ilişkim için de geçerli ve o öldüğünde cenazesinde bile ağlamadım. Bir yabancıнын cenazesinde ağlamak gibi hissederdim.

Muhtemelen bu yüzden Connor bana hep soğuk derdi.

Annem daha sonra Dean'in babasıyla evlendi. Babamın iş ortağıydı, bu yüzden parasal açıdan evlenmeleri mantıklıydı.

Connor'la nişanlanmam da iş içindi. Dean aile işini devralmayacaktı, bu yüzden devralacak biriyle evlenmek benim sorumluluğumdu.

Hepsi iş hamleleri.

Ancak, Isaiah Rhodes ile olan evliliğim kesinlikle bir iş hamlesi değil.

Ve bir parçam, bunun bir hata olduğunu bilsem de, bu küçük isyan hareketini seviyor.

Evet, Connor ve ben ailelerimiz tarafından tuzağa düşürüldük ama yine de hayatımın sekiz yılıydı ve ilişkimizi bitirdiğinde gururum incindi.

Ayrılığın benim hatam olduğunu söylüyordu. Ben buralarda değildim. O ve ailem New York'tayken ben Chicago'da yaşıyordum. İşim için seyahat ediyordum. Aynı şehirde olduğumuzda ona zar zor dokunuyordum. Sorunlarımın listesi çok fazla

Bundan daha uzun, ama ayrılığımız sırasında söylediklerinin özeti bu.

Ama şimdi düşünmek için biraz zamanım oldu ve sonunda artık ailevi bir görevle bağlı olmadığımı anladım. İstedğim kişiyle evlenebilirim. Birileriyle çıkabilirim. Otuzlu yaşlarında normal bir kadın olabilirim.

Önce şu sinir bozucu iptal davasını halletmeliyim.

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor, bu sefer bilinmeyen bir Chicago telefon numarası. Aile avukatı New York'tan geliyor, bu yüzden yerel bir ofisi kullandığını varsayıyorum.

"Paul?" Cevap verir vermez sordum.

"Umm . . ." Diğer uçtaki kadın tereddüt eder. "Hayır, ben Denise. Bay Remington'ın asistanı."

Bay Remington. Archer Remington. Windy City Warriors'ın sahibi.

"Sizinle bir görüşme talep ediyor."

Sikeyim.

Kendime belki de bunun kötü bir şey olmadığını söylemek istiyorum. Belki de sezon başlamadan önce tüm ekibiyle toplantı yapıyordur. Belki de bunun, oyuncuların biriyle arkadaşlık etmekle kalmayıp onun kısa topçusuyla evlenerek şirket politikasını çiğnediğim gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktur.

Ama içimden bir ses tamamen boku yediğimi söylüyor.

Yutkunuyorum. "Tamam. Bunu yapabilirim. Yarın onun için uygun olur mu?"

"Sizi hemen görmesi gerekiyor." "Bugün mü?"

"Bir saat içinde. Hem sizinle hem de Bay Rhodes aynı anda." Ve işte orada.

Kovuldum. İşim bitti.

Ama nasıl öğrendi?

Isaiah koca ağzını açıp baklayı ağzından çıkarmaya karar verse bile takımdan hiçbiri ispiyonlayacak tipte biri gibi görünmüyor.

"Tamam. Orada olacağım."

"Yakında görüşürüz, Bayan Ka-" Denise boğazını temizler.

"Bayan Ka.

Rhodes."

Telefonu kapatırken düşündüğüm tek iki şey işsiz kalmak üzere olduğum ve bir daha asla birinin bana "Bayan Rhodes" dediğini duymak istemediğim.

Warriors'ın ön bürosunun koridorları boş. Kaderime doğru yürürken çınlayan kulaklarımda duyabildiğim tek şey topuklarımda mermer zeminde çıkardığı tıkırtı. Üç yıl boyunca Dr. Fredrick'in cinsiyetçi saçmalıklarına katlandıktan, ligde başka bir yerde bir pozisyon açılmasını bekledikten sonra, hayalimdeki iş için son görüşmelere sadece aylar kalmışken kovulacağıma inanamıyorum.

Bu hafta sonu inanılmaz derecede sorumsuz davrandım.

Ben asla aceleci ya da umursamaz değilimdir.

Ama bu sıfatlara mükemmel bir şekilde uyan adam koridorun sonunda duruyor ve beni bekliyor.

Denise'in ofisinin dışında onunla

k ar ş ı l a ş t ı ğ ı m d a Isaiah "Kahretsin," diye nefes veriyor. "Çok ... görünüyorsun." Islık çalıyor.

Diğer yandan o.

"Gerçekten mi Rhodes? Çorapların bile uymuyor. Kovulmamı izlemek için en azından şık görünmeyi deneyemez miydin?"

Yere bakarak, dikkatini bana vermeden önce şaşkınlıkla çoraplarını inceliyor.

"Şu anda şımarıklık yapmana izin yok. Geçen sabah için sana hâlâ kızgıyım. Ve kovulmayacaksın, Kenny."

"Yapma." Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Beni bu konuda daha iyi hissettirmeye çalışma. İçeride neler olacağını ikimiz de biliyoruz. İkimiz de birimizin işini kaybedeceğini biliyoruz ve takımın en iyi vuruş ortalamasına sahip olduğunu düşünürsek, bunun sen olmayacağını söyleyebilirim."

Dudaklarında sinir bozucu bir gülümseme beliriyor.

"İstatistiklerime göz kulak oluyorsun, ha?"

"Bu hiç komik değil, Isaiah. Uğruna çalıştığım her şey benden koparılmak üzere, bu yüzden hayatında bir kez olsun büyüüp yaptıklarının sonuçları olduğunu fark edebilir misin?"

"Oh, işte başlıyoruz." Bir kahkaha attı. "Eylemlerim mi? Seni koridorda yürümeye ya da 'Evet' demeye zorladığımı hatırlamıyorum. Hatırladığım kadarıyla üvey kız kardeşine ve eski sevgiline onlardan önce evlendiğini söyleyeceğin için oldukça heyecanlı görünüyordun. Bu yüzden sakın bütün suçu bana atmaya kalkma Kennedy."

Bunun onu kızdıracağını biliyordum. Belki de bu yüzden söyledim. Bana hiç kızmamıştı. Onu kimseye kızarken gördüğümü sanmıyorum. Onun bir ısırığı olduğunu bilmek güzel.

"Eylemlerimiz," diye düzeltiyorum. "Avukatımla toplantımızı da saat on bire aldım. Bundan sonrasını doğrudan halledebiliriz."

"Harika." Sesi eşit ve sinirli.

"Isaiah, senin sebep olduğunu kastetmedim-"

"Sorun değil, Kennedy. Bu iş biter bitmez fesih belgelerini hazırlatmaya gideriz, sen de ben yokmuşum gibi davranmaya devam edebilirsin." Çenesi bükülür. "Remington bunu nasıl öğrendi ki?"

"Belki takımdan biri ona söylemiştir diye düşündüm."

"Sadece Trav ve Cody biliyor ama onlar da ispiyonlamayacak.

Ve Kai, ama o Miller'a söylemek bile istemedi."

Bu üçüne bir daha nasıl bakacağım? Travis ve Cody ile başa çıkabilirim, ama Kai . . . Tanrım, o benim hakkımda ne düşünecek?

Kai'ye her zaman saygı duydum. Onlar çocukken Isaiah'a baktı. Max kapısına bırakıldığında oğluyla ilgilendi. Muhtemelen bunun için benden nefret edecek. Isaiah onun sadece küçük kardeşi değil, aynı zamanda en iyi arkadaşı.

Ben daha derinlemesine düşünmeden Denise'in ofisinin kapısı açıldı. "Bay Remington şimdi sizinle görüşecek."

Sessizce içeri giriyoruz ve Isaiah takımın sahibinin karşısına oturmam için sandalyeyi çekerken nefes almıyorum ve o benim yanıma oturduğunda oksijen hala gelmiyor.

Duvardaki saatin tik takları, aksi halde sessiz olan ofisteki tek ses haline geliyor ve bu da odayı dolduran ezici gerilimi daha da artırıyor.

Bay Remington sessizce oturuyor, parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş bizi izliyor.

Saat, kırılğan sinirlerimi gıcıklayarak zamanında vuruşunu yapıyor.

Masası, ligin en ikonik parklarından birinin üzerinde milyon dolarlık bir manzaraya sahip bir pencere duvarı içeren dev ofisinde bile büyük ve bunaltıcı. Diğer duvarı ise Warriors'ın tüm kupaları kazandığı yıllara ait pankartlarla dolu. Kendisinin ve rahmetli eşinin, oğlunun, gelininin ve yakında takım sahibi olarak aile mirasını devralacağı söylenen tek torununun çerçeveli tek bir fotoğrafı var; Arthur Remington yetmişli yaşlarında ve oğlu takımla çalışmak isteseydi çoktan emekli olurdu.

"Bu hafta sonu Las Vegas'ta harika vakit geçirdiğinizi duydum," ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar oldu.

Kahretsin.

Isaiah ve ben koltuklarımızda donup

kaldık. Saatin tik takları daha da artırıyor.

"Chicago Tribune'ün sahibi olan eski bir arkadaşım var. Onunla bir anlaşmamız var, eğer takımımın ya da organizasyonumla ilgili bir haber olursa, baskıya girmeden önce beni uyaracak." Bay Remington masasının üzerindeki bilgisayar ekranını bize doğru çeviriyor. "Bu yarınki spor sayfasının kapağı olacak."

Tam orada, ekranda Isaiah ve benim sarhoş bir şekilde yemin ettiğimiz küçük şapelin dışında çekilmiş renkli bir fotoğrafımız var. Ben beyaz elbisem, kot ceketim ve Vans ayakkabılarımla. O siyah bir pantolon ve siyah bir düğme-up giymiş. Beni bir kolunun altına sıkıştırmış, kendisine yakın tutuyor, diğer kolunu zaferle havaya kaldırmış, beyaz topuklu ayakkabılarımı başının üzerinde sallıyor.

Bu anı, sokaktaki rastgele bir yabancıнын fotoğrafımızı çekmesi dışında pek hatırlamıyorum ama

Hafızam ne kadar bulanık olursa olsun, Isaiah'a bakışından orada olmaktan en az onun kadar mutlu olduğum anlaşıyor.

İki kolum da belinde, yanağım göğsüne yaslanmış. Tanrı aşkına, bir tür romantik komedinin ana karakteri gibi tek bir ayağım bile var.

Bunların hiçbirinin onun hatası olmadığı bilgisayar ekranında açıkça görülüyor. Ben de istedim. Zorlama yoktu. Baskı yoktu. Tamamen uyumlu bir katılımcıydım, görünüşe bakılırsa çok da istekliydim.

Haberin üst kısmında büyük harflerle "CHICAGO SHORTSTOP LAS VEGAS'TA UZUN SÜRELİ AŞKLA EVLENDİ" yazıyor.

Kendi tükürüğümde boğuluyorum.

O anın şokuyla sesimi bulabilseydim, bunun ne anlama geldiğini sorardım ama nefes alacak oksijeni bile bulamıyorum. Tek yapabildiğim, kaderimin tüm renkleriyle gösterildiği bilgisayar ekranına bakmak.

Sessizlik içinde, yanımdaki adamdan doğrudan bir alıntı okumaya devam ediyorum.

Alt başlıkta "YILLARDIR TAKINTILI OLDUĞUM KIZLA NİHAYET EVLENİYORUM" yazıyor.

Bunu söylediğini hayal meyal hatırlıyorum ama kastettiği bu değildi. Bunca zamandır beni sevmiyordu. Sadece tanımadığı birine yüzeysel bir aşk besliyordu ve şimdi tüm Chicago, ilk 11'lerinin ve benim uzun süreli gizli bir ilişkimiz olduğunu düşünecek.

Bir ayak benimkini dürtüyor ve Isaiah'ın beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum.

İyi misin? Ağzını açıyor.

Cevap olarak sadece başımı sallıyorum ve anında gözlerindeki ateş kıvılcımının tutuşmasını izliyorum.

Boğazını temizler, daha dik oturur ve Bay Remington'a bakarak, "Burada ne sorun olduğunu anlamıyorum," der.

Gözlerimin inanamayarak açıldığını hissedebiliyorum çünkü Isaiah'ın genellikle takımın palyaçosu olduğunu bilsem de aptal değil.

"Buradaki sorun, Bay Rhodes, sizin ve Bayan Kay'ın organizasyonun davranış kurallarını açıkça çiğnemenizdir. Oyuncular ve personel arasındaki gündelik ilişkiler sadece kurallara aykırı değil, aynı zamanda fesih sebebidir."

Ve işte orada.

Uğruna çalıştığım her şey sarhoşken yaptığım bir hata yüzünden pencereden dışarı atılmak üzere.

"Burada başka seçeneğim yok," diye devam ediyor. "İkiniz de davranış kurallarımıza uyacağınıza dair anlaşmalar imzaladınız. Kennedy, üzgünüm ama bunu yapmak zorundayım-"

"Gündelik ilişkilerin işten çıkarılma nedeni olduğunu söylemiştin," diye araya giriyor Isaiah. "Başlığa bak. Ne alıntılandığını görüyorsun. Ben ona yıllardır aşığım. Bunun sıradan bir yanı yok."

Ne halt ediyor bu?

Isaiah elime uzanıyor ve refleksif irkilmemi gizleyecek kadar sıkı tutuyor.

"Size ya da HR'ye daha önce gelmediğimiz için üzgünüm ama Kennedy ve ben bir süredir birbirimize bağlıyız. Vegas'ta kaçarak evlenmeyi planladık. Evliliğimizde sıradan bir şey yok ve takım politikasına aykırı olarak karı kocanın birlikte çalışamayacağını söyleyen bir şey de yok." Parmaklarını benimkilere geçiriyor, her şeyi gerçekten satıyor. "Aslında, eski yakalayıcımız Oscar Henderson'ı hatırlıyor musun? Karısı takımın fotoğrafçısıydı. Bizim durumumuzda onlarınkinden farklı bir şey yok. Kennedy elimizdeki en iyi antrenör ve sırf sonunda beni sefaletten kurtardı ve onunla evlenmeme izin verdi diye onu bırakamazsın."

Artık bu ofiste sersemlemiş bir şekilde oturan tek kişi ben değilim. Arthur Remington da öyle.

Beyaz kaşları şaşkınlıkla kasılıyor. "Kardeşin yanında olmadan mı kaçtın? Buna inanamıyorum."

Isaiah sanki bunun cevabını günlerdir prova ediyormuş gibi omzunu silkiyor. "Kennedy tek çocuk. "Kennedy tek çocuk.

"Yanımda sadece ben olsaydım garip olurdu."

"Peki ya yüzükleriniz?" Bay Remington çıplak sol ellerimize odaklandı. Isaiah'ın da yüzüğünü çıkardığını fark etmemiştim. "Fotoğraftaki yüzükleriniz nerede?"

Isaiah hiç vakit kaybetmeden "Yeniden boyutlandırılıyor," diyor.

Bay Remington'ın görme yetisinin bilgisayar ekranındaki resimde ikimizin de plastik alyans taktığımızı fark edemeyecek kadar zayıf olduğunu umarak bir kahkaha atıyorum ve hemen öksürerek üstünü kapatıyorum.

Isaiah elimi sıkıyor ve Vegas'taki o geceden beri ilk kez bu işte birlikte olduğumuzu hissediyorum.

"Hata yapıyorsunuz Bay Remington. Kennedy sadece işinde harika değil, aynı zamanda tüm ekip onun personelde olmasını seviyor. Hiçbir şey değişmedi. Bugün ile geçen sezon arasındaki tek fark, artık ona karım diyebiliyor olmam."

Bu işte nasıl bu kadar iyi? Her şeye bir cevabı olan, ayakları üzerinde düşünen biri. O kadar inandırıcı ki neredeyse ben bile ona inanacağım.

"Bayan Kay, bu doğru mu?"

Bu doğru mu? Kesinlikle hayır, bu doğru değil. Yıllardır yanımdaki bu adam, hayatını ne kadar düşüncesizce yaşadığını, o gün ona ne eğlenceli geliyorsa onu yaptığını söyleyerek beni çıldırttı. Bu benim son otuz yılımı geçirmeme izin verilen yoldan çok farklı.

Ama şimdi, işimi kurtaran şey onun düşüncesizliği.

Takımın sahibi cevabımı beklerken düşünebildiğim tek şey sezon sonunda beni bekleyen pozisyon. Dr. Fredrick'e yıllar önce sırf cinsiyetim yüzünden tam potansiyelimle çalışmama izin vermeyerek hata yaptığını kanıtlamayı ne kadar çok istiyorum. Kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Spor yapmak isteyen diğer tüm kızlara da bizim için de yer olduğunu kanıtlamak istiyorum.

Kucağımdan başımı kaldırıp, geleceğimi ellerinde tutan adamla göz teması kurmamı ve

onu düzeltiyor. "Bayan Rhodes, aslında." Kelimelerin tadı asit gibi. "Evet, bu doğru. Isaiah ve benim aramdaki bu şey yıllardır devam ediyor."

Tamamen yalan değil. Bu şey birçok farklı anlama gelebilir.

Örneğin, onun bana açıkça asıldığı ve benim onu görmezden geldiğim bir şey var.

Bay Remington'ın yüzü şok içinde donup kaldı.

Yalanımız yetmiş altı yaşındaki bir adamın kalp krizi geçirmesine neden olursa sorumlu olur muyuz? Bugün aile avukatıyla görüştüğümüzde ona sormalıyım.

"Tamam," Bay Remington razı oldu. "Tamam. Sanırım bu makale bu sabah masama geldiğinde bu sonucu hayal etmediğimi söyleyebilirim."

Isaiah'nın başparmağı benimkinin derisinde geziniyor ve Bay Remington dikkat etmezken elimi çekip ikisini de bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

"Ancak bazı kurallar olacak. İşteyken profesyonel kalmalısınız. Siz ikiniz burada sahadayken bir sporcu ve sağlık ekibinin bir üyesisiniz. Yoldayken, birlikte çok fazla zaman geçirdiğinizi biliyorum. Bir seferde on ila on dört gün boyunca ellerinizi kendinize saklamanızı beklemiyorum." İçtenlikle kıkırdıyor. "Bu uzun bir süre olur, özellikle de balayı aşamasındayken. O yüzden Henderson'lar bizim için çalışırken uyguladığımız kuralı sizin için de uygulayacağız. Beyzbol saatlerinde antrenör ve atletsiniz, boş saatlerinizde ise karı koca olmakta özgürsünüz."

Isaiah ile beyzbol oynadığımız ve oynamadığımız saatlerde aramızdaki iletişimde hiçbir fark olmayacak ve Bay Remington'ın yaşı itibariyle artık takımın seyahat programına fiziksel olarak ayak uyduramayacağı için aradaki farkı asla anlayamayacak.

"Eğer," diye devam ediyor, "Tanrı korusun, bir şey olur ve ikiniz artık bir ilişki içinde bulunmazsanız, ikinizi de burada çalıştırmanın nasıl işe yarayacağını anlamıyorum."

İkinize baskı yapmak istemem ama birinizin gitmesine izin vermekten başka bir sonuç göremiyorum."

"Anlıyoruz efendim." Ben hala bu sözleri düşünürken Isaiah bizim adımıza konuşuyor.

Eğer bu işe yaramazsa, birileri kovulacak.

Kovuluyorum.

Ama bunun işe yaramasını istiyor muyum? Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum. Çok fazla şey çok hızlı oluyor.

"Pekâlâ, siz ikiniz. Geldiğiniz için teşekkürler. İkinizle de kulüp binasında görüşürüz. Heyecan verici bir hafta, değil mi? Beyzbol geri döndü." Masasına vurduğu şakacı bir yumrukla sözlerini bitirdi.

Bununla birlikte, ikimiz de ona yatıştırıcı gülümsemeler sunuyoruz, kapıyı kapatıp kendimizi koridorda yalnız bırakmadan önce, çıkarken Denise'e de aynısını yapıyoruz.

"Az önce ne oldu öyle?" diyebildim sadece.

Isaiah beni uzaklaştırmak için elini tamamen saygılı bir yükseklikte sırtıma koyuyor ama yine de beklenmedik temas karşısında irkiliyorum.

"Özür dilerim." Elini çabucak çeker. "Ama bence bunu ofislerden uzakta konuşmalıyız."

Yanından geçmem için bana yer açarak hareket ediyor ve yeterince uzaklaşana kadar arkasından geliyor.

"Bunu yapamam," diye itiraf ediyorum hem ona hem de kendime. "Bu hafta sonu yaptıklarımız büyük bir sarhoşluk hatası değilmiş gibi davranamam."

"Evet, yapabilirsin Kenny. Sadece bir sezon. Sezon sonrasına kalırsak yedi ay."

"Sonra ne olacak? Boşanacağız ve birimiz kovulacak mı? İkimizden biri derken beni kastediyorum."

"İşi Kaliforniya'da alacaksın. Mesafe bize uymadı. Dostça boşanırız. Başka bir takımda çalışmaya başladığında ön bürodaki kimsenin umurunda bile olmayacaksın."

"Peki ya işi alamazsam? Gelecek yıl hâlâ burada olursam?" Gözlerini deviriyor. "İşi alacaksın, Ken."

Isaiah'ın sesi çok düzgün, çok emin. Nadiren ciddi olan Isaiah, bana olan güveni söz konusu olduğunda çok ciddi olma eğilimindedir.

"Neden bunu kabul ediyorsun?" Ben soruyorum.

"Neden yıllardır aşık olduğum bu kızla yaptığım düğünün meşru olduğunu iddia edeyim ki? Neden bütün bir sezon boyunca onunla vakit geçirip sonunda hayalindeki işe girmesini sağlamak için kendimi zorlayayım? Hmm, emin değilim, Kenny. Bunu bir düşünelim."

"Isaiah," diye iç geçiriyorum, çünkü bana aşık olması için hiçbir neden yok. Bunca yıldan sonra benden hoşlanması için hiçbir şey yapmadım. "Beni tanı mıyorsun bile."

"Herkes yabancı olarak başlar."

"Ve çoğu zaman sana gerçekten katlanamamam seni rahatsız etmiyor mu?"

Kahverengi gözlerinde şakacı bir parıltı var. "Sanırım sende en çok sevdiğim şey bu."

"Sahip olamadığın şeyleri seviyorsun," diye düzeltiyorum.

"Hayır. Sadece seni kızdırmayı seviyorum. Dudaklarında düz bir çizgi ve ölüm bakışları var. Çok ateşli, Ken."

Gözlerim doldu.

"Mmm," diye inliyor. "Göz yuvarlaması da."

"Lütfen hayatında bir kez olsun ciddi olmaya çalış. Eğer bunu yaparsak, seni kullanmış olurum."

"Kulağa korkunç geliyor. Lütfen Kennedy, beni istediğin kadar kullan." "Yapamam..." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Sahte yapamayacağım Bu."

Bırakın sahte bir ilişkiyi, meşru bir ilişki için bile rol yapamazdım.

Omuzlarını silkiyor. "Remington'ı duydun. Sahadayken profesyonel olmak zorundayız ve artık bizimle seyahat etmiyor. İzin zamanlarımızda bizi asla görmeyecek."

Her şeyi enine boyuna düşünmüş. Ve tüm bunları benim için yapıyor. Isaiah'ın bu anlaşmadan hiçbir çıkarı yok.

Düzenleme. Bu da başka bir düzenleme. Düzenlemelere alışkınım.

Bu fikri kabullenmeyi biraz daha kolaylaştırıyor.

"Tüm bunları benim için yaptın, ama bana kızgın olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyim." Bir elini saçlarında gezdirerek ön kolundaki damarların esnemesine neden oluyor. "Bu, işini kaybetmeni istediğim anlamına gelmiyor."

"Biriyle iş anlaşması olarak evlenirsin, anlıyor musun? Bir gün diğer kadınlara teknik olarak boşanmış olduğunuzu söylemek zorunda kalacaksınız."

Göz teması kuruyor. "Diğer kadınlar için endişelenmiyorum. Uzun zamandır endişelenmiyorum."

Bu hiç de doğru değil.

Isaiah Rhodes'u tanıdığım yıllar boyunca endişelenecek çok kadın oldu.

Daha dik duruyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Bir yanımda bunu benim için yaptığı için ona sarılmak, bir yanımda ikimizi de bu çılgınlıktan vazgeçirmek istiyor.

Ama aşıkmişiz gibi davranmak zorunda değiliz. Gösteri yapmak zorunda değiliz. Profesyonel kalmalıyız. Belki görünüşü korumak için aynı arabada gelmemiz gerekebilir, ama bunun dışında, hiçbir şeyi taklit etmek zorunda kalmamalıyız.

Belki bu işe yarayabilir.

"Kennedy," diyor Isaiah, dikkatimi kendisine çekerek. "Biraz gevşemeni ve iyi tarafından bakmanı istiyorum. Az önce işini koruduk. O parmağa yüzük takmak dışında hiçbir şey değişmek zorunda değil." Sol elimi işaret ediyor. "Seninki hâlâ duruyor mu?"

Dudağımı çiğniyorum.

"Belki." "Üzgünüm, seni duyamadım."

Ona ters ters baktım. "Evet. Yüzük hâlâ bende." Isaiah buna sırtıttı.

"Henüz atmaya fırsat bulamadım." "Elbette."

"Otomattan çıkmış gibi görünüyorlar."

Bir kahkaha atıyor. "Öyle olduklarına eminim. Sana farklı bir şey bulmaya çalışacağım."

"Dur bakalım." Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bunu henüz kabul etmedim. Bunu enine boyuna düşünmeliyiz. Bunu enine boyuna düşünmelisin."

"Enine boyuna düşündüm. Bu konuda iyiyim."

"Isaiah, ben ciddiym. Eğer bunu yaparsak, bunun ne olduğunu anlarsın, değil mi? Burada herhangi bir ilişki içinde değiliz. Bu altı ya da yedi ay içinde bitecek bir iş anlaşması."

"Bir iş anlaşması," diye papağan gibi tekrarlıyor. "Kim demiş romantizm öldü diye?"

"Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Sen kararını verirken ben de sana bir yüzük bulmaya çalışacağım."

"Isaiah-"

"Merak etme. Sana aldığım şeyi seveceksin." Kaşlarımı kaldırdım. "Ne kadar da ukalasın."

"Bu benim ukalalığım değil. Sana nasıl olacağını söylüyorum. Birçok konuda şımarıklık yapmana izin veririm ama bu konuda şımarıklık yapmana izin veremem."

Ellerini kaldırıyor, işaret parmakları yüzüme uzanıyor ve dudaklarıma götürüyor. Her biri ağzımın kenarlarından çekiştirerek kaşlarımı çatıyor ve gülümsemeye çeviriyor.

"Gülümse, Kenny. Az önce işini kurtardık."

Beni gülümsemeye zorluyor ve kendi dudaklarındaki sırtışa bakılırsa ne kadar aptal göründüğümüzden daha fazla memnun olamazdı.

Gülümsediğinde çarpıcı bir şekilde yakışıklı oluyor, ama yine de Isaiah Rhodes istemese bile her zaman gülümsüyor.

Bununla birlikte, çıkışa doğru yönelmek için bedenimi yuvarlıyor, ama gitmeden önce dönüyor ve göğsünü sırtıma dayıyor. Otoriter boyunu hissedebiliyorum. Ezici vücut ısını hissedebiliyorum.

Isaiah'nın nefesi enseme gıdıklıyor ve bacaklarımın arasında çalıştığından emin olmadıklarım da dahil olmak üzere vücudumdaki her sinir canlanıyor.

"Bunu büyük bir oyun olarak düşün." Kulağıma eğilip fısıldadığında sesi alçak ve derindi, "Hadi karıcığım. Birlikte oynayalım."

Bölüm 7

Isaiah

"Ne yaptın sen Isaiah?" Miller onun ve kardeşimin evinin mutfağından azarlıyor. Müstakbel baldızım pek çok açıdan bana benziyor, bu yüzden Kai ona haberi benim vermem gerektiğini söylediğinde bu tepkiyi beklemiyordum.

Güzel bir iş bekliyordum ya da arkadaşşımla evlendiğın için teşekkürler, böylece akraba olacağız.

Sanırım çok yüksekleri hedefliyorum.

"Bunu Kennedy'ye nasıl yaparsın? Bir ilişkiden yeni çıktı. Zamana ihtiyacı vardı. Yalnız kalmaya."

"Herkesin beni suçlaması da neyin nesi? Belki de onunla evlenmem için bana yalvaran Kennedy'ydi."

Kai ve Miller kahkahalara boğulmadan önce bir süre sessizlik oldu.

"Siktirin gidin çocuklar."

"Dil," diye düzeltiyor kardeşim kahkahaları arasında.

Gözlerim iki yaşındaki yeğenim Max'in tezgâhta oturup bana gülümsediğı, elinde annesinin kullandığı yarı yalamış bir çırpma teli olan mutfağı kayıyor.

"Üzgünüm, Maxie. O kelimeyi söyleme. Bu hoş bir kelime değil."

"Zaya!" Çırpma telini çılgınca sallıyor, bir parça çikolatalı kek karışımı mutfakta uçuşuyor.

Chicago'nun NHL takımı Raptors'ta defans oyuncusu olan Evan Zanders, kardeşimin yanındaki kanepede oturuyor ve kucağında kızını tutuyor. Artık o da bir baba olduğu için eşiyle birlikte kardeşimin evinde daha fazla zaman geçiriyor ve Max ile Taylor'ın birbirlerini eğlendirmelerine izin veriyorlar.

"Kennedy mi?" diye soruyor. "Geldiğın her aile yemeğinde hakkında konuştuğın kız mı?"

Kai benim için "Tek ve biricik" dedi.

"Aferin sana, dostum."

"Onu cesaretlendirme, Zee."

"Neden olmasın? Stevie geçen yaz onunla tanıştı ve onun harika olduğunu düşündü."

Miller ve ben aynı anda "O harika biri," diyoruz.

Bana bir bakış fırlattı. "Bu, ilişkileri gerçekmiş gibi davranmaları gerektiğı anlamına gelmiyor."

Zanders omuz silkiyor. "Ryan ve Indy için işe yaradı."

"Pekala, Bug." Miller Max'i tezgahıan kaldırdı. "Sanırım babanla birlikte gidip amcanın aklını başına getirmenizin zamanı geldi."

"Miller, bana kızma," diye yalvardım. "Ben sadece onun işini kaybetmemesi için bunu yapıyorum. Bunu yaptığım için ne kadar harika bir adamım, değil mi?"

Gülüyor. "SAÇMALIK. Kıza kafayı takmışsın. Bu onun için olduğu kadar senin için de."

Aklıma düğün şarkımız geliyor. Mariah Carey'nin "Obsessed" şarkısı eşliğinde kendinden emin bir şekilde koridorda yürümesini izlerken Kennedy'nin ne kadar komik olduğunu fark ettiğimi hala hatırlıyorum.

"Kendi kendine gülümsemeyi kes." Miller kalçasındaki oğluyla koluma vurdu. "Sen bulutların üzerinde dolaşıyorsun, bu arada arkadaşım muhtemelen yalnız ve çıldırmış durumda. Onun dairesine gitmeliyim."

"Yalnız değil ve evde de değil. Evlilik sözleşmesi hazırlamak için avukatıyla görüşüyor. Ya da evlilik sonrası. Düğümü attıktan sonra ne deniyorsa artık."

"Orada olman gerekmiyor mu?" diye soruyor kardeşim oturma odasındaki kanepeden. "Mal varlığını korumak için."

"Görünüşe göre, onunkini korumak için." Kai'nin parlak gözleri şaşkınlıkla kısıılır.

"Dean Cartwright'ın akrabası," diye hatırlatıyorum Kai'ye Kennedy'nin üvey kardeşini. "Biz büyürken ailelerinin hep parası vardı."

O pislige katlanamamamın bir başka nedeni daha. Kai ve benim tek başımıza olduğumuzu kimse fark etmeden liseden mezun olmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, Dean'in onunla her oynadığımızda sahaya yeni bir araba sürerek ve en yeni ve en pahalı beyzbol ekipmanlarıyla süslenerek geldiğini hatırlıyorum.

Buna bir de onun tam bir baş belası olduğu ve sahip olduğum her bir kız arkadaşımınla yattığı gerçeği eklenince, Kennedy'nin üvey kardeşini uzun zamandır rakibim olarak görmeme şaşmamalı.

"Dışarıda sohbet edebilir miyiz?" Kardeşime sordum.

Üçünün de dikkati benim nadiren ciddi olan ses tonuma kayıyor ama Max bana gülümsemekle yetiniyor.

"Sen de dışarı gelmek ister misin, Bug?" Onu müstakbel baldızımın elinden aldım.

"Evet. Owside."

Küçük adam bu hafta sonu iki yaşına girdi ve kelime dağarcığı yavaş ama emin adımlarla ilerliyor.

"Babamla konuştun mu? Bunu önce senden duymak isteyecektir."

Miller'ın sorusu beni duraksattı.

Miller'ın babası Emmett Montgomery sadece saha menajeri, yani baş antrenörümüz değil, aynı zamanda Kai dışında sahip olduğum baba figürüne en yakın kişi. O bana bir şeyler söyler, ben de ona karşılık veririm. Bu şekilde iletişim kuruyoruz. Dışarıdan bakan biri olsaydınız bunu fark etmeyebilirdiniz ama Monty ve ben birbirimizi çok seviyoruz.

"Onu yarın arayacağım," diye söz veriyorum.

Max kalçamdayken, yeğenimi oynaması için çimlerin üzerine bırakmadan önce ağabeyimi dışarıda takip ediyorum. Ona katılıyoruz, bacaklarımızı yayarak oturuyoruz, Kai buzdolabından aldığını görmediğim birayı uzatıyor.

"İçimde ikimizin de buna ihtiyacı olacağına dair bir his var." Kendi şişesini benimkiyle tokuşturuyor.

"Sence sıcıp batırdım mı?"

"Hangi bağlamda? Evlenmek mi, evli kalmak mı?"

"Kennedy'nin işi için bunu devam ettirmeyi mi teklif ediyorsun?"

Kai bir yudum alır. "Sanırım işler senin için bir şekilde yoluna giriyor. Her zaman da öyle olmuştur. Bu mutlu-şanslı şey ve o lanet gülümseme sana istediğin her şeyi kazandırıyor."

Bazen huysuz olan kardeşim yarım gülümsemesini şişenin arkasına saklayarak bir yudum daha alıyor.

Haklı. Daha gençken ve liseyi, üniversiteyi ve sonunda büyük ligleri geçmeye çalışırken sadece ikimiz varken, bunun Kai'ye verdiği zararı gördüm. Hayat ona on beş yaşındaki bir çocuk için olması gerekenden çok daha hızlı geldi ve sadece kendine değil bana da bakma sorumluluğu bariz bir yükü.

Bu yüzden, neşelenmeye ihtiyacı olduğunda, onu güldüren kişi olmayı öğrendim.

Sadece bir yemek sipariş edecek kadar paramız olduğunda, garsonu ekstra patates kızartmasını bedavaya getirmesi için ikna ettim.

Otobüse binecek paramız olmadığında, güzergahımızdaki şoförle arkadaş oldum ve bizi sürekli gizlice bindirdi.

Sorumluluk sahibi bir kardeş olmayabilirim ama güçlü yönlerimi kendi avantajıma kullanmayı bilirim. İnsanlar beni sever. Başkalarını nasıl gülümseteceğimi biliyorum. Evet, bazen şaka yapıyorum ama hayata karşı olumlu bir tutum sergiliyorum ve işler her zaman yoluna giriyor.

"Ben ..." Boğazımı temizliyorum. "Annemin yüzüğünü senden alabileceğimi umuyordum."

"Isaiah."

"Ne? Miller için kullanmıyorsun."

"Hayır, ama ..." Dikkatini önümüzde çimlerin üzerinde koşturan oğlundan ayırmıyor. "Bak, annemin evlilik yüzüğünü senin için sakladığımı biliyorsun, ama onu hayatını birlikte geçireceğini düşündüğün birine vermeni umuyordum. Sen ve Kennedy her ne yapıyorsanız ona değil."

"Bu konuda bana güven, tamam mı?"

"Isaiah," diye nefes verir. "Hadi ama kardeşim. Kennedy'ye gerçek karınmış gibi davranman onu

sihirli bir şekilde sana aşık olur."

"Kennedy hakkında bilmediğiniz şeyler var. Tek gördüğünüz bu kızın peşinden koşan bir aptal gibi göründüğüm, ama onunla yalnızken durum farklı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama içimden bir ses farklı olduğunu söylüyor."

Kai'nin gözleri yumuşar. "Sadece incinmeni istemiyorum. Bu sana çok oldu ve bunun farklı bir şekilde biteceğini sanmıyorum. Kennedy'nin bunu senin gördüğün gibi gördüğünü sanmıyorum. Ben senin kardeşim. Seni bundan korumak istiyorum."

Teoride, endişesini anlıyorum. Kennedy'nin bu evlilikte bir son kullanma tarihi olabilir, ama tüm duyduğum, karımın bana aşık olması için altı uzun ayım olduğu.

Kai kendi kendine gülerek gerginliği bozar. "Cumartesi gecesi Kennedy'yi evlendirdiğine inanamıyorum. İşte ben de bundan bahsediyorum. Her şey senin lehine işliyor. Yıllardır özlemini çektiğin kız rastgele Vegas'ta ortaya çıkıyor ve seninle evleniyor." Başını sallıyor. "Bu nasıl bir Vegas şansı böyle?"

Ben de onunla birlikte gülümsüyorum. "Teknik olarak Pazar sabahıydı."

Gülmeyi bıraktı. "Pazar günü mü?" "Pazar günü evlendik."
"Oh."

Kai şişeden bir yudum daha alıyor ve biz Max'in karahindibaları yerden koparıp üflemeğe çalışmasını izlemeye devam ediyoruz, tıpkı doğum günü pastasındaki mumları söndürmeye çalıştığı gibi. Pes ediyor ve yalpalayarak bana doğru geliyor, ona yardım etmem için elini uzatıyor.

Onu kucağıma çekiyorum, yeğenimi tutuyorum ve onunla aynı anda üflüyorum, tüm beyaz, tüylü tutamların etrafımızda uçuşmasının nedeninin o olduğuna inanmasına izin veriyorum.

Kai, "Pazar günkü randevuyu hatırlatmama gerek olmadığını biliyorum," diyor.

"Max'in doğum günü." "O da var."

"Hayır." Boğazımı temizliyorum. "Bana hatırlatmana gerek yok." Yeğenimin başının üstünü öperek onu kucağıma alıyorum. "Max'in annemi kaybettiğimiz tarihte doğmuş olması çok şaşırtıcı, değil mi? Sanki onu buraya bizim için göndermiş gibi."

"Evet," diye nefes alıyor Kai. "Ben de hep böyle düşünmüşümdür."

"Kennedy ile üç yıl önce aynı tarihte tanıştım. Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum."

"Yapmadın."

"Onunla tam olarak aynı tarihte evlendim." Gülümsemesi küçük ama anlayışlıydı. Max'in bizim için gönderildiği gibi, ben de yeni eşim hakkında aynı inanca sahiptim.

"Peki," diye yumuşadı. "Sana annemin yüzüğünü getireyim."

Dairemdeki tüm ışıklar söndü, ancak pencerelerden içeri süzülen şimşek çakmaları sayesinde hala oldukça aydınlık.

Ben yetişkin bir adamım ve otuz bir yaşında hâlâ fırtınalardan nefret ediyorum.

Dikkatimi dağıtmak için televizyonu açmaya çalışıyorum ama faydası yok. Kaygım çok yüksek, sinirlerim çok kırılğan.

Bir şimşek daha gece gökyüzünü aydınlatıyor ve anında ayağa kalkıyorum, oturma odamı arşınıyor ve kardeşime mesaj atıyorum.

Ben: İyi misin? Evde misin?

Burada her şey yolunda. Ben geldim. Sen iyi misin?

Ben: İyi olacağım. Miller ve Max evde seninle mi? Buradalar.

Güzel. Hiçbir yere gitme.

Yapmayacağımı biliyorsun. Seni seviyorum.

Travis ve Cody'ye kısa bir mesaj atıp durumlarını kontrol ediyorum ama nedenini bilmiyorlar. Cody bana akşam yemeğine gelmek ve televizyonda Chicago Devils maçını izlemek isteyip istemediğimi sordu, ama

Arabayla gitmemi gerektirecek kadar uzakta yaşıyor ve bu kesinlikle olmayacak.

Sonra Monty'ye bir mesaj attım.

Ben: Evde misin?

Monty: Kim soruyor?

Ben: Ben.

Monty: Eğer evet dersem, davetsiz bir şekilde ortaya çıkıp bana seninle akraba olmak üzere olduğumu hatırlatacak mısın çünkü kardeşin ve kızım evleniyor? Bağlantılı olarak, artık senin damadın sayılırım. Senin için ne kadar heyecan verici.

Monty: İşler hiç de öyle yürümüyor. Ayrıca duyduğuma göre artık başka birinin damadıymışsın.

Ben: Bunu zaten duydun mu?

Monty: Tüm organizasyon bunu duydu.

Ben: **Ben de** sana söyleyecektim.

Monty: Bunu yakında konuşmamız gerek evlat.

Ben: Biliyorum. Geleceğiz. Ama ciddi bir not, evde misin?

Ben geldim.

Güzel. Sahada görüşürüz.

Bu çok sağlıklı bir şey olmayabilir ama kendi müdahaleci düşüncelerimi sakinleştiremediğimde, bunu değer verdiğim herkesi kontrol ederek yapıyorum.

Onu tanıdığımdan beri, bu endişeyi hissettiğimde Kennedy'yi kontrol etmek istedim, ancak iş dışında benimle ilgilenmek zorunda olmadığını hatırlayarak kendimi bundan vazgeçirdim.

Ama şimdi yasal olarak buna mecbur.

Tüm bunları benim üzerime yıkmaya çalıştığı için hala üzgün olabilirim ama bu ona karşı olan hislerimi değiştirmedim.

Hey, Kenny. Evde misin?

Cevap vermesini beklerken adımlarımı hızlandırıyorum ama dakikalar geçiyor ve hiçbir şey gelmiyor. Ekranımda dans eden gri noktaların parıltısı bile yok.

Yine de, bir başka gök gürültüsü binamı sarsıyor ve sinirlerimi yıpratıyor.

Ken, mesajıma cevap vermeni istiyorum.

Yapmıyor.

Bana mesaj atmazsan bütün takımın önünde sana Bayan Rhodes diyeceğim.

Cevap anında geldi.

Kenny: Sakın buna cüret etme.
İşte benim gelinim.
İğrenç.

Ben: Evde misin?

Yine cevap vermedi, ben de onu aradım. "Ne?"

"Evde misin?"

"Neden?"

"Sadece şu lanet soruya cevap ver, Kennedy. Evde misin?"

"Evet, evdeyim."

"Ve bu gece hiçbir yere gitmiyorsun?" "Hayır."

"Tamam, güzel."

"Neden soruyorsun?"

"Sadece bilmek
istedim."

Benden çok sıkılmış gibi nefes veriyor ve benimle evleneli kırk sekiz saatten az oldu.

"Çok yorucusun Rhodes."

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Nasıl yorucu olunacağını bildiğim başka yollar da var. Sen sadece bana izin ver

İyi bir gece uykusuna ihtiyacın olduğunda bunu bilirsin ve bu evliliği tamamlayabiliriz, Ken."

Bir kahkaha patlatıyor ve bu o kadar özgür ve kolay ki dudağımı bırakıyorum ve ahizenin diğer tarafında onu dinlerken tamamen gülümsüyorum.

"Kararını verdin mi?" Ben soruyorum.

Teknik olarak, bu anlaşmadan hiçbir çıkarım yok. Her şeyi onun için yapıyoruz ama yine de kendimi evet demesi için çaresiz buluyorum.

En azından kabul ederse onunla vakit geçirebilirim ve zaten tek istediğim de bu.

Hattın onun tarafında ağır bir duraklama var. "Bu istediğim son şeydi."

Lanet olsun. Sadede gel.

"Yani," diye düzeltiyor. "Bir seçeneğim olmasını istediğimi söylemek istemiştım. Son nişanım tam olarak benim seçimim değildi."

Ha?

"Hiç eğlence için biriyle çıkma şansım olmamıştı ve bunu dört gözle bekliyordum, ama şimdi ..."

"Evliyim," diye bitiriyorum.

"Evet. Ben evliyim."

"Özür dilerim."

Suçu benim üzerime attığı için hâlâ kızgınım ve şimdi burada bunun için özür diliyorum.

"Bu benim hatam," diye itiraf ediyor. "Bizi bu belaya ben bulaştırdım ve sen de bizi kurtarmaya çalışıyorsun. Ben sadece Isaiah, sen ve ben asla bu anlaşmadan daha fazlası olamayacağız."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Çünkü ben emin değilim.

"Biz çok farklıyız ve eğer geleceğimizde bir bitiş tarihinden başka bir şey umuyorsan bunu kabul etmek istemiyorum. Bu sadece altı ay için. Bu sezon bittiğinde, nihayet sahip olmayı dört gözle beklediğim hayata geri döneceğim."

Belki bu kadar umutsuz bir romantik olmasaydım, onun ısrarı biraz daha acıtabilirdi, ama duyduğum tek şey

Altı ay kelimesi.

Hakkımdaki fikrini değiştirmek için altı ayım var.

"Nasıl bir hayata sahip olmayı dört gözle bekliyorsun?"
Soruyorum, Las Vegas'taki gecemizden önceki hayatından ne farkı var?

Gülüyor ama bu biraz üzücü. "Normal bir tane."

"Senin için normal olan ne, Kenny?"

"Tuhaf olduğumu düşüneceksin."

"Bu noktada, bir ya da iki olumsuz özellik bulmam en iyisi olabilir. Saplantım henüz bir şey bulamadı."

Tekrar gülüyor ve o zaman bu sesi pek sık duymadığımı fark ediyorum.

Bunun üzerinde çalışmam gerekecek.

"Benim için normal bir hayat, istediğim kişiyle çıktığım bir hayattır. Belki bir barda asıldığım ve bir erkekle yemeğe çıktığım ama bunun abartılı bir siyah kravat olayı olmadığı bir hayat. İntikam için biriyle sarhoşken evlenmediğim ama aynı zamanda biriyle iş anlaşması olarak da nişanlanmadığım bir hayat."

Ha?

"Bu sonuncuyu benim için biraz daha açmanı istiyorum."

"Belki başka zaman." İç çekiyor. "Bunu yapmak istiyorum. Bencilce, bunu yapmak istiyorum."

"Bu iyi, çünkü sana zaten bir yüzük aldım."

"Oh. Çok çabuk oldu. Muhtemelen senin için de bir yüzük almalıyım, ha?"

"Adil olan bu."

"Herhangi bir tercihiniz var mı?"

"Erkekler elmas takar mı?"

"Elmas mı istiyorsun?"

"Bunun çok abartılı olmasını istiyorum. Sen incelik istedin, bu yüzden bütçeyi bana harcayacağız."

Yine kıkırdıyor, ki bu çok garip. Hiç bu kadar rahat gülmezdi. Hiç bu kadar açık sözlü ve dürüst de olmamıştı.

"Kennedy Kay, şu anda sarhoş musun?"

"Biraz."

Yatağıma uzanırken telefonu kulağıma götürüyorum, bir elimi başımın altına sıkıştırıyorum, önceki endişe artık göğsümde oturmuyor.

"İçkiyi pek sevmediğini sanıyordum."

"İçmem."

"Seni şimdiden içmeye mi sürüklüyorum?" "Oh, hiçbir fikrin yok."

"Ne içiyorsun?"

Bu soru kulağa daha çok "ne giyiyorsun" sorusu gibi geliyor, ki ben de bunu bilmek isterim.

"Tekila."

Sırtışıım tüm yüzümü kaplıyor. "Tehlikeli. İnsanların tekila içerken sarhoşken hata yaptıklarını duydum."

"Bunların mutlu kazalar olarak adlandırıldığını da duydum."

Gözleri tavanda, gülümsememi duya bildiğinden eminim.

"Isaiah?"

"Hmm."

"Bana hala kızgın mısın?"

Tereddüt ettim, düşündüm. "Karım olmayı kabul etmişken sana kızmak biraz zor."

"Gerekirse bana kızabilirsin. Yüzündeki gülümsemeyi her zaman korumak zorunda değilsin."

Bu konuşmanın eve çok yakın olduğunu hissederek duraksıyorum, ama kırılğanlığı şakacı bir şekilde bastırmaya çalışıyorum. "Gülümsememi fark ettin mi Kenny?"

"Mm-hmm. İstemediğin zamanlarda bile gülümsediğini fark ettim. Benimle olduğu gibi. Bugün duygularını incittim ve beni her şeyi kendi başıma halletmeye bırakmak yerine, işimi kurtardın ve gitmeden önce gülümsediğimden emin oldun."

Bunu fark ettiğini fark etmemiştim. Kimsenin fark ettiğini sanmıyordum.

"Ama bana kızmaya hakkın var," diye devam ediyor. "Bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek."

Bana kızabilirsin. Bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek.

Boğazımı temizliyorum. "Yani benden hâlâ nefret mi edeceksin?"

"Aynen öyle." Yutkunduğunu duydum.

"Isaiah?" "Evet."

"Vegas'taki o gece neden benimle bir şey denemedin?"

Tanrım.

"Sarhoşsun, Kenny."

"Bu, cevap vermeni istemediğim anlamına gelmez."

Kennedy Kay'ın neden onunla bir şeyler denemediğimi sorduğunu duyunca vücudumdaki her bir kan zerresi güneşe fırlıyor.

"Bir şey denemekten kastın seninle evlenmekten başka bir şey mi?" "Evet. Benimle evlenmekten başka."

"Bir şey denememi ister misin?"

"Bilmiyorum. Sadece neden yapmadığını merak ediyorum."

"Şey," diye nefes veriyorum. "Ben de en az senin kadar sarhoştum, yani bu da var. Ayrıca, sarhoşken bir kadına dokunacak olsam annemin mezardan çıkıp beni de yanına alacağını düşünüyorum. Ama günün sonunda, bunca zamanı senin dikkatini çekmeye çalışarak geçirmiş olsam da, senin de benim dikkatimi çekmek istediğini bilmediğim sürece seninle hiçbir şey denemeyeceğim."

Ağır bir sessizlik var.

"O gece benim dikkatimi çekmek istedin mi, Kenny?" Telefonda kıkırdıyor. "İyi geceler, Isaiah."

Kennedy telefonu kapatır, tam o sırada bir şimşek çakması daha gökyüzünü aydınlatır.

Ancak o zaman fırtınayı bir süreliğine unuttuğumu fark ettim.

Bölüm 8

Kennedy

Isaiah: Meetme içinde ve KADIN banyo tarafından Kulüp binasına.

Ben: O kadar yer varken neden orada buluşuyoruz? **Isaiah:** İlk tanıştığımız yer orası. Romantik olmaya çalışıyorum. Banyomu kullanmayı gerçekten bırakmalısın.

Isaiah: Ama bizimkinden çok daha temiz.

Kadınlar tuvaletine girdiğimde Isaiah'ı kalçasını lavabo tezgahına dayamış, ağzına nane şekeri atarken bulduğumda şaşırmamalıyım. Ne de olsa yıllar boyunca onu burada birkaç kez yakalamıştım.

Kadınlar tuvaletinin tüm ayrıcalıklarını keşfetmekle o kadar meşgul ki varlığımı fark etmiyor, ama belki de isteyken ilk kez onu fark ediyorum.

Beyzbol şapkası arkaya doğru dönmüş, ama fazla mükemmel saçları hâlâ kenarlardan görünüyor.

Uzun boylu. Tanrısal olmayan uzun.

Bir de kıyafetleri var. Kalın kalçalarını mükemmel bir şekilde saran haki pantolon ve beyaz bir tişörtün üzerine giydiği zeytin yeşili bomber ceket göğsündeki kasları ortaya çıkarıyor. Spor ayakkabıları bembeyaz, çorapları ise bugüne uyup uymadığı anlaşılamayacak kadar alçak.

"Hey."

Ağzı naneli şekerle doluyken beni kapının yanında buldu ve o kendine özgü gülümsemesi belirdi. "Selam, karıcığım."

"Bu anlaşmadan şimdiden pişmanlık duyuyorum."

Beni görmezden geliyor. "Stadyum doluyor ve maçın başlamasına daha birkaç saat var."

Mantıklı. Minnesota'ya karşı Açılış Günü ve taraftarlar beyzbolun geri dönmesi için can atıyor.

Isaiah yoga pantolonuma, koşu ayakkabılarıma ve Warriors poloma bakıyor. Saçlarım at kuyruğu şeklinde ve yanaklarım son üç saattir tıbbi bant kutularını ve diğer malzemeleri kaldırmaktan sıcak.

Aslında, bütün hafta boyunca daha az yorgun görünmedim. Sahaya sabah yediden sonra gelmediğim ya da güneş batmadan ayrılmadığım tek bir gün bile olmadı. Dr. Fredrick'in neden bu hafta tüm sağlık personelinin yapılacaklar listesini benim omuzlarıma yüklemeye karar verdiğine dair güçlü bir şüphem var.

"Ne zamandır buradasın?" Isaiah soruyor, gözleri kırışıyor ve bu gülümsemesinden değil, endişesinden kaynaklanıyor.

"Bütün sabah. Dr. Fredrick Açılış Günü'nün tıbbi malzeme dolabını yeniden düzenlemem için mükemmel bir gün olduğuna karar verdi. Saat altıda geldim."

"Bu tür şeyler için stajyerleriniz yok mu?" "Var."

Anlıyor ve tipik mutlu-şanslı adam sinirlenmiş görünüyor. "Yemek yedin mi?"

"Ben iyi olacağım."

"Yemek yedin mi, Kennedy?"

"Bundan sonra yemekhaneden bir şeyler alacağım."

Bana tam olarak inanmıyormuş gibi bakıyor ve benim alanıma giriyor.

Neden bilmiyorum ama kıpırdamıyorum, irkilmiyorum ya da tereddüt etmiyorum. Bana dokunmak için alanımı işgal ediyor olabileceği için kendimi iyi hissediyorum.

Tuhaf.

Ama yapmıyor. Sadece yanımdan uzanıp ana banyo kapısının kilidini çeviriyor ve herkesi dışarıda tutuyor. "Senin için bir şeyim var." Elini cebine attı.

"Sonuncusu kadar gösterişli değil."

"Sonuncusundan nefret etmiştim."

Dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. "Ben de öyle."

Isaiah narin yüzüğü işaret parmağıyla başparmağı arasında tutuyor.

"Oh, vay canına," dediğimi duyuyorum. "Bu çok güzel."

Ondan alıp ışığın ortadaki taşı parlatmasına izin verdim. Büyüleyici bir mor. Ametist olduğunu tahmin ediyorum. Küçük elmaslar etrafında bir hale oluşturuyor ve bant patine edilmiş altın.

Bu yüzüğün bir geçmişi, yeni mücevherlerin sahip olmadığı bir hikayesi olduğu açık. Bu yüzük yıpranmış, değer verilmiş ve sevilmiş gibi görünüyor.

Isaiah, "Umarım uyuyordur," diye araya giriyor. "Benim annemin de elleri küçüktü, o yüzden umutluyum."

Bekle. Ne?

Gözlerim onunkilere kayıyor ve beni izlediğini görüyorum. "Annen mi?"

Karşımdaki tipik ukala adam sorum karşısında kızardı. "Bu onun evlilik yüzüğüydü."

Annesinin yüzüğünü parmaklarımın arasında tutarken yüzümdeki kanın çekildiğini fiziksel olarak hissedebiliyorum.

Evliliğimiz sadece bir alışverişken bunu giyemem.

Ailemden kalan bir şeye manevi değer vermeyi asla anlayamayacak olsam da Rhodes'ların çocukları annelerine hayrandı.

Bildiğim kadarıyla anneleri trajik bir şekilde vefat ettiğinde Isaiah on üç, Kai ise on beş yaşındaydı. Miller, Kai'nin annesinden bahsederken onu övdüğünü söylemişti; öyle ki Miller geçen sonbahar Food & Wine Magazine'de yer aldığı bir tatlıya hiç tanışmadığı bu kadının adını vermişti.

Isaiah onun hakkında pek konuşmuyor, ama yine de çok ciddi bir şey hakkında konuşmuyor, yine de onu kardeşi gibi özlediğini biliyorum.

"Bunu giyemem."

"Sığmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bu annenin yüzüğü, Isaiah. Bu başkası için saklanmalı. Değer verdiğin birine."

"Seni önemsiyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Göz teması kuruyor, geri adım atmıyor ama ben de atmıyorum. "Lütfen," diye devam ediyorum, geri alması için uzatıyorum. "I

Oğluyla sadece bir iş anlaşmasının parçası olarak evliyken yüzüğünü takarak onun anısına leke sürmek istemiyorum. Başka bir şey takacağım."

Sonunda yüzüğü benden alana kadar çok fazla sessiz an geçti.

"Annem öldüğünde istediğim tek şey buydu," diyor parmaklarının arasından bakarak. "Nedenini bilmiyorum. Muhtemelen o sırada doğru düşünemiyordum. Kıyafetlerini ya da en sevdiği kitapları istemeliydim ama sadece bu yüzüğü istedim çünkü renginin teninde ne kadar güzel durduğunu hatırlıyorum. Bunu her zaman evlendiğim kıza vermeyi planladım ve bu evlilik sadece kolaylık olsun diye de olsa, evlendiğim kız sensin Kennedy."

Elimi avucunun içine alıyor ve başparmağını şu anda çıplak olan yüzük parmağımın üzerinde gezdirirken irkilmiyorum bile.

"Lütfen, benim için, sadece giy, tamam mı?"

Ses tonu kabul etmem için yalvarıyor ve parmağımı eklemimin üzerinden geçirmeden önce cevabımı beklemiyor.

Tam oturdu.

Başparmağını üzerinde gezdiriyor. "Ancak bunu kaybedersen seni boşarım."

Elimde değil, bir kahkaha patlattım.

Yıllarca bu adamın yanında gülmemeye çalıştıktan sonra, dürtüye teslim olmak güzel bir şey.

Sesimi yumuşatıyorum. "Senin için halledeceğim."

"Biliyorum."

"Ve tüm bunlar biter bitmez sana geri getireceğim."

Buna cevap vermiyor.

"Bunlar senin için," diyorum cebime uzanıp avucumu hem siyah metal bantla hem de silikon muadiliyle açık tutarak. "Elmas olmadığını biliyorum ama-"

"Senin diz çökmen falan gerekmiyor mu?"

Ona bir bakış attım. "Fikrimi değiştirmeden şu lanet yüzükleri al."

Gülümsemesi büyüyor. "Oyunlarım sırasında bir şeyler takabileyim diye bana hem metal hem de kauçuk bir yüzük mü aldın?"

Tamam, yanaklarım kesinlikle pembe. Bunu neden yaptım ki?

Sanırım Isaiah, metal versiyonunu takamadığı için maçları sırasında silikon yüzük takacak türden bir partner gibi görünüyor. Ve sözde karısı olarak, bunu bilirdim.

"Rahatsız oluyorsanız oynarken giymek zorunda değilsiniz, sadece özellikle Remington iç saha maçlarında burada olduğu için her şeyi satabileceğini düşündüm."

Silikon bandı sol yüzük parmağına geçiriyor. "Oynarken yüzük takamadığım için oraya senin adını dövme yaptıracaktım ama bu da olur." Kapının kilidini açıyor, açık tutuyor ve "İşinin başına dönsen iyi olur doktor" diyor.

Dışarı çıkarken, şaka yaptığından tam olarak emin olmadığımı fark etmeden önce dövme olayına kendi kendime gülüyorum.

Kai'nin eli benim elimdeyken kaslarını çalıştırıyorum, eğer sahaya çıkmadan önce çalıştırmazsa ilk vuruşlarda sıkışma eğilimi gösteren adduktor pollicis'ine ekstra dikkat gösteriyorum.

Başparmağımla içeri girip gerginliği çekiyorum.

Parmakları arasındaki lumbrikal kasları gevşetmeye çalışıyorum, ardından elini avuç içi yukarı bakacak şekilde çeviriyorum ve başparmağıyla abdüktör kasını açıyorum.

Parmaklarım tendonlarının üzerinde kayıyor ve derisini yumuşatıyor.

Elleri büyük ve kasları aşırı gelişmiş, yıllarca bir beyzbol topunun yolunu kontrol etmesi gerektiği için büyümüş.

Isaiah'inki gibi hissediyorum.

Vegas'ta geçirdiğimiz geceden bir anı zihnimde canlanıyor. Onun elini özgürce tuttuğumu hatırlıyorum.

Tekila beni fazla düşünmekten alıkoyuyor.

Keşke fiziksel dokunuş konusunda her zaman bu kadar doğal olabilsem.

Ama o fiziksel temasla ilgili her şey buradakinden, antrenman odasındakinden tamamen farklıydı.

Spor hekimliği alanında çalışmaya üniversite yıllarımda başladım. Dean üniversitemizin beyzbol takımındaydı ve onu bir maçtan sonra antrenman odasında bulduğumu hatırlıyorum.

Takım doktorları ve antrenörler sporcuların vücutları üzerinde çalışıyor, onları maç sonrası farklı terapi türlerinden geçiriyor ve esneme hareketleriyle soğumalarına yardımcı oluyorlardı. Sağlık personelinin üzerinde çalıştıkları sporculara dokunmalarının ne kadar lakayt bir davranış olduğunu hatırlıyorum.

O zamanlar dokunma benim için o kadar yabancı bir kavramdı ki, başkasının vücudunu düzeltmek için kendi vücudunuzu kullanmaya adanmış bir meslek görmek hem şok edici hem de ilgi çekiciydi.

Bana hiç dokunulmamıştı. Çocukken sarıldığım tek bir an bile söyleyemem. Hiç kimse elimi tutmadı ya da bana sarılmadı. O zamanlar bunun anormal olduğunu bilmiyordum, ancak üniversiteye başladığımda, yeni üniversite arkadaşlarım beni selamlamak için sarılmaya çalıştıklarında tüm vücudum gerildiğinde bende bir sorun olduğunu anladım.

Bir sonraki dönem Dean'in beyzbol takımında staj yapmaya başladım ve bölümümü tıp öncesi olarak değiştirdim. Her şeyin bilimine aşık olmuştum. İnsan vücudunun nasıl parçalanıp iyileşebildiğini. Sakatlıklardan kaçınmak için nasıl güç geliştirebileceğinizi.

Başka birini iyileştirmek için kendi ellerini kullanmanın ne kadar harika bir şey olduğunu öğrendim. Elbette, tıbbın sınırları dışında fiziksel temas benim için hala doğal değil, ama bunun üzerinde çalışıyorum.

"Bir noktada benimle göz teması kuracak mısın, yoksa ..."

Eğitim masasında oturan Kai'nin eli üzerinde çalışmaya devam ediyorum. "Yardım edebilirsem olmaz."

Kıkırdıyor.

"Benden nefret mi ediyorsun?"

"Kahretsin, Kennedy. Seni hiç bu kadar dramatik görmemiştim."

Elini bırakıyorum, sonunda yukarı bakıyorum. Evet, yukarıya çünkü o oturuyor ve ben ayakta olsam da Rhodes çocukları gülünç derecede uzun. "Artık benim hakkımda farklı mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Aslında kardeşini kullanıyorum."

"Aldırmıyor gibi görünüyor. Fırsat verilirse bu iş için gönüllü olacağından oldukça eminim."

Isaiah'ın bana sözde aşık olmasını asla anlayamayacağım. Benim hakkımda bir şey bilseydi, duyguları buharlaşırdı. Connor'a ailemin şirketinin anahtarları teklif edildi. Tek yapması gereken benimle birlikte olmaktı ama o bile yapamadı.

Kai'nin sesi sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçak. "Ancak eğer yaralanırsa bu çok farklı bir konuşma olacak."

"O incinemez. Bu kişisel bir şey değil. Bu bir iş anlaşması. Altı ay içinde bitecek bir anlaşma."

Parmağımdaki annesinin yüzüğüne dokunuyor. "Bu şekilde gördüğünden pek emin değilim."

Benim de endişem bu. Bu yüzük yaptığımız şey için fazla gerçekçi.

İçinde ev yapımı bir sandviç olan kâğıt bir tabak Kai'nin yanındaki eğitim masasına düşüyor. "Ye," diyor Isaiah, bana hitaben.

Diğer aşırı uzun boylu Rhodes'a bakıyorum. "Sana söyledim, ben iyiyim-"

"Ye şu lanet sandviçi, Kenny. Bayılacak gibi görünüyorsun." Kardeşine döner. "Bütün gün buradaydı ve çalışmayı bırakmıyor. Yemeğini yiyene kadar senin üzerinde çalışmasına izin verme."

Kardeşi uzaklaşırken Kai bir kahkaha patlatıyor ve beni ev yapımı bir sandviç ve çok katı emirlerle baş başa bırakıyor.

Burada bir yemekhane var ve bunu orada hazırladığını

tahmin ediyorum. Personelin bir parçası olarak, yemek yemeye iznim var.

Orada da yemek veriliyor, sadece henüz fırsatım olmadı. Meslektaşlarım mola verdiğinde, kendimi durdurmama izin vermiyorum.

Dr. Fredrick beni terfi ettirmek istemeyebilir, ancak referans için arandığında, personelindeki en çalışkan kişi olmadığımı söyleyemeyecektir.

Oyun öncesi gerginliğimizi bitirmek için tekrar Kai'nin elini tutuyorum ama o elimi çekip kağıt tabağı bana doğru itiyor. "Onu duydun. Baldızımın bayılmasının sebebi ben olmayacağım."

"Bana öyle demedin."

Yaramaz sırtışı ağabeyininkine çok benziyor. "Herkesin dikkatini çekebilir miyim?" Monty anons ediyor tüm antrenman odasını. "Takım sahibimiz Bay Remington'ın söylemek istediği bir şey var."

Tüm ekip ve personel buradayken, hemen odanın karşısında Isaiah'ı buluyorum. O da bana bakıyor ve bir şeylerin yolunda gitmediğine dair sessiz bir konuşma yapıyor.

Arthur Remington elini kaldırarak, "Sizi fazla tutmayacağım," dedi. "Bugün hepinize şans dilemek istiyorum. Chicago'da başarılı bir sezon daha geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Bu benim Windy City Warriors'ın sahibi olarak kırk ikinci sezonum ve bu odadaki grupla daha fazla gurur duyamazdım. Ancak bu yıl resmi olarak başlamadan önce, bu sezonun benim son sezonum olacağını duyurmak istiyorum."

Isaiah ve ben kısa bir an için tekrar birbirimizi buluyoruz.

"Gelecek yıl, torunum Reese ailemiz için takım sahibi olarak." Elini uzatarak torunu olduğunu tahmin ettiğim bir kadını işaret ediyor.

Güzel bir kadın. Tahmin etmem gerekirse otuzlu yaşların ortasında. Kısa sarı saçlı, dolgun vücutlu ve şık giyinmiş. Kelimenin tam anlamıyla bir bomba.

Ama daha da önemlisi, o bir kadın.

Bir kadın tüm bu organizasyonu yönetmek üzere. Erkek egemen bir alanda başka bir kadın.

Bir yanımda gelecek yıl buralarda olup bunu görebilmeyi diliyor.

"Hepinizi her gün görmeyi ve sahada olmayı özleyeceğim ama aile mirasımızı torunuma devretmek için sabırsızlanıyorum."

Odadakiler hep birlikte kibarca alkışlar ve Reese selamlamak için elini kaldırır.

"Bu sezon onu benden çok daha fazla göreceksiniz. Görevi devralmaya hazırlanırken benim bulunamadığım yerlerde o devreye girecek. Buna hem iç saha hem de deplasman maçları dahil. Bu yıl boyunca sizinle birlikte seyahat edecek ve bana rapor verecek, bu nedenle onu etrafta gördüğünüzde bana davrandığınız gibi davranın."

Bekle. Bizimle
seyahat mi
ediyorsun?

Isaiah'ı tekrar buluyorum, yüzünde benimkine benzer bir korku ifadesi görmeyi umuyorum ama orada öylece duruyor, elleri ceplerinde ve yüzünde boktan bir sırıtış var.

Evli olduğumuzu söylemenin yeterli olmayacağını o da benim kadar iyi biliyor. Şimdi, sürekli gözler üzerimizdeyken, her şeyi taklit etmek zorunda kalacağız.

Bölüm 9

Isaiah

Kennedy'nin ona hazırladığım sandviçi mideye indirmesini izlemek beni anında sertleştirdi.

Antrenman odasının köşesinde yemek yerken kimsenin onu izlemediğini düşündüğünde ısırığın ortasında boğazından gelen küçük inilti de öyle.

Kennedy her zaman çok çalışmıştır - onda en çok takdir ettiğim şeylerden biridir - ama bu hafta farklı bir hızda hareket ediyor. Belki de işe geri döndüğü için heyecanlıdır, ama içimden bir ses Kennedy'nin artan çalışma saatlerinin Dr. Fredrick'in işini normalden daha zorlaştırmasından kaynaklandığını söylüyor.

Elbette gitmesini istemiyorum, ancak San Francisco'da o işi bulduğunda iş hayatının çok daha kolay olacağını görebiliyorum. Kendi işinin patronu olur, çalışanlar da ona rapor verir.

Kulüp binasından çıkar çıkmaz güneş üzerime vuruyor ve tekrar bu formayı giymenin ve bu sahada olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu tarif edemem. Bahar bana beyzbolu çağrıştırıyor ve hayatımı sevdiğim bir oyunu oynayarak geçirecek kadar şanslıyım. Daha da iyisi, bunu kardeşim ve en iyi iki arkadaşım ile aynı sahada yapabiliyorum. Benim konumumdaki biri nasıl olur da işe gitmek için can atmaz?

Buradayken evlendiğim kızıl saçlıyı göreceğim olmamın da bir zararı yok.

Onun adını duyduğumda yedek kulübesindeydim, vuruş eldivenlerim ve kaskım için kutumu kontrol ediyordum.

"Kennedy, bugün su içiyorsun."

Dikkatim Dr. Fredrick'e kayıyor çünkü kendisi kadar eğitilmiş ve farklı bir takımda tam da onun pozisyonu için yarışan bir kadına, Kennedy'ye bugünkü maçın su kızı olduğunu söylemesinin imkanı yok.

Tam da bu amaç için burada on sekiz yaşında bir stajyerimiz olduğundan bahsetmiyorum bile. Su şişelerimizi doldurma fırsatı bulsa muhtemelen altına işerdi.

Kennedy hayal kırıklığını belli etmeden, "Anladım," der.

"Sanderson-"Diğer atletik antrenörümüze dönüyor. Erkek atletik antrenörümüze. "Sen ve ben yedek kulübesinde çalışacağız ve Will" -Kennedy'ye işi vermedikten sonra sezon içinde işe aldığı ikinci doktor- "sen de hem kulüp binasında hem de yedek kulübesinde çalışacaksın."

"Neden?" Soru ben durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

Fredrick bana doğru döndü, kafası karışmıştı.

"Ne?" "Kennedy neden hidrasyonda?"

"Isaiah," diye sessizce azarlıyor.

Onu dinlemiyorum. "Will'i sahanın tamamen zıt taraflarındaki iki bölümde çalıştırıyorsun ve Kennedy'ye su şişelerini doldurtuyorsun. Neden?"

"Isaiah, dur." Kennedy'nin sesi yalvarıyor.

Fredrick kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Çünkü onu oraya atadım. Karınızın bugün yapması gereken işle ilgili bir sorunuz mu var?"

Eş kelimesini çok aşağılayıcı bir şekilde söylüyor, sanki o benim malıymış da insan değilmiş gibi.

Ona doğru bir adım attım. "Evet, öyle. Yoksa buradaki herkesi, o kadar insan varken ona su şişelerimizi doldurtmanın neden gülünç olduğunu düşündüğüm konusunda aydınlatmamı ister misiniz?"

"Isaiah, dur. Lütfen."

Sağlık ve Sıhhat Müdürü'nün kafasına dank eder. Kennedy'nin onu tuttuğu pozisyon için gereğinden fazla nitelikli olduğunu bildiğimi biliyor.

"Aslında, nedenini bilmek isterim." Reese Remington konuşmaya katıldı. Onun burada olduğunu bile fark etmemiştim.

Sığınak. "Eğer kapsama ihtiyacı olan dört pozisyonunuz ve dört sağlık personeliniz varsa, bunlar neden eşit olarak dağıtılmıyor?"

Kennedy öfkeli, sanırım yakında takımın sahibi olacak kişinin dikkatini çektiğim için, ama yıllardır ona farklı davranıldığını gördükten sonra iş yerinde profesyonel kalmak zor. Ve bu sezonun onun için daha önce hiç olmadığı kadar kötü geçeceği açık.

Hepsi benimle evlendiği için, bir oyuncuyla. Dr. Fredrick bunun için onu cezalandırıyor. Bunu biliyorum.

"Bu harika bir nokta, Bayan

..." "Reese," diye düzeltti.

"Reese," diye tekrarlıyor ve gelecek yıldan itibaren Fredrick'in patronunun bir kadın olacağını bilmekten duyduğum memnuniyeti açıklayamıyorum. "Yani Kennedy, sen yedek kulübesine bakacaksın ve Will, sen de kulüp binasına bakacaksın. Ben de yeni stajyerin su içmesini sağlayacağım."

"Şimdi kulağa dengeli geliyor, değil mi?" Reese'in gülümsemesi zoraki.

"Bu harika bir fikirdi, Bayan . . . Reese."

Dr. Fredrick'in yalakalığının sadece oyunculara değil, üst yönetime de uzandığını bilmek güzel.

Reese önce bana, sonra da Kennedy'ye uzun uzun baktı, sonra da sığınaktan ayrıldı -tahmin etmem gerekirse, sahibinin süitinden.

Fredrick'in çenesi kızın duyamayacağı kadar sertleşir. Kızgındır ama bir oyuncuyu azarlamaya cesaret edemez, özellikle de maçtan hemen önce. Hayır, onun yerine dikkatini bir kez daha Kennedy'ye verir.

"Özel hayatınızı evde tutmayı daha sonra tartışacağız."

Siktir et onu. O yanlış bir şey yapmadı ya da söylemedi. Ona saçmalıklarını söyleyen bendim.

Bunun üzerine grup dağılır.

Kennedy yanımda duruyor ama göz teması kurmayı reddediyor. "Bunu bir daha asla yapma."

"Ken-"

"İşe aldığı tek kadın olmam yeterince kötü ve ona göre oyunculardan biriyle birlikte oldum. Ama ben

Benimle savaşması için kocama ihtiyaçı olan zavallı bir kız. Bırak da işimi yapayım İsaiah."

Yedek kulübesinden ayrılıyor ve günün geri kalanında onu görmeyeceğim yedek kulübesini korumaya gidiyor.

Onu duyuyorum, duyuyorum ama bütün gün, hatta bütün hafta kışını yırttı ve ben de lanet bir mağara adamı gibi araya girmekten kendimi alamadım.

Bana kocam dediğini de duydum.

"On dokuz," Monty numaramı aradı.

Bana sessizce ısınmak için sahaya çıkmamı söylediğini varsayıyorum, bu yüzden eldivenimi alıp sahaya çıkan merdivenlerde yanından geçiyorum ama beni durdurmak için elini koluma doluyor.

"Sana bir şey söyleyeceğim." Sesini alçaltarak etrafına bakınıyor. "Fredrick hıyarın teki, bunu hepimiz biliyoruz ve ikiniz Vegas'ta seviştikten sonra Remington'ın Kennedy'yi kadroda tutmasına çok kızdı. Onun kovulmasını istedi."

"Bu, bu hafta ona neden fazladan mesai yaptırdığını açıklıyor."

"Size öyle gelmeyebilir ama ikinizin evlenmesi onun hayatını daha da zorlaştırdı. Kendine bir isim yapmaya çalışıyor ama atletik eğitmenlerden biri olmak yerine artık akranları onu sadece oyuncu eşlerinden biri olarak görecek. Bu adil değil ama gerçek bu. Onun için yapabileceğiniz en iyi şey, sahadayken kendi işlerini halletmesine izin vermektir. Onu kurtarmaya çalışmanız işleri onun için daha da kötüleştirecektir."

Lanet olsun. Monty haklı. Haklı olmasından nefret ediyorum.

"O büyük bir kız. Üstesinden gelebilir ama birinin devreye girmesi gereken bir noktaya gelirse bana gel, tamam mı? Adamlarımdan birinin takım doktoruyla kavga etmesini istemiyorum."

Başımı sallayarak kabul ediyorum. "Şimdi bana kızgın. Ona yardım ettiğimi sanıyordum."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Evlilik hayatı eğlenceli, değil mi?" Başımın arkasını okşuyor.

"Şimdi sahaya çık ve biraz sayı yap, belki seni affeder."

"Bu onun umurunda bile değil."

"Biraz sayı yapın da belki evlenecek kadar boka battığınız için sizi affederim. Tanrı'ya yemin ederim ki sen, Kai ve Miller, üçünüzün yıllar boyunca bana yaşattığınız tüm stres için yaşlılığımda bana ev sahipliği yapsanız iyi olur."

"Ah, Monty," diye mırıldanıyorum, kolumu omuzlarına atıyorum. "Benimle yaşlanmak ister misin?"

"Kıçını kaldır ve sahaya çık, Rhodes."

Bölüm 10

Kennedy

Dean: Görünüşe göre ailelerimiz iş için şehirde ve yarın akşam maçtan sonra yemek yiyeceğiz.

Kulağa korkunç geliyor. İyi eğlenceler.

"Biz" derken seni ve beni kastediyorum. Sen Atlanta'dasın. Beni onlarla yalnız bırakmayacaksın.

Ben: Kimse bana bundan bahsetmedi, bu yüzden hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmaya devam edeceğim.

Dean: Annene seni aramasını hatırlatırım o zaman.

Ben: Sakın cüret etme.

O zaman orada görüşürüz. Ayrıca, evlendiğin haberini vermeni istiyorum, böylece belki babam bir kez olsun aile işini devralmak yerine oyun oynamaya karar verdiğim için nasıl bir hayal kırıklığı olduğuma odaklanmaz.

Ben: Oh, evet. Oğlunun birinci ligde oynaması ne büyük hayal kırıklığı. Mallory de bu aile yemeğinde olacak mı? Neden burada olduğunu anlamıyorum. Babam şehirde bir yatırım anlaşması yapıyor.

Ben: Bunu düşüneceğim.

Yarın sahada görüşürüz. Ve senin berbat erkek zevkin hakkında ciddi bir konuşma yapmayacağımızı sanma.

Ben: Kapa çenen.

Önce Connor şimdi de Isaiah Rhodes mu? Yemin ederim Kennedy, ikinizin sarhoşken evlendiğini söylediğinde neredeyse kışına tekmeyi basmak için uçağa atlayacaktım.

Connor'ın benim seçimim olmadığını biliyorsun.

Ama Isaiah öyleydi?

Sıranın en arkasında durarak oyuncuların ve antrenörlerin ön masadan oda anahtarlarını almalarını bekliyorum.

Otobüsler dışarı çıkar çıkmaz herkesin otel anahtarlarını hazırlayıp bizi bekleyen ekip koordinatörleri olmasaydı, bu kadar çok kişiyle seyahat ettiğimiz için otel girişleri tam bir kabus olurdu.

Sıra bana gelene kadar önümdeki kalabalık dağılıyor.

Anahtar kartlarının dizili olduğu masaya bakarak soyadımın yazılı olduğu kâğıt kılıfı arıyorum. Sadece bir avuç oda kaldı ve hiçbiri benim değil.

Etrafıma bakıyorum, takım seyahat koordinatörlerinden birini bulup oda unuttuklarını söylemeye çalışıyorum, ancak Isaiah'ı lobideki bir sütuna yaslanmış, dudaklarında çok bilmiş bir gülümsemeyle buluyorum.

Burada kalan tek oyuncu o. Diğer herkes odalarına çıktı.

Açılış gününden bu yana bir hafta geçti ve kulüp binasında aramız daha iyi. Patronuma yine saldırmadı. Aslında, tam tersi yönde hareket ediyor. Artık profesyonelliğin sınırlarında dolaşıyor. Son üç yıldır yaptığı gibi bana bir kez bile alenen asılmadı.

Biraz özledim.

Bavulumu ona doğru sürüyorum. "Anahtarım kayıp-"

Isaiah, kolunda açıkça "I. Rhodes & K. Rhodes" yazılı tek bir oda anahtarını tutuyor.

"K. Rhodes kardeşinden bahsediyor olsa iyi olur, çünkü seninle aynı odayı paylaşmamın imkanı yok."

"Tekrar tahmin et."

"Hayır," dediğimi duyuyorum.

Isaiah kıkırdar. "Ben bir sarılıcıyım, Ken. Horlayan biri misin? Umarım değilimdir, ama yine de muhtemelen seni öyle bir sararım ki nefes alamazsın."

Gözlerim kısıldı. "Bunun romantik olması mı gerekiyordu? Beni boğacağını mı söylüyorsun?"

"Ama sevgi dolu bir şekilde. Seni sevgi dolu bir şekilde boğacağım."

İnanamayarak başımı salladım. Ben bu adamla evlendim. Sarhoşken, evet, ama yine de.

"Odayı paylaşmıyoruz. Başka kimse aynı odayı paylaşmıyor." "Başka kimse de evli değil."

Telaşla lobiye bakıyorum ve ana seyahat koordinatörümüz Glen'i Reese ile konuşurken buluyorum.

Bunu çözmek için valizimi yanıma alıyorum.

"Program açıklanır açıklanmaz otellerimizi ayırtıyorum," diye açıklıyor ona. "Genellikle doluyorlar ve bu yıl şanslıydık..." Onunla konuşmak için bekleyen beni fark etti. "Selam Kennedy, ben de tam Reese'e bu sezon Isaiah ile aynı odayı paylaştığınız için ne kadar şanslı olduğumuzu söylüyordum, böylece senin otel odanı ona verebildim."

Kahretsin.

"Oh." Ses tonum çok yüksek, çok zorlama. "Bu mükemmel. Sadece Isaiah ile aynı odayı paylaşmamızın sorun olup olmadığını kontrol etmek istemiştım." Lütfen hayır de. "Takım kurallarından emin değildim. . ."

"Onayı büyükbabam verdi," diye araya giriyor Reese.

Muhteşem.

"Ne kadar düşünceli biri, değil mi?"

Glen kıkırdar. "Siz ikiniz yeni evlisiniz. Size iki ayrı oda ayırtmış olsam bile, yine de bir odada kalırsınız. Dostum, bu kadar uzun süre gizlice dolaştığınıza göre, tüm bu süre boyunca aynı odada kalarak bize çok para kazandırabilirdiniz."

Reese ve Glen birlikte gülüyorlar.

Birilerinin bunu komik bulmasına sevindim.

Sahte gülümseme yüzünden yanaklarım acıdı. "Bu muhtemelen doğru.

Bunun herkes için işe yaramasına çok sevindim."

"Ben de." Glen resepsiyonu işaret ediyor. "Reese'in bu yıl seyahate çıkacağını öğrendiğimde boş oda kalmamıştı."

Tabii ki yoktu.

Onunla bir kez daha buluşmak için lobiye geçerken
Isaiah'nın sırtışı bilmiş ve sinir bozucu. Anahtar kartını
uzatıyor ve ben ondan kapmadan önce parmaklarının
arasında döndürüyor.

"Böbürlendiğin zaman sevimli
olmuyorsun." "Sadece geri kalan
zamanlarda sevimliyim. Anladım."

Mutlu bir şekilde bavulumu benden alıyor, ikimizi de
taşıyarak asansöre doğru götürüyor. Ve bana dönüp
bakmadan şöyle diyor: "Bu arada ayakkabıların güzelmiş.
Kim seçtiyse çok zevkliymiş."

Daha çok düşün ayakkabılarım olarak anılan, onun seçtiği
platform Vans ayakkabılarıma baktığımda yanaklarım
ısınıyor.

"Böbürlenmek."

Onun Kafa düşüyor geri ile a Gül,
onun Adam'ın elma dikkat dağıtıcı ve bulaşıcı
neşesiyle birlikte öne çıkıyor.

Geçici kocamın bu kadar çekici olması ne kadar sakıncalı.

Sadece bir yatak var.

Tabii ki sadece bir yatak var.

Bir odada genellikle sadece bir kişi kaldığından ikinci bir
yatağa gerek yoktur.

Burada kanepeler yok, sadece köşeye yerleştirilmiş rahatsız
görünümlü bir sandalye var.

Yatağımı paylaşamam.

Yatağı paylaşmak samimi görünüyor. Connor'la hiç öyle
olmadı ama normal şartlar altında öyle olurdu.

Büyük bir parçam protesto etmek istiyor. Bunun beni
savunmasız, hatta muhtemelen rahatsız hissettirdiğini
ortaya koymak yerine Isaiah'ın ona katlanamadığımı
düşünmesini sağlamak için iğneleyici bir söz söylemek.

Ama benim yüzümden bu durumdayız, o yüzden sineye
çekiyorum. "Hangi tarafı tercih edersin?"

Cevabını almak için omzumun üzerinden baktığımda, onun
zaten dikkatle beni izlediğini görüyorum. "Ben yeri
alacağım."

"Isaiah-"

"Benim için fark etmez."

"Yarın maçın var. Yerde uyuyamazsın. Vücudunuzun oynamaya hazır olduğundan emin olmak benim gerçek işim."

O zamanında sırtış geri geldi. "Oh, bebeğim, güven bana. Vücudum oynamaya hazır."

"Isaiah." Sesim sert çıkmaya çalışıyor ama bir gülümseme araya girmeye çalışıyor. "Kapa çeneni."

Gülümsememe gülümsüyor, sanki o yatağa bakarken kafamın içinde olduğumu ve hafiflemeye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi.

"Sözü ben alacağım," diye karar verdim.

"Yerde yatmana izin vermeyeceğim. Ben iyiyim, Kenny." Yataktan bir yastık çalarak, şilte ile duvar arasındaki üç metrelik zemin boşluğuna bırakır.

"Bir karyola çağırabiliriz."

"Tüm ekip bu katta kalırken odamıza bir portatif yatak getirmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun? Ve personelin ya da Reese'in bunu görüp evlilik sorunları yaşadığımıza inanması riskini mi alalım? Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

"Evlilik sorunları yaşadığımızı düşünmeleri kimin umurunda? Belki bu, birkaç ay sonra ayrıldığımızda satmamıza yardımcı olur."

Gülümsemesi hafifçe soluyor. "Bu hikayeyi satmaya başlamadan önce bolca vaktimiz var."

Isaiah'nın telefonu cebinde çınlar. Telefonu çıkarıp okudu ve "Trav ve Cody onlarla bira içmemi istiyor," dedi.

"Tamam. İyi eğlenceler."

"Gideceğimden emin değilim."

"Neden gitmiyorsun? Bu küçük otel odasına tıkılıp kalmaktan iyidir."

"Sanırım öyle," diyor. "Başka bir planım yok, değil mi?"

Sanki ona burada kalmasını söylememi ya da gece için plan yapmamı ister gibi bana bakıyor.

Bilmiyorum.

Bu kararı verdikten sonra, tek eliyle sırtına uzanır ve hızlı bir hareketle

Gömlek. Şapkasını komodinin üzerine bırakır ve ayakkabılarını çıkarır.

"Ne yapıyorsun sen?" İnanamayarak sordum.

"Üstümü değiştiriyorum. Eğer dışarı çıkacaksam, uçak kıyafetlerimi giymeyeceğim."

"Şurada bir tuvalet var."

Önce ona, sonra bana bakıyor, kemerini çözerken göz temasını sürdürüyor. "Demek öyle."

"Isaiah."

"Evet?"

Pantolonu yere düştü ve söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı.

Evet, vücudunu gördüm ama tıbbi açıdan. Bilim dışında herhangi bir nedenle hiç bakmadım ya da dokunmadım.

Ama şimdi bakıyorum ve kesinlikle bilim için değil.

Isaiah çömelmiş, üzerinde sadece bir çift boxer külot varken bavulunu karıştırıyor.

Güçlü ve yontulmuş. Bunu biliyorum ama daha önce hiç Bunu fark ettim.

Sırtı uzun ve belirgin, eşyalarını karıştırırken kasları büyüleyici bir şekilde hareket ediyor. Bavulu tam bir kaos ama ben pek dikkat etmiyorum, özellikle de bir elini dağınık saçlarından geçirip yüzünden uzaklaştırdığında ve ön kolundaki damarlar varlıklarını belli etmeye karar verdiklerinde.

"Daha önce görmediğiniz bir şey değil doktor." Isaiah'ın baktığını anlaması için bana dönüp bakmasına bile gerek yok.

Yine de bakışlarımı kaçırıyorum.

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama sonra ayağa kalkıyor ve çömeldiği yerden kalkmak için güçlü bacaklarını nasıl esnettiğini izliyorum. Yıllarca o çömelme pozisyonunda kalecilik yapmaktan kalın kalçalar.

Ve bu adamın neden bu kadar popüler olduğunu açıkça gösterecek kadar dar boxer külotlar.

Dikkatim tekrar yakışıklı yüzünü bulduğunda gözünün yanındaki doğum lekesi bir gülümseme çizgisinin arkasında kayboluyor. Başka bir pantolonu çekiştirirken bilmiş bir sırtış takınıyor ve sonunda kafamı çevirecek gücü bulup eşyalarımı yerleştirmekle meşgul oluyorum.

Önce ajandam, çünkü bu ayın programını doldurmayı bitirmem gerekiyor. Sonra dizüstü bilgisayarım, çünkü yaralanma sonrası kas rejenerasyonu hakkında okumak için can attığım bir araştırma makalesi var. Ayrıca Times'tan aldığım günlük bulmacamı da bitirmek için komodinin üzerine koyuyorum. Bu hobiyi keşfettiğimden beri henüz bir gün bile kaçırmadım, ancak bugünkü bulmacayı uçakta tam olarak bitiremedim. Isaiah arkadaşlarıyla dışarı çıkarken bu birkaç şey beni fazlasıyla meşgul edecek.

Sonra bavulumu açtım.

"Kenny," diye gülüyor Isaiah arkamdan, bavulumu bakarak. "Sen mükemmeliyetçi birisin de benim mi haberim yok?"

Mükemmeliy

etçi. A tipi.

Soğuk.

Sadece birkaç şey olarak tanımlandım.

"Çok soğuksun Kennedy," demişti Connor. "Şimdiye kadar birlikte olduğum en az şefkatli kadınsın. Hiçbir erkek sana her yaklaştığında irkilen biriyle birlikte olmak istemez."

"Tabii ki mükemmeliyetçisin." Isaiah çenesini omzuma yaslıyor. "Çünkü sen mükemmel birisin!"

"Sinir bozucusun." Onu omuz silkerek tuvalet çantamı banyoya götürüyorum.

"Daha fazla battaniye için aşağıya sesleniyorum," diye sesleniyor Isaiah.

Tuvalet çantamı boşaltarak, her bir ürünümü kullanacağım sıraya göre tezgâhın üzerine diziyorum. O sırada kayıp diş fırçamı fark ediyorum.

Banyodan kafamı uzattığımda Isaiah'ı telefonda buluyorum. "Fazladan diş fırçaları olup olmadığını sorabilir misin? Benimkini unuttum."

"Tamam, harika," diyor ahizeye. "Ve aşağıda fazladan bir diş fırçanız var mı? Eşim kendininkini unutmuş."

"Daha iyi bir yarım" derken bana göz kırpmıyor.

"Oh. Tamam, peki satılık var mı?" Başını salladı. "Sen dışarıdasın. Köşede bir eczane var. Mükemmel. Olur. Çok teşekkür ederim Polly, umarım sen de harika bir gece geçirirsin. Çok fazla çalışma."

Flört et.

Telefonu kapatıyor. "Bedava olanlardan kalmamış ve marketlerinde de hiç satılmıyor. Yakınlarda bir eczane var ve yol tarifini aldım."

"Polly'den mi?"

Dudakları sırtarak seğiriyor. "Kıskanç." Yakınlarda bir gömlek bulup giyiyor, ardından şapkasını takıyor.

Elbette geriye doğru, çünkü vücudumun istekli ve muktedir olduğunu ve sarhoşken seçtiğim kocamdan öğrenmediğini bir kez daha hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

"Hazır mısın?" Isaiah oda anahtarını arka cebine sokuyor. "Ne için hazır?"

"Markete gitmek için."

Şaşkınlık yüzünden okunuyordu. "Travis ve Cody ile çıkıyorsun."

"Onlarla gidiyordum çünkü başka bir planım yoktu. Ama şimdi planlarım var, hadi gidelim."

"Eczaneye gitmek plan olarak nitelendirilemez."

"Benim için öyle." Kapıyı benim için açık tutuyor. "Hadi Kenny, gidip evcimen olalım."

Isaiah ve ben yan yana durmuş, diş fırçalarından oluşan duvara bakıyoruz.

Neden bir tane alıp gitmediğimi bilmiyorum, ama yanımda duran ve sadece bir kadın erkeği olduğunu bildiğim dev beyzbol oyuncusu beni tamamen şaşırttı. Gecesi arkadaşlarıyla geçirmek yerine benimle diş hijyen ürünleri alışverişi yapıyor.

Sonunda, Isaiah bir tane almak için uzandı.

"Al," dedi ve bana uzattı. "Kırmızı. Kırmızıyı seviyorsun, değil mi?"

"Bu turuncu."

"Oh." Yanakları pembeleşti. "Benim hatam."

Diş fırçasını geri alarak duvara asıyor ve hemen ardından utanmış gibi ellerini ceplerine sokuyor.

Bunu Vegas'ta, kırmızı olduğunu düşündüğü ama olmayan bir çift ayakkabıyı kaparak yaptı.

Bir açıklama istemedim ama yine de bir açıklama yapmaya karar verdi.

"Bu renk senin saçına benziyor ve Trav bir keresinde bana saçının kızıl olduğunu söylemişti. Sadece kızıl olmadığını biliyorum. Kumral. Kennedy Kay Auburn, aslında."

Travis ona saçımın kızıl olduğunu söylemek zorunda mıydı?

Uyumsuz kıyafetler. Yanlış renkleri seçmek.

Saçımın ne renk olduğunu sormak
zorunda kalmak. "İsaiah, renk
körü müsün?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken gülümsemesi utangaç. "Evet."

Bunu daha önce nasıl bilmedim ya da fark etmedim?
Sağlık raporunda bunu es mi geçtim?

Ama çok mantıklı. Yanlış eşleştirilmiş çorapları. Uyumsuz kıyafetleri. Umursamıyormuş gibi giyindiği için ona verdiğim cezadan dolayı içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor, oysa gerçekte o sadece bir şeylerin birbirine uymadığını bilmiyordu.

"Her şey siyah ve beyaz değil," diye devam ediyor. "Buna protanopi deniyor. Kırmızılarla sorun yaşıyorum. Benim için hepsi yeşil. En azından bana öyle söylendi."

Elbette protanopi renk körlüğünün ne olduğunu biliyorum. Bu, uzun dalga boylu konilerinin eksik veya kusurlu olduğu anlamına gelir, esasen onu kırmızının tonlarını göremez hale getirir.

Portakallar ve sıcak kahverengiler de ona yeşilin ya da mavinin tonları gibi görünürdü.

"Saç rengimi ezberledin mi?"

"Evet," diye kendi kendine gülüyor. Bu, ukala kısa mesafe oyuncusundan daha önce hiç duymadığım, kendinden emin bir ses. "O gün

Banyoda tanıştık, sınıflandıramadım. Çoğunlukla sarışın ve esmeri çözmüştüm, bu yüzden Cody'ye saçının ne renk olduğunu sordum ve bana kumral olduğunu söyledi. Kennedy Kay Auburn." Gözleri omzuma düşen saçlarımı takip ediyor, ta ki bir parçasını parmağının etrafında hafifçe döndürene kadar. "Başka hiçbir şey Kennedy Kay Auburn olmadı."

Bu en ufak bir şekilde doğru değil, ancak sözde soğuk kalbim bu konuda biraz ısınmadıysa yalan söylemiş olurum.

Kafamı kaldırıp onu izliyorum, çok fazla gülümseyen ve saçımın rengini ezberleyen bu adamı.

Hiç de beklediğim gibi biri değil.

Eli saçımın ucundan dirseğimin etrafını sarmak için hareket ediyor.

İstemsizce irkiliyorum, ama sadece sıcak olduğu ve beklenmedik olduğu için, hoşlanmadığım için değil, ama yine de elini anında geri çekiyor.

"Özür dilerim."

Harika.

Connor gibi o da bende çok ama çok yanlış bir şeyler olduğunu hemen anlayacaktır.

Yanaklarım alev alev yanarken, onları saklayabileceğimi umarak dikkatimi dış fırçalarının **o l d u ğ u** duvara veriyorum.

"Kenny, sana bir şey sorabilir miyim?"

Hayır.

"Yumuşak kılları severim. Yumuşak kıllı olanları görüyor musun?" "Kennedy."

Dikkatle, gözlerim onunkileri buldu. Normalde gülümseyen yüzünde çok fazla endişe var.

Eninde sonunda otuzlu yaşlarımda olduğumu ve fiziksel dokunuşun benim için hala bazen yabancı ve rahatsız edici olduğunu anlayacaktır. Bana aşık olduğunu düşündüğü o şey yakında yok olacak. En iyisi bu. Benim aslında ne kadar berbat biri olduğumu öğrendiğinde evlendiğini sandığı kişi fikrinden vazgecektir.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye tekrarlar. "Peki."

Sesi yumuşak. "Biri sana hoşlanmadığın bir şekilde mi dokundu?"

Oh.

"Hayır," diye çabucak onu rahatlatıyorum. "Hayır, öyle değil."

"Sadece seni rahatsız etmek istemiyorum ve bazen seni rahatsız ettiğimi düşünüyorum."

Her şeyi ortaya koyabilirim. Dediğim gibi, bana karşı beslediğini düşündüğü hislerden uzaklaşması en iyisi.

Dikkatim hızla onunkine kayıyor, gözlerindeki yıldızları sonsuza dek kaybolmadan önce hatırlamayı umuyorum. "Hoşlanmadığım bir şekilde dokunulduğumdan değil, aslında hiç dokunulmadığımdan."

Yanaklarım kırmızı mı? Sıcak hissediyorum. "Anlamıyorum."

"Ben ..." Boğazımı temizliyorum. "Sanırım biri bana ilk kez üniversitede sarılmıştı."

Kahverengi gözleri açılıyor. İşte başlıyoruz. Bu, sahip olduğu o sözde duyguları çabucak yok etmeli.

"Benim yetiştirilme tarzım muhtemelen sizin alışık olduğunuz gibi değil. Çocukluğum biraz yalnız ve izole bir şekilde geçti. Dadılar tarafından büyütüldüm ve yeterince büyüdüğümde yatılı okula gönderildim. Ayrıcalıklı bir acıklı hikâye, biliyorum." Rahatsız edici bir kıkırdamayı serbest bırakıyorum. "Ailemi sadece tatillerde ve sosyal toplantılarda görürdüm. Sarılmanın ve dokunmanın hayatın olağan bir parçası olduğunu büyüyene kadar fark etmedim. Bunun tuhaf olduğunu ve benim de tuhaf olduğumu biliyorum ama bunun üzerinde çalışıyorum. Sadece bazen bana dokunmanız beni şaşırtıyor sanırım."

Burada, Atlanta şehir merkezindeki bir eczanenin dış hijyeni reyonunda dururken, Isaiah Rhodes'un benden hoşlanmamasını izlemek için ön sıradan bir koltuğum var.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzümü inceliyor ve sonunda "Dokunulmak ister misin?" diye soruyor.

Göz kırpıyorum. Söyleyeceği şey bu mu? "Şimdi neden bana karşı böyle soğuk bir kaltak olduğun daha iyi anlaşılıyor." değil.

Dokunulmak istiyor muyum? Bunu daha önce hiç sormamıştım.

Cevabım fısıltıyla çıkıyor. "Evet."

"Benim tarafımdan mı?"

"Evet."

Gülümsemesi küçük ama gerçek. "Tamam."

Isaiah sanki az önce ona tam bir ucube olduğumu söylememişim gibi hemen diş fırçaları duvarına geri dönüyor.

"Yumuşak kıllı olanlar şurada." Duvarın sağ üst köşesini işaret ediyor.

Bu kadar mı? Bütün konuşma bu muydu? "En sevdiğin renk ne?"

Evet, görünüşe göre konuşma buydu.

"Nötrleri severim. Siyah. Beyaz. Bej."

"Sana bej rengi bir diş fırçası almayacağım. Spektrumdaki her rengi görebiliyorsun ve beji mi seçiyorsun? Hadi ama Kenny."

Önümdeki duvarı inceliyorum, yüzümde küçük bir gülümseme belirliyor. "Mor olabilir mi?" Ayak parmaklarımın ucuna uzanarak en üstten ikinci sıradaki mor diş fırçasını deniyorum.

Platform Vans'ımla bile ona ulaşamıyorum, bu yüzden Isaiah onu almak için üzerime eğiliyor.

Herhangi bir yerime dokunmamaya özen gösterdiğini fark ediyorum.

Sanırım bundan nefret ediyorum.

"Bu mu?" diye soruyor, benim gittiğim yeri göstererek.

"Evet."

Benim için duvardan çeker.

"Morları görmek senin için de zor mu?"

"Evet, bunun mavi olduğunu sanıyordum."

Dikkatini sol elime verdi ama dokunmadı.

O.

"Bu," diyor, annesinin yüzüğünü kastederek. "Bu mor değil mi? Ben hep mor olduğunu düşünmüştüm."

"Evet." Ametist taşını inceliyorum. "Morun şimdiye kadar gördüğüm en güzel tonu."

Bunun üzerine gülümseyerek kasaya doğru başını salladı.

"Hadi gel. Gidip bunun parasını ödeyelim."

Koridordan ayrılırken Isaiah benimle yan yana yürüyor.

"Peki favori bir rengin var mı?" diye sordum. Parmaklarının arkası benimkini sıyrıyor.

Hareket dikkatimi çekiyor, ama irkilmiyorum ya da geri çekilmiyorum. Dokunuş nazik, geçici ama çok amaçlı.

"En sevdiğim kumral tonu dışında, hayır, favori bir rengim yok."

Yürürken ellerimiz birbirine sürtünmeye devam ediyor.

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyor, ellerimizin teması hiç kesilmeyecek kadar yakın duruyor. "Hep yanlış yapacağım diye endişeleniyordum. Ya aptalca bir renk seçtiysem ama havalı olduğunu düşündüysem diye."

Kıkırdıyorum. "Aptal renkler yoktur."

Parmak uçları benimkilerin arasındaki boşluklara düşerken kasada sıraya giriyoruz. Bana dokunmasını isteyip istemediğimi sordu ve rahat hissettiğim bir hızda tam da bunu yapıyor.

Ağlamak istiyorum.

"Benim için favori bir renk seçer misin?"

İçimden bir kahkaha atıyorum. Bu cevabı daha önce düşündüğümü hayal meyal hatırlıyorum. "Sarı."

"Sarı." Cevabımı değerlendiriyor. "Neden sarı?"

"Senin gibi. Parlak. Mutlu."

Bana güneşi hatırlatıyor.

"Sarı," diye tekrarlıyor. "Güzel renk. Aslında en sevdiğim renk."

Bana bakarken gülümsemesi sıcak ve belki de soğukluğumun tam da ihtiyacı olan şey bu.

Bölüm 11

Isaiah

"Kenny," diye sızlanıyorum her zamanki gibi. "Hadi ama. Lütfen." "Hayır. Meşgulüm."

Trav omzunun üzerinden bana bakıp sırtıyor ve eşim diz ardı kirişini gevşetirken o antrenman masasına uzanıyor.

"Sanderson'a müsait olup olmadığını sor." Ona doğru başını sallıyor.

Sanderson'ı ziyaretçi antrenman odasının diğer tarafında, dış saha oyuncularımızdan birinin bileğini sararken buluyorum. İşi neredeyse bitmişti ama bunu Kennedy'ye söylemeyeceğim.

"O meşgul. Gerçekten meşgul."

Bana bir bakış fırlatıyor çünkü her zaman olduğu gibi ne zaman saçmaladığımı biliyor. Beni görmezden gelerek yakalayıcımız üzerinde çalışmaya devam ediyor, ben de sadece ikisinin duyabileceği şekilde yaklaşıyorum.

"Senin yüzünden omzum mahvoldu, karıcığım."

"Bana öyle deme."

"Beni yerde uyuttun. En azından ovalayabilirsin."

"Sanki bana omuz masajından daha fazlasını teklif etmeye çalışıyormuşsun gibi 'ovarak çıkar' demez misin lütfen?"

Bilmiş sırtışıma saklamıyorum. Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyordum.

Travis masaya doğru güler. "Kennedy, onu yerde mi yatırdın? Siz ikiniz gerçek bir evli çift gibi davranmakta oldukça iyi olmaya başladınız."

"Onu yerde yatırmadım." Sesini alçaltarak etrafına bakınıyor. "Yatağı alabilmesi için yerde yatmayı teklif ettim ve reddeden o oldu."

"Trav, o çok rahattı. Bir ışık gibi söndü. İnanamayacağın kadar horluyordu. Ben ise soğuk ve sert zeminde birkaç saat uyumaya çalışıyordum."

"Travis," diyor beni görmezden gelerek. "Onunla arkadaş olmak gibi çok kötü bir kararı tam olarak nasıl verdin?"

"Muhtemelen senin onun karısı olmaya karar vermenle aynı şekilde." "Çok mu tekila içtin?"

"Aynen öyle."

"Hayatımda olduğunuz için ne kadar minnettar olduğunuzu konuşmanız ne kadar eğlenceli olsa da, Kenny, omzumun gerçekten çalışmasına ihtiyacım var."

Sesimdeki ciddi tonu fark etmiş olmalı.

"Pekâlâ. Travis, daha gevşek hissediyor musun?"

Masadan zıplayıp yakalayıcı duruşuna geçmeden önce bacağını çeviriyor. "Çok daha iyi. Teşekkürler, Ken."

Kennedy artık boş olan masasını okşar. "Gömleğini çıkar." "Kahretsin. Ön sevişme yok mu?"

"Kendini övme. Bugün yaklaşık on iki farklı erkeğe aynı şeyi söyledim."

Gülümsememi geri alıyorum. Benimle antrenman yapmak istemesi hoşuma gidiyor. Ellerinin takım arkadaşlarımda üzerinde olmasını kıskanan bir yanımda yok. Bu onun işi ve bu işte gerçekten çok iyi.

Bu yüzden her zaman ondan benim üzerimde çalışmasını istiyorum, her ne kadar bugün kaçınmak istesem de. Yere uzanıp biraz uyumaya çalışırken sözleri dönüp duruyordu. Fiziksel dokunuş ona yabancı. Onu bana dokunmaya zorlamak istemedim ama düşündüğümde, Kennedy'nin işinde rahatsız olduğunu hiç fark etmemiştim.

Ve kızla ilgili her şeyi fark ettim.

Bahsettiği fiziksel temas bu değil ve bana söylediklerinden sonra ona farklı davranmak istemiyorum. Bunun yerine, benim üzerimde çalışmayı kabul edene kadar onu rahatsız ettim. Her zaman yaptığım gibi.

Gömleğimi çıkararak, "Sağdaki," diye talimat veriyorum. "Kürek kemiğinin altında. Sanki bir siniri sıkıştırmışım gibi hissediyorum."

Sol elini diğer omzuma koyuyor, yüzüğünün metali tenime serin bir şekilde değiyor.

"Tam burası mı?" Avucunu omzuma sürterek tenimi ısıtıyor.

"Evet. Tepeye doğru."

Bir elini kolumda gezdirerek üst bedenimi güvenle ihtiyaç duyduğu yere yerleştiriyor. Avuç içimin arkası belime yaslandığında kürek kemiğim açılıyor ve ona hassas kasımı deşmesi için yer açıyor.

"Oh, evet, hissedebiliyorum." Parmakları tenime bastırıyor. "Dün gece yerde uyurken düğümlendi, değil mi?"

"Hayır. Geçen gün Max'le oynuyordum, onu oradan oraya savuruyordum. Bugüne kadar fark etmemiş olmalıyım."

Tamamen yalan. Elbette dün gece taş gibi sert zeminde uyuduğum için omzumu mahvettim ama bunu bilmesine izin vermeyeceğim. Yapmak isteyeceği son şey olsa da yatağı benimle paylaşmayı teklif ederdi.

Kennedy kaslarımı manipüle ediyor, gerginliği kırmak için ihtiyaç duyduğu yere baskı uyguluyor. Hareketleri o kadar pratik, o kadar kendinden emin ki, bana söylemeseydi fiziksel dokunuştan rahatsız olduğunu bilemezdim.

Çocukken ona hiç sarılmamışlar.

Kim çocuğuna sarılmaz ki?

Bunu bana söylediğinde mağazanın dış fırçası reyonunda ona sarılmak istedim ama onu bunaltmak da istemedim.

Yıllardır Kennedy'ye aşık olmama rağmen, onun hakkında bilmediğim çok şey olduğunu fark etmemi sağladı, ancak itirafının tek yaptığı daha fazlasını öğrenmek istememe neden oldu.

"Ailem şehirde," diyor sessizce.

"Dean'in oyununu izlemek için mi?"

"Hayır." Alay ediyor. "Bir iş anlaşması için. Bu akşam onlarla yemek yiyeceğim."

Ben hiç sarılmayan bir kadınla tanışmanın benim için ne kadar önemli olduğunu düşünürken o ağrıyan omzumu ovmaya devam ediyor.

Kızını. Benim de aklımdan geçen birkaç şeyi ona söylemekten çekinmem.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Biri nerede olduğumu sorarsa diye yani. Karınızın nerede olduğunu bilmediğinizi söylerseniz garip olur."

"Karım, ha?" "Teknik olarak konuşuyorum."

"Tekrar söyle. Hoşuma gitti."

Önüme geçerken bir kahkaha atıyor. Bacaklarım açıkken, Kennedy aralarında duruyor ve rotator manşetimi üzerinde çalışmaya devam ediyor.

Onu izliyorum.

İşine o kadar odaklanmış ki kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark ettiğimi ya da burnunun üstündeki çilleri saymaya başladığımı fark etmiyor. Çenesinin eğimini görsel olarak izlediğimi ya da bana kaşlarını çatarak gizlemeye çalıştığı gamzelerinin girintisini bulduğumu görmüyor.

Çok güzel ve bazen de biraz kaba. Benim için ölümcül bir kombinasyon.

Lafı açılmışken, birkaç kelime etmek istediğim bir kişi daha var. Onu asla benim gördüğüm gibi görmeyen biri. Bu yüzden "Eski sevgilin de orada olacak mı?" diye soruyorum.

Çalışmaya devam ediyor.

"Hayır." "Tamam."

"Tamam." Omzumu güven verici bir şekilde sıkıyor, ancak bakınca ondan sadece birkaç santim uzakta olduğumu ve dikkatini çekmek istediğimi fark ediyor. "Bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Seninle zaten bir kez evlendim, Kennedy. Benden başka ne istiyorsun?"

Dudakları sırtarak seğiriyor. Onu, herkesten çok, gülümsetebildiğim zaman gülümsetmeyi seviyorum. Özellikle de dün gece bana söylediklerinden sonra. Kimse ona sarılmamış mı? Bahse girerim kimse onu fazla güldürmemiştir de.

"Bugün Dean'le kavga etmemeye çalışabilir misin?" "Bu konuda söz veremem."

"Sadece birbirinize zarar verirsiniz taraf seçmek zorunda kalacağımı ve Reese'in senin yerine kardeşime koşmamı tuhaf bulabileceğini söylüyorum."

Sonunda göz göze geldik ve keskin nefesi, şu anda ne kadar yakın durduğumuz hakkında hiçbir fikri olmadığını doğruluyor.

Kennedy'nin elleri hareket etmiyor ama omzumdan da inmiyor. Bacaklarımın arasından da çekilmiyor.

Avuç içim dizimin üzerinde dururken, parmak uçlarımı kıvrımadan önce kalçasının arkasına sürtmek için sinsice uzanıyorum. Ona tam olarak durduğu yeri sevdiğimi söylemenin sessiz bir yolu.

Hareket etmiyor. İrkilmiyor.

Çilli bir cilt. Dolgun dudaklar. Gözlerim hemen onlara kayıyor ve kendimi kendi dudaklarımı yalarken buluyorum.

O dudakların tadının nasıl olduğunu, ağzının benimkine karşı nasıl hissettireceğini bilmek istiyorum. Yıllardır merak ediyorum. Ve bu kızı çoktan öpmüş olabileceğim ama hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğum fikri beni öldürüyor.

"Kenny," diye fısıldıyorum.

Bakışları ağzıma düşüyor ve ne kıpırdıyor ne de çekiniyor. Bu küçük zafer piyangoyu kazanmışım gibi hissettiriyor.

"Evet?" Yumuşak bir ses, sadece aramızda kalacak.

"Kardeşini kocana tercih etmen biraz boktan bir durum."

"Ne diyebilirim ki? Bizim bir geçmişimiz var."

"Evet, bizim de bir geçmişimiz var Kennedy. Sen sadece dikkatini vermiyorsun."

Cody dördüncü topunu kazanmadan hemen önce güverte çemberinde bir deneme vuruşu yapıyorum ve onu bir yürüyüşle ilk sıraya getiriyorum.

Bu yüzden ilk vurucumuz o. İster yürüyüşle ister vuruşla olsun, kendini nasıl kaleye sokacağını biliyor.

Sonra ben geliyorum, sıralamada ikinci. Geçen yıl takımda en çok home run yapan bendim ama en çok RBI yapan ikinci bendim. Çünkü Travis bizim güçlü vurucumuz. O temizler

dördüncü sırada. Eğer ben vuruş yapıyorsam ve kendimi eve getiremiyorsam, onun yapabilmesi için bir torbanın üzerinde olduğumdan emin olurum.

Yoldayken ev sahibi kalabalığın tezahüratlarını özlüyorum. Çıkış şarkımı özlüyorum. Kendi kulüp binamızda olmanın rahatlığını özlüyorum ama başkasının sahasında gol atmaya bayılıyorum.

Kai'yi yedek kulübesinde yakalıyorum, dirseklerini dizlerine dayamış beni dikkatle izliyor. Şanslı piç sadece beş maçta bir çalışmak zorunda ve diğer dördünde kışının üstünde oturuyor. Adam her zaman benim en büyük hayranım oldu ve bugün olduğum gibi bir vurucu olmamın yarı nedeni.

Tüm çocukluğunuzu Kai Rhodes'a karşı çalışarak geçirdiğinizde vuruşunuz çok hızlı geliyor. Bugün hâlâ karşıma çıkan en iyi atıcı o.

Vuruşa çıkarken yuhalanıyorum ve bu beni sadece gülümsetiyor. Bana sorarsanız, bu stadyumda o kadar çok gol attım ki Atlanta'nın taraftar kitlesi beni hatırlıyor.

Atlanta'nın atıcısı yakalayıcısının çağrısını savuştururken kramponlarım toprağa saplanıyor, orta saham ritmik bir şekilde sallanıyor. İkincisini kabul ediyor, eli eldivenindeki topun üzerinde dimdik duruyor. Hızlı bir topu biraz yükseğe ve kalenin içine göndermeden önce hızlıca Cody'yi kontrol ediyor.

Bu bir top, diye düşünüyorum yanımdan geçip gitmesine izin verirken. "Top," diyor hakem.

Her şeyi tekrar yapıyoruz. Bu sefer Cody atıcıyı test ediyor, birinci kaleden biraz daha fazla özgürlük ve alan alıyor.

Atlanta'nın atıcısının dikkatini yeterince dağıtmış olmalı çünkü attığında, bir mil öteden fark edebileceğim bir falsolu top. Bu hafta izlediğim filmde, ikinci atışta kullanmayı sevdiğini biliyorum. Ayrıca son otuz bir yıldır Kai Rhodes'un falsolu topuna karşı çıktım, bu yüzden bunu almaya karar verdim.

Sallanıyorum, top kaleyi tam olarak geçmeden içine giriyorum. Temas güçlü, topu sağ sahanın derinliklerine gönderiyor.

Top Atlanta'nın ikinci kalecisinin eldivenine girmeden hemen önce birinci turu geçip ikinci kaleye kayarak patlıyorum. Yerde yatarken, elim kalenin üzerinde, Cody'nin üçüncü kalede güvende olduğunu görüyorum.

Hakem bana güvenli dedi ve ben de yerden omzumun üzerinden Atlanta'nın ikinci kalecisine göz kırptım.

Dean Cartwright.

Ayağa kalkıp pantolonumdaki kiri silerken Kennedy'nin sözleri aklımda çınlıyor, bir kramponumu çantanın üzerinde tutmaya dikkat ediyorum.

Üvey kardeşiyle tartışmaya girmemi istemediğini biliyorum ama yumruklanmaya müsait bir suratı olması benim suçum değil.

Dean topu atıcıya geri atarken, "Merhaba tatlım," diyorum.

"Siktir git."

"Bu hiç hoş değil, Deanie. Biz artık bir aileyiz. Kayınbiraderinle bu şekilde konuşamazsın."

Vuruş eldivenimi çıkarıyorum ve Dean'in gözleri parmağımdaki silikon yüzüğe takılıyor. "İyi iş çıkardı, ha?"

Bana doğru hesaplanmış tek bir adım atarken çenesi sertleşiyor.

"Temiz tut," diyor ikinci kale hakemi.

"Bunu neden yaptın?" Dean alanımı işgal ederek soruyor. "O kadar insan varken neden o?"

Dikkatim Cody'nin beni dikkatle izlediği üçüncüye, sonra da takım arkadaşlarımdan çoğunun ayakta ve gerektiğinde hazır olduğu yedek kulübesine kayıyor.

"Benim yüzümden mi? Onunla bu yüzden mi evlendin? Aramızdaki rekabeti biraz ileri götürdün Rhodes."

"Ne haltlar karıştırıyorsun Cartwright?" Ses tonum eşit derecede bitkin ve ilgisiz.

Göğsü omzuma çarpıyor ama ayağımı çantanın üzerinde tutuyorum.

"Dikkat et," diye uyarıyor hakem, sesi ciddi.

"Yoksa onunla parası için mi evlendin? Bu boktan bir çocukluk travması mı? Tüm hayatını fakir geçirdin, bu yüzden

hayatınız boyunca göremeyeceğiniz kadar çok parası olan birinin peşinden mi gideceksiniz?"

Siktir et onu.

Elbette, Kennedy'nin ailesinin mal varlığını özetleyen evlilik sözleşmesini gördüğümde şok olduğumu söyleyebilirsiniz, ancak dürüst olmak gerekirse, onun adına sahip olduğu para miktarı hakkında iki sikim veremem.

"Üvey kardeşin hakkında böyle düşündüğünü bilmek çok boktan Dean. Birinin onunla sadece banka hesabı yüzünden birlikte olmak istemesi."

Beni görmezden geliyor. "Yoksa kendi ailen olmadığı için Kennedy'yi zil zurna sarhoş edip benimkini almaya mı çalıştın?"

Bu konular her zaman onun en sevdiği konulardı. Elden düşme olmayan hiçbir şeye sahip olacak paramızın olmadığını ve bizi isteyen bir ailemizin kalmadığını.

Bugün sesi her zamankinden daha acıklı geliyor. Onu derimin altında hissetmiyorum. Ne söyleyeceği umurunda değil.

Dikkatim yine yedek kulübesine kayıyor, kumral saçlarını buluyorum. Buradan bile Kennedy'nin bizi izlerken ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum. Omuzları gergin. Gözleri bir şey yapmamam için yalvarıyor.

Dean'le yıllar boyunca birbirimize kaç kez yumruk salladığımızı saymaya başlayamam ve bunu tekrar yapmam için beni kıskırttığını biliyorum ama bugün çoktan kazanmışım gibi hissediyorum. Ve gerçekten de Kennedy'nin biz kavga edersek kimi kontrol edeceği konusunda doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmek istemiyorum.

Eldivenimi arka cebime sokarken sahanın karşısındaki karıma gülümsüyorum.

"Bazı şeyler asla değişmez, Deanie oğlum. Sen hala her zaman olduğun gibi bencil bir pisliksin. Tek konuştuğun kendin. Seninle dalga geçmek için onunla evleniyorsun. Aileni çalmak için onunla evleniyorsun. Duyduğuma göre, senin lanet ailenle hiçbir şey yapmak istemiyorum." Kennedy'yi bir kez daha alt dudağını dişlerinin arasında gezdirirken buluyorum. "Ona bir bak. Endişeli. Karımın endişelenmesinden hoşlanmam Dean. O

Seninle kavga etmememi istedi, bu yüzden suratına yumruk atma isteği uyandıracak şeyler söylemeyi kes, tamam mı?"

O cevap veremeden bir sopa sesi stadyumda yankılanıyor ve ben havalanıyorum, üçüncüyü dönüp doğruca eve gidiyorum ve şimdiden iki sayı öne geçiyoruz.

Cody ve ben yedek kulübesine geri dönmeyi başardık ve vuruşa giden Travis'le yumruklaştık. Takım arkadaşlarım kaskıma, kışımaya ve omzuma vuruyor, ben de kulübeme gidip bir sonraki vuruşuma kadar eşyalarımı atıyorum.

"İyi iş, on dokuz."

Ellerim kutumun kenarına yapışmış, aşağıya baktığımda Kennedy'yi takımımızın polosunu ve ona aldığım ve evlendiğimiz ayakkabıları giyerken buluyorum. "Güzel ayakkabılar."

"Bunun için teşekkürler bu arada," diyor.

"Bu kadar mı? Kardeşinle yumruk yumruğa kavga etmediğim için bana ne kadar iyi bir çocuk olduğumu söylemeyecek misin?"

"Sana iyi çocuk dememi mi istiyorsun?"

"Mmm, evet, lütfen. Tercihen çıplakken ve sen üstümdeyken, ama şimdi de olur."

O gülümsemeye hızla bağımlı hale geliyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

"Evli misin?" Ryan soruyor. "Evlendin mi lan?"

Ona yüzüğü göstermek için elimi kaldırıyorum.

"Ve evlilik yüzüğü takıyorsun. Bunu iptal ettirmeyecek misin?"

Kardeşimin otel odasındaki yatağa ayaklarımı uzatırken ona mutlulukla "Yapamam," diyorum. "Vegas'taki bir fotoğrafımız sızdırıldı ve Kennedy bu yüzden işini kaybedecekti. Başından beri planlanmış gibi davranıyorduk."

Ryan başını sallıyor çünkü kariyerinde ilerlemek için sahte bir ilişki kurmayı anlayabilecek biri varsa o da kendisi. Ne de olsa karısıyla böyle tanışmıştı.

Ryan Shay Chicago'nun NBA takımı Devils'in kaptanı. Yarın Atlanta'ya karşı oynayacakları maç için birkaç saat önce geldiler.

Kai ve ben otelin barında bir şeyler içmeyi planlıyorduk, zira Kai Max olmadan yola çıkmanın sıkıntısını yaşıyordu. Oğlunu ilk kez bir yolculukta evde bırakıyor ve Max Miller'la birlikte olsa da Kai'nin geçen yıl olduğu gibi ikisinin de yolda olmasını ne kadar özlediği ortada.

Ama Ryan Shay yanımızda olduğu için halka açık bir yere gidemiyoruz, dolayısıyla üçümüz kardeşimin otel odasında takılıyoruz.

"Miller kızların bu gece bize geleceğini söyledi," diyor Kai.

"Evet." Ryan odanın köşesindeki masanın üstüne oturuyor. "Indy Miller'a aşçılık dersleri için yalvarıyordu, o yüzden Stevie'yle birlikte bu gece oraya gittiler."

Kardeşim telefonunu aldı. "Onları arayıp merhaba demeliyiz, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle olmaz." Telefonunu elinden alıp ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. "Nişanlını bu gece altı kez falan aradın zaten. Onu rahat bırak."

Sanki telefonuma bakıp Kennedy'nin akşam yemeğinin bittiğini söylemek için beni arayıp mesaj atıp atmayacağını merak etmiyormuşum gibi, ama bu aynı şey değil. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Kai, yolda olduğu ve onları evde bıraktığı için kendini iyi hissetmek için durmadan Miller'ı arıyor.

"Isaiah?"

Miller'ın adımı söylediğini duyunca dikkat kesiliyorum.

"Hayır, benim, Mills," diyor kardeşim, Miller'ın yüzü ekranı kaplayana kadar telefonumu uzatarak.

O sinsi orospu çocuğu telefonumu aldı ve nişanlısını görüntülü aradı.

Miller kendine özgü tulumunu giyerken ekranda gülüyor. "Kai, biz iyiyiz. Max yedi. Yatağında. Kızlar burada ve ev yanmadı."

"Merhaba, Kai!" Indy ekranda beliriyor, sarı saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor. Kai kamerayı Ryan'ı görecektir şekilde çeviriyor. "Vay be. Bu çok iyi."

"Nasıl hissediyorsun?" Ryan hamile karısına soruyor.
Ryan'ın kız kardeşi Stevie ekrana gelir. "Yemek yedi.
Akşam yemeği için Cheerios. Başka
bir şey yok." "Mavi," diye
azarlıyor Ryan.

"Ne? Bebeğin istediği buydu. Beni suçlama.
Onları suçlayın."

"Benim de istediğim buydu." Arka plandaki bir ses.
Erkek. Boston aksanı.

"Bu Rio mu?" Telefonumu kardeşimden geri alarak
soruyorum.

Birden Rio'nun siyah saçları ve şapşal sırtıtışı telefonumu
ele geçiriyor.

"Bunun kızlar gecesi olduğunu sanıyordum."
Gözleri şaşkınlıkla kısıılır. "Öyle." "Zee
nerede?"

Zanders ya da bizim deyişimizle Zee, Rio'nun Raptors'taki
takım arkadaşı olmasının yanı sıra Stevie'nin kocası ve
dolayısıyla Ryan'ın kayınbiraderi.

Büyük bir karmaşa, biliyorum.

Rio'nun şaşkınlığı daha da derinleşir. "Az önce kızlar
gecesi olduğunu söyledim."

Miller telefonunu ondan geri alıyor ama arka planda "Beni
duyabiliyorsan Ryan Shay, seni seviyorum!" diye
seslendiğini duyuyorum.

Ryan kendi kendine güler çünkü karısının en iyi erkek
arkadaşı ona kendisinden daha çok aşık olabilir.

Miller tekrar ekrana geliyor. "Kai neden senin
telefonundan arıyor?"

"Çünkü seni tekrar taciz etmesini engellemek için onunkini
çaldım."

"İyi çaba. Denediğin için teşekkürler, ama adam bana o
kadar aşık ki elinde değil."

Kai yatağa uzanıyor, gözlüklerini düzeltiyor ve omuz
silkiyor çünkü bunu inkar etmenin bir faydası yok.

"Bana sorarsanız onu muhtemelen yapışkan ve muhtaç
olarak tanımlardım. Biraz da acınası."

"Kimsenin sana sormamasına sevindim," diye söze girdi
kardeşim.

I Yapma. tamamen kayıt olun onun kelimeler Çünkü a Metin Kennedy'den ekrana düşüyor ve odağımlı çalışıyor.

Hanımefendi: Beni arayabilir misin?

"Miller, gitmem gerek. Kennedy onu aramamı istiyor."
Bir kahkaha atıyor. "Ve sen de kardeşine acınası diyorsun."
Video görüşmesi sona eriyor ve ben hemen Kennedy'yi arıyorum. "Her şey yolunda mı?" Kennedy telefonu açtıktan sonra söylediğim ilk sözler bunlar.

Yukarı.

"İşin var mı, yoksa yemeğe gelebilir misin?" "Aile yemeğinize mi?"

"Evet. Sorduğum için özür dilerim ama sana ihtiyacım var." Sana ihtiyacım var.

Yataktan kalktım ve ayaklarımı ayakkabılarımın içine soktum. "Bana adresi gönder. Yola çıkıyorum."

"Isaiah?"

Ses tonu duraksamama neden oldu. "Öyle mi?" "Herkes burada."

Herkes burada. Sözleri parçaları bir araya getirmem için bana yalvarıyor ve bunun ne anlama geldiğini anlamam uzun sürmüyor.

Eski sevgilisi orada. Belki üvey kız kardeşi de.

"Onlara gerçeği söylemedim," diye devam ediyor.

Onlara neden hala evli olduğumuzu söylemedi. Muhtemelen en başta neden evlendiğimizi de söylememiştir.

Bu çok hoşuma gitti.

"Merak etme, Kenny. Ben hallederim."

Bölüm 12

Isaiah

Araba beni Atlanta şehir merkezindeki bir restoranın önünde indiriyor ve sadece mum ışığıyla aydınlatılmış loş lobiye adımımı atar atmaz ne kadar az giyindiğimin farkına varıyorum.

Kennedy köşeyi döndüğünde bu daha da belirginleşir. Dizlerinin hemen altına kadar inen küçük siyah bir elbise giymiş, ayaklarında da ona uygun siyah topuklu ayakkabılar var. Kızıl saçları kıvrılmış ve bir tarafa tutturulmuş, açıkta kalan bir omzunu ve daha önce hiç görme fırsatı bulamadığım çillerini gösteren eski Hollywood glam'ı.

Göz kamaştırıcı, klasik bir güzelliği var, bana doğru yürüyor ve ben kot pantolon giyiyorum.

Bir ayağını podyumda yürür gibi diğerinin üzerinden geçiren Kennedy, bir elinde küçük siyah bir debriyaj tutuyor, diğer eliyle de sanki olduğundan daha mükemmel durmasını istemiş gibi elbisesini düzeltiyor. Resmi, cilalı ve mükemmel.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğu isteyken onun bu yönünü görmek garip, ama dediğim gibi, son birkaç yıldır aşık olduğum kız hakkında pek bir şey bilmediğimi çabucak fark ediyorum.

"Az giyinmişim," diyorum o daha fırsat bulamadan.

Başını sallıyor. Çılgınca bir karşı çıkış, sanki gerginmiş gibi. "Sorun değil. Harika görünüyorsun."

"Harika, ha?"

"Pardon, iyi demek istemiştim. En iyi ihtimalle ortalama. Egonu her zaman kontrol altında tutmam gerektiğini unutmuşum."

"Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Ortalama yani. O elbisenin içinde nasıl görünüyorsun ..." Başımı salladım

inançsızlık. "Sanki biraz kötü bir şey söyleyecek, kalbimi kıracak ve sonunda bunun için sana teşekkür edecekmişim gibi görünüyorsun."

"Beni kışkırtma Rhodes." Bir gülümseme belirir, ama başparmağını omzunun üzerinden atıp, "Onlara gerçeği söyleyecektim, biliyorsun. Ama sonra Connor üvey babamla çıkageldi, ardından Mallory içeri girdi ve ben de onlara evlendiğimizi bilme zevkini tattıramadım çünkü onlar yüzünden kendimi küçük hissediyordum."

Onu bu şekilde görmek çok garip. İsteyken kendinden çok emin, ait olduğunu biliyor gibi, ama burada, ailesi içerideyken, tamamen kaybolmuş görünüyor.

"Bak, seni uyarmam gerek. Ailem iyi insanlar değildir. Para onlar için en önemli şeydir. Onlarla tanıştıktan sonra benim bir melek olduğumu düşüneceksin."

"Ben zaten senin bir melek olduğunu düşünüyorum." Bana donuk bir bakış attı.

Geldiği yere doğru başımı sallıyorum. "Birkaç saatliğine benden hoşlanıyormuş gibi davranmayı deneyebilir misin?"

"Bilmiyorum. Sanırım elimden geleni yapacağım."

"Gördüğüm kadarıyla egomu hâlâ kontrol altında tutuyorum." Elimi onunkine uzattım.

Uzattığım elime bir süre baktıktan sonra kendi elini dikkatlice avucumun içine kaydırды.

Parmaklarını benimkilerin etrafında zar zor kıvrmasından bunun onun için ne kadar doğal olmadığı anlaşılıyor. Parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce sinirlerini yatıştırmak umuduyla silkeliyorum.

Aşağı bakıyor ve izliyor, sanki solgun, çilli parmaklarının benimkilerin arasında durmasının nasıl görüldüğünü inceliyor. Ya da genel olarak birinin elini tutmanın nasıl görüldüğünü inceliyor, emin değilim.

"Hadi, karıcığım." Onu yemek odasına geri götürüyorum. "Birlikte oynama zamanı."

Kennedy özel yemek odasını işaret ediyor ve ben kapıyı açmak için uzandığımda bir garson

onun yerine bizim için yapar.

Üç parçalı bir takım elbise giymiş ve loş odaya girerken gözlerinin kıyafetlerimi hızla taramasını kaçırmıyorum. Güzel bir düğme ve temiz bir kot pantolonun akşam yemeği kıyafeti için yeterli olduğunu düşündüğüm için benim hatam.

Kennedy'nin arkasından içeri adımımı atar atmaz, bana attığı bakışın belki de bir yargılama olmadığını, bunun yerine arkamı dönüp mümkün olduğunca çabuk diğer yöne koşmam gerektiğine dair bir uyarı olduğunu fark ediyorum.

Odanın ortasında uzun ahşap bir masa uzanıyor. Bir ucunda altı kişi oturuyor, içlerinden birinin Dean'in babası olduğunu tahmin ediyorum, çünkü oğlu onun otuz yıl kadar eksi görüntüsü.

Ama şimdi düşünüyorum da, onu çocukken Dean'in maçlarından birinde gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

Solundaki kadını Kennedy'nin annesi olarak katalogluyorum. İster sezgi deyin, ama ona baktığımda içimde onu sözlerimle yakıp kül etme arzusu uyanıyor, ki bu da ancak Kennedy'nin annesi olsaydı mantıklı olurdu.

Başına bela oldukları için çocuklarını yatılı okullara gönderen kadınlardan birine benziyor. Buna bir de elimi kızının eliyle birleştirdiğimde yüzünde pis bir kaş çatma ifadesi oluşmasını ekleyin.

Kennedy bunu fark etmiş olmalı çünkü elimi hemen bırakıyor ve kendi elini vücudunun önünde kavuşturuyor.

Evet, annesinin hayranı değilim.

Masanın bir tarafında yaşlı bir çift, karşılarında ise Kennedy'nin eski nişanlısı ve üvey kız kardeşinden başkası olamayacak bir başka çift oturmaktadır.

Adam -Cameron, Conrad, her neyse- kendisine hiç yakışmayan küçük bir sırtıyla sırtlıyor. Bu tür bir sırtıma ancak arkasından dangalak enerjisi yaymadığınız zaman işe yarar, ama bunu yaparken sadece ürkütücü görünüyor.

Sanki vücut dilimizi hesaplıyormuş gibi dikkati Kennedy ve benim üzerimdeydi.

Aramızdaki on iki santimlik boşluk, o sırtış şeytani ve bilmiş bir hal alıyor.

Sonra avucunu yanındaki kadının dizinin üzerine kaydırıyor. Sanırım adı Mallory'ydi. Onu bekârlığa veda partisinde gördüğüm o kısa andan hayal meyal hatırlıyorum.

Uzun boylu. Kahverengi saçlı, bronz tenli. Dean'e çok benziyor ve bir şekilde onu kardeşinden bile daha az sevebileceğimi düşünüyorum.

Mallory işareti alır ve nişanlısına doğru eğilerek elini göğsüne sürer. Sol elini, dikkatinizi çekerim. İkimizin de görmesi için pırlanta yüzüğün tam olarak sergilendiği yer.

Evet, bu insanları hiç sevmiyorum.

Bu odayı boğan çok fazla para ve hak var. Tek bir sıcak gülümseme yok. Aile yemeklerine hoş geldiniz yok.

Chicago'daki aile yemeklerimiz kahkaha ve dostluk dolu geçiyor. Eskiden başka planlarım olduğunda onları ekerdim, ancak son sekiz aydır bu aile yemeklerini dört gözle bekler oldum. İki kişilik bir aileden gelen Kai ve benim için, etrafımızda yeni ailemiz haline gelen arkadaş topluluğumuzun olması çok güzel.

Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde karıma bakıyorum ama dikkati evlenmeyi planladığı adama ve onun yanındaki kadına kilitlenmiş durumda. Topuklarından birini ayağımla hafifçe dürterek, beni tanıştırmasını bekleyen ailesiyle birlikte sessiz bir odada durduğumuzu hatırlatmaya çalışıyorum.

Fark etmedi, ben de boğazımı temizledim. "Üzgünüm, geciktim." Kahretsin, bu çok garip ve elimi kaldırıp bir aptal gibi el salladığımda daha da garipleşiyor. "Ben Isaiah. Kennedy'nin ..." Sözlerim kararsız bir şekilde dağıldı.

"Koca," diye benim yerime bitiriyor. Calvin gözlerini deviriyor.

Bana doğru bir adım atıyor, o izlerken kalçası uyluğuma dayanıyor.

Aferin kızıma. İşte oldu.

Elini tekrar elime aldım.

"Isaiah, bu annem Jennifer. Dean'in babası, Henry. Üvey kız kardeşim Mallory ve onun ..." tereddüt ediyor. "Nişanlısı, Connor."

Şimdi Mallory de o aptal sırtışı takınıyor.

"Bay ve Bayan Smith, Henry'nin iş ortakları ve son olarak-" Masanın diğer ucuna döndü. "Dean'i tanıyorsun."

Evet, Dean'i tanıyorum. Tek başına oturup kehribar rengi bir sıvı içen salak. Gömleğinin üst düğmeleri açık. Burada olmak umurunda değilmiş gibi bacaklarını yaymış.

Kimse ayağa kalkmıyor. Kimse merhaba demiyor. Önceki konuşmalarına dönmeden önce sadece başlarıyla onaylıyorlar. Bu gece Kennedy evli olduğu bombasını patlattı ve kimsenin umurunda değil gibi görünüyor.

Yerimize otururken göz ucuyla bizi izlediğini fark ettiğim Connor dışında kimse yok. Bu yüzden bırakmadan önce Kennedy'nin çilli elinin arkasına iffetli bir öpücük bıraktığımdan emin oluyorum.

Çenesi çalışıyor.

Bayıldım buna.

Bu eğlenceli olacak.

Sohbet masanın diğer ucunda devam ediyor. Oteller, genişlemeler ve franchising hakkında bir şeyler. Kennedy'nin ailesinin bir otel zinciri sahibi olduğunu anlamam uzun sürmedi. Çoğu kişinin adını duyduğu ve benim de birçok kez kaldığım büyük bir otel zinciri.

Evlilik sonrası anlaşmamızda listelenen tüm o sıfırlar şimdi çok anlamlı.

Henry sürekli Connor'ı konuşmanın içine çekiyor. Smith'lere yalakalık yapıyorlar. Görünüşe göre, Smith'lerin Midtown'da sahip oldukları bir hanı satın alıp yüksek bir binaya dönüştürmeye çalışıyorlar.

Bay Smith herhangi bir karar vermeye hazır görünmüyor, bu yüzden Connor masaya bir şişe kırmızı şarap sipariş ediyor.

İki bin dolarlık kırmızı bir şişe.

Dean bir tane daha sek Macallan single malt sipariş eder ve sanki o Jack ya da Jim'miş de bin yedi yüz dolarlık bir şişe viski değilmiş gibi geri gönderir.

"Ne?" diye soruyor onu izlediğimi fark edince. "Bir tane falan ister misin?"

"Bu iki yüz dolarlık bir atış gibi."

"Üç yüz, ama babam ödüyor, o yüzden devam et ve bir tane sipariş et."

Henry masanın diğer ucundan Dean'e pis bir bakış atar. Bu ikisinin iyi geğinemediğini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok.

Her zaman ailemin olmamasından yakınırdı ama bu odadaki gruba ne dersiniz deyin Kai'yi her gün tercih ederim.

"Devam et Rhodes. Müşterilerini etkileyecektir. Onlara ne kadar çok parası olduğunu göster."

"Dean," diye azarlıyor Jennifer masanın diğer ucundan. Sonra da aynı pis bakışlarını sebepsiz yere Kennedy'ye yöneltiyor, sanki ikisine de ailenin en büyük hayal kırıklıkları olduklarını sessizce hatırlatıyor.

Biri lanet olası bir doktor, diğeri ise profesyonel bir beyzbol oyuncusu; bu da bu ailenin önceliklerini ortaya koyuyor. Eğer aile işinde değilseniz ya da evlilik yoluyla aile işine katkıda bulunmuyorsanız, önemli değilsiniz demektir.

"Ben iyiyim," diyorum Dean'e sessizce, yanımdaki kızıl saçlıya bakmadan önce, o da pek iyi durumda değil.

Başka kimse onunla ya da üvey kardeşiyle konuşmamış.

Dean'i anlıyorum çünkü o berbat biri ama Kennedy. . . Tüm dikkatimin onun üzerinde olmamasını hayal bile edemiyorum.

Yanımda kibarca oturuyor. Kendisine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı konuşmaları dikkatle dinliyor. Mükemmel bir evlat. Başını sallayıp gülümsüyor ama kimse onu fark etmedi.

Mallory'nin var sanırım. Connor da öyle. Yoksa neden birdenbire birbirleriyle el ele tutuşsunlar, sanki ona neleri kaçırdığını anlatmak için bir gösteri yapıyorlarmış gibi.

Hayatımda gördüğüm en küçük başlangıç yemeği önümdeki tabakta servis ediliyor ve Kennedy'yi yemek boyunca onları izlerken yakalıyorum. Her lokmada üvey kız kardeşine ince bir bakış atıyor, parmaklarının Connor'ın saç uçlarıyla nasıl oynadığını izliyor. Connor'ın dönüp Mallory'nin kulağına fısıldaması ve abartılı bir kahkaha atması. Avucunu Mallory'nin bacağında aşağı yukarı gezdirmesi.

Kennedy'nin bakışları özlem dolu.

Kıskanıyor mu?

Onu özlüyor mu?

Zil zurna sarhoşken ve bana evlenme teklif ederken şu anki gerçekliği düşündüğünü hayal bile edemiyorum

-Benimle oturuyor ve onları birlikte izlemek zorunda kalıyoruz.

Kennedy yemeğinden bir ısırık almak için eğiliyor ve ben de Connor'ın masanın diğer ucundan onun elbisesine bakmasını izliyorum. Mallory nişanlısının eski sevgilisini süzdüğünü fark etmiyor ama ben fark ettiğime eminim.

Kanım anında ısınıyor.

Burada oturup bir yandan eski nişanlısına bakarken bir yandan da yeni nişanlısıyla halka açık bir gösteri yapamaz.

Özellikle de eski nişanlısı yeni karım olduğunda. "Kenny," diye fısıldıyorum.

Doğrulup bana doğru bakıyor. Tek parmağımla kumral saçlarını kulağından uzaklaştırmadan önce göz ucuyla Connor'ın çenesinin kıpırtısını yakalıyorum.

Eğilip sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum. "Sana dokunabilir miyim?"

Boynunun derisi boyunca tüylerim diken diken oluyor ve buna gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Sözleri çok yüksek ve hiç de samimi değil.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Bana doğru kıvrıl, şimdi benimle konuşurken yanağını yanağıma yasla."

Tereddüt ediyor, ben de avuç içimi boğazına ve çenesine doğru kaydırıyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve onu sessizce benimle konuşması için kendime çekiyorum.

"Neden?" diye fısıldıyor.

"Çünkü o izliyor ve senin benim o l d u ğ u n u bilmesini istiyorum."

"İzliyor mu?"

Ses tonunun umut içermesinden nefret ediyorum.

"Evet," diye yutkunuyorum. "Peki, söyle bana Ken. Sana dokunabilir miyim?"

Bana karşı başını sallamadan önce koltuğunda kıpırdanıyor.

"Tamam."

"Burada biraz daha hevesli olsanız iyi olur." Kıkırdıyor.

"Evet, Isaiah. Bana dokunabilirsin."

Sadece bu kelimelerle bile yarı sertleşmezsem ne olayım.

"Çok fazla gelirse ya da hoşuna gitmezse beni masanın altına falan at."

"Bunu yapmakla ilgili bir sorunum yok." "Velet."

Bana karşı mırıldanıyor ve bunun istemsiz olduğundan oldukça eminim. "Ne yapacaksın?"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ne istersen, sanırım. Bunu ne satacaksa." "Mmm." Bu sefer onun sözleriyle mırıldandım. "Böyle bir hoş bir eş."

Gülüştü daha yüksek, ama gerçek, hiçbir kısmı göstermelik değil. Buna bayılıyorum.

Dikkatini tabağına verdiğinde bastırılmış bir sırtışıla mücadele etmeye çalışarak geri çekiliyor. Saçını düzeltiyorum, kulağının arkasına süpürmeden önceki haline geri getiriyorum.

Şu anda gözler üzerimizde, onları hissedebiliyorum ve Kennedy'nin bunun göstermelik olduğuna inanmasına izin vereceğim, ama gerçekte, yıllardır ona dokunmama izin vermesi için ölüyorum. Onun ilgisini çekmek için ölüyorum. Kızın yanında oturup yemek yemek için can atıyordum.

Aynı ihtiyacı o da yakalasa fena olmazdı ama şimdilik numara yapmasının yeterli olduğuna inanmasına izin vereceğim.

Henry ve Jennifer Smith'lerle konuşmakla meşgul oldukları için Mallory dikkatini bize çeviriyor. "Bekârlığa veda partimin olduğu gece nereye gittiğinizi merak ediyordum." Onun

Gözler Kennedy'nin parmağındaki yüzüğe odaklandı - annemin yüzüğüne. "Sanırım artık biliyoruz."

Kennedy yanımdaki koltuğunda kaskatı kesilmişti, ben de kolumu yavaşça sandalyesinin arkasına koydum ve parmak uçlarımla elbisesinin askısıyla oynadım.

Hiç ürkmüyor.

Mallory hâlâ Kennedy'nin sol eline bakarak devam eder. "Bana sorarsanız epey bir düşüş var."

"Sana sormadım," diye karşılık veriyor karım.

Vücudu gergin, ama benim dokunuşumdan değil, bu yüzden parmak uçlarımı omzunun üstünden geçirip ensesinin tozunu alarak dikkatini dağıtmaya çalışıyorum.

Connor her şeyi takip ediyor.

"Sadece söylüyorum," diye devam ediyor Mallory. "Son yüzüğünle karşılaştırıldığında, bu-"

"Gerçekten sevdiğim bir şey." Kennedy masanın üzerinden uzanıp diğer elimi sıktı. "Önceki nişan yüzüğüme bu kadar takıntılıysan Mallory, neden onu bana veren adamdan istemiyorsun?"

Mallory'nin dudakları incelir. "Onu istemiyorum. Benimkini seviyorum." Kennedy'nin eskiden taktığından çok daha küçük ve ince olan elması göstermek için parmaklarını oynatıyor.

Açıkçası, önceki yüzüğüne kıyasla Kennedy'nin tarzına çok daha fazla benziyor.

Yakınına eğilip avuç içimi kolunda gezdiriyorum. "Hâlâ iyi misin?"

Başını sallıyor, yüzünde küçük ama gururlu bir gülümseme. Belki üvey kardeşini yerine koyduğu için. Belki de dokunduğumda geri çekilmediği için.

Avuç içimi masanın altındaki üst bacağına götürerek teoriyi test etmeye karar veriyorum, parmaklarım uyluğunun iç kısmında kıvrılıyor.

Masanın üzerinde benimkini tutan eli daha sıkı kavlıyor. Eğilip fısıldıyorum, "Bana durmamı söyle."

Başını hayır anlamında sallıyor.

Dudaklarımda bilmiş bir sırıtişla elimi biraz daha yukarı kaldırıyorum. Kelimeler konuşuluyor ama ben dikkat etmiyorum.

Sadece Kennedy'yi izliyorum, elimi kalçasında gezdirirken nabzının hızlanmasına dikkat ediyorum.

Dudağını ısıyor ve sanki gerginmiş gibi görünüyor.

Bacağını sıkıyorum. "Ayağımı masanın altına tekmele."

"Hayır," diye nefes alıyor.

Sikeyim.

Kennedy bunun yerine dizlerini hafifçe aralıyor, bana kuzeye doğru gidebileceğim birkaç santim daha veriyor ve yemin ederim, onun izni sayesinde kaybetmenin eşğine geliyorum.

Henry konuklarına, "Ben emekli olduğumda şirketi Connor devralacak," diyor. "Oğlum Dean, aile şirketinin bir parçası olmak istemedi. Kariyer olarak bir oyun oynamak istiyordu, bu yüzden müstakbel damadımın iş anlayışına sahip olduğu için şanslıyız."

"Tanrım, lanet olsun," diye mırıldanıyor Dean nefesinin altında.

Parmak uçlarımı Kennedy'nin kalçasının iç kısmında gezdiriyorum, elbisesinin siyah kumaşının beni durdurmak için bir bariyer görevi görmesine şükrediyorum çünkü ona doğru düzgün dokunmama izin verirse hızlı bir şekilde öleceğimden oldukça eminim.

"Siz ikiniz ne zamandır nişanlısınız?" Mallory elini Connor'ın takım elbise ceketinin üzerinde gezdirirken Bay Smith ona sorar. Neredeyse Connor'ın üstüne çıkmıştı bile ama yine de yaklaştırmaya çalışıyordu.

"Ne oldu bebeğim?" Mallory Connor'a sorar. "Şimdiden sekiz ay mı oldu?"

Üvey kız kardeşi nişan yüzüğünü tekrar gösteriyor ama Kennedy'nin bu sefer dikkat ettiğini bile sanmıyorum. Gözleri seyahat eden elimde, parmak eklemleri benimkini kavrarken bembeyaz ve hâlâ beni masanın altından tekmelemiyor.

Teoride masum. Bir adam elini karısının bacağına koyuyor, parmak uçları uyluğunun iç kısmında tembel daireler çiziyor. Ama Kennedy'ye hiç dokunulmamıştı, bu yüzden hiçbir şey masum gelmiyor.

"Hayatımın en güzel sekiz ayı." Connor döner ve Mallory'nin dudaklarına bir öpücük kondurur.

"Daha çok hayatının en iyi üç yılı gibi," diye düzeltiyor.

Hareketlerimi donduruyorum.

Kennedy hareketsiz kalıyor.

Oda sessizleşir, Henry'nin iş misafirleri dışında herkes nedenini anlar.

Kennedy ve Connor bir yıl önce ayrıldılar.

Dean yanımdan, "Lanet olası pislik," diyor ve belki de hayatımda ilk kez adama hak veriyorum.

"Tüh," diye gülüyor Mallory, sol eli gülümsemesini gizlemek için ağzının üzerine gidiyor, yüzük tam teşhirde. "Kedi çantadan çıktı sanırım" derken doğrudan karıma bakıyor.

Kennedy'nin ayağı benimkini dürtüyor. Bu tam olarak bir tekme değil ve bilerek yapıp yapılmadığından emin değilim ama yine de elimi onun kalçasından çekiyorum.

Henry, Smith'lere "Neden gidip terasta bir gece içkisi içmiyoruz?" diye sorar. "Manzaranın harika olduğunu söylediler ve birlikte çalışmanın ne kadar inanılmaz olacağı hakkında daha fazla konuşabiliriz."

Smiths'i odadan çıkarışından ve çocuklarıyla göz teması kurmayışından, karısı dışında kimsenin katılmasının hoş karşılanmadığı anlaşılıyor.

Odadan en son Jennifer çıkar. Ama gitmeden önce Kennedy'nin yanında durur ve eğilerek tıslar, "Bunun için ortalığı ayağa kaldıramazsın. Düğün tarihini sen seçmezsin. Adama herkesin içinde dokunamazsın. Bunu başka bir yerde bulduğu için onu suçlayamazsın, bu yüzden Henry'nin iş misafirlerinin önünde surat asmaya cüret etme."

Somurtmak mı? Burada tamamen duygusuz bir şekilde oturuyor.

"Affedersiniz?" Oturduğum yerden kalktım. "Karımla konuşurken sözlerine dikkat et."

Yüzü kızarıyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Kendimi tekrarlamama ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Alay ediyor ve bunu inanmayan bir kahkahayla örtmeye çalışıyor. "Kennedy Elizabeth Kay, yemeğe getirdiğiniz vahşi hayvanı ya evcilleştirmenizi ya da bir dahaki sefere onu evde bırakmanızı öneririm. Bu davranış kabul edilemez. Haddini bil."

Jennifer odadan çıkarken Kennedy de beni koltuğuma geri çekti.

Yüzümü ona dönüyorum, o dönüp dizlerini benimkilerin arasına sıkıştırırken bacaklarımı açıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, en son Kennedy için ayağa kalkmaya çalıştığım zamanı hatırlıyorum.

Omuz silkiyor, görünürde gülümseme yok. "Bu yeni bir şey değil."

İfadesiz, yüzü soğuk, neredeyse boş bir görünüm alıyor. Sanki her şey kapatılmış gibi.

"Neden bu kadar dramatik davranıyorsun bilmiyorum, Kennedy." Connor öne doğru oturur, kollarını masanın üzerinde kavuşturur.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Şu anda senin fikirlerini dinlememize gerçekten gerek yok."

Kelimenin tam anlamıyla dramatik olan tek bir parçası bile yok. Görünüşe bakılırsa, hissetmesi gereken acıyı ancak hissediyor ve bu bile onlar için yeterince iyi değil. Sanki bu insanlar onun tam olarak olmasını istediklerinden başka bir şey olmasına izin vermiyorlar.

Ben de bazen böyle hissediyorum. Kendi emsallerime göre ama yine de.

Connor devam ediyor. "Sen de aynı şeyi yaptın. Gazete haberini gördüm. İkiniz yıllardır birliktesiniz, değil mi?" Kolunu Mallory'nin koluna doluyor. "Biz de öyle. Artık ödeştik."

Şimdi ödeştik.

Sikeyim. Onu.

Kennedy asla sadakatsiz olmadı. Yıllardır birlikte değildik. Şimdi bile birlikte değiliz.

Ve onu düzeltemiyor bile.

Şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum. "Neden hâlâ konuşuyorsun?"

Dean bıyık altından güler. "Çünkü adam kendi sesine kafayı takmış durumda."

"Sorun değil, biliyorsun." Hâlâ onunla konuşuyor. "Birbirimizin ihtiyacı olan şey biz değiliz. Senin, doğru düzgün giyinmeyi bile beceremeyen bu adamda ne bulduysan ona ihtiyacın vardı, benim de beni herkesin içinde sinir krizi geçirmeden öpebilecek birine ihtiyacım vardı."

"Kapa şu lanet çeneni-"

"Kapa çeneni Connor. Seni kendini beğenmiş, hak sahibi pislik." Bu Dean, sözlerime uğursuzluk getiriyor ve ironik bir şekilde kayınbiraderine ona karşı bir ya da iki kez kullandığım bir ismi söylüyor.

"Sorun yok." Kennedy hızla ayağa kalkıyor, vücudu hâlâ açık bacaklarımın arasında sıkışmış durumda. "O haklı."

Bana bakıyor, gözleri izin için yalvarıyor. Ama ne için izin, tam olarak emin değilim.

"Onu herkesin içinde öpecek birine ihtiyacı vardı ve hepimiz bunun asla ben olmayacağımı biliyorduk."

Küçük eli yanağımı okşamak için uzanıyor, işaret parmağı sağ gözümün yanındaki küçük doğum lekesinin üzerinden geçiyor, sonra eğilip şimdiye kadar yaptığı en şok edici şeyi yapıyor.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Yumuşak. Temkinli ama sıcak. Ölçülü ve pratikti, sanki ilk kez denemeden önce mükemmel öpüşen biri olması gerekiyordu.

Bir kez yakaladığımda, kokusunu, varlığını, o anı içime çekiyorum.

Alt dudağı benimkinin arasındaki çukura yerleşiyor ve onu ağzıma alıp boğazından ne tür sesler çıkarabileceğimi görmek beni fazlasıyla cezbediyor.

Beni öpüyor. Kennedy
beni öpüyor.

Parmakları başımın arkasına geçmeden önce diğer eli çenemi destekliyor, kafatasımı kavriyor ve beni kendine çekiyor. Vücudu benimkine doğru sarkıyor, dudakları benimkini keşfetmek için zaman ayırırken kalçalarımın arasına mükemmel bir şekilde yerleşiyor.

Kendisi için doğru olan hızı bulmaya çalışıyor ve ben de onun liderlik etmesine izin veriyorum. Hiç izin verilmediği halde kontrolü ele geçirdiği bir an yaşamasını istiyorum.

Avucum kalçasının arkasında kıvrılıyor, yumuşak tenine sürtünüyor ve görünüşe göre bu hareket bir gerçeklik kontrolü görevi görüyor çünkü anında geri çekiliyor.

Elleri hala yüzümde, gözleri kocaman ve biraz da vahşi, beni öptüğü için şok olmuş.

Beni öptüğü için şok oldum.

"Vay canına," diye kıkırdıyor Dean, bir kadeh daha yuvarlayarak. "Görünüşe göre Kennedy toplum içinde gerçekten öpmek isteyeceği birini bulmuş."

Yüzüne tam bir inançsızlık yerleşmiş, sonunda dokunduğum dudakları şimdi hafifçe titriyor.

Gözlerini benden ayırmıyor ama boğuluyor. Cesurdu, bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordu ve şimdi boğuluyor.

Başparmağımın ucunu alt dudağının üzerine koyuyorum ve "Sanırım bu bizim buradan çıkmamız için bir işaret, ha?" derken kendime özgü sırtışıma ortaya çıkarmaya zorluyorum.

Başparmağıma karşı başını sallıyor.

İnisiyatifi ele alarak elimi onunkinin içine sokuyorum ve kimsenin ona beni kızdıracak boktan bir şey söylemesine fırsat vermeden onu kapıya doğru yönlendiriyorum.

Hayatımın en güzel öpücüğünü aldıktan hemen sonra sinirlenmek istemiyorum.

Özel yemek odasının kapısı kapanır kapanmaz "Özür dilerim," diye bağılıyor. Elleri ağzına gider. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Çok özür dilerim."

"Özür dilemek zorunda değilsin. Beni istediğin zaman öpebilirsin, Kenny. Lütfen beni istediğin zaman öp."

"Isaiah." Gözleri kapandı. "O şey değildi-"

"Ne olduğunu biliyorum. Söylediği saçmalıklarla ilgili bir şeyi kanıtlamak için beni öptüğünü biliyorum. Buna bayıldım. Onu susturmak için beni mi kullanmak istiyorsun? Seve seve gönüllü olurum."

Gözlerini açıyor, "Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum" diye haykıran bir gülümsemeyle aradan sıyrılmaya çalışıyor.

Tanrım, kendisiyle gurur duyduğunda çok tatlı oluyor.

Sanki birkaç dakika önce öpüştüğümüzde nasıl bir his olduğunu hatırlamak istercesine parmağını ağzının üzerinde gezdiriyor ve ben asla unutamayacağımı bilerek buradayım.

"Yine de söylediği şey," diye başlıyor, sesi çılgınca. "Yanılmıyordum. I . . . Nasıl şefkatli olacağımı bilmiyorum. Bu gece birbirlerine nasıl davrandılarsa, ben de öyle olmak istiyorum."

ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bir erkeğin isteyeceği türden bir kadın nasıl olunur bilmiyorum."

"Bir erkeğin isteyeceği türden bir kadın olmadığını düşünüyorsan aklını kaçırmışsın. Fiziksel yakınlık gösterme konusunda rahat olmaman seni daha az kadın yapmaz, Ken."

"Ama olmak istiyorum. Rahat, yani. Sevgiyle."

"Tamam," diyorum yumuşakça, yatıştırıcı bir şekilde.

"Oraya ulaşacaksın."

Alt dudağını çiğniyor, gözleri endişeyle benimkileri buluyor, o kadar sessiz bir sesle "Bana öğretir misin?" dediğinde yanlışı duyduğuma eminim.

Bölüm 13

Kennedy

"Yani görücü usulü bir evliliğin vardı."

Bunlar Isaiah'ın restorandan ayrıldığından beri benimle konuştuğu ilk kelimeler. Ondan bana öğretmesini istediğimde ağzı bir karış açık, şaşkın bir sessizlik içinde durdu. "En baştan başlamanı istiyorum" demeden önce bana şaşkınlıkla baktığı dakikalar geçtiğine yemin edebilirim. Sonra beni bekleyen arabama götürdü, şu anda arka koltukta oturuyoruz.

"Evlilik kısmına hiç gelmedik ama evet. Sanırım öyle de diyebiliriz."

Başını koltuğa yaslıyor. "Bunca yıldır aşık olduğun biriyle nişanlı olduğunu sanıyordum. Bilseydim biraz daha uğraşırdım."

"Çok uğraştın. Güven bana."

Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle eğiliyor. "Sadece söylüyorum. Seni biraz daha ciddiyetle takip ederdim, biraz daha odaklanırdım, aptal gibi göz göre göre sana asılmak yerine çünkü zaten gerçekten bir şansım olmadığını biliyordum."

Fark etmezdi.

Bunun nedeni kısmen Isaiah'ın peşinden gideceğim biri olmaması, ama çoğunlukla gözümün bu şekilde hiç açılmamış olması. Yeterince küçük yaşlardan itibaren finansal ya da iş kazancı için evleneceğimi biliyordum. Kendi seçtiğim biriyle çıkma, aşık olma ve evlenme fikrini romantikleştiren hiçbir yanımdı yoktu.

Bu özgürlük şimdiye kadar benim için hiç söz konusu olmamıştı.

"Peki sen?" Isaiah'ya tekrar soruyorum, arka koltukta dönüp ona bakıyorum. "Bana öğretecek misin?"

"Kahretsin Kenny," diye nefes veriyor, avuçları yüzünden aşağı akıyor. "Şu anda bu konuşmayı yapamayacak kadar yetersiz besleniyorum. Akli başında kim iki lokma yemek için bu fiyatları talep etmenin doğru olduğunu düşünür? Bu kadar lüks bir restoranda yemek yiyip de gerçekten doyan var mı?"

"Eğer var diyorlarsa, yalan söylüyorlar demektir."

Göz ucuyla beni kontrol ediyor. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölmek."

Kendi kendine sırtıyor. "Aklımda böyle bir yer var. Gerçekten güzel. Cuma akşamı masa bulmak zor olabilir ama deneyelim."

"Chili's." Isaiah'nın karşısındaki kabine geçerken sesimde hiçbir tonlama yoktu. "Aklınızdaki gerçekten güzel yer Chili's."

"Etrafına bak Ken. Burası tıklım tıklım. Bize bir masa bulmak için birkaç iyilik yapmak zorunda kaldık."

"Şanslıyım sanırım."

"Belki de zengin karım Chili's'te yemek yeme ayrıcalığına hiç sahip olmamıştır diye düşündüm."

"Ben yemedim." Önümdeki menüyü açarak tek kaşımı kaldırıyorum. "Burası bana istediğim her şeyi sipariş etmemi ve siparişin senden olduğunu söylediğin kısım mı?"

Alay ediyor. "Kesinlikle hayır. Ne sanıyorsunuz? Paradan yapıldığını mı? Yirmide iki menüsünden sipariş verebilirsin ve iyi bir kız olup yemeğinin hepsini yersen, belki biraz savurganlık yapıp sana tatlı olarak erimiş çikolatalı kek alırım."

İçimden kopan kahkahaya engel olamıyorum. Isaiah'nın gözlerinin etrafındaki deri, gülümsemesiyle birlikte kırışıyor ve doğum lekesini gizliyor.

Tehlikeli bir şey. O gülümseme. O yüz.

Isaiah Warriors'la olan kontratından inanılmaz bir para kazanıyor ama ben buna razı olmaya karar veriyorum ve indirimli seçeneklerden birini seçmek için menümü arkaya çeviriyorum.

Chanel elbisem ve Louboutin topuklu ayakkabılarımın içinde hiç bu kadar eğreti duramazdım ama aynı zamanda kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim

çatlamış vinil kaplı bir kabinde oturup teknik kocamla kahkahalar atmaktan daha çok seviyorum.

Isaiah böyle iyidir. Her zaman gerginliği nasıl yatıştıracağını veya rahatsız edici bir durumu bir gülümseme ve bir şakayla nasıl hafifleteceğini bilir. Bazen kendi pahasına bile olsa.

Isaiah sonunda "Peki sana tam olarak ne öğretmemi istiyorsun?" diye sorduğunda yemeklerimiz sipariş edilmiş ve içeceklerimiz teslim edilmişti.

Soru karşısında yanakları pembeleşti. Ukala Isaiah Rhodes'un utangaçken bu kadar sevimli olması yasadışı olmalı.

Omuz silkiyorum. "Her şey."

Yutmaya çalıştığı soda hemen boğazına kaçıyor.

"Siktir git," diyor başını eğerek. "Akıl sağlığım için 'her şeyin' farklı tanımları olup olmadığını bilmem gerekiyor. "

Yutkunarak bacak bacak üstüne atıyorum ve kabinde doğruluyorum. Bu konuşmayı başka biriyle yapıyor olsaydım utanç verici olurdu, ama Isaiah ve ben zaten numara yapıyorken, iş anlaşmamıza bir özellik daha eklemenin ne anlamı var?

"Normal olmak
istiyorum." "Sen
normalsin."

"Yani, iyi olmak istiyorum." Cümlemi bitirmesi için elimi daire içine alıyorum ama o detaylandırmamı bekliyor. "Bu işte."

"Hayatımı sikeyim." Başı geriye düşmüş, tavana bakıyor, Adem elması boğazında belirginleşiyor. Dudaklarımı ona bastırmak, belki yalamak ya da ısırarak için delice bir istek duyuyorum, bu da Isaiah'ın bu iş için doğru kişi olduğu gerçeğini pekiştiriyor. İnkâr edilemez bir şekilde bu adamdan etkileniyorum.

Bu iyi bir şey. Yatakta berbat olsa bile, en azından bunu yaparken iyi görünecek.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda hararetleniyor. "Neyde iyi?"

Öne doğru oturarak dirseklerimi masanın üstüne koyuyorum ve sanki bu gerçek hayatta bir iş teklifiymiş gibi ellerimi birleştiriyorum. "Hayatımda ilk kez, bir kadınla

çıkacağım.

kimi istersem. Peki, bundan sonra ..." Açıklığa kavuşturmak için aramızda dolaşıyorum. "Bu işte iyi olmak istiyorum. Daha önce hiç bir yabancıyla çıkmadım, flört etmedim ya da insanların yirmili yaşlarında öğrendikleri diğer şeyleri yapmadım. Hiçbir deneyimim olmadan flört havuzuna atılmak üzereyim."

Parmaklarıyla şakaklarında daireler çiziyor. "Lütfen şu anda 'itme' deme, Kenny."

"Birinin elini tutarken ya da filmlerde masanın altında ayak oyunları oynarken yaptıkları o şeyde kendimi doğal hissetmek istiyorum. Connor'ın bu gece söylediği şeyleri kimsenin söyleyebilmesini istemiyorum."

"Connor'ı sikeyim."

Evet, Connor'ın canı cehenneme, ama tamamen haksız da sayılmazdı.

"Isaiah," diye nefes veriyorum, anlamasına ihtiyacım var. "Tüm hayatımı bu fırsatı asla yakalayamayacağıma inanarak geçirdim ve sırf hayat tecrübem eksik diye bunu mahvetmek istemiyorum. Sadece benimle birlikte olarak koca bir otel franchise'ını devralacak bir adam benim samimiyet sorunlarımla bile başa çıkamadıysa, o zaman hiçbir çıkarı olmayan yeni, rastgele bir adamın da bunu yapmasını bekleyemem."

Çenesi sertleşiyor, boynundaki tendonlar esniyor. "Değersiz erkekler için endişelenmeyi bırakırsan, belki de sorunun sen olmadığını anlamaya başlarsın."

"Bu gerçekten başkasıyla ilgili değil," diyorum ona. "Bunu kendim için yapmak istiyorum."

Sanırım içimdeki mükemmeliyetçi beni sinamadan önce mükemmelleşmem gerektiğini hissediyor, ancak San Francisco'da hayalimdeki işte çalışıp özel hayatımda bocalayarak tamamen yeni bir hayata başlamayı reddediyorum.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Parmaklarını masanın üzerinde birleştirerek beni yansıtıyor. "Başka insanlarla çıkmakta daha iyi olmak için benim üzerimde pratik yapmak istiyorsun."

"Aynen öyle!"

Gözleri açılıyor.

"Kahretsin. Kulağa kötü geliyor."

"Duymayı pek sevdiğim bir şey değil." Yenilmiş bir şekilde

nefes verir iç çek. "Ama sen yapmadı sor için
olmak içinde başka bir

istenmeyen evlilik. Şey ..." Başını iki yana sallıyor. "Kesinlikle sordun. Birçok kez. Bana yalvardın, gerçekten."

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Kapa çeneni."

Bu ses üzerine dudakları sırtarak kalkıyor. Sanki beni güldürdüğü için kendisiyle gurur duyuyor.

Isaiah kabinde arkasına yaslanmış, düğmeli gömleği pazularının üzerinde gerilmiş, mükemmel saçları herhangi bir ürüne ihtiyaç duymadan parmakla taranmış. Kocamı çekici bulmamak için kör olmak gerekir, ama daha da önemlisi, deneyimli biri.

Çok tecrübeli.

Bana olan küçük aşkının ciddi bir şey olmadığını bilecek kadar deneyimli. Ona birçok kez hayır dedim ve bu onun ilgisini çekiyor. Sahip olamayacağı bir şey istiyor. Eninde sonunda onu farklı görmemi beklemekten sıkılacak ya da benimle o kadar çok zaman geçirecek ki personeldeki tek kadınla yatma fantezisi kaybolacak. Yakında hayatına devam edecek.

Bunların hepsi gayet iyi, ama benim asıl ihtiyacım olan şey onun deneyimi.

Isaiah benim olmadığım kadar kendine güveniyor. Fiziksel şefkat konusunda hiçbir sorunu yok. Sözlerini ağzından çıkmadan önce fazla düşünmüyor. Benim de buna ihtiyacım var. Her şeyi benim üzerime yıkmasına ihtiyacım var, böylece başka biriyle çıkmaya başladığımda, ortalama düzeyde kendine güvenen ve havalı biriyle, şu anki kocama kıyasla gezinmek çok kolay olacak.

Ben bir bilim adamıyım. Bu bir araştırma.

Deneme ve yanılma. "Peki ne yapmamı istiyorsun, Kennedy?"

Gözlerim çevremizde geziniyor, konuşmamızı dinleme menzilinde başka müşterilerin olmadığından emin oluyorum ama yine de sesimi fısıltı düzeyinde tutuyorum. "Bana dokunmanı istiyorum."

Isaiah'ın bakışları ısınır.

"Ama aynı zamanda," diye devam ediyorum, "sana dokunmak istiyorum."

"Bana dokunmak mı istiyorsun?"

"Eğer senin için de uygunsa."

"Evet," diye kestirip atıyor. "Sanırım bununla yaşayabilirim." Bir dirseğini masaya dayayarak baş ve işaret parmaklarını kapalı gözlerinin üzerinde gezdiriyor. "Ama bana hangi bağlamda dokunmak istiyorsun? Alenen mi yoksa özel olarak mı?"

Bu harika bir soru.

Masamıza cips ve salsa geliyor, ben de bir cips alıp çiğniyorum ve düşünmek için zaman kazanıyorum.

Connor'ı Mallory ile birlikte gördükten ve bu gece ellerinin birbirini nasıl kolayca bulduğunu gördükten sonra, toplum içinde asla bu kadar rahat olamayacağımı bir yük treni gibi hissettim. Böylece, evli olduğum Isaiah'ın bana bu konuda yardımcı olabileceği fikri doğdu.

İçimde hayatın romantik yanlarını özleyen büyük bir parça var. Yakalanmayı ve öpülmeyi. Elimin birinin can simidi gibi tutulmasını. Biri beni ben olduğum için sevdiği için, benimle birlikte gelen parasal kazanç için değil, gösteriş yapmak için.

Ama özel olarak, ben de farklı değilim.

Connor'ın beni aldatmasına pek şaşırmadım. Çoğu birliktelik iş anlaşmalarına dayandığından, bizim dünyamızda ilişkilerin tamamen göstermelik olması alışılmadık bir durum değil. Ama denedim. Gerçekten dikkatini çekmeye çalıştım.

Isaiah cipslere dokunmuyor, sadece oturuyor ve cevabımı bekliyor.

Buzlu çayımdan bir yudum yutuyorum ve "İkisi de" derken ona bakamıyorum.

"Tanrım," diye nefes veriyor ve bir kez daha kabinin içine düşüyor.

"Demek istediğim, belki özel hayatımızda da toplum içinde olduğumuz gibi olabiliriz. Bunu kendim için yapıyorum, böylece öğrenebilirim. Zaten başkalarını sahte evliliğimize ikna etmeye çalışıyoruz, bu yüzden neden kapalı kapılar ardında durmamız gerektiğini anlamıyorum."

Ondan ne istediğimi gerçekten bilmiyorum. Çizginin nereye çekilmesi gerektiğini bilmiyorum. Öpüşme. Sarılmak.

Keşfetmek. Benizin ver onu yaratmak onun
kendi SONUÇLAR ve bu konuda sınırlar.

Ve sonra yapar. "Seni becermemi mi istiyorsun, Kenny?"

Oh.

"Çünkü bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Seni becermek, böylece başka birini becermeye daha iyi hazırlanırsın."

Isaiah'nın kaşları çatıldı, sanki sadece kendi vardıgı sonuçtan dolayı duyguları incinmiş gibi. Elbette, bir parçam ukala playboyun beni becermesini isteseydim bu şansa atlayacağını düşünüyordu. Bir kere ve bitti, sisteminden çıktı, böylece küçük aşkından uzaklaşabilirdi, ama bu fikirden neredeyse incinmiş görünüyor.

"Ben Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Sanırım o kadarını düşünmedim."

Elini yüzünde gezdiriyor. "Bunların hepsi Connor yüzünden mi? Bu gece ona nasıl baktığını gördüm."

"Bunun Connor'la hiçbir ilgisi yok. Elbette bir parçam her şeyden dolayı incindi. Beni fiziksel olarak istediğı gibi olan ve ona fazla düşünmeden dokunabilen biri için terk etti ama daha büyük bir parçam da bu ilişkiyi bitirdiğı için minnettar. Bana istediğim hayatı yaşama özgürlüğü verdi. Ve ben onu izlemiyordum. Onları izliyordum. Birlikte. Böyle rahat ve kendinden emin olmak istiyorum. Hiç yakınlık yaşamadım. İletişim. Birinin vücudunu keşfetmek ve onun da benimkini keşfetmesi. Dokunmak istediğim birine dokunmak."

Isaiah'nın gözleri sempati ile yumuşar, dudaklarından yumuşak bir nefes çıkar. "Kenny, belki de sorunun sen olmadığını hiç düşündün mü? Belki de sorun hiç kimsenin sana kendini güvende hissettirmemesi ve bu yüzden sevecen olmaman?"

Oh.

"I . . . Bilmiyorum. Bu teoriyi test etme şansım olmadı."

Sertçe yutkunuyor. "O kadar insan varken neden bu teoriyi benim üzerimde test etmek istiyorsun?"

Kalabalık restoranda aramızda ağır bir duraklama oluyor. "Çünkü sana güveniyorum. Sanırım hep güvendim."

Gözleri kabinin diğer ucundan beni değerlendirirken dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Ben de sana hep güvendim. İlk gün beni kadınlar tuvaletinde ağlarken yakalamıştın ve o günden beri bundan hiç bahsetmedin."

Kıkırdıyorum. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

Bacağı masanın altından benimkine değiyor. Hafif ama kasıtlı bir hareketti ve ben uzaklaşmadım.

"Belki bir gün."

Ayağını yüksek topuğumun etrafına doluyor, baldırı açıkta kalan bacağımın derisine sürtünüyor. Kocamla yerel Chili's'te masanın altında ayak oyunları oynarken bu dokunuşa doğru eğiliyorum.

"Gerçekten istediğin buysa bunu yapacağım Ken."

Sunucu yemeğimizi bıraktı, ikimiz de hamburger sipariş ettik. Onunki patates kızartması ile, ama benimki patates püresi ile çünkü kulağa hoş geliyordu ve daha önce burgerinizle birlikte patates püresi sipariş edebileceğiniz bir restorana hiç gitmemiştim.

Yemeğe başladığımızda Isaiah bacağını benimkinden ayırmıyor.

"Ben de bunu istiyorum."

"Tamam." Kocaman bir ısırık alıyor ve ağzı hamburger doluyken bana gülümsüyor.

Ben de aynısını yapıyorum ve ağzım doluyken "Tamam" diye mırıldanıyorum. Masanın öbür ucuna uzanıp patates kızartmasından bir avuç çalıyorum. "Affedersiniz."

"Ne?" diye sordum. "Biz evliyiz. Senin olan benimdir."

Şakacı bir şekilde alay eder. "Hayatımı seninle paylaşmak istiyorum Kenny, yemeğimi değil." Bununla birlikte, uzanıp patates püremden bir çatal dolusu çalıyor.

O yüzünde dehşetle izlerken patates kızartmalarımı stratejik bir şekilde çöreğin altına yerleştiriyorum.

"Ne? Biraz gevreklik veriyor. Beni rahat bırak."

"Seninle neden evlendiğimi bana tekrar hatırlat."

Bir ısırık daha alıyorum ve üzerimde yirmi yedi yüz dolarlık bir kokteyl elbisesi varken, ağzım yağlı bir hamburgerle doluyken konuşuyorum. "Çünkü bana takıntılısın. Hatırladın mı?"

Düğün şarkımızın benim zihnimde olduğu gibi onun zihninde de döngü halinde çaldığını biliyorum. Yemeğimi mideye indirişimi izlerken takındığı o bilmiş gülümseme sayesinde bu açıkça ortaya çıkıyor.

"Hiç şu an olduğundan daha ateşli olmamıştın, bilesin diye söylüyorum."

"Teşekkür ederim." Dilim dudaklarımda kalan ketçap damlasını yalamak için dışarı fırlıyor.

Her şeyi takip ediyor. "Siktir."

Gecenin geri kalanı böyle devam etti. Yemeğimizi içimize çekerken bacakları benimkilere dolanıyor. Akşam yemeği yağlı, doyurucu ve lezzetli, sohbet ise alaycı ve hafif, düzeltmeyi umduğum yakınlık sorunlarımdan daha fazla söz edilmiyor.

Neyse ki elbisemin kumaşı esniyor çünkü Isaiah tatlı olarak erimiş çikolatalı kek sipariş ediyor ve utanç verici bir hızla kayboluyor ama bu uzun zamandır yediğim en iyi akşam yemeğinin sonu oluyor.

Yemekler, tabii ki, ama daha çok arkadaşlık.

Bölüm 14

Kennedy

"Bunu tam olarak neden yapıyoruz?" Louis'deki otel odamda ikimiz de aşağı doğru köpek pozisyonu alırken Miller'a soruyorum.

"Yoganın strese iyi geldiği söyleniyor."

Baş aşağı asılı dururken ona bakıyorum. "Stresli misin?"

"Hayır. Ama öyle olmalısın. Ne de olsa kayınbiraderimle evlisiniz."

İçimden anında bir kahkaha yükseliyor ve Isaiah'ın yeğeni Max, elleri ve ayakları yerde, poposu havada, bizim pozisyonumuzu taklit ettiğinde kahkaha daha da yükseliyor.

"İyi iş, Bug!" Miller cesaretlendiriyor. "Hem benden hem de Ken Teyze'den daha iyisin!"

Miller ve Kai bir süredir bana Ken Teyze diye hitap ediyorlar. Artık yasal olarak öyle olduğum için biraz daha farklı hissediyorum.

Kapının karşısındaki pencereye doğru uzanıyorum. Bir haftayı aşkın süredir yoldayız ve vücudum sürekli uçuşların ve bana ait olmayan bir yatakta uyumanın verdiği sertliği hissediyor.

Isaiah'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Aslında ben edebilirim. Her maçtan önce sırtına, omuzlarına ve kalçalarına çalışmak zorunda kaldım çünkü yerde uyumakta ısrar ediyor. Ona yatağı teklif ettim. Paylaşmayı teklif ettim. Yine de her gece yerde yatıyor.

Bana dokunmasını, ona nasıl dokunacağımı öğretmesini isteyeli bir haftadan fazla oldu ve henüz hiçbir şey denemedi.

Miller haklı. Onun kayınbiraderi ile evli olduğum için stresliyim çünkü her an diken üstünde, istekli ve gergindim.

Bir hafta, bir şey denemesini bekledim. Herhangi bir şey.

Neyi beklediğini bilmiyorum, belki de fikrini değiştirmiştir.

Beynimin bir kısmı, en başta ondan bana yardım etmesini istediğim için kendimi azarlıyor. Bu işi kendim yapmalıyım. Terapiye gitmeliydim. Sorunlarımı başkasını dahil etmeden tek başıma çözmeliydim. Kendimi sessizce düzeltmeliydim.

"Tamam, evet. Siktir et." Miller dizlerinin üzerine çöküyor, topuklarının üzerine oturuyor ama ben esnemeye devam ediyorum, topuklarımdan uzanıyor, baldırlarımı ve diz ardı kırımlarımı uzatıyorum.

Ben poz verirken arkamdan kapı açılıyor ve bacaklarımın arasından baktığımda Isaiah'ı otel odamızın kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında arsız bir gülümseme ve gözleri kıçımdaya buluyorum.

Kan yanaklarıma hücum ediyor ve bu sadece baş aşağı olduğum için değil.

Ama yine de duruşumu bozmuyorum. Bunun yerine daha da geriniyorum, kıçımı olabildiğince sergiliyorum, çünkü onu tanıdığımdan beri ilk kez kocamı baştan çıkarmak istiyorum.

Isaiah içinden kıkırdıyor ve yeğeninin duyamayacağı kadar alçak sesle, "Hayatımı sikeyim," diye mırıldanıyor.

"İşte benim oğlum." Kai oğlunun üzerine atılıyor, şakacı bir şekilde onu yakalıyor, yerde onunla güreşiyor ve yanaklarını öpücöklere boğuyor. Miller'ın omuzlarına bir kolunu dolayarak uzanır ve onu yığının içine çeker. "Ve benim kızım."

Max'in kıkırdamaları odayı dolduruyor.

Yoga matımın üzerine düşüyorum ve onları izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Max, Kai'nin hayatını tamamen değiştirdi ve Miller geçen yaz her iki çocuğun da dünyasını alt üst etti. Ama aynı şekilde, bu çocuklar onu da değiştirdi ve arkadaşımın kaçırdığı her şeyi bulmasından daha mutlu olamazdım.

Ailesini izlediğini görmeyi umarak Isaiah'ya dönüp bakıyorum ama onun yerine gözleri bana yapışmış.

"Ne?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor.

Miller oturur. "Kennedy, bu gece ne giyiyorsun?"

Kafam karışmış bir şekilde ü z e r i m d e k i taytı ve sweatshirt'ü gösteriyorum. "Bu."

"Cody'nin doğum günü için gelmiyor musun?" Kai soruyor. "Hayır."

"Bekle. Neden olmasın?" Isaiah kapıdaki yerinden seslendi.

"Çünkü ben asla takımla dışarı çıkmam."

Miller, "Evet ama ben bunun için uçtum," diyor.

Gülüyorum. "Sen uçtun çünkü Kai izin günümüzde seni görmek için eve uçmaya çalışıyordu ama Monty buna izin vermedi."

Miller omuz silkiyor. "Evet, o da var."

"Ken," diyor Isaiah. "Bizimle çıktığın için kimse sana zorluk çıkarmayacak. Teknik olarak evliyiz. Bizimle çıkmasaydın daha garip olurdu."

"Evet, gitmelisin." Kai yere uzanıyor, Max'in ellerini tutarak karnının üzerinde yürüyor. "Ben bile gidiyorum." Oğlunu gıdıklıyor. "Maxie bu gece büyükbabası Monty ile takılacak, ha?"

Max yine kıkırdıyor ve kahkahalarla babasının ellerini tutuyor.

Bütün geceyi planlamıştım. Bulmacamı bitirecek, yeni bir yüz maskesi kullanacak ve yarın sahada erken bir gösterim olduğu için 9:30'da yatakta olacaktım.

Ama aynı zamanda yeni şeyler de deniyorum. Önümüzdeki birkaç ay bununla ilgili ve o gün için planımda olmayan bir şeyi yaparak spontane olmak benim için çok yeni olacak.

"Tamam," dedim. "Sanırım gideceğim."

"İşte benim kızım!" Miller heyecanla yerden zıplar. "Birazdan görüşürüz. Kai'nin odasındaki mini buzdolabında biralarım var, hazır olduğunuzda gelip bir tane alın!"

"Tabii ki öyle." Kai kardeşinin omzunu sıvazlarken üçü de bizim evden çıkıyorlar.

Oda.

Isaiah gözlerini benden ayırmıyor. "Demek bu gece benimle çıkıyorsun. İsteyerek, ekleyebilirim."

"Bugün Cody'nin doğum günü."

"Cody, en iyi arkadaşım." Bir adım daha yaklaşıp odaya giriyor ve ben yerimden kıpırdamıyorum.

"Ve Miller şehirde."

"Baldızım." Bana doğru bir adım daha attı. "Bunu gerçekten kendinle ilgili yapmalısın, ha?"

"Tabii ki biliyorum." Zamanında ortaya çıkan o sırtış. "Beni bu ıstıraptan kurtar Kenny ve benim için geleceğini söyle."

Bu cümle tamamen farklı bir şekilde anlaşılabilir ve alternatif anlamı hayal etmemeye çalışsam da yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Yeni şeyler deniyorum, unuttun mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yoksa unuttun mu? Çünkü unutmuş gibi görünüyorsun."

Başı kahkahayla düşer. "Güven bana, Ken. Son bir hafta içinde denemek istediğin yeni şeyleri unuttuğum bir saniye bile olmadı."

"Bu çok garip. Çünkü ben de senin hatırlamanı bekliyordum."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Peki, bu konuda ne zaman bir şeyler yapacaksın?"

"Hiç beklemediğin bir anda."

Ama artık hep bunu bekliyorum. Ne zaman aynı odada olsak, bunu bekliyorum. Hayır, beklemek doğru kelime değil. Bir şeyler denemesini umuyorum.

Ona bakmak için boynumu eğiyorum. Alanımı işgal ediyor, göğsüm neredeyse karnına değiyor. Isaiah saçlarımı usulca kulaklarımın arkasına götürüyor, çenemi kavırıyor, başparmakları yavaşça elmacık kemiklerimi okşuyor. Işıltılı kahverengi gözleri tüm yüzümde gezinerek beni içine çekiyor. Parmak uçları enseme kavırıyor. Nefesi tenimin üzerinde tozlanıyor.

Nabzım gümbür gümbür atıyor, beklentiyle çılgınca çarpıyor ve dudaklarını yalayıp eğildiğinde daha da hızlanıyor.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, bekliyorum, ama onun yerine dudaklarını çenemde gezdiriyor, ta ki ağzı kulağıma değene kadar. "Bir numaralı ders, Kennedy. Küçük ajandana sevgiyi yazamazsın, bu yüzden üzerinde fazla düşünmeyi bırak."

Bunu kulağımın altındaki nabız atışı noktasına iffetli bir öpücükle bitiriyor ve ben bu adam için nefes nefese kalıyorum.

Dudaklarındaki eğim, durumun tersine döndüğünü bildiğini haykırıyor. İkimiz de birbirimizi tanıdığımızdan beri ilk kez tam tersi bir durum yerine onu beklediğimin farkındayız.

Ve buna bayılıyor.

Spontanlığı kaldırabilir miyim bilmiyorum. Bana kalsa, bana dokunacağını bildiğim günde bir saat planlardım.

Isaiah vücudumun etrafında dönerek açık valizine doğru ilerliyor, bu geceki kıyafetlerini çıkarıyor, yatağın üzerine bir çift haki renkli pantolon, ardından parlak kırmızı bir tişört ve zeytin yeşili ceketini koyuyor. Temiz bir çift boxer külot ve iki çorap çıkarmaya devam ediyor. Biri lacivert, diğeri siyah.

Belki de bu kıyafetle dışarı çıkmasına izin vermeliyim.

Belki diğer kadınlar Nisan'da Noel'deymiş gibi giyinen adamdan uzak durur.

Ama istediğim bu mu?

Şaşırtıcı bir şekilde, sanırım diğer kadınların ondan uzak durmasını istiyorum. Bu benim için talihsizlik çünkü biliyorum ki adam ne giyerse giysin, kadınlar Isaiah Rhodes'tan asla uzak duramadı.

"Şimdi ben senin elini tuttuğuma ve sen de benim elimi tuttuğuna göre, birlikte duş alma dersine geçelim mi yoksa önce sen mi başlamak istersin?" dediğinde dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı.

Gözlerinde yaramaz bir pırıltıyla banyoya doğru işaret ediyor ve benim tek düşünebildiğim bunun

gerçekten planladığı bir ders.

Kocamdan bir iki şey öğrenmekten çekineceğimi sanmıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Önce sen başla."

Bir santimetre bile kıpırdamadan önümde dururken başının üzerinden uzanıp tişörtünü çıkarıyor. Isaiah her bir santimini görmemi istemiyormuş gibi davranma zahmetine bile girmiyor ve ben de bakışlarımı gizlemeye çalışmıyorum.

"Gözler burada, karıcığım."

"Ben bir doktorum Rhodes. Aslında anatomi eğitimi aldım. Gözlerinin nerede olduğunu biliyorum. Sadece şu anda umurumda değil."

Dikkatimi karnındaki çizgilere, kahkahasıyla birlikte kıvrılıp hareket etmelerine veriyorum. Onlara dokunmak istiyorum. Parmaklarım temas etmek, teninin sıcaklığını test etmek, karnının bronzlaşmış ve tonlanmış düzlemlerine doğru yayılmak için kaşınıyor.

Ama korkak olduğum için bir şey yapmıyorum.

Isaiah bana doğru uzanıyor, elleri nazikçe bileklerimi kavlıyor. Kafamı kaldırıp ona baktığımda beni dikkatle izlediğini görüyorum.

Ellerimi vücuduna götürüyor, avuç içlerimi karnına bastırıyor ve temas eder etmez keskin bir nefes çekiyor.

"Üzgünüm, ellerim soğuk." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni kendisine bağlı tutuyor.

"Mükemmel eller." Oh.

Teni sıcak, karnı gergin. O büyük, üzerimde yükseliyor ve ellerim onun vücuduna kıyasla komik derecede küçük görünüyor. Bunlar isteyken fark etmediğim şeyler çünkü neden fark edeyim ki? Parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde nefesinin nasıl kesildiğini ya da bronz teninin benim açık tenimle nasıl hoş bir tezat oluşturduğunu hiç fark etmedim.

Avuç içlerimi yavaşça karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum.

Bana doğru adım atarken nefesleri kesiliyor.

Ellerimi sırtına doğru kaydırarak Isaiah kollarını omuzlarıma doluyor ve sarılıyor.

"Bu iyi hissettiriyor," diyor sessizce, yanağı benimkine doğru kıvrılmış.

"Öyle mi?" Avuçlarımı yavaşça omurgasında aşağı yukarı hareket ettirerek sırtını ovuyorum.

"Mm-hmm. Beni beklemek zorunda değilsin, Kenny. Ne zaman istersen bana dokunabilirsin, tamam mı? Fazla düşünme."

Ona karşı başımı sallıyorum.

Beni bırakması için tutuşu gevşemiyor. Bunun yerine beni daha sıkı kucaklıyor.

En son ne zaman birinin bana sarıldığını hatırlamıyorum. Belki geçen sezon Miller antrenman odasında kollarını bana dolamıştı. Çok güzeldi. Beklenmedik ama güzeldi.

Bu o sarılmadan farklı. O, birinin arkadaşımıymışım gibi hissettirmişti. Bu, birinin her şeyiymişim gibi hissettiriyor.

Kollarını omuzlarımda kavuşturarak dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Bu gece bizimle çıkacağın için çok mutluyum." "Karının yanında olmasının muhtemelen tam bir felaket olacağını fark ettiğinde bu konudaki fikrini değiştirebilirsin.

senin için bir engel."

Şakama gülmedi. "Benim için hiç sorun değil. Zaten bütün gece seninle takılmayı tercih ederdim." Isaiah dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. "Ama şimdi ellerini üzerimde gezdirdikten sonra gidip çok uzun ve çok soğuk bir duş almam gerekiyor, bunun için teşekkürler."

Bununla birlikte beni kucaklamadan bırakıyor ve banyoya gidiyor.

Benimle takılmayı tercih ettiğine dair bu ifade ne kadar doğru bilmiyorum ama böyle olma ihtimali hoşuma gidiyor. Çünkü, itiraf etmek gerekirse ve şaşırtıcı bir şekilde, Isaiah Rhodes etrafımda olmayı en az sevdiğim kişi olmaktan çok uzak.

Yatağın üzerindeki giysi yığınının lacivert çorabı alıp Isaiah'nın bavulunda eşini aramadan önce suyun akmasını bekliyorum ve ikisini birlikte katlıyorum. Sonra haydut siyah çorabı alıp bu gece giymesi için yatağın üzerine koyuyorum.

Bölüm 15

Isaiah

Delmar Loop'taki blues kulübü haftada bir kez çağdaş bir R&B gecesine ev sahipliği yapıyor. Bu gece Cody'nin doğum gününe denk geldi ve elbette doğum günü çocuğu kendi gecesini planlarken bu geceden haberdardı.

Travis ve ben koordinasyonu üstlenmeye çalıştık ama Cody ısrar etti, ikimize de güvenmiyordu. Onu suçlamıyorum. Ne de olsa o bizim takım planlayıcımız, izin günlerimizde çocuklar için her zaman eğlenceli bir şeyler yapıyor.

Karanlık ve karamsar kulüp tıka basa dolu, ama neyse ki kendi alanımıza sahip olmamız için bir köşe var.

Bütün gece oradaydım. Kadife bir kanepede arkama yaslanmış, mükemmel bir görüş açısıyla kalabalığın içindeki karımı izliyordum, o güzel kalçalarını sallıyordu, mükemmel ağzında bir gülümseme vardı. Miller ile dans ediyor ve arkadaşlarım ve takım arkadaşlarım ikisinin etrafını sardığı için kimse onun alanını işgal etmeye çalışmadı.

İçinde eğlenebileceği güvenli küçük balonu.

Kennedy ona dokunmamı istediğinden beri geçen hafta tam bir işkence oldu. Hangi alternatif gerçeklikte yaşıyorum ki, ona karşı bir şeyler hissettiğim sahte karım benden ona dokunmamı istiyor?

Geçen hafta boyunca her gün her saniye bunu yapmak istedim ama o kadar tetikte, o kadar gergin ki bunu yaparsam hiçbir şey doğal gelmeyecekti. Eğer onu öpeceğimi bilseydi, Kennedy'ye özgü aşırı hazırlık yapma ve aşırı düşünme davranışını sergilerdi.

Başka insanlarla çıkmaya daha hazırlıklı olabilmek için öğrenmek istiyor.

Siktir et.

Bu planı onayladığımı düşünebilir. Ona yardım etmekten mutlu olduğumu düşünebilir ama başka bir erkeğin ona dokunmasıyla rahat olmayı öğrenmesine gerek yok.

Gördüğüm kadarıyla, başka hiçbir erkek bunu yapamayacak.

Üstüne üstlük, duştan çıktığımda bu gece giymek için seçtiğim kıyafetlerin renklerini açıkladı ve başka bir şey seçmek istersem diye bana diğer seçenekleri çıkardı. Ona aşık olmamı engellemeye çalışmıyor bile.

"Hey, dostum." Kai yanıma oturdu ve bana bir bira uzattı. Yarın oynayacağımız için bu geceki ikinci ve son biram. "Mutlu görünüyorsun."

"Ben her zaman mutluyum."

"Hayır, değilsin. Her zaman mutlu görünebilirsin ama her zaman mutlu değilsin. Ama bu gece öylesin."

Kalabalığın içinde en sevdiğim kızıl saçlıyı buluyorum ve etrafında geniş bir alan var. Bu gece bir kez olsun aklını kaçırmış gibi görünüyor ve bu bile tek başına yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Sanırım bu konuda haklısın."

Cody diğer tarafımdaki kanepeye kaydı. "Az önce barmenle öpüştüm."

"Tamam, doğum günü çocuğu!"

"Çok fazla dil kullandı ama şimdi gecenin geri kalanında bedava içki alıyorum." Sanki bu onun için dünyadaki en sıradan şeymiş gibi omuzlarını silkiyor.

İnsanlar Cody'yi seviyor, Cody de onları aynı şekilde seviyor ama adam asla tek bir kişiyle yuva kurmayacak. İçinde paylaşamayacağı kadar çok sevgi olduğunu söylüyor.

Ekte dikkat çekme konusunda hiçbir zaman sorun yaşamayan iki kişi olduk, ancak onunla benim aramdaki fark, bir gün ciddi ve kalıcı bir şey yaşamak istediğimi her zaman biliyor olmamdı. Kardeşimin sahip olduğu şeyi istiyorum ama ilgi duyduğum tek kişi başka biriyle nişanlıydı.

Olmayana kadar.

"Hey," diyor bir kadın ipin diğer tarafından, bana doğru bakarak. "Ben Lacey."

Müzik hafif, bu yüzden Cody bizi bir gece kulübüne götürdüğünde genelde yaptığım gibi sesimi duyurmak için bağırarak zorunda kalmıyorum. "Memnun oldum Lacey."

Kai ve Cody'nin çevremden beni izlediklerini hissedebiliyorum, yüzlerinde aptalca bir gülümseme var çünkü hepimiz bunun evlendiğimden beri ilk kez bana asıldıklarının farkındayız.

"Bütün gece bu kanepedeydin. Dans pistine çıkmanı bekliyordum."

"Ne diyebilirim ki? Bu kanepesi son derece rahat."

Kıkırdıyor. "Lütfen gelip benimle dans eder misin?"

Kaşlarım havaya kalktı. Neden bilmiyorum ama bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum. Geçtiğimiz dokuz ay boyunca dolaylı hayal kırıklığı sanatını mükemmelleştirdim ve şimdi bana bunu kurnazca yapma şansı vermiyor.

Yine de sorun değil. Parmağımda bir black metal grubu var.

Ona göstermek için sol elimi kaldırdım. "Benim zaten bir dans partnerim var. Üzgünüm, Lacey."

Bunun için hiç üzgün değilim.

Omzunun üzerinden kalabalığa doğru baktığımda Kennedy'nin dans pistinden bana ve gösterdiğim elime baktığını görüyorum.

Karıma göz kırpyorum ama o hemen dikkatini Miller'a çeviriyor.

Lacey Kai'ye dönüyor ve Kai iki elini teslimiyetle havaya kaldırarak göz teması kurmayı reddediyor. "O şeylerden birini takıyor da olabilirim." Yüzüğüme doğru başını sallıyor. "Ve muhtemelen bana bakmayı bırakmalısın. Nişanım kışkandığı zaman biraz korkutucu oluyor."

Sonra şansını tekrar dener ve Cody'ye doğru döner. "Siktir et," diyor Cody koltuktan kalkarken. "Üçüncü seferde şansın yaver gitti, değil mi Lacey?"

Bununla birlikte onu dans pistine kadar takip ediyor. "Boku yedin," diye mırıldanıyor Kai yanımda.

"Kapa çeneni. Sen de öyle."

"Evet, aradaki fark Miller'ın da aynı şekilde sikilmiş olması. Kennedy ise San Francisco'ya taşınmayı planlıyor ve senden boşandıktan sonra çıkacağı tüm erkekleri düşünüyor."

"Kimseyle çıkmayacak. Onu bu konuda bilgilendirmek için önümüzdeki birkaç aya ihtiyacım var."

"Seni umutsuz küçük pislik." Kai kolunu omzuma attı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Hey, sana bir şey söylemem gerekiyor ama bu konuda çok fazla konuşamam yoksa ağlamaya başlayacağım ve bu gece kulüpte ağlamaya çalışmıyorum."

Yüzümü ona dönüyorum, sesindeki ciddi tonu ve dudaklarındaki yumuşak gülümsemeyi fark ediyorum.

"Miller ve ben bir saniye denemekten bahsediyoruz." "Öyle mi?" Ses tonumdaki heyecan açıkça belli oluyor.

"Evet, ama ..." Boğazını temizliyor, duyguları belli oluyor. "Max'in başka bir çocuğa sahip olmasının ve bu çocuğun biyolojik olarak kendisinin olmasının ona nasıl hissettireceği konusunda endişeli. Max onun da çocuğuyken, onun yeterli olmadığını ya da kendi çocuğuna ihtiyacı olduğunu düşünerek büyümesini istemiyor, anlıyor musun?"

Bunu anlayabilirim. Max bir gün Miller'ın öz annesi olmadığını öğrenecek. Ama aynı zamanda biyolojik annesi anne olmak istemese de Miller'ın onsuz bir hayat yaşayamayacağını da öğrenecek.

"Denemeye başlamadan önce Miller onun annesi olmak istiyor. Yasal olarak yani. Ashley'nin tüm ebeveynlik haklarından vazgeçtiğini ve Miller'ın Max'i evlat edinmesi için evrak işlerini hallettiğimizi bilmenizi istedim."

Gözlerim hemen yanıyor. Kahretsin, bu çocuğu seviyorum. Ayrıca ne kadar el üstünde tutulduğunu ve seçildiğini bilmesini sağlamaktan başka bir şey istemeyen dünyanın en iyi iki ebeveynine sahip olmasını da seviyorum.

"O şanslı, biliyorsun. İkinize sahip olduğu için, ama evet, haklısın." Boğazımı temizliyorum, sesim en az onun kadar tıkanmış çıkıyor. "Bunu burada konuşmaya devam edemeyiz."

Kai birasından bir yudum alıyor ve ben de düzeltilmesi gerekmeyen gömleğimi düzeltmeye odaklanıyorum.

Neyse ki Travis o anı yarıda kesiyor. "Bu adam az önce Miller'la dans etmeye çalıştı ve Miller ona bir daha ona dokunursa taşaklarına diz atacağını söyledi."

Kai'nin yüzüne bir gülümseme yayılır. "İşte benim kızım."

Kanepeden kalkıp karanlık dans pistine doğru ilerliyor ama boyu sayesinde onu gözlerimle takip edebiliyorum. Miller'ı bulmasını ve sahiplenici bir kolla ona sarılmasını izliyorum. Cody'nin Kennedy'ye bir shot uzatıp onunla içmesi için yalvarmasını da izliyorum. Kenarında bir limon var, bu yüzden sadece onu benimle evlenmenin iyi bir fikir olduğuna ikna eden aynı likör olduğunu varsayabilirim.

Boğazından aşağı inerken yüzünü buruşturuyor, sanırım iyi haber en azından su olduğunu düşünecek noktada değil.

Solistin vokalleri yavaş ve şehvetlidir. Müzik pürüzsüz ve romantik. Bütün gece burada oturup, Kennedy'nin dar deri pantolonu ve kısa kazağıyla ritme uyarak yavaşça salınışını izleyebilirim. Giydiği topuklu botlar da dahil olmak üzere kolları ve bacakları tamamen kapalı, ancak her hareket ettiğinde göbek deliğinin üzerinde görünen çilli cilt şeridi beni bütün gece baştan çıkarıyor.

Ve tam beline bakıp, müzikle nasıl hareket ettiğini izlerken, onun ya da benim olmayan bir el solgun karnına doğru kayıyor, parmakları tüm orta bölümünü genişçe yayıyor.

Biramı fırlatıp atarken görüşüm bulanıklaşıyor, bariyer ipinden atlamak için kanepeden uçuyorum, kalabalıktan sıyrılıp ona giden yolu buluyorum.

Sonunda grubumuzun olduğu ön tarafa geldiğimde adam gitmişti. Kardeşim de kayıp, bu yüzden sadece benim için bu sorunu hallettiğini varsayabilirim.

Ama Kennedy hâlâ burada, sırtı bana dönük ve kumral saçları gevşek dalgalar halinde dökülüyor. Artık dans etmiyor, gözleri

Etrafta çılgınca dolaşıyor ve beni aradığına inanmak için kendime izin veriyorum.

Arkadan, elimi beline doladım, tam da az önce bir başkasının elinin olduğu yere.

Kaçmak için anında sarsılıyor.

"Benim, Kenny." Onu göğsüme geri çekiyorum, kulağına sessizce konuşmak için kıvrılıyorum.

Vücudu benimle savaşmayı bırakıyor ve bunun yerine dokunuşumla eriyor.

"İyi misin?" Başını sallıyor.

"Gitmek mi istiyorsun?"

Başını sallıyor, eli ön kolumu kavramak için uzanıyor, sanki sessizce kolumu orada, ona sarılmış halde tutmamı söylüyor.

Müzik devam ederken onu içime çekiyorum, gecenin çoğunda mesafemi korumak zorunda kaldığım bu kızı. Bir yanım çok hızlı gitmekten, bunu ne kadar uzun zamandır istediğim için onu çok çabuk zorlamaktan korkuyor. Ne yaparsak yapalım, hızı onun ayarlaması gerekecek.

Cody dudaklarında sinsi bir gülümseme ve elinde Kennedy için bir shot daha ile karşımıza çıkıyor.

"Kesinlikle olmaz," dedim ona. "Karımı sarhoş etmeye çalışmayı bırak. Tekila içerken çok kötü kararlar verdiği biliniyor."

"Birileri bu gece eğlenmeli ve hepimiz yarın oynamalıyız."

"O da yarın çalışıyor. Dans ettiğin kıza ne oldu?"

"Lacey? Görünüşe göre üçüncü sefer kesinlikle uğurlu gelmemiş." Cody berrak sıvı shot'ını geri atıyor. "Monty'ye söyleme."

"Lacey, ha?" Kennedy, kalabalık dans pistinde yine sadece ikimiz kaldığımızda soruyor.

"Peki ya o?"

"Sen kanepedeyken sana asılan esmer kız o muydu?"

Dudaklarımdan bilmiş bir gülümseme geçiyor ama ikimiz de sahneye baktığımız için bunu göremiyor. "Saçının ne renk olduğunu söyleyemedim ve seni burada beni izlerken yakaladım, karıcığım."

"Tam o anda oraya baktım, hepsi bu. Çok tatlıydı."

"O sen değilsin."

Kennedy'nin gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum ama yine de başını göğsüme yaslıyor.

Kulüp karanlık. Müzik eşliğinde hareket etmemek imkânsız. Hafifçe kalçalarımı sallıyorum ve Kennedy de benimle birlikte sallanıyor, başı göğsümde ve eli kolumda.

Müzik beni ele geçirirken dudaklarımı saçlarına götürüyorum, vücudu benimkinin içinde eriyor.

Hazırlık ve planlama yaparken kendi kafasından çıkamıyor, her küçük temas üzerinde fazla düşünüyor. Ama şu anda, gardını indirdiğinde, bu işte doğuştan yetenekli.

Parmaklarım karnının üzerinde genişçe yayılırken, serçe parmağım deri pantolonunun bel bandıyla oynarken ve başparmağım sütyeninin alt kısmındaki dantel kumaşın tozunu alırken sallanmaya devam ediyoruz.

Bana karşı titriyor. "Bana durmamı söyle."

Başını sallıyor, vücudu tamamen kollarımın beşiğine gömülüyor.

Elimi karnının üzerinde gezdiriyorum, belini sarıyor ve kıvırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Orada öylece duruyor, bir kolu yanında sallanıyor, diğeri sanki buradan sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi ön kolumu kavriyor.

"İyi hissettiren şeyi yap," diye fısıldıyorum karanlık boşluğa.

Kennedy elini onu tutan ön kolumda gezdiriyor, avuç içi elimin arkasını buluyor ve parmaklarını benimkilerin arasındaki boşluğa daldırıyor, ben onu kendime doğru çekerken ellerimizi birleştiriyor.

"Mmm, buna bayıldım." "Öyle mi?"

diye omzunun üzerinden soruyor.

Diğer kolumu da belinden geçiriyorum, onunla dans ederken dudaklarım kulağının kabuğunda geziniyor. Kennedy biraz daha kendine güvenerek sallanan elini yanından kaldırıyor, zihinsel olarak onunla ne yapmak istediğini katalogluyor, ancak bunun yerine onu sert ve rahatsız bir şekilde uyluğuna geri bırakıyor.

"Kafamın içindeyim," diye itiraf ediyor.

Hızlıca odaya göz gezdiriyorum. Kalabalık ve karanlık yüzünden pek bir şey göremiyorum ama arka tarafta boş bir köşe buluyorum.

"Benimle gel." Onu karanlık köşeye götürürken ellerimizi iç içe tutuyorum.

Bekleyen bir bar taburesi var, ben de oturuyorum ve onu açılmış bacaklarımın arasına çekiyorum.

Bu yükseklikte neredeyse göz göze geliyoruz ve ona "Bana nasıl istersen öyle dokun" dediğimde gözümü dikip bakıyorum.

Kaşları kasılıyor, gözleri neredeyse parlak bir parlaklık alıyor ve bunun utandığından mı yoksa başka bir şeyden mi olduğunu bilmiyorum.

Kimse izlemiyor, herkesin sırtı bize dönük, önlerinde çalan canlı grubu dinliyorlar.

Kennedy beni inceliyor, araştırıyor ve başlamak için en iyi yolu bulmaya çalışıyor.

"Fazla düşünme, Ken."

Ellerini kaldırıyor ama anında bir şaplaqla dizlerime indiriyor.

Göğsüm gurulduyor.

"Bana gülme."

"Sana gülmüyorum bebeğim." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. "Ben burada bana dokunman için yanıp tutuşurken ve hoşuma gitmeyecek hiçbir şey yapamayacağını bilirken, senin şu anda bu kadar kafanın içinde olmanı komik buluyorum."

Kahverengi gözleri kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Söz veriyorum. Bunu oyunumuzun bir parçası olarak düşün." İlk önce ellerimin onun dış kalçalarını bulmasına izin verdim, parmaklarım

ona yaklaştı. "Birlikte oynayalım."

Kennedy içime giriyor, avuç içleri bacaklarımda geziniyor, başparmakları pantolonumun iç dikişi boyunca kayıyor.

Bunu kontrol altına aldığımı söylemek isterdim. Karımın başparmaklarının yavaşça sikime doğru bir yol izlediği gerçeğiyle başa çıkabilecek kadar kadın tarafından dokunuldum, ama şu anda sakın ya da toparlanmış olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, elleri üst uyluklarıma doğru ilerliyor.

Sesim gergin çıkıyor. "İyiden de öte."

Ellerini kalçalarımdın üzerinde gezdirirken izliyor ve yemin ederim karanlıkta bile yarı sert ve muhtaç olduğumu görebildiğini biliyorum.

İşte bu. İşte bu yüzden onunla aynı yatakta yatmadım, çünkü o bana masumca dokunuyor ve ben de bu yüzden ereksiyon oluyorum.

Elleri bacaklarımda ilerlerken parmaklarım kalçalarına gömölüyor, can havliyle onu kavırıyorum ve vücudumun ilgisine en çok ihtiyaç duyduğu yerden sadece iki santim uzaktayken ellerini çekiyor.

Ön kollarıma doğru ilerleyip aynı yolu yukarı doğru uyguladığında ciğerlerim yeniden oksijen buluyor. Dirseğimin kıvrımında duruyor. "Bunu çıkarabilir misin?" diye soruyor, ceketimi kastederek.

"Benim için çıkarabilirsin."

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ve lanet olsun ki onu oradan çıkarıp kendi dudağımın arasına almak istemiyorum.

Başka bir öpücük için yanıp tutuşuyordum, gerçek bir öpücük için.

Kennedy'nin elleri gömleğime bastırıyor, avuç içleri göğsümde yukarı doğru kayıyor, ta ki parmakları ceketimin altına girip onu omuzlarımdın üzerinden itene kadar. O uzanırken vücudu bana doğru düşüyor, ama ben kollarımı açıp ceketimin tabureye düşmesine izin vererek ona yardım ediyorum.

Kıpırdamıyor, kalçaları benimkinin beşiğine yerleşmiş, eşit şekilde çarpan göğüslerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta.

Yine onu bekliyorum. İzliyor, gözleri vücudumun her santiminde dolaşıyor.

Karanlık ona yardım ediyor. Gizli köşe ve melodik müzik de.

Kennedy'nin elleri göğsümü buluyor, omuzlarımda ve ensemdede geziniyor, ta ki bana sarılıp yanağını yanağıma bastırana kadar.

Eğilip omzunun üstünü, sonra boynunun yumuşak derisini öpüyorum, ellerim onu sarıyor, parmaklarım pantolonunun kışının hemen üzerindeki kumaşıyla oynayıp baştan çıkarıyor.

"Hâlâ iyi misin?" Fısıldıyorum.

Bana karşı başını sallıyor. "Sana dokunmak hoşuma gidiyor." "Öyle mi?" Ellerimin biraz daha güneşe inmesine izin verdim. "Sen de bana dokunursan hoşuma gider, Isaiah." Hay sikeyim.

Bana.

Dudaklarım kulağının kabuğuyla oynarken ellerimi bırakıyorum ve kışının üzerinde kaymalarına, sıkmalarına ve yağmalarına izin veriyorum.

Kulağıma mırıldanıyor, kolları etrafımda sıkılaşıyor.

"Hoşuna gitti, Ken." Ona tekrar sarılıyorum.

Nefesleri düzensiz, vücudu bana karşı kıvranıyor. "Evet."

Vücutlarımızın birbirine karşı sall a n m a s ı n d a n müziği sorumlu tutabiliriz ama ikimiz de biliyoruz ki burası ölüm sessizliğine bürünse yine aynı şeyi yapıyor olurduk. Bu sefer, onu kavradığımda, parmaklarımın kışının kalçalarıyla birleştiği kıvrıma kadar inmesine izin veriyorum ve çizgiyi izliyorum

parmak uçlarımla.

Kennedy'nin kalçaları üzerimde yuvarlanıyor, kalçalarının tepe noktası ile sikim arasındaki bu lezzetli sürtünme.

Artık benim için zor olan hiçbir şey yok. Bu kadının üzerimde olmasından dolayı acı çekiyorum, acı çekiyorum.

Yüzüm boynunda saklı ve saçları tarafından perdelenmişken, onu içime çekiyorum, bacaklarından birinin alt tarafını kavriyorum, bükülmüş dizini uyluğumun üzerine yerleştiriyorum. Onu tek ayağının üzerinde, ama yarısı üstümde olacak şekilde bırakıyorum.

"Isaiah."

Dudaklarım boğazıyla buluşuyor. "Hâlâ iyi misin?" Kalçalarını döndürüyor.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

Klitorisinin sürtünme kazandığı anı not ediyorum çünkü bana karşı titriyor. Diğer kalçasını tutup üzerime oturtmama iki saniye kaldı. Kalçalarını oynatabileceğim ve kısa sürede onu kucağımda tamamen giyinik bir halde boşaltırım.

Ve yine, bu yüzden lanet olası yerde uyuyorum. Ona karşı kendimi tutamıyorum.

İşleri biraz yavaşlatıyorum, kalçasını kavramak ve bana sürtünmesini engellemek için elimi beline doluyorum. Bana bakmak için geri çekiliyor, yüzünde şaşkınlık var ve artık kendime engel olamıyorum.

Diğer elimle yanağını kavrayarak, ağzım onunkiyile çarpışana kadar onu kendime çekiyorum.

İçimde inliyor ve geçen seferkinden farklı olarak hızını ben ayarlıyorum. Çılgınca ve muhtaç.

Tanrım, ağzı yumuşacak. İstekli de, sanki hayatı boyunca beni öptüğü gibi birini öpmek için beklemiş gibi.

Parmaklarım o kumral saçlara dolanırken, Kennedy'nin dili alt dudağımı hafifçe yalıyor ve boğazımdan çıkan muhtaç inilti şimdiye kadar çıkardığım en çaresiz ses olabilir.

Bana gülümsüyor, bunu ne kadar çok istediğimi bilmeyen karıma. Bunu diledim. Bunun hayalini kurdum.

Dudakları ayrılıyor, dili -mükemmel lanet dili- benimkine doğru kayıyor ve bu sefer Kennedy ağzımın içinde inliyor.

Tanrım, kendimi kaybedeceğim. Bir öpücük ve kucağıma atılmış bir bacak yüzünden boşalacağım. Ama ağzının hareket edişine, dilinin kayışına bakılırsa, öpüşme konusunda hiçbir şey öğretilmesine ihtiyacı yok, bu kesin.

Bu sadece bir öpücük olamayacak kadar cinsel bir his. Sanki birbirimizi ağzımızla beceriyormuşuz gibi geliyor ve Kennedy'nin tırnakları enseme sürtündüğünde, saçlarımın ucundan çekiştirdiğinde geri çekilmek zorunda kalıyorum.

"Siktir Kenny," diye nefes alıyorum, alnım onunkine değiyor.

"Bu iyi miydi?"

İnançsızca gülmekten kendimi alamıyorum. "Kapa çeneni." Kalçalarını içime çekerek ne kadar sert olduğumu hissettiğinden emin oluyorum. "Biliyorsun bu iyiden de öteydi. Mükemmeldi."

"Seni öpmeyi seviyorum."

"Mmm, bu kelimeler dilinden dökülürken nasıl hissettirdi?"

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Asit gibi."

Boku yedim.

Hangi dünyada bundan sonra başka biriyle görüşmeye başlayacağını düşünüyor? Benden sonra mı?

Hayatta olmaz.

Bundan emin olmak için eğilip bir kez daha ağzıma alıyorum. Avuç içim omurgasının sütununda, omzunun üzerinden geçip sol kolu boyunca ilerlerken bu sefer daha yumuşak. Elini enseme tuttuğunu fark ettiğimde duruyorum.

Karanlık gece kulübünün arka köşesinde öpüşürken sol elindeki yüzükle oynayarak onunkini benimkiyle kapatıyorum.

Yakınlık mı istiyor? Bu çok samimi hissettiriyor.

Birisi yanımda boğazını temizliyor, durmamıza yetecek kadar yüksek sesle, ama Kennedy hala yarı üstümde, bacağı hala kalçamın üzerinde asılı. Bir kolumu beline dolamıştım, diğer elim hâlâ onunkini tutmak için geriye doğru eğilmişti.

Kai, Miller, Cody ve Travis'in çeşitli ifadelerle bizi izlediğini görmek için baktığımızda alnını benimkine bastırıyor. Kai ve Travis'in geniş, inanmayan gözleri var. Miller gülüyor ve doğum günü çocuğu grubun arkasından bize iki başparmağıyla işaret ediyor.

Kennedy doğrulur, kırılmış kazağını düzeltir ve deri pantolonunu yeniden ayarlar.

Kai'nin tek söylediği, "Arabalar bizi otele geri götürmek için burada," olur. Kennedy boğazını temizler. "Tamam."

Kardeşim bir yanıt için bana bakıyor.

"Evet, bana sadece birkaç dakika verin."

"Tanrım, kahretsin," diye mırıldanıyor gülerek ve Miller'ın üzerine bir kol atıp çıkışa doğru ilerliyor.

Travis ve Cody arkadan geliyor, ama Cody elini kalbinin üzerine koyarak bize dönmeden önce değil. "Bunu sizin için seviyorum çocuklar."

Kennedy onları takip etmek için bir adım atıyor ama onu durdurmak için elimi kalçasına atıyorum.

"Hey." Onu bacaklarımın arasına geri çekiyorum, karımın ağzına bir öpücük daha konduruyorum ve bunun şu anda, bu kulüpte, karanlık bir köşeye hapsedilmiş olarak bitmek zorunda olmadığını bilmesini sağlıyorum.

Hiç düşünmeden kollarını tekrar omuzlarıma doluyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "İlk dersim için teşekkürler."

Hızlı bir öpücükle beni susturana kadar bir kahkaha atıyorum.

Bu gece ona bir bok öğretmedim. Hepsi onun suçuydu. Öte yandan ben, eğer aramızdaki bu şeyin bir son kullanma tarihi olduğu konusunda ciddiye, tamamen boku yiyeceğimi çabucak öğrendim.

Bölüm 16

Kennedy

Böyle olmaması gerekiyordu.

Böyle olabileceğini bilmiyordum. Beynimin kendi kendini susturabildiğinin ya da bedenimin o an geldiğinde ne yapacağını bildiğinin farkında değildim.

Isaiah'ı öpmek böyle olmamalıydı.

Bana başka insanlarla nasıl rahatça çıkabileceğimi öğretmesi gerekiyordu, uyanıkken her düşüncemi mahvetmesi değil çünkü tek yapabildiğim o anı tekrarlamak. Ellerin saçlarımda ne kadar iyi hissettirdiğini. Bacağımı kucağına atmak için ne kadar hevesli olduğumu.

Bunun masum bir deney olması gerekiyordu. Gelecek görmediğim biriyle aramızdaki garipliği ortadan kaldıracaktım. Teknik olarak evliyiz, bu yüzden denkleme biraz fiziksel temas eklemenin ne zararı var? Küçük bir öpücük. Biraz el ele tutuşmak.

Size sorunun ne olduğunu söyleyeyim. Sorun daha fazlasını istemem ve bunun olamayacağı. Olmamalı. Bana açıkça asıldığı bunca yıldan sonra, bir öpücük yüzünden yıkılamam.

Günler oldu. Chicago'ya döndüğümüzden beri günler geçti ve ben onu aklımdan çıkaramıyorum. St. Louis'deki o gece, ilk kez Isaiah'ı yatağımda uyuması için davet etmedim. Daha önceki her gece reddetmişti, büyük olasılıkla teklifimin tamamen suçluluk duygusuyla yapıldığını fark etmişti. Ama o öpücükten sonra ona bu seçeneği bile sunmadım.

Düşüncelerimi düzenlemek için alana ihtiyacım vardı.

Mantıklı düşününce, o sadece bir ilk. İlk öpücüğüm değil, hiçbir şekilde. Sadece ilk kez bir öpücük samimi hissettirdi. Hepsi bu. Kendime açık olma izni verdiğim ilk erkek o,

Ve eminim ki kendimi diğer insanlara açtığımda da aynı şekilde iyi hissedeceğim.

Yani, evet, her şey yolunda. Ben iyiyim ve bu deney tam da istediğim gibi işliyor. Eve geldiğimizden beri ondan tamamen kaçıyorum ama evet, her şey yolunda gidiyor.

Bugün öğleden sonra oynayacağımız maç nedeniyle antrenman odası bütün sabah meşguldü. Başparmaklarım ağrıyan kasları ovmaktan ve huzursuz eklemleri sabitlemek için atletik bandı yırtmaktan acı içinde zonkluyor. Yemek yemek ya da bir yudum su içmek için bile boş vaktim olmadı ama umurumda da değil.

Buna bayıldım.

Maç günlerini ve işimi seviyorum.

Sporcular üzerinde çalışmayı seviyorum ve atletik antrenör olmanın takım doktorluğuna göre bir avantajı da her gün onlarla çalışabilmem.

İkinci doktorumuz Will de iyi miktarda terapi yapıyor, ancak Dr. Fredrick'in en son ne zaman antrenman odasına girdiğini size söyleyemem. Sağlık ve Zindelik Departmanı Başkanı olarak programlarla uğraşmakla, beslenme uzmanlarını ve kuvvet antrenmanı koçlarını denetlemekle ve departmanın yüzü olmakla çok meşgul.

Gerçek anlamda müdahil olduğu tek zaman, oyuncuların birinin ciddi bir sakatlık ya da ameliyat geçirdiği ve rehabilitasyon planlarımızı onun üzerinden yürütmemiz gerektiği zamanlar.

Bu kadar. Onun yapıp da bizim yapamadığımız tek şey bu.

San Francisco'daki pozisyonu alırsam bunu araştırmam gerekecek. Masa başında evrak işleriyle uğraşmak istemiyorum. Şu anda ne yapıyorsam aynısını yapmak istiyorum ama Baş Doktor unvanıyla.

Ve birkaç gün önce aldığım telefona bakılırsa, bu konuşmayı çok geçmeden yapabilirim.

"Her şey hazır, Cody." Birinci kalecimiz elini esnetirken, bantlı parmaklarına rağmen hareket kabiliyetinin hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için özel bandını bir kenara atıyorum.

"Teşekkürler, Ken. Bugün nerede çalışıyorsun?" "Kulüp binasında."

"Yine mi?" Cody'nin kaşları şaşkınlıkla çatılır.

Son beş maçtır kulüp binasını idare etmek zorunda kaldım. Kulüp binasını korumak için bırakılan sağlık personeli aslında bir yüzer gezer. Ziyaretçi ya da ev sahibi antrenman odalarında ekstra yardıma ihtiyaç duyulursa yardım etmek için oradayız. Maçı odanın ortasına asılmış dört dev televizyondan birinde izliyoruz ama çoğu zaman sadece oturup maçın bitmesini bekliyoruz.

Ama hidrasyon değil, bu yüzden şikayet etmiyorum. Dr. Fredrick, açılış gününde beni sucu kız olarak görevlendirdiği için Reese ona haddini bildirdikten sonra bu hatayı bir daha yapmadı.

"Benim için sorun değil," diye onu temin ediyorum.

"Dr. Fredrick'i bu kadar kızdıracak ne yaptın?"

"En iyi arkadaşınla evlendim."

Cody'nin gözleri parlıyor. "Biz St. Louis'deyken senin için sorun yokmuş gibi görünüyordu."

Ona el salladım. "Sayende çok içtim." "Benim sayemde bir içki içtin."

"O zaman buna kısa süreli bir zayıflık anı diyebiliriz."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa ne dersen de, ama bunu bana gerekçelendirmene gerek yok. Anlıyorum."

"Anladın mı, ha?" Dudaklarım eğilerek bakıyor. "Kocama karşı bir şeyler mi hissediyorsun, Cody?"

"Isaiah?" Bir kahkaha atıyor. "Sikeyim hayır. Isaiah benim zevkime göre fazla güzel. Ben onları biraz daha sert severim. Demek istediğim, onu tanımaya başladıktan sonra hakkındaki fikirlerin değiştiyse bunu anlarım. En iyi arkadaşım olmasının bir sebebi var. Dışarıdan bakınca kibirli bir pislik gibi görünüyor ama aslında altın gibi bir kalbi var ve belki de bunu görmeye başlıyorsun."

Bunu gördüm. Ailemle akşam yemeğindeyken korumacılığını. Flört dünyasındaki deneyimsizliğimi açıkladığımda yargılama eksikliği.

Cody'nin sözlerinin geri kalanını duymazdan geliyorum. "Çok güzel, değil mi?"

"Kim güzelmiş?"

Isaiah'nın Cody'nin arkasında durduğunu görüyorum, sadece ters bir şapka ve bir çift şort giyiyor, elinde kağıt bir bardak tutuyor.

Gözlerimi o güzel göğüs, o güzel karın kasları ya da o aptalca güzel kollar yerine o güzel yüzde tutmaya çalışıyorum. Cody beni koruyor. "Dün gece çıktığım adam.

Kennedy'ye bir fotoğrafını gösteriyordum." Antrenman masasından atladı. "Sonra görüşürüz çocuklar. Kaset işi için teşekkürler,

Kenny!"

"Affedersiniz?" Isaiah ona doğru dönüyor. "Ona ne dedin sen?"

Çıkışa doğru geri geri yürüyen Cody'nin sırttan yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi yoktur. "Ne? Ona Kenny dedim. Ona böyle seslenmiyor muydun?"

"Peki hangi sikik dünyada ona böyle hitap edebiliyorsun?"

Cody'nin başı kahkahalarla geriye düşüyor ve eğitim odasından çıkarken "Aşk hastası orospu çocuğu" diye mırıldanıyor.

"Bok kafalı." Isaiah'ın çatık kaşları bana döndüğünde gülümsemeye dönüşüyor. "İşte Bayan."

"Geceleri uyanık kalıp beni kızdıracağını bildiğin isimler mi düşünüyorsun?"

Artık boş olan eğitim masasına oturuyor ve neredeyse göz göze geliyoruz.

"Hayır." Fincanında ne varsa ondan bir yudum alıyor. "Geceleri seni öperken çıkardığın sesleri düşünerek uyuyamıyorum ve ağzın yerine dilim üzerinde olsaydı ne kadar daha yüksek ses çıkarırdın diye merak ediyorum-"

"Isaiah Rhodes!"

Nefes nefese. "Kennedy Rhodes!" Bir ayağını baldırıma dolayarak beni bacaklarının arasına çekerken gülümsemesi tamamen muzip. "Merhaba."

Ona ters ters baktım.

"Merhaba." "Benden

kaçıyordun."

"Bugün zaten dört kez beni görmeye gelmişken ve beni beslemeye çalışırken bunun fiziksel olarak nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Hiç düşünmeden ellerimi önümdeki kalçalarına koyuyorum.

Isaiah yere bakıyor ve dudaklarındaki bastırılmış gülümsemeyi yakalıyorum.

"Yemek yemelisin."

"Zamanım yok."

Gözlerini deviriyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor, ama şimdi benim boyuma daha yakın olduğu için bunun bir çeşit smoothie olduğunu söyleyebilirim. Tahmin etmem gerekirse, dutlu.

"Devam et ve eve geldiğimizden beri benden kaçtığını itiraf et çünkü o öpücüğü düşünmeden edemiyorsun ve karşılığında beni düşünmeden edemiyorsun."

Bir kahkaha attım. "Bu gerçeklerden daha uzak olamazdı."

"Kulübe hoş geldin, Ken. Tek yapabildiğim dikkatimi dağıtmak.

seni düşünüyorum. Şimdi anlıyorsun."

Elimin tersini alnına koyuyorum. "Kendini iyi hissediyor musun? Kötü bir sanrı vakanız var gibi görünüyor ve ben bunu bilirim. Ne de olsa ben bir doktorem."

"Mm-hmm," diye mırıldanarak evlendiğimiz ayakkabıları giydiğim ayaklarıma doğru başını sallıyor. "Güzel ayakkabılar."

Çıplak göğsünü gösteriyorum. "Güzel gömlek." "Güzel kış."

Ona verecek bir cevabım yok ve Isaiah'nın sinsi gülümsemesi kazandığı için kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu haykırıyor. "Bugün nerede çalışıyorsun?"

"Kulüp binasını koruyorum."

Isaiah kafasını çevirip Dr. Fredrick'in ofisinin cam pencerelerinden bakıyor ama o bunu fark etmiyor.

"Sorun değil." Ondan uzaklaşıyorum ve nadiren sessiz olan antrenman odasını fırsat bilerek ekipmanlarımı yeniden düzenliyorum.

"Bu iyi değil, Ken. Tüm ekip senin sağlık ekibinin en iyi üyesi olduğunu kabul ederken adam sana işini yapamıyormuşsun gibi davranıyor. Bizimle birlikte yedek kulübesinde olmalısın."

"Isaiah, sorun değil. Zaten burada fazla kalamayabilirim."

Sözcükler ben onları geri alamadan ağızımdan çıktı.

Isaiah'a söyleyecektim ama nedense bu, halka açık bir açıklama değil de özel olarak planlanması gereken bir konuşma gibi geldi.

Planın bu olduğunu biliyor. Plan her zaman buydu ama yine de bunu ilk duyan o olmalıydı ve belki de maça çıkmadan hemen önce antrenman odasının ortasında değil.

Bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum, ancak dikkatini görmezden gelmeye çalışarak temizlemeye devam ediyorum.

"Kennedy. . ."

Gözlerim temkinli bir şekilde ona doğru kayıyor. "'Çok uzun sürmez' de ne demek?"

Etrafıma bakınırken, onun alanına geri adım atarken sesimi alçaltıyorum. Gülümsemem gergin bir şekilde çiçek açıyor. "San Francisco'da son bir mülakat için çağrıldım."

Isaiah'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Birkaç gün önce beni aradılar. Önümüzdeki ay oraya uçacağım. İş alırsam, sezonu şu anki baş doktorlarının gölgesi olarak tamamlamamı istiyorlar."

"Ama ..." Isaiah başını sallar. "Yıl sonuna kadar kontratın var."

Warriors'la olan gerçek sözleşmemi mi yoksa aramızdaki mecazi sözleşmeyi mi kastettiğini tam olarak anlayamadım. Her iki durumda da, sözleşmemin altı aydan üç aya indirilmesi ihtimalinden hiç hoşnut değil gibi görünüyor.

"Sanırım ikimiz de Fredrick'in beni erken bırakmakta bir sakınca görmeyeceğini biliyoruz."

"Ama ..."

"Isaiah, bu iyi bir şey! İstedğim her şey bu." "Evet." Aynı anda gerçek bir gülümseme buluyor.

eli belimin alt kısmını buluyor ve beni kendine çekiyor. "Haklısın. Bu harika bir haber Ken. Tebrik ederim."

Yanaklarım yanıyor. "Teşekkür ederim."

Eğitim odasının kapısı açılır. Monty önce Reese'in girmesi için kapıyı tutar, ancak kapıyı açık tutmasının etkileşimlerinin tek samimi kısmı olduğu oldukça açıktır.

Söyleyeceklerini kimse duymasın diye sesleri kısık ama yüz ifadelerine ve vücut dillerine bakılırsa bir konuda tartışıyorlar.

Monty davasını savunurken ellerini açıyor ve Reese dövmelerle kaplı dev adam karşısında geri adım atmıyor. Sarışın bomba, tek elini patlamış kalçasına dayamış ve güzel yüzünde etkilenmemiş bir ifade ile yerini koruyor.

Monty hayal kırıklığını toparlamak için başını geriye atmadan önce o da soğukkanlılığını koruyarak bir şeyler söylüyor. Burnundan nefes alıyor, burun delikleri şişiyor, sonra başıyla onaylıyor ve konuşmalarını bitiriyor.

Reese bana doğru dönüyor, üzerinde tüm kıvrımlarını ortaya çıkaran vücudu saran bir kalem etek var. "Kennedy, bugün nerede çalışıyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Dr. Fredrick ben cevap vermeye fırsat bulamadan ofisinden fırlıyor. "Kulüp binası, Bayan Remington." Bana eliyle işaret etti. "Kennedy kulüp binasına bakıyor. İstedığınız gibi hidrasyon konusunda stajyerim var."

Kıçını öp.

"Reese," diye düzeltiyor. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bana Reese diyebilirsin. Ve Kennedy'nin bugün yedek kulübesinde çalışmasını istiyorum."

"Ama Will ve ben yedek kulübesini koruyoruz."

"Dediğim gibi, Kennedy'nin bugün orada olmasını istiyorum. Bir kereliğine kulüp binasını koruyabilirsiniz, Dr. Fredrick."

Ağzı protesto etmek için açılıyor, sonra aynı hızla kapanıyor, kelimeler genellikle söyleyecek çok şeyi olan doktordan kaçıyor.

"Elbette, Reese."

Odanın öbür ucunda beni buluyor ve kapıya dönmeden önce bana bir göz kırpmıyor, ama yolda Monty'nin önünde duruyor.

"Emmett," diyor ve oradan ayrılıyor.

Ses tonu kırılmış. "Reese."

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Isaiah.

Başım çok hızlı ve çok irkilmiş bir şekilde ona doğru savruluyor.

Ama o bizden sadece birkaç yaş büyük güzel bir kadın.

"Sakin ol kaplan," diye gülüyor. "Kıskanmana gerek yok. Demek istediğim, senin arkanı kollaması hoşuma gidiyor."

"Ben kıskanç değilim."

O parıldayan kahverengi gözlerini deviriyor. "Kendine bunu söylemeye devam et, karıcığım."

"O kadına katlanamıyorum." Monty eğitim masasının kenarında dururken sesini sadece Isaiah ve benim duyabileceğimiz kadar alçak tutuyor. "Kim olduğunu sanıyor bu kadın?"

Isaiah tereddüt ediyor. "Yeni takım sahibi olabilir mi?"

"Kesinlikle! O takımın sahibi olacak.

Aynı yıl yeni bir sözleşme imzalayacağım. Buraya geliyor, kulüp binamın etrafında o lanet topuklu ayakkabılarını giyiyor, her şeyi değiştirmek istiyor." Monty küçümseyerek gülüyor. "Hiç sanmıyorum. Altı yıl boyunca büyükbabasının altında çalıştım ve tahmin edin ne oldu? Adam bana bir kez bile takımımı nasıl yöneteceğimi söylemedi. Otuz dört yaşında birinin buraya gelip bana işimi nasıl yapacağımı söylemesine izin vermem mümkün değil."

Yumruklarını masanın üzerine koyuyor ve ağırlığını onlara veriyor. Ön kolları şişkin ve burun delikleri geniş. Monty'nin aslında ne kadar büyük bir oyuncak ayı olduğunu bilmeseniz çok kolay bir şekilde korkutucu bir adam sanılabilir.

"Yani, uh ..." Boğazımı temizliyorum, Isaiah'ya bakıyorum ve aynalı, bilmiş bir sırıtış buluyorum. "Reese hakkında gerçekten ne düşünüyorsun Monty?"

"Sanırım daha resmi olarak görevi devralmadan beni delirtecek."

İri adam ayağa kalkıyor, topuğunun üzerinde dönüyor ve çıkarken eğitim odasının kapısını gereğinden fazla güç kullanarak açıyor.

"Bu ilginçti." Isaiah kâğıt bardağını bana uzattı. "Her neyse, yemekhanede yaptığım bu smoothie'yi denemelisin. Şimdiye kadar yaptıklarımın en iyisi."

Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve Isaiah'nın dikkati, ağzım az önce onunkiyle aynı yerde buluştuğunda sıfırlanıyor.

"Mmm. Bu iyi."

"Beğendiğine sevindim çünkü senin için yaptım. Lanet maç başlamadan önce iç bunu, Kennedy."

Bir kahkaha attım. "Cody haklı. Sen gerçekten küçük bir pisliksin." "Oh, hayır, bebeğim. İşte burada yanılıyorsun. Hiçbir şey yok

Benim hakkımda biraz. Belki bir gün tam olarak ne tür bir boyutla çalıştığımı öğrenirsiniz."

"Özür dilerim. Kibirli küçük pislik dedi."

Masadan kalkıyor, artık fazlasıyla alıştığım bir şekilde iri ve kibirli. "Bunu kadınlar tuvaletindeki lavabonun üzerinde unutmuşsun." Arkasına uzanarak, boş zamanlarımda üzerinde çalıştığım bugünkü New York Times bulmacasını çıkardı.

"Banyomu kullanmayı ne zaman bırakacaksın?"

Beni görmezden geliyor. "Yedi aşağı. Sanırım aradığınız kelime 'İnkâr'. Altı harfli. İddia edilen bir şeyin doğru olmadığını ileri sürme eylemi."

Kâğıda bakınca haklı olduğunu anladım. "N" ve "L" mevcut cevaplarımla mükemmel bir şekilde örtüşüyor.

Bana doğru adım atıyor, sesi alçak, kulağıma yakın. "Bunu anlamadığına şaşırdım, Kenny. İnkâr hakkında bir iki şey biliyorsun, değil mi? Kendine benden çok meşgul olduğun için kaçtığını söylemen gibi, öpüşmemizi hayal etmekten ve daha fazlasını istediğini düşünmekten kendini alamadığın için değil. Cevabın 'Kennedy' olabileceğini düşünmüştüm ama yedi harf çok uzun."

Nabzım hızla atıyor çünkü haksız değil. Daha fazlasını istiyorum. Ama bunu bilmesine izin vermiyorum.

"Hmm. Haklısın. Bu 'İnkâr'. Altı harfli. İddia edilen bir şeyin doğru olmadığını ileri sürme eylemi. Sürekli 'Isaiah'ı kullanmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. "Rhodes" da. Çünkü yanılıyorsun. O olaydan bu yana o öpücüğü bir kez bile düşünmedim ve daha fazlasını da düşünmeyeceğimden eminim."

Sağ gözünün yanındaki küçük doğum lekesi gülümseme çizgisinin arkasında kayboluyor. "Tanıdığım en güzel yalancı."

Vücudum onun yakınlığıyla, bir zamanlar çekici bulmadığım özgüveni ve iddiasıyla uğulduyor. Şimdi ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyorum. Bana iyi hissettiren şeyi yapmam için verdiği sürekli izin.

Isaiah bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, avucunu saçlarımın üzerinde gezdiriyor, ta ki at kuyruğumu yumruğunun etrafına bir kez sarana kadar. İki kez.

Çekiştirerek yukarı bakmamı ve onunla göz teması kurmamı sağlıyor. "Bu gece gözlerini benden ayırma, karıcığım. İçimde iyi bir gece geçireceğime dair bir his var ve senin de izlemeni istiyorum."

"Hep benim izlememi istiyorsun."

"Mmm, ben de izlemeyi seviyorum, biliyorsun." Onun bu iması karşısında ağzım kurudu. "Ama evet, ilgini seviyorum." "Çünkü bana takıntılısın."

Kulağıma yakın bir yerde kıkırdıyor. "Sanırım bu senin hakkında hissettiklerimi tanımlamak için mükemmel bir kelime, Doktor." Isaiah boynuma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce kulak mememi ısıyor.

Gömleksiz göğsü, ters şapkası ve çıplak ayaklarıyla çıkışa doğru koşmaya başladı. Yüz seksen derece dönüp bana doğru koşmaya başlamadan önce kapıya kadar geliyor.

Bir elimde smoothie, diğerinde bulmacam var ama Isaiah kollarını omuzlarıma atıp beni kucaklıyor.

Yabancı ama rahatlatıcı ve bedenim onun sarılmasına itiraz etmiyor. Sanki onun için önemliymişim, gününü geçirebilmesi için bana ihtiyacı varmış gibi sarılıyor. İyi hissettiriyor, çok iyi. O çok iyi.

"Ne yapıyorsun?" Göğsüne doğru soruyorum.

"Buraya bu yüzden gelmiştim ama neredeyse unutuyordum. Sana sarılmak ve bu hafta seni ne kadar özlediğimi söylemek istedim. Benden kaçmayı bırak, Kenny. Bundan hoşlanmıyorum."

Koşarak odadan çıktı.

"Ah," diye mırıldanıyor biri eğitim odasının köşesinden. "Kocanı seviyorsun!"

Döndüğümde Miller'ı ellerini kalbinin üzerinde tutarken buluyorum, üzerinde nişanlısının formasının düğmeleri açık, kendine özgü tulumu var.

"Seni küçük sürüngen," diye gülüyorum. "Buraya ne zaman girdin? Ve buraya nasıl girdin?"

Başparmağını omzunun üzerinden atarak nadiren kullanılan yan girişi işaret ediyor. "Evlendiğin adama bayılmanı izleyecek kadar uzun bir süre."

"İğrenç. Kimseye bayılmıyorum. Özellikle de Isaiah Rhodes'a."

"Mm-hmm."

"Sanırım sen de babanın Reese yüzünden kendini kaybettiğini görecektir kadar uzun süre buradaydın."

Beni başından savdı. "Haftalardır onun hakkında söylenip duruyor. Eski haber. Ancak yeni haber şu ki, sen, benim güzel baldızım, kocandan hoşlanıyorsun." Miller arkamdan, tıpkı arkadaş olmaya karar verdiğimiz günkü gibi kollarını bana dolayarak sarılıyor. "Bunu bizim için sev."

Gülüyorum. "Bana öyle deme ve fazla umutlanma Montgomery. Eğer görüşmem iyi geçerse, Isaiah'a olan toleransım değişse de yakında şehirden ayrılacağım."

Alay ederek antrenman masamın üzerine çıktı. "Senin taşınman hakkında konuşmalım lütfen Ken. Sonunda kalıcı bir yere yerleştin ve ilk arkadaşım taşınmaya mı karar verdi?"

"İyi olacaksın."

"Şüpheli, ama kimin kesinlikle iyi olmayacağını biliyor musun? Şuradaki aşık kedi yavrusu."

"Isaiah fazlasıyla iyi olacak. Onu meşgul edecek çok fazla ilgi görüyor."

Miller'ın alnı sanki kafası karışmış gibi kırışıyor ama nedenini bilmiyorum. Hepimiz Isaiah'ın ününün farkındayız. Biz Chicago'da evdeyken geceleri ne yaptığını bilmiyorum. Bu benim koyduğum bir şart değildi.

Ben onu başka erkeklerle çıkmayı öğrenmek için kullanırken, onun başka kadınlarla görüşmemesi için ısrar etmem büyük haksızlık.

Her ne kadar bu fikirden nefret etsem de.

"İkinizi St. Louis'de dille sikişirken gördüğümün farkındasınız, değil mi? Ve şimdi de." Kapiya doğru işaret ediyor. "Deniyor ve sen de bundan hoşlanıyorsun."

"Bana bir konuda yardım ediyor. Hepsi bu kadar."

İçinden kıkırdıyor. "Sana bir tavsiye dostum. Bu çocuk seni yıllardır kovalıyor. Eğer onun yardımından hoşlanıyorsan, kaçmayı bırakıp ona bir tür onay işareti vermeni önerebilir miyim?"

"Peki bunu nasıl yapmamı önerirsiniz?"

Omuz silkiyor. "Her zaman ilk hamleyi yapan o olmak zorunda değil, biliyorsun."

Chicago beyzbolu için mükemmel bir Cuma gecesi.

Stadyumun biletleri tükendi, Mayıs havası yedek kulübesindeyken sadece hafif bir ceket giyebileceğim kadar sıcak ve ilk vuruşumuzda kalede bir adamımız var.

Tüm takım izlemek için bariyerlere yaslanıyor. Bu geceki ilk atıcımız olan Kai hariç herkes... Kardeşi vuruş yapmak üzere olmasına rağmen yedek kulübesinde oturuyor ve ikinci atış için omzunu sıcak tutuyor.

Çocuklar, yürüyüşü sayesinde birinci kaleye koşan Cody'ye tezahürat yapıyor ve Isaiah, sopasının ağırlığını kaldırıp toprağa bırakmadan önce güverte çemberinde son deneme vuruşunu yapıyor.

Sonra beni omzunun üzerinden, iki oyuncunun arasına sıkışmış, çitlerin arasından onu izlemeye çalışırken buluyor. Sırıttıyor, oyuna odaklanması gerekirken yüzünü aydınlatan o muzip ve bilmiş sırıttış.

İlk başta, o lanet olası beyzbol pantolonuyla onu iyi görebildiğimden emin olduğum için bana bok attığını düşünüyorum, ama sonra yeni yürüyüş şarkısı stadyumun üzerinde çalmaya başlıyor

ve o entrikacı gülümsemenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum.

Mariah Carey'nin "Obsessed" şarkısı etrafımdaki her açıdan bangır bangır çalıyor.

Kai yedek kulübesinden bir kahkaha atıyor ama onun dışında kimse kardeşinin şarkı seçimini sorgulamıyor. Bunun yerine, tüm stadyum şarkı sözlerine eşlik ederek coşarken, Isaiah'ın takım arkadaşları da kendi karaoke yorumlarıyla şarkıya katılıyor.

Isaiah kaleye doğru ilerlerken düğün şarkımız bangır bangır çalıyor ama oraya varmadan önce bana doğru dönüyor. Tüm stadyum koridorda yürüdüğüm şarkıyı söylerken, Isaiah sopasını uzatıyor, beni işaret ediyor ve göz kırpmıyor.

Göz kırpmıyor.

Gerçekliğin yüzüme çarptığı an. Miller haklıydı. Sanırım kocama aşık olmuş olabilirim.

Bölüm 17

Isaiah

Bizimle gel.

Ben: Yüzüncü kez söylüyorum, bu gece dışarı çıkmıyorum. Evinizden sadece iki blok ötedeyiz.

Ben: Hala dışarı çıkmıyorum. Yorgunum ve bugün attığım iki sayıyla sizi taşıdığım için sırtım ağrıyor. Fikrimi değiştirdim. Dışarı çıkma.

Travis: Bardaki bu sıra biraz daha hızlı ilerlemezse işlemek için dairene koşacağım.

Bu gece eve birini getirdiğimde senin evine koşup benimmiş gibi davranacağım. Temizlediğinden emin ol. Kimsenin pasaklı olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Ben: Kapı ikiniz için de kilitli olacak.

Kendime bir anahtar yaptım.

Cody, neyin var senin?

Cody kesinlikle misafir odanızda sikişti, bilginize.

Hiç hoş değil Trav.

Kai: İşte bu yüzden grup sohbetini sessizde tutuyorum.

Travis: Birden fazla kez, ekleyebilirim.

Ben: Bir dahaki gelişinde çarşafları değiştireceksin ve artık benim evimde sevişmek yok. Ve artık seninmiş gibi davranmak yok. Kendi dairen var.

Oda arkadaşlarım var. Oda arkadaşlarım olduğu için birine sessiz olmasını söylemenin seksi bir tarafı yok.

Artık benim evimde sikişmek yok.

Birileri senin evinde sikişiyor olmalı. Bugünlerde neredeyse bir manastır gibi.

Evimin penceresinin hemen dışında şehir Cuma gecesi canlılığıyla çalkalanıyor. Barlar tıklım tıklım, sokaklar gürültülü ve tüm ekibim dışarıda bir yerlerde yarın seyahat günü olduğu için gecenin tadını çıkarıyor.

Evde ailesiyle birlikte olan kardeşim hariç herkes. Ve ben, bu sessiz dairede yalnızım çünkü yarın ilk iş olarak havaalanında karımı göreceğimi bilerek erkenden yatmak, arkadaşlarımla içmekten çok daha cazip geliyor.

Ne yapıyorum ben?

Bu yüzük parmağıma takıldığından beri her gün kendime sorduğum soru bu.

Çok derindeyim, çok derindeyim ve hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorum. Hangi yolun yukarı olduğunu bilmek istemiyorum. Kennedy ile oynadığımız bu küçük oyundan zevk alıyorum, ona benimmiş gibi davranmama izin veriyor. Zihnimin oyunla gerçek hayatı karıştırmaya başlaması dışında. Bana her şey gerçekmiş gibi geliyor ve bunun kendi kuruntumdan mı kaynaklandığını, öyle olmasını mı dilediğimi yoksa onun da bunu hissedip hissetmediğini bilmiyorum.

Arkadaşlarımla dertleşmek yerine, bir kez daha tek başına yatmadan önce gece yarısı pizzası sipariş etmek üzere olan üzgün bir aptalım.

En azından eve döndüğümde bir yatakta uyuyabiliyorum. O lanet zemin benim ve otuz bir yaşındaki sırtımın ölümü olacak, ama Kennedy suçluluk duygusuyla teklif etmeyene kadar onun yanında uyumayı reddediyorum. Artık "istersen burada uyuyabilirsin" yok. Yanında olmamı istediğini söylediğini duymam gerek.

Bana bir şey vermesini istiyorum. Küçük oyunumuzdan benim kadar zevk aldığını gösteren herhangi bir şey çünkü şu anda aldığım tek şey kaçış.

Televizyonda bu gecenin ligdeki önemli maçları çalarken telefonumu elime alıp en sevdiğim gece yarısı pizzacısını arıyorum ama daha iki zil sesi duymuşken kapım çalıyor.

Siktiğimin Cody'si. Ya da Travis. Her iki şekilde de, yeni arkadaşlara ihtiyacım var.

Kapıya ulaşmam biraz zaman alıyor, bugün yaşadığım garip kayma kasıklarımı mahvetti. "Cody, yemin ederim. Bu dairenin kimin olduğu konusunda yalan söylemiyorum."

Kapıyı açtığımda, takım arkadaşlarımdan biriyle yüz yüze gelmeyi beklerken, Kennedy'nin kapımın önünde dikildiğini görüyorum.

"Merhaba." Sesi küçük, gergin ama cesur olmaya çalışıyor.

Ve tek yaptığım aptal gibi göz kırpmak çünkü bunun bir serap olduğundan eminim. Şimdiye kadar var olmuş en güzel kumral saçlı serap. Yoksunluk yüzünden ne zaman halüsinasyon görmeye başlıyorsun? Çünkü şu anda dokuz ay civarındayım ve bir şeyler görmeye başladım.

Kendimi sersemlikten kurtarıyorum.

"Merhaba." "Affedersin, Cody'yi mi bekliyordun?"

"Hayır. Hayır, sen Cody'den çok daha iyisin." Dudaklarında gergin bir gülümseme belirir.

Bu kadın kapımda dikiliyor, kendi konfor alanının tamamen dışında, ama neden? Onu iki saat önce sahada görmüştüm.

Kennedy'nin saçları beyzbol şapkasının altında toplanmış. Hâlâ düğün ayakkabılarını giyiyor, ayağında bir çift tayt ve uzun bir tişört, üzerinde de ona Vegas'ta aldığım büyük boy kot ceket var.

O kadar tatlı görünüyor ki, şapkasının kenarıyla gölgelenen tozlu çilleri de bunu daha da güçlendiriyor, ama en güzeli de kapımın önünde dururken böyle görünüyor olması.

"Burada ne yapıyorsun, Kenny?"

"Ben ... um ..." Sesi titriyor ve göz temasından kaçınıyor.

"Bu gece dışarı çıkacağını düşünmüştüm."

"Ve beni kontrol mü ediyorsun?"

Bu fikri sevdim. Çocuklarla dışarıda olmamı o kadar kıskanmış olabilir ki, gelip kendini kontrol etmekten alıkoyamamış olabilir.

"Çünkü değilim," diye cevap veriyorum onun yerine. "Hiç planlamadım."

"Ben ... uh ..." Küçük elleri kıpır kıpır ve işte o zaman onu görüyorum. Şapkamı. Elinde sayısız takım şapkalarından biri. Onu havaya kaldırıyor. "Bunu soyunma kabiniinde

unutmuşsun, ben de

"Bu gece dışarı çıkacaksan ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Kapının üstünü bulup ellerimi çerçeveye doluyorum, bilmiş gülümsememi bastırmak imkânsız. Buraya bilerek stadyumda bıraktığım lanet şapkam yüzünden gelmedi. İsteddiği için geldi.

Onu içeri çekip kapıyı kilitlemek ne kadar cazip geliyorsa, ona zor anlar yaşatmak da o kadar cazip geliyor. Karımı kaçırmak ve asla gitmesine izin vermemek.

Ben ilkin tercih ettim. "Gece yarısı şapkama ihtiyacım olabileceğini mi düşündün?"

Tereddüt ediyor, dikkati çıplak göğsümde gezinirken pek de pürüzsüz olmayan gizemi çoktan açığa çıkı. "Evet."

"Ve bekleyip sabah uçakta bana verebileceğini düşünmedin mi?"

"Saçın kötü bir gün geçiriyordu. Onsuz dışarı çıkmak isteyeceğini düşünmedim."

"Asla kötü bir saç günü geçirmem bebeğim."

Veriyor ama gitmiyor, ayakları hala girişteki paspasıma yapışık.

Evet, gergin ve biraz rahatsız. Belki de ilk kez kendini birinin önüne atıyor, ama üç yıl boyunca kızın peşinden koştuktan sonra, sonunda bana geldiği gecenin tadını çıkaracağım.

"Adresimi nereden buldun, Ken?"

Gözleri benimkilerden uzaklaştı. "Miller'dan istedim." "Böylece şapkamı geri verebilirsin."

"Böylece şapkanı iade edebilirim."

"Burada olmanızın tek nedeni bu mu?"

Gözleri yine benimkileri buluyor, güveniyormuş gibi yapıyor. "Evet. Senin için bu krizi önleyebildiğime sevindim."

"Buraya gelmenizin başka bir nedeni yok mu? Yardıma ihtiyacın olan bir şey mi var? Bu gece oynamak istediğin belli bir oyun?"

Yutkunuyor, asansöre doğru bakıyor ama bir milim bile kıpırdamıyor. "Gitmeliyim."

"O zaman sen neden değilsin?"

Boğazında bir cevap düğümleniyor, kahverengi gözleri bunu onun için kolaylaştırmam için yalvarıyor. Ona içeriden sormam ve nedenlerini sorgulamamam için.

Ama yapamam. Bunun için çalışmasını istiyorum. Sahip olamadığım bir kadını isteyerek yıllarca çektiğim işkencenin sadece bir örneğini tatmasını istiyorum.

Aradaki fark, bana sahip olabilir. O lanet olabilir Her şeyimi.

Sadece sorması yeterli.

İkimizin de gerçekten ne istediğimizi itiraf edemediğimiz uzun saniyeler geçtikten sonra Kennedy asansöre yöneliyor.

"İyi geceler." Adımları hızlı, onu çılgınca benden uzaklaştırıyor. Biraz daha hızlı olsa koşuyor olacaktı. "Havaalanında görüşürüz."

"Kenny," diye sesleniyorum onu durdurmak için, koridora adım atıyorum. "Senin için hiç yemek yapan oldu mu?"

Bu bir çıkış çünkü ben onun gidişini görmeye dayanamayan aşk hastası bir aptalım. Büyük bir oyun oynayabilirim, ama konu bize geldiğinde her zaman üstünlük onda olacak.

Kennedy yavaşlıyor, omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor ve hayır demek için başını sallıyor.

"İlklerin kontrol listesinde olması gereken bir şey gibi görünüyor, ha? Muhtemelen kendini tekrar flört havuzunda bulmadan önce bunu bir kez deneyimlemek istersin."

"Sanırım bunu yapabiliriz. Aslında kalmayı planlamamıştım. Sadece şapkanı bırakmak için gelmiştim."

Bir kahkaha attım. "Bir insanın aynı anda hem bu kadar güzel hem de bu kadar boktan olabilmesi beni hayrete düşürüyor."

Gülümsemesi çiçek açar.

Açık kapıma doğru ilerliyorum. "Hadi, Doktor."

"Hangi noktada işaretler hakkında konuşacağız?"

Kennedy ayakkabılarını, ceketini ve şapkasını çıkarmış, kanepemde oturuyor. Bacaklarını vücudunun altında çaprazlamış ve kumral saçlarını zahmetsiz görünen bir düğümle bağlamış, ancak bu şekilde kalması için üç kez denedi, bu yüzden olmadığını biliyorum. Bir kase dolusu

Spagettinin yarısı çoktan bitti ama keşke daha yavaş yeseydi. Kanepemdeki rahat görüntüsüne biraz daha takılmak isterdim.

"Onlar yokmuş gibi davranmayı planlıyordum, bu yüzden iyi bir kız gibi makarnanı ye ve evimi taramayı bırak."

Kennedy bir kahkaha patlatır. "Yatak odanızın kapısındaki Yaşa, Gül, Sev tabelasını ya da hemen dışarıda bir Bless this Mess giriş paspası olduğu gerçeğini nasıl görmezden geliyorsunuz?" Başı bulaşıcı bir neşe içinde geriye düşüyor, ince boğazı açık tenine doğru çıkıntı yapıyor. "Mutfağınızda asılı duran bir kadeh kırmızı şarapla boyanmış bir tuvaliniz var ve üzerinde 'Beni merlotla kandırdın' yazıyor. "

Çocuklar evimin dekorunu seçtiğinde etkilenmemiştim ama şimdi mümkün olan en boktan tabelaları seçtikleri için minnettarım çünkü bu kadını nadiren böyle gülerken görebiliyorum.

"Isaiah," diye kıkırdıyor. "Seni bir sanat koleksiyoncusu olarak düşünmemiştim. Her yıl kazandığın milyonlarla bunu mu yapıyorsun?"

Bir elimde spaghetti kasesi, diğerinde çatal, kanepenin karşısında otururken gülümsememi engelleyemiyorum. "Bu yıl fantezi futbol ligimizi kaybettim ve çocukların her biri bir yıl boyunca dairemde sergilemek zorunda olduğum bir dekor parçası seçti."

"Tanrım, bu dahice. Peki makyajdan bu yana kaç kadın tepelere kaçtı?"

Ne? "Yok."

Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Tabii ki hayır."

Geçen yazdan beri bu dairede olan tek kadın şu anda kanepede oturuyor.

"Spagetti nasıl?" Ben soruyorum.

"Çok güzel." Bir ısırik daha alıyor ve Kennedy'ye hiç benzemeyen bir şekilde ağzı doluyken konuşuyor. "Sanırım ikinci bir kâse isteyebilirim."

"Oldukça kötü bir aşçıyım ama cephaneliğimde yaklaşık üç sağlam tarifim var ve bu da onlardan biri."

"Bir gün bana diğer ikisini de yapacak mısın?"

"Eminim beni buna ikna edebilirsin. Ama spagetti benim favorim. Çocukken annem bana sos yapmayı öğretmişti."

Kennedy beni izlerken çiğnemeye devam ediyor. "İyi iş çıkardı."

"Harika bir öğretmendi."

"Seninle de iyi iş çıkardı."

Hay sikeyim.

Huysuz Kennedy, utangaç Kennedy ve hatta sarhoş Kennedy ile başa çıkabilirim, ama tatlı ve dürüst Kennedy? Ben şimdiden gidiciyim.

Ben ona dönük otururken, bacaklarım aramızdaki boşlukta uzanıyor ama onun alanını çok fazla kaplamamak için bükülüyor, Kennedy kendi bacaklarını açıyor ve ayaklarını benimkilerin arasına sokuyor. Kanepe benim uzun boyum için yeterince uzun değil, ama şimdi onu paylaşmak zorunda olduğum için daha mutlu olamazdım, ikimiz de gece yarısı yemeğimizi yerken birbirimize bakmak için kol akları sırt desteği olarak kullanıyoruz.

"Eğer bana ondan bahsetmek istersen, anlatabilirsin" derken sesi nazikti.

Basit bir istek, eğer istersem yapabilirim. Beklenti yok. Daha fazlasını bilmek için talep yok.

Boğazımın arkasında oturuyor olabilecek istenmeyen duyguları yutuyorum. "Onun hakkında konuşmayı gerçekten sevmiyorum."

Çünkü annesinin eve dönmesini bekleyen, kalbi kırık on    yaşındaki o  ocuk değilmişim gibi davranabileceğim bir dünya yok ve konu annem olduğunda kaygısız, rahat maskemi nasıl takacağımı bilmiyorum.

Kennedy'nin çıplak ayağı benimkini sıyrıyor, tekrar öpmek istediğim dudaklarında bir gülümseme. "Tamam."

"Tamam."

"Yine de kadın bir kase spagettinin nasıl yapılacağını biliyordu." Kennedy neredeyse boş olan tabağını işaret ediyor.

Bir kahkaha atarak gülümsüyorum. Annemden bahsederken nadir bir gülümseme.

"Sana ondan bahsetmek istemediğimden değil Ken, sadece onu özlüyorum. Hem de çok. Hayatımın çoğunu onsuz yaşadım ama yine de onu özlemekten vazgeçmedim."

Kaseyi kucağına bırakıyor, dudaklarında bir sırıtış belirliyor. Bu acıyan bir gülümseme değil, gerçek bir gülümseme. "Onu senin ve kardeşinin sevdiği kadar seven iki erkek çocuğu olduğu için ne kadar şanslı. Ve sen ne kadar şanslısın," diye devam ediyor Kennedy, diziyle benimkini dürtüyor, "bunca yıl sonra bile onu özleyecek kadar çok sevdiğin bir anneye sahip olduğun için."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Onunla geçirdiğim on üç yıla hiçbir zaman minnettarlıkla bakmadım. Hep öfkeyle baktım, yeterince zamanım olmadı diye.

Ama Kennedy'nin hiç annesi yokken ben on üç yıl boyunca bir anne tarafından sevildim.

"Keder bir bakıma bir ayrıcalık gibi görünüyor," diyor. "Birini onsuz bir hayat düşünemeyecek kadar çok sevmiş olmak. Ben bunu hiç hissetmedim."

"Babanı kaybettiğinde bile mi?"

Başını sallıyor ve çatalını kalan eriştelerinin etrafında döndürerek kendini meşgul ediyor. "Ama umarım bir gün ben de birini bu kadar çok sevebilirim." Bana bakarken gülümsemesi iyimser. "Belki bir gün ben bile özlenirim."

Kalbim onun umutluluğuna dayanamıyor.

Kim bir gün birilerinin varlığını özleyecek kadar onları önemseyeceğini ummak zorunda kalır ki?

Karım, sanırım.

Kennedy Chicago'dan ayrılmaya kararlı ve biliyorum ki gittiğinde onu özlemeyeceğim tek bir gün bile olmayacak. Bana kaşlarını çattığında gizlenen gamzelerini, bulmacalarını ya da işte konsantre olurken alt dudağını ısırmasını düşünmeyeceğim tek bir gün bile olmayacak. Ama bunu henüz anlamaması onun suçu değil. O, çocuklarına bir şey öğretmeyen berbat insanlar tarafından yetiştirildi.

ne kadar önemli olduğunu. Ne kadar özel ve sevilen biri olduğunu.

Ona bir şeyler öğretmemi mi istiyor? O güzel kafasına sokacağımdan emin olduğum bir ders bu.

"Bir kase daha?" Onunkini alıp hızla ayağa kalkarak soruyorum.

Kasıklarımda keskin bir acı hissediyorum ve bu o kadar hızlı oluyor ki yüzümdeki buruşukluğu gizleyemiyorum.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey." Mutfağa doğru topallayarak ilerlerken topallamamı gizlemek imkânsız.

"Isaiah Rhodes." Kennedy ayağa kalktı. "Ne oldu?"

Ellerimi tezgâha dayayarak kalça fleksörümü yavaşça açıyorum ve ağrıyan bağları esnetiyorum.

Kennedy ben cevap vermeyince koltuktan kalkıyor ve hareketlerimi dikkatle inceliyor. "Bu geceki maçta yaralandın mı?"

Sikeyim.

Öğrenmemesini umduğum dört kişiden biriydi. "Beşinci devrede üçüncü kaleye geçtiğimde
"Kalça fleksörümde bir sorun var."

"Maç sonrası tedavi için neden gelmedin?"

Bıkkın bir kahkaha attım. "Ve herkesin içinde kasıklarımı mı ovdun? Çocukların karım için ne kadar sertleştiğimi görmelerine izin vermeye çalışmıyordum."

"Peki, şimdi kontrol edeyim." "Hayır."

"Isaiah, sakat sakat oynayamazsın. Dr. Fredrick hemen haber verilmediği için aklını kaçırarak. Sakatlandığında sağlık ekibine haber vermek zorundasın. Bu senin kontratında var."

"İyi haberlerim var. Az önce söyledim ama kimseye söylemeyeceksin Ken. Önemli bir şey değil ve bunu bir şey yapacaklar, beni kaçırmamam gereken maçlardan uzak tutacaklar. Sadece biraz ağrıyor. İyi olacağım."

"Gözyaşın olabilir."

"Yok."

Daha dik duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Buna ben karar vereceğim. Seni muayene etmem gerek. Git kanepeye uzan."

"Kanepeye sığmıyorum."

"Peki o zaman . . ." Gözleri dairemde geziniyor. "Senin yatağın." Kaşlarım havaya kalktı. "Bundan emin misiniz, Doktor?"

Gözlerini deviriyor. "Yaşa, gül, sev, Isaiah. Kışını yatağa koy da yararı kontrol edeyim."

Kıkırdayarak kapıma doğru yürüyorum ve önce onun girmesi için kapıyı açıyorum. Gözlerinin yatak odamı tarayışını izliyorum, tıpkı daireme ilk girdiğinde yaptığı gibi. Şifonyerimin üzerinde Max'in çerçeveli resmini bulduğunda dudaklarında beliren gülümsemeyi ve yatağımın üzerinde asılı duran sıcak pembe tek boynuzlu at resmine geldiğinde attığı sessiz kahkahayı not ederek hareketlerini izliyorum. I'm Magical (Ben Büyülüym) sözcükleri bile parlak gümüşle yazılmış ve seçilen yer Travis sayesinde oldu.

"Büyülü müyüm? Yatağınızın üzerinde böyle asılı dururken 'Sekste iyiyim' de diyebilirsiniz."

Omuz silkiyorum. "Sen söyledin, ben değil."

Yatağımda uzanırken, kendimi onun durduğu kenara yakın tutuyorum, uzun bacaklarımı uzatıyorum, ellerimi başımın arkasında kavuşturuyorum. Kalçalarımın sarkan pamuklu eşofman altım dışında tamamen soyunmuş durumdayım.

Bu bir iş olsa da, bu anın hiçbir yanı profesyonel hissettirmiyor. Yatak odamdayız, neredeyse çıplağım ve bu kadının ellerinin tıbbi olmayan bir şekilde üzerimde olması için can atıyorum.

"Bu kalça burada mı?" diye soruyor, ona en yakın olan sağ kalçamı kastederek.

"Evet. Koşmaya başladığımda mı yoksa torbanın içine girdiğimde mi oldu bilmiyorum."

Elleri beni buluyor, parmak uçları tüm kalça fleksörümü keşfediyor, yumuşatıyor, bölgeyi ısıtıyor ve yaralanma arıyor.

"Oyun bittiğinden beri ağrınız kötüleşti mi yoksa aynı mı kaldı?"

"Hemen hemen aynı kaldı."

"Hmm," diye mırıldanıyor, alt dudağı konsantrasyonu ile dişlerinin arasına sıkışıyor.

Sonra parmakları bacağımla karnımın birleştiğı yarığa dalıyor ve vücudum kendi içine doğru bükölmek için yalvarıyor. Kısmen her zaman olmasını istediğim bir bölgede elinin üzerimde olmasının şokundan, kısmen de şu anda sikime hücum eden kan miktarının biraz endişe verici olmasından dolayı.

"Acıdı mı?"

Ona hayır demek için başımı sallıyorum ve gözleri şüpheyle kısılıyor.

Yavaşça, bir eliyle dizimi tutuyor, diğer parmakları hala kasıklarına bastırılmış, aletimden birkaç santim uzakta. "Acıdığında bana söyle."

Oh, çok acıyor. Acıyor amına koyayım.

Elbette, eğitim masasındaiken Kennedy'ye yıllarca bok verdim, ama iş yerinde bana dokunan kadından hiç sertleşmedim. O bir tıp profesyoneli ve ben bir sporcuyum, ama yatağıma yayılmışken ve parmakları kalçamın derinliklerindeiken bu sınırı görmekte gerçekten zorlanıyorum.

Bacağımlı yana doğru uzatıyor, kasıklarına bastırmadan önce kendini bacağımla yatağın arasına yerleştiriyor, parmaklarını eşofmanımın üzerinde gezdiriyor ve inceliyor.

Bu işkence. Lanet olası işkence.

Sanki elleri istediğim yerde ama yapmalarını istediğim şeyi yapmıyorlar. Onunla evli olmama benziyor ama olmasını istediğim şekilde değil.

Gözlerimi başımın üstündeki duvara kaldırıyorum, duşta elimi becerirken düşündüğüm tek kadına değil, lanet olası tek boynuzlu ata odaklanmaya çalışıyorum.

Ciğerlerimden derin bir nefes veriyorum. "Hâlâ iyi misin?" Kennedy soruyor.

"Evet." Kelimeyi zorlayarak, dişlerini sıkarak söylüyor.

Gözlerim tekrar onu buluyor, o eklemimi döndürüp bağlarıma bastırırken tamamen elimdeki işe odaklanıyorum. "Bölge sıcak mı?" diye soruyor.

Bölge sıcak mı? Lütfen. Şu an tüm vücudum yanıyor.

"Emin değilim."

"Kontrol edebilir miyim?" Tanrı'ya şükür bana bakmıyor, kalçamı hareket ettirdiğinde eklemimin verdiği tepkiye odaklanıyor.

"Mm-hmm."

Küçük eli eşofmanımın elastik kemerinin altından kayıyor, parmakları bağlarım boyunca kayıyor.

"Evet, sıcak."

Hadi canım. Bütün kanım o yöne doğru akıyor.

Kaşları çatık, hafifçe etime bastırıyor. "Sanırım sadece bir burkulma. Bana yırtık gibi gelmedi, bu iyi bir şey. Ama şişliği azaltmak için düzenli olarak buzlama rejimine girmen gerekiyor."

"Evet. Güzel."

Elini eklemim üzerinde gezdiriyor, aynı anda serçe parmağı da kasık kemiğimin üzerinde geziniyor ve sanki tek başına bu bile onun gerçekliğe geri dönmesine neden oluyor, eli pantolonumun içinde ve ben bunun için neredeyse ölüyorum.

Gözleri dehşet içinde bana çevrildi. "Aman Tanrım, çok üzgünüm!"

Bunu yapmak istememiştim."

Elini kumaşın altından çıkarıyor ama daha fazla uzaklaşmadan bileğini yakalıyorum.

Nefesim daralıyor, gözlerim onunkilere dikiliyor.

"Ben-"

"Ama yapabilirsin," diye bitiriyorum. "İsaiah."

"Bana teşhis koydunuz. Kalça fleksörümde burkulma var. İş resmen bitti. Profesyoneldin ve tüm bu saçmalıklar umurumda değil." Onu bileğinden nazikçe çekerek avucunu karnımın alt kısmına getiriyorum. "Ama şimdi profesyonel olmak zorunda değilsin, eğer olmak istemiyorsan." Elini kendi elimle kapatıyorum. "Olmanı istemiyorum."

Bölüm 18

Kennedy

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Isaiah'nın parmakları benimkilerin arasına girdiğinde sesim neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor.

"Sana iyi gelen şeyi yapmanı istiyorum."

Bu başka bir adam olsaydı utancımdan yerin dibine girerdim ama o Isaiah ve nedense bu berbat ev dekorasyonu olan ukala kısa mesafe koşucusu kısa sürede en güvendiğim kişi haline geldi.

İyi hissettiren şeyi yap.

Vücudum ona dokunmak, ondan bana dokunmasını istemek için çığlık atıyor ama oda aydınlık ve ben onun üzerinde bu şekilde dururken tam teşhir halindeyim.

Bu pozisyon iyi hissettirmiyor.

Elimi çektiğimde yüzünü kaplayan hayal kırıklığını izliyorum ama o bunu hemen fark ediyor ve bana anlayışlı bir gülümseme sunuyor.

"İkinci kase spagettiye ne dersin?" diye soruyor, beni yatak odasının kapısına kadar takip ediyor, ama oraya vardığımda gitmiyorum.

İçerideyken kapatıyorum.

Bu . . . bu iyi hissettiriyor. Güvenli. Kontrollü.

Isaiah olduğu yerde durur, ağzı açık kalır, dikkatle yaklaşırken ereksiyonu ince eşofmanına doğru gerilir.

"Kenny?"

Cevap vermiyorum, ışıkları kapatıyorum ve yatağının yanına takılı parlayan lastik ördek gece lambası hariç odayı anında karanlığa boğuyorum.

Sessiz ama gergin bir kahkaha attım. "Bunu kim seçti?"

Gözlerim, bana doğru yaklaşıp aramızdaki son adımları kapatmasını izleyecek kadar düzeldi. Sırtım kapıya dönükken avuçlarını kapıya bastırıyor ve beni iki yanımdan hapsediyor.

"Ben olduğumu söylesem bana inanır mıydınız?" "Hiç şansın yok."

"Güzel." Boynunu büküyor ve eğilerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Çünkü onu oraya Zanders koydu."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Ne istiyorsun, Kennedy?"

Çok basit, gerçekten. Kendimi güvende ve hazır hissetmek istiyorum. Bir dahaki sefere bir erkeğin yatak odasına girdiğimde bu sinirlerin içimde çalkalanmasını istemiyorum. Ama aynı zamanda deneyim dışında bu noktaya nasıl gelebileceğime dair hiçbir fikrim yok.

Kolunun altından kayarak yatağın diğer tarafına doğru geri çekiliyorum, yorganın altına girerken onunla göz teması kuruyorum.

"Bunu istiyorum," diyorum hem karanlık hem de çarşafklar tarafından tamamen gizlendiğimde. Sonra tişörtümü yukarı ve başımın üzerine çekip yere fırlatıyorum.

"Tanrım," diye nefes veriyor İsaiah odanın öbür ucundan, bir avucunu inanmayan yüzünde gezdirerek. "Her zaman tam şurada nasıl görünebileceğini hayal etmişimdir."

Yatağın kendi tarafına doğru attığı dikkatli adımları izliyorum. Hesaplı ve yavaşlar, öyle bir şekilde yapıyorlar ki bana bunun her anını kataloglamaya çalıştığını düşündürüyorlar.

Benimle birlikte yorganın altına giriyor, vücudunu yan tutuyor, bana dokunmamaya dikkat ediyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve başka bir yere kaymalarına izin vermiyor.

İsaiah'ın böyle olmasını hiç beklemediğim kadar tatlı. Onu tanıdığım yıllar boyunca, takım arkadaşlarını güldürmek için her zaman saçma bir şey yapan ya da söyleyen, düşüncesiz bir takım palyaçosu olarak sınıflandırdım.

Ama burada, benimleyken, o ...

sabırlı. Ve gömleksiz.

Neden hep gömleksiz?

"Kennedy," diye fısıldıyor, yüzünü bana dönerek. "Kelimelerini kullanmanı ve bana tam olarak ne istediğini söylemeni istiyorum. Ya da ne istemediğini."

"Ne istemediğimi bilmiyorum."

"Tamam. O zaman güvenli bir kelime bulmaya ne dersin? Kendini rahatsız hissettiğinde söyleyebileceğin bir şey."

"Seninle güvenli bir konuşma yapmak istemiyorum. Rahatsız olabileceğimi biliyorum ama tüm bunların amacı da bu zaten. Garip ilkleri aradan çıkarmak için."

"Eğer bir tane olsaydı kendimi daha iyi hissederdim. Geçmemi istemediğin bir çizgiyi yanlışlıkla geçmek istemiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada yapmasını istemeyeceğim tek bir şey bile yok. Ama yine de geri adım atmıyor.

"Tamam." Çenemi kaldırıyorum. "Eğer güvenli bir kelime kullanmam gerekiyorsa, sanırım bu 'Bayan Rhodes' olacak. "

Bir kahkaha atıyor. "Asla söylemeyeceğin bir şey mi seçtin?"

"Evet."

"Sen lanet olası bir veletsin."

Ben de ona gülümsüyorum, başımı onun yedek yastığına yaslıyorum. "Mesele şu Ken." Uzanarak, sırtımı kucakladı Başparmağım çenemin üzerinde geziniyor. "Hızımı ayarlamam gerekecek çünkü tanıştığımız günden beri seni burada, yatağında arzuluyorum ve bu ihtiyaç seni tanıdığımdan beri daha da arttı. Chili's'in büyüü altındayken söylediğim saçmalıklar ne olursa olsun, gerçek şu ki, benden istesen seni hemen şimdi becerirdim. İstedığın buysa yavaştan alırım. Ya da sert yapardım. Ama aklından geçenleri de okuyamam, bu yüzden yine sözlerini kullanmanı ve tempoyu ayarlamam gerekecek."

Kelimeler mi? Bundan sonra söyleyecek sözüm olduğunu mu düşünüyor? Bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Ağırdan almak istiyorum."

O da başıyla onaylıyor. "O zaman ağırdan alırız."

Bakire değilim. Seks yaptım, ama bu kitaplarda okuduğunuz ya da gördüğünüz türden bir seks değildi.

filmlerde romantikleştirildi. Her zaman ana olaya doğru ilerlemiş ve işi biter bitmez de bitmiştir.

Bir bilim insanı olarak bunu kendime haklı göstermeye çalıştım -eğer bitirdiyse, en azından bunu yapmak onun için yeterince zevkliydi.

Ama bir kadın olarak daha fazlasını istiyorum.

Kelimeleri tamamen deneyimsiz görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden bunun yerine Isaiah'ın çenemi kavrayan elini tutuyorum ve onu aşağıya doğru yönlendiriyorum, nasırlı parmakları göğüs kafesimde kalana kadar boğazımın derisini sıyrıyor.

Kafamı kaldırdığımda gözlerinin yüzüme kilitlenmiş olduğunu, beni izlediğini ve dikkatini henüz çarşafın altına vermediğini görüyorum.

"Lütfen bana bak," diye yalvarıyorum.

Isaiah'ın bana bakmasının nasıl hissettireceğini bilmek istiyorum, hayır, buna ihtiyacım var.

Keskin bir nefes alıyor, kendini toparlamak için gözlerini kapatıyor ve gözlerini açtığında, boğazımdan aşağı inip göğsüme konarken gözbebekleri tamamen sönmüş, sanki gördüğü en harika şeymişim gibi bana bakıyor.

Daha önce hiç ama hiç kocamın bana baktığı gibi bakılmadım. İstenilen. Önemli. Hayat planları için yıkıcı.

Başparmağı göğüs kafesindeki çillerin üzerinde geziniyor. "Bunlara bayıldım," diye fısıldıyor, sonra da sütyenimin dantelini sıyırmak için kayıyor. "Ve bu ... bu sana çok yakışıyor, Ken. Rengi ne? Beyaz mı?"

Sinirlerimi bastırıyorum. "Sarı."

Gözleri tekrar benimkileri bulduğunda dudaklarında bir sırıtış beliriyor, takıntılı olduğum o doğum lekesi bir gülümseme çizgisinin ardına gizlenmiş. "En sevdiğim renk."

Sik beni. Evet, bunu seçerken ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Soracağını biliyordum ve ona söyleyeceğimi de biliyordum, ama şimdi bunu onun için giydiğimi anlayınca, sıcaklığın göğsümden yukarı çıktığını hissedebiliyorum.

Görünüşe göre, elini tüm dekoltemi kaplayacak şekilde açtığında o da öyle yapıyor.

"Bana karşı mahcup olma, Kenny. Benim için bunu giydiğin için burada kendimi kaybettiğimi biliyorsun."

Ellerim yanımda yaşıyor çünkü garip ve rahatsızım - sanırım iyi bir rahatsızlık, konfor alanınızın dışına itildiğiniz ve büyüdüğünüz bir rahatsızlık. Ama yine de rahatsızım.

"Kapat şunu," diye fısıldıyor. "Beynini kapat ve kendini iyi hissettiğin şeyi yap. Hepsi sadece bir oyun, değil mi? Sen ve ben, hepsi bir oyun, bu yüzden birlikte oynayalım."

Bu bir oyun gibi hissettirmiyor. Bana dokunma şekli sahte gelmiyor, bana bakışı da öyle - aynı anda hem özlem hem de saygıyla.

Ancak kendime Isaiah'ın geleceğimde olmadığını söylemek içimdeki mükemmeliyetçiye yardımcı oluyor. Bunu ileride karşılaşılabileceğim başka biri için bir alıştırma olarak görebilirim, bir şeyi ilk denediğimde kusursuz olma ihtiyacı duymadan beceriksizce yapabilir, karıştırabilir ve öğrenebilirim.

Bu, bir erkeğin vücudunu ilk kez tamamen keşfetmek kadar basit bir şey olsa bile.

"Bu çok zor."

"Bir de bana sor." Sesi kuru. "Lanet olası bir kaya kadar sert."

Göğsüne vuruyorum. "Bazen beynimi kapatmak zor oluyor. Fazla düşünmeye meyilliyim. Aşırı analiz. Aşırı plan yapıyorum."

"Biliyorum. Bana bakmıyor olsan bile seni görüyorum Kenny."

Ağır bir duraklama oldu, odayı biraz gerginlik kapladı. Isaiah beni yıllar önce fark etmiş olabilir, ama şimdiye kadar kendime gerçekten bakma izni vermemiştim.

"Buraya gel." İstek o kadar sessiz ki, neredeyse duymuyorum.

O.

Yatağın ortasında buluşuyoruz. alnımı onunkine dayadım. Ve hala tam olarak belirleyemediğim bir nedenden dolayı, üzerime sakinlik çöküyor.

Sonsuz arkadaşı olan bu vahşi çocuk, zamanını benimle geçirmeyi seçiyor. Beni merkezde hissettiriyor. Beni

normal hissediyorum.

Bana anlaşmamızın normal olduğunu hissettiriyor.

Avuç içi h    g  s  mle aynı hizadayken, elimi bileğine doluyorum,   n kolundan aşağıya, omzunun   zerinden sırtına doğru kaydırıyorum ve omurgasının alt kısmına yerleştiriyorum. Tırnaklarım yol boyunca tenini takip ediyor.

Mırıldanıyor. "Bu iyi hissettiriyor."

Aynı elimi oblik kemiğinin   zerinden geçirip karnının alt kısmına doğru kaydırıyorum; parmak uçlarını oradaki kılların   zerinde gezdirdiğimde t  m karnı keskin bir nefesle kasılıyor.

"H    iyi misin?" İkimiz de yere bakıp izlerken soruyorum. "Evet," diye nefes alıyor. "Devam et."

Karnındaki her yarığın izini s  rerek, g  s  n   yumuşatarak ve boynunun arkasından kıvrılarak onu   p  c  k için kendime çekiyorum.

Yavaş, yumuşak ve tatlı başlıyor. Yatak odasında çarşafların altına saklanırken ağızlarımız birbirini keşfetmek için acele etmiyor. Y  z  m   şefkatle kavrıy  r, beni kendisine doğru tutuyor, ama kısa s  rede ısınıyor,   p  c  kler uzun ve derin oluyor. Dili benimkine değdiğinde onaylayarak mırıldanıyorum, içeri girip kontrol   ele alıyor.

Elleri bana dokunurken nazik, ama ağzı ... ağzı alıyor.

"Bunun hayalini kurmuştum," diye dudaklarıma yapıştı. "Seni   pmeyi. Sana dokunmayı. Bunun bitmesini istemiyorum."

Bu y  zden izin vermiyorum.

Bacağımı kaldırıp kalçasının   zerinden geçiriyorum ve ben bunu yaparken İsaiah çarşafları   zerimizi tamamen   rtecek şekilde yukarı çekiyor.

Garip bir duygu boğazımı tıkıyor.   nk   bu... bu, ışıklar kapalıyken ve yorganın altında saklanırken keşfetmek için g  venli hissettiriyor. Ondan başka kimsenin g  rmeyeceği bir yerde m  kemmel olmamak g  venli hissettiriyor.

Bir elini kııma dolayarak tam zamanında ağzını ayırıyor ve aşağı bakıp kalçalarını kendine doğru çektiği anı izliyor. Ereksiyonunu, kalçalarının arkasına saklaması imk  nsızdı.

Eşofmanının pamuklu malzemesi ve göbeğime bastırıldığında daha da belirginleşiyor.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, klitorisimi sıyırdığında sırtım kamburlaşıyor.

"Kahretsin," diye haykırıyor kendini tekrar yaparken izlerken.

Isaiah'ya dokunduğum gibi birine dokunurken hiç ama hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Aslında, hiç kimseye Isaiah'a dokunduğum gibi dokunmamıştım.

"Devam et," diye teşvik ediyor, parmakları yüzümdeki uçuşan tüyleri düzeltiyor, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe geziniyor.

O sabırla izlerken, kendini geri çekip bana keşfetmem için yer açarken, göğsünün ve karnının her kıvrımını ve kıvrımını yavaşça izliyorum.

"Çok iyi hissettiriyor, Kenny."

Devam etmek, dokunmaya devam etmek için ihtiyacım olan güven bu.

Avuçlarım sırtının genişliğini kaplarken gözlerinin nasıl kapandığını inceliyorum. Kollarının iplerini keşfederken her nefes verişinde burun deliklerinin nasıl açıldığını. Parmak uçları aşağıya inip eşofmanının içine doğru uzanan V çizgisini izlerken nefesinin nasıl kesildiğini.

Eskiden beni çıldırtan bu güzel çocuğun her yerine dokunmak için içimde bir istek var.

Kalçalarımı iterek vücudumu ona doğru yuvarlıyorum ve derin yutkunmasıyla adem elmasının çıkmasını izliyorum.

Eğildim ve dudaklarımı dudaklarıma bastırdım.

"Tanrım, Kenny, bunu bir daha yaparsan bir tür bastırılmış ergen gibi eşofmanımın içine boşalacağım."

Tenine karşı gülümsüyorum.

Tüm vücudu bana karşı titriyor, ben işaret parmağımla sikine doğru inen V çizgisi boyunca iz sürerken nefesi sığlaşıyor.

"Dokun ona," diye emrediyor. "Lanet olsun, Kennedy, lütfen sadece dokun."

Vay canına, bu kibirli adam yalvarırken sesi harika çıkıyor.

İstedikini yapıyorum, bir elimi bel kemerinin altına daldırıyorum. Parmaklarım onun sıcak teninde, gergin kaslarında ve

Çıkıntılı damarları, oradaki kılların tozunu aldıktan sonra aşağı doğru kayarak ereksiyonunun yumuşak derisini sıyırdı.

Isaiah dişlerini gıcırdatıyor, parmakları onu saran uyluğuma gömülürken vücudundaki tüm kaslar ateşleniyor. "Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen elini etrafına sar."

"Bir şey istediğinde çok kibar oluyorsun."

Kıkırdaması karanlık. "Bebeğim, sana söylemiştim. Ben iyi bir çocuğum, özellikle de bir şey istediğimde."

Elimle enine daireler çiziyorum, başparmağımla tacının üzerinde gezinerek bir damla nem topluyorum.

"Ve bu ..." Boynuma karşı inliyor, çaresiz sesi klitorisime doğru bir nabız gönderiyor. "En çok istediğim şey bu."

Birinin üzerinde böyle bir etkim olabileceğini bilmiyordum. Onun üzerinde.

Adam deneyimli ve bu sadece biraz dokunaklı, biraz keşfedici.

"Elin," diye homurdandı. "Lanet olsun, onu hayal ediyordum, Kenny. Ağzını. Lanet olası amını. Eminim o da senin kadar mükemmeldir, değil mi?"

Isaiah elimi itiyor, sürtünme arıyor ve tüm uzunluğunu yumruğumun içinden geçirdiğinde tam olarak ne tür bir boyutla çalıştığını hissediyorum.

Tanrım.

"Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Kapa çeneni," diye gülüyor, umutsuzca tekrar elimi iterken sesi gerginleşiyor. "Senin için kaya gibi sertim ve bunu biliyorsun. Bunu hissedebilirsin."

Yanaklarım yanıyor, ama ona "Hiç sorma fırsatım olmadı, bu yüzden sadece senin sevdiğin şeyi yaptığımdan emin olmak istiyorum" demekten kendimi alamıyorum.

Kalçalarını sabit tutarak hareketlerini durduruyor, ancak herhangi bir sondaj, utanç verici soru sormuyor. Başını omzumdan kaldırarak bana bakıyor, o meraklı kahverengi gözleri izliyor ve okuyor, ama kendimi aptal ya da deneyimsiz hissettirecek şekilde değil.

"Bu tür şeyleri daha önce hiç konuşmamıştım," diye devam ediyorum. "Hiç iletişim kurabileceğim biri olmadı."

"İlk seferinde mükemmelsin Kenny." Elime ayak uydurdu. "Tabii ki öylesin."

"Ama bunu senin için daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi söyle. Öğrenmek istiyorum."

Başını sallıyor, bana kıkırdıyor çünkü elimde değil ama en iyisi olmak istiyorum. Ve evet, görünüşe göre bu el işi yapmak anlamına da geliyor.

"İstersen biraz daha sıkı tutabilirsin."

Aynen öyle yapıyorum. "Başka ne var?"

"Başına biraz ilgi göstermen hoşuma gidiyor."

Başparmağımı tekrar daire içine alıyorum, yumruğumu nemle kaplamadan önce nemi ucuna yayıyorum ve şaftından aşağı doğru gezdiriyorum.

"Mmm," diye inliyor. "İşte bu, bebeğim."

Isaiah'ın vücudu gergin, nefes alış veriş sığ. Sesi çok yakınmış gibi geliyor ama çok erken. Bunun henüz bitmesini istemiyorum.

Ona dokunmayı sevdiğim kadar, onun da bana dokunmasını istiyorum.

Aklımdan geçenleri okuyarak beni durdurmak için elini benimkinin üzerine atıyor. "Çok hızlı boşalacağım ve bana hissettirdiğin kadar iyi hissetmeni sağlamam gerekiyor." Dudakları usulca benimkilerle buluşuyor. "Sana kendini iyi hissettirebilir miyim Kenny?"

Cevabım, elimi eşofmanından çekerken yumuşak gözleri ve çocuksu gülümsemesiyle eşleşen fazlasıyla hevesli bir baş sallama oluyor.

Kıçımı avuçlayıp beni kendine doğru çekiyor. Dudakları boğazımda, köprücük kemiğimde, göğsümde gezinirken parmakları tayıtımın dikişiyle oynuyor, onlara en çok ihtiyaç duyduğum noktaya acı verici bir şekilde yaklaşıyor, dili braletimin kumaşını yalamak için dışarı fırlıyor.

Dili dantelin üzerinde gezinip sert meme ucumda lezzetli bir sürtünme yarattığında "Oh," diye nefes veriyorum. "Tamam, bunu sevdim."

Bunu tekrar yaparken sessiz kıkırdaması bana karşı gürlüyor, bu sefer ağzını tepe noktasının üzerine kapatıyor.

Sikeyim.

"Bunların gitmesi gerek." Elini bel bandının altından geçirmeden önce elastik malzemeyi tenime yapıştırıyor ve

kıçımın üzerinde, beni avucunun içinde sıkıyor.

Bedenim bir anlık tereddütle donup kalıyor.

Beni sırtüstü yatırıyor, karnımdan aşağı doğru bir yol yalıyor ve öpüyor. "Bana durmamı söyle, Ken."

"Hayır."

Beni bile etkileyecek kadar akıcı bir hareketle taytımı indirirken bana karşı sırtlıyor. Kamburunun üzerine oturup ayak bileklerimden sıyrıyor ve yere fırlatıyor.

"Aynı renk." Dikkati hemen eşleşen tangama takılıyor, başparmağını elastik bandın üzerinde gezdiriyor.

Evet. Evet, öyle.

Buraya geldiğimde bir planım olduğu benim için olduğu kadar onun için de açık.

Bu gece kapısını çaldığımda kendimi burada mı bulmak istiyordum? Evet.

Kıyafetlerimizi çıkarmasak ve kanepesinde spagetti yesek, bu sadece onunla takılacağım anlamına geliyorsa sorun olur muydu? Ayrıca, evet.

Bu da bir sorun gibi geliyor.

Düşünemediğim ya da teşhis edemediğim bir şey çünkü şu anda dikkatim, vücuduma geri sürünürken karnıma sıcak öpücükler bırakan dev beyzbol oyuncusu tarafından dağıtılmış durumda, ereksiyonu kalın ve sert bir şekilde uyluğumun iç kısmına dayanıyor.

"Hâlâ iyi misin?"

Çok tatlı, gerçekten. Her şey çok tatlı, ama Isaiah bana karşı çok iyi ve sabırlı davransa da, onun bu iş için doğru adam olduğunu bilmemin bir nedeni de tecrübesiydi. Bana kırılacak narin bir kuş gibi davranmasına ihtiyacım yok. Bana doyamayacağı bir kadın gibi davranmasını istiyorum.

Avucumu hafifçe yüzünde gezdiriyorum. "Bu kadar kibar olmayı bırakmalıyız, sence de öyle değil mi?"

"Ya bu olacak ya da seni diğer tüm erkekler için mahvedeceğim, yani seçim senin karıcığım."

"Öyle mi?" Kıkırdıyorum.

"Bundan sonra biriyle çıkmak isteyen sensin. Ben de bunu mümkün kılmaya çalışıyorum."

"Kendinizden beklentileriniz çok yüksek gibi görünüyor."

Bizi çevirdiğinde gülüşü biraz şeytani, beni sadece sütyenim ve tangamla ona sarılmış halde bırakıyor. Saç bağımlı çekerek saçlarımın sırtımdan aşağı dökülmesini sağlıyor.

"Oynamak ister misin, Kenny? Hadi oynayalım."

Ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor, kalçalarımı kavriyor ve beni ereksiyonunun üzerinde kaydırıyor.

"Mmm," diye inliyorum. "Bunu tekrar yap."

"Sen yap." Kollarını başının arkasında kavuşturuyor, dudaklarında kibirli bir gülümseme. "Kendini benim üzerimde becer, Ken. Bana neler yapabileceğini göster."

Tenim sıcaktan kızarıyor ve endişeden karıncalanıyor. Kontrolün onda olması, bana göstermesi, öğretmesi gerekiyordu.

Ama vücudumun doğal eğilimi kalçalarımı döndürmek ve sürtünme bulmak, bu yüzden tam da bunu yapıyorum, tüm göbeğimi onun horozunun uzunluğu boyunca yuvarlıyorum ve bu inanılmaz bir his.

Ellerimi göğsüne sabitlemek için bırakıyorum, yavaşça üzerinde kıvranıyorum. Eşofmanları o kadar hafif ki ne kadar ıslak olduğumu görebileceğini biliyorum. Ondan ne kadar nefret etmediğimi görebilecek.

Ama umurumda değil çünkü onunla her şey çok iyi geliyor. Çok kolay. Çok rahat.

"Tanrım, şu haline bak. Çok güzelsin, amını her tarafıma sürtüyorsun. Böyle mi boşalacaksın Kenny?"

"Sanırım öyle," diye boğuluyorum, klitorisimi ritmik olarak ereksiyonunun başı üzerinde kaydırıyorum.

"Evet, öylesin. Çok iyi hissettiriyor. Beni çok sertleştiriyorsun. Boşalana kadar durma. Bunu görmem gerek." Kol kaslarının gerildiğini, başının arkasında kalmak için savaştığını görebiliyorum. Ama ben onları orada istemiyorum. İstiyorum.

her yerimi sardılar.

"Isaiah?" Tırnaklarım göğüs kaslarına batıyor. "Bitirmeme yardım eder misin?"

Şişmiş siki altımda nabız gibi atıyor, gözleri kapanıyor, sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi.

"Sana ne zaman hayır diyebildim ki?"

Sarhoşken ettiğimiz yeminin ertesi sabahı da aynı soruyu sormuştu. Bu sefer biraz daha az ısırıkla ve zor kazanılmış nefeslerle çok daha fazla mücadele ederek.

Elleri belimi bulduktan sonra sırtımın etrafında kıvrılıyor ve omurgam boyunca aşağı yukarı ilerliyor. "I . . ." Başını iki yana sallıyor. "Burada olduğuna inanamıyorum. Kendimi çok şanslı hissediyorum." Göğüslerimi avuçluyor, başparmakları sivri meme uçlarımin üzerinde, sütyenimin dantelinin altında daireler çiziyor. "Ve bunlar... bunlar mükemmel."

Göğüslerim mi? Hayır, değiller. Aslında mükemmel olmaktan çok uzaklar. Oldukça küçük ve düzensizler, ama lanet olsun onun ellerinde mükemmel görünüyorlar.

Isaiah beni kucağına alarak oturuyor ve hızlı bir öpücük için ağzını benimkine yaklaştırıyor. Sonra kulağıma fısıldarken elleri kıcıma doğru kayıyor, itiyor ve çekiyor, beni onun üzerinde sallanmaya yönlendiriyor.

"Hiç senden tahrik olduğum kadar tahrik olmamıştım, Kennedy Kay. Benim için giydiğin bu küçük takımdan. Sikimin üzerinde her kıvrandığında sırtından aşağıya dökülen saçların beni hiç ama hiç şu anda olduğum kadar tahrik etmemiştir, her tarafıma boşalacağını biliyordum ve henüz sana doğru düzgün dokunma zevkini bile tatmamıştım."

Ellerini dış uyluklarımdan aşağıya doğru sürüklüyor.

İkimiz de onun üzerinde hareket edişimi izlemek için aşağı bakarken daha fazla cesaretlendirici şeyler fısıldıyor. "İşte bu kadar. Benim için çok iyi gidiyorsun, Kenny. Tanrım, bu harika hissettiriyor."

Isaiah sırtını yatağa vererek tekrar uzanıyor. Avuç içleri kalçalarıma kavrarken, ellerimi ön kollarına dayıyorum.

Alt karnımdaki basınç hızla artıyor ve baş döndürücü, taşmaya hazır. Çok yakın, çok yakınım. Bu da beni düşündürüyor, neden biriyle hiç bu kadar kolay boşalmadım?

Daha önce? Neyi yanlış yaptım da bu sefer doğru yapıyorum? Neden bu sinir bozucu derecede çekici adamı kuru kuru becermek kadar basit?

Neden şu anda kafamın içindeyim ve neden yaklaşan orgazmım bu yüzden beni terk ediyor?

Basınç çözülmeye başladığında çaresiz bir inilti kaçıyor içimden. Onu tutmak için savaşıyorum, ama kaslarım reddediyor, kendilerini çözüyorlar, ivme azaldıkça nefesim kesiliyor.

"Hayır," diye reddeder Isaiah. "Bana bir tane ver. Senden bir tane istiyorum. Onu görmem gerek."

Başparmağı külotumun üzerinde, klitorisimin tam üzerinde geziniyor.

Oraya yumuşak daireler çiziyor ve kalçalarım da aynı yolu izliyor, basınç yavaşça tekrar geri geliyor.

"Evet," diye tıslıyorum dişlerimin arasından. "Bana yardım et."

Isaiah tek bir işaret parmağını tangamın içine, tam daraldığı yere sokuyor, parmak eklemi bana dokunmasına en çok ihtiyaç duyduğum yerin hemen üzerindeki deriyi sıyrıyor. Kumaşı itip kendine daha kolay erişim sağlayacağına ikna olduğum anda parmağını kancalıyor, kumaşı ilmekliyor ve kendine tutunacak bir şey veriyor. Bana rehberlik edecek bir şey.

Külotumu kendine doğru çekiyor, ardından beni çekiyor, dantel gergin ve klitorisimin üzerinde lezzetli bir sürtünmeye neden oluyor.

"Aman Tanrım." Başım o hissin etkisiyle geriye düştü.

Onun altımda olması, parmağının aşırı hassas tenimdeki sert kumaşla birlikte bu kadar yakın olması müthiş bir his.

Beni hareket ettiriyor, eşofmanının üzerinde sallıyor, tangamın içine soktuğu tek parmağıyla beni itiyor ve çekiyor.

Lanet bir dizgin gibi.

Ve ben de isteyerek onun talimatlarına uyuyorum.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim, kendini benim üzerimde beceriyorsun." Kesik kesik nefes alırken kelimeleri güçlkle çıkarabiliyor. "Kullan beni."

Ve yapıyorum, yuvarlanıyorum, kıvranıyorum ve basınç kaynayana, taşana ve tüm vücudum

Kör edici bir orgazmla kasılıyor. Gözlerim çaresizce kapanmak istiyor, salıverilme neredeyse dayanılmaz, ama onları kapatamıyorum. Elimde olmadan altımdaki adamın beni izleyişini izliyorum, boşalmamı gördüğüne inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

Bana dokunuyor, ellerini usulca kalçalarımnda, karnımda, göğüslerimde gezdiriyor. Ben aşağı inip tüm yorgun bedenimi onun göğsüne yaslariken o yatıştırıcı ve sabırlı davranıyor.

Bana sarılıyor. Orgazm sonrası bana sarılıyor.

Hayatımda bir kez bile kucağa alınmadım ve şimdi, uçarken, bu adamın kolları etrafımda ve sanki gitmeme izin vermeye dayanamıyormuş gibi beni tutuyor.

Ve kendime bu konuda duygusallaşmanın zamanı olmadığını hatırlatmak zorundayım.

Bir gün, başka biri de beni bu şekilde görecektir. Sadece umut edebilirim.

Saçlarımı okşarken yüzümü boynunun kıvrımına sokuyorum ve ağır bir kolunu sırtıma dolayarak beni ona sıkıca tutuyor.

"Sen ..." Şakağımı öpüyor. "...gördüğüm en güzel kadınsın ve buna tanık olduktan sonra çok mutlu bir adam olarak öleceğim."

"Daha önce hiç böyle boşalmamıştım."

"Öyle mi? Parmaklarımı ya da ağzımı senin üzerinde kullanana kadar bekle. Kahretsin, düşündükçe bile boşalacağım."

Ona karşı kıkırdıyorum, kollarından kurtulup sırt üstü dönüyorum.

İkimiz de terden sıırıslıklam olmuşuz, ben efordan o da kendini tutmaktan. Ama orada uzanıyoruz, birbirimizin yanında nefes alıyoruz.

Bacağını uzattı, yayıldı ve işte o zaman gördüm. Arkamda bıraktığımı bildiğim pantolonundaki ıslak lekenin yanı sıra, henüz ilgilenilmemiş çok sert, çok mevcut ereksiyonunu.

Eli kemerinin altından kayıyor, pompalıyor ve çekiştiriyor ve elinin hareket etme şekli, ön kolunun şişkinliği beni büyülüyor.

"Hemen tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen dönerim. Sakın gitme, yoksa nerede yaşadığını öğrenir ve seni yatağıma geri sürüklerim."

"Nerede yaşadığımı zaten biliyorsundur diye düşünüyorum."

Bana attığı yaramaz sırtış, kesinlikle öyle olduğunu haykırıyor.

"Stalker."

"Miller'ın Noel civarında dairene bir şey bırakması gerekiyordu ve seni görebilmek için peşine takılmak için yalvarmış olabilirim. Bana eğer gelirim arabada kalmam gerektiğini söyledi."

Kıkırdıyorum. "Chicago'da kış vardı ve sen yine de onunla gitmeye mi karar verdin?"

"Sezon dışıydı. Seni görmek için yanıp tutuşuyordum."

Tualete gitmek için yatağın kenarına oturmadan önce, sanki bu çok açık bir ifade değilmiş gibi söylüyor.

"Bekle." Kolunu tuttum. "Burada bitir. İzlemek istiyorum."

Omzunun üzerinden bana bakarken kaşları kalkıyor. "Bana yardım edecek misin?"

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğundan eminim ama yine de yastığa başımı yaslıyorum.

Isaiah yataktan kalkarken dikkatini bana kilitliyor. İri, uzun ve gururlu, bir elini saçlarında gezdirdikten sonra diğer eliyle pantolonunda bıraktığım lekeyi siliyor, ardından elini bel kemerine daldırıp üzerini kaplamak için kullanıyor.

Vay anasını.

Ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kalırken, bu adam hiç utanmadan ve tepkimden etkilenmeden duruyor.

Kendini pompalıyor, büyük eli şaftı boyunca hareket ediyor, ancak pantolonunun kumaşının arkasına gizleniyor.

Tanrım, görmek istiyorum.

"Bu sorunla ilgili bana nasıl yardım edeceksin Ken?"

"Ben ... um ... nasıl istersen öyle yaparım?"

Alt dudağını yalıyor. "Beni o akıllı ağzına alacak mısın? O güzel boğazından aşağı boşalana kadar beni emecek misin?"

Oh.

Tereddüt ediyorum. Bariz bir tereddüt çünkü bu gece oraya gitmeye hazır olduğumdan emin değilim. Hazır değilim. Şimdiye kadar yaptığım oral sekslerin hepsi aynı adama yapılmıştı ve o da bana pek iyi olmadıklarını söylemişti. Bunu bir daha asla duymak istemiyorum ve eğer istersem Isaiah'ın bana yol göstereceğini biliyorum, sadece bu gece ona sormak zorunda kalmayı beklemiyordum.

Sesim kısık. "Bunu yapabilirim."

O da en az benim kadar tereddüt etti. "Bir dahaki sefere." Eşofmanını aşağı iterek yere düşmesine izin verdi. "Bu gece, elini etrafımda istiyorum."

Bütün gece boyunca ilk kez ışıkları kapattığım için kendime kızıyorum çünkü onu doğru düzgün görmek istiyorum. Tüm ihtişamıyla. Sikini elimde hissettim. Adama tam anlamıyla kuru kuru vurdum. Büyük olduğunu biliyordum, hissedebiliyordum ama bu kadar kutsanmış olduğunu fark etmemiştim.

Kalın ama korkunç bir şekilde değil ve uzun ama onunla orantılı. Adam 1.80 boyunda, büyük elleri, büyük ayakları ve büyük, güzel bir aleti var. Diğer her şeyi gibi güzel. Aslında o kadar güzel ki, ondan sonra beklentilerimi düşük tutmam gerektiğini kendime hatırlatmak zorundayım.

"Sikimi beğendin mi, Ken?"

"Buna cevap vermeyeceğim. Egon zaten yeterince büyük." "Mmm," diye mırıldanıyor. "Büyük senin ilk sıfatındı

Zihin, ha? Neden acaba?" Bir kahkaha attım.

"Gözler burada, Kennedy."

Dikkatimi okşayan eline, kızarmış ve sızıntı yapan kafasına, boyundan aşağı akan öfkeli damarlara kilitliyorum.

"Ben, ve bunu yeterince ifade edemiyorum, gözlerinin nerede olduğu umurumda bile değil."

"Oh, anladım," diye kıkırdıyor yatağa sürünürken. "Ben artık sadece senin seks bebeğimin. Sadece senin zevkin için buradayım."

"Aynen öyle."

Bacaklarımı açıyor ve çıplak vücudunu üstüme yerleştiriyor. "Dürüst olmak gerekirse bu benim hayalimdeki

iş gibi geliyor. Eğer bilseydim

pozisyon açık olsaydı, yıllar önce başvurmuş olurdum." Gülümseyen dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra elimi tutuyor ve şaftının etrafına dolması için yönlendiriyor. "Şimdi iyi bir eş ol ve beni boşalt."

Hareket ediyor, tıpkı bu gece daha önce yaptığı gibi yavaşça bekleyen elime sokuluyor, ancak bu sefer izlememi engelleyecek bir kıyafet yok.

Vücudu benimkiyle aynı hizada, bu yüzden sadece elimde zonkladığını hissetmekle kalmıyorum, aynı zamanda horozu da her geçişte ıslak külotuma sürtünüyor.

İnanılmaz bir his.

Hâlâ çok hassasım ve o çok sert ve kutsal cehennem her şey çok iyi hissettiriyor.

"Siktir," diye nefes alıyor ben onu avucumun içine alırken. "Uzun süre dayanamayacağım."

Parmaklarını serbest elimin içinden geçiriyor, yüzük parmağının ucunu alyansımın üzerinde gezdirirken benimkini yatağa sabitliyor, sol elimi tutarken yaptığı gibi. Diğer eliyle başımın üstündeki yatak başlığının demirlerini umutsuzca kavriyor.

Onu ucuna kadar okşadım, prekumunu topladım ve şaftını kaplamak için kullandım.

"Evet, Kennedy. Çok iyi gidiyorsun. Aynen böyle."

Bu hareketi değiştirmeden ve daha önce bana sevdiğini söylediği şekilde kafaya daha fazla dikkat vermeden önce devam ediyorum, yumruğumu sıkı tutuyorum ve pompalarımı kısa ve sıkı tutuyorum.

"Evet," diye pantolonunu indirdi. "Evet. Evet. Lütfen. Lütfen durma."

Ben yapmıyorum. Elimi kendini sikmek için kullanarak içimde sallanırken onun hızına ayak uyduruyorum.

Beni beceriyor gibi görünüyor, bacaklarım onun etrafında açık, aleti göbeğime doğru ilerliyor. Tanrım, bu işte iyi olacağını biliyorum.

Serbest kalmaya yaklaştıkça hareketleri özensizleşiyor, kalçaları sarsılıyor ve tam da başparmağımı tacının alt tarafındaki çıkıntılı damardan aşağıya doğru sürüklemekten önce yarığının üzerinde gezdirdiğim anda boşalıyor.

"Siktir," diye küfrediyor karnımda serbest kalıp beni içine çekerken.

Elimi kullanmayı bırakmıyorum. Onu okşamaya devam ediyorum, yukarı ve aşağı, bana vermesi gereken her onsu istiyorum.

Tanrım, böyle büyüleyici. Umutsuzca bana yapışıyor ve bunu ona yapabildiğime inanamıyorum.

Yüzü boynuma gömülüyor, nefes nefese kalıyor ve tenime karşı inliyor. "Çok iyiydin. Çok iyi yaptın. Çok iyisin," diye orgazm sonrası bir tür övgü ilahisi gibi tekrarlamaya devam ediyor.

İşe yarıyor. Egom şu anda tavan yapmış durumda.

"Bu senin için sorun değil mi?" diye soruyor.

"Ben mükemmelim."

"Biliyorum." Boğazımı öpüyor. "Sana anlatmaya çalışıyordum."

Çıplak bedenini bir süre üzerimde tutuyor, beni içine çekiyor, yakınım sokuluyor. Sırtını okşuyorum, saçlarının uçlarıyla oynuyorum ve onu kendime doğru tutuyorum çünkü başka bir insanın yanında hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Birlikte uzanırken hararetli an yumuşak ve tatlı bir şeye dönüşüyor.

Konuşurken çeneme sıcak öpücükler konduruyor. "Hayatının geri kalanında her tarafına dölleri damlarken dolaşmanı ne kadar istesem de, seni temizlemem gerekiyor."

Isaiah devasa bedenini üzerimden kaldırıyor ve yeni bir eşofman altı kapıp koşarak banyoya gidiyor.

O, tabii ki, hala bir gömlek için gitmiyor.

O ıslık çalarken su akıyor ve ben yatağa uzanıyorum, yüzümde aptalca bir gülümseme ve az önce ne olduğunu merak ediyorum.

İstediğim şey buydu - samimiyet dersi, ama bu da neydi böyle? Bunca yıldır kaçırdığım şey bu muydu? Bu sadece ön sevişmeydi.

Haklı olabilir. Kendisinden sonra gelecek herhangi bir erkek için beni mahvedebilir ve bunun olmasına izin veremem çünkü tüm bunlar geçici. Tüm bunlar daha sonra olacaklar için bir alıştırmadır.

Isaiah o çocuksu gülümsemesi ve elinde nemli bir havluyla hemen geri döner.

"Yapabilirim," diyorum ona, doğrulup beze uzanırken.

"Aferin sana." Onu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Şimdi açgözlü küçük ellerini hareket ettir ve onları horozumun etrafına sarmadan önce seni temizlememe izin ver ve bunu tekrar yapalım."

"Tanrım." Bir kahkaha ile irkildim.

Üzerimi temizliyor, havlu dokunulacak kadar sıcak. Acele etmiyor, parmakları bezin her geçişinde tenimi yatıştırıyor.

Tatlı, nazik ve kibar. Bir zamanlar onu sadece ukala, düşüncesiz ve çocuksu olarak düşünebilirken, şimdi bu adamla ilişkilendirdiğim üç kelime.

"Kennedy." Sesi gerginmiş gibi titriyor, beni temizlerken gözlerini karnımdan ayırmıyor. "Belki de sen-"

Kilidin açılma sesi cümlesini kısa kesiyor. Gözlerimiz birbirimize kayıyor, daire kapısının açılıp kapanmasını duymak için sessiz kalıyoruz.

Ayak sesleri ve anahtar tıkırtıları.

Dairesinde biri var. Daha fazla ayak sesi. Daha fazla insan.

"Lütfen ev dekoruna aldırmayın," diyor erkek davetsiz misafir. "Büyükannemindi ama onu o kadar çok özleyorum ki manevi değeri için hepsini saklamak zorunda kaldım."

"Bu çok tatlı," diyor başka bir ses, bir kadın sesi. "Evet."

Ardından ağır bir iç çekiş. "O benim için dünyalara bedeldi. Ben."

Cody. Bu ses Cody'ye ait.

Yataktan kalkarken Isaiah'nın gözleri irileşiyor. "Onu öldüreceğim."

Kapıya kadar geliyor, sonra dönüp koşarak yanıma geliyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"Yapma." Her şeyin olduğu gibi kalmasını istediğini söylercesine ellerini uzatıyor. "Gitme, tamam mı?"

Odadan hışımla çıktığında, yatak odasının kapısını arkasından kapattığından ve neredeyse çıplak olan benliğimi güvenle içeride bıraktığından emin olmak için kahkahalarımın serbest kalmasına izin veremiyorum. İşte orada vardır Sesler. Çok . Sesler. Üç, belki Dört kişi. Sanırım onlardan biri Travis. Ve sonuncusu da

Hafif Boston aksanı.

Bu fırsatı değerlendirip üzerimi değiştiriyorum, tişörtümü giyiyorum ve tozluklarımı giyiyorum çünkü Isaiah'ın bana ne soracağını biliyorum. Geceyi burada geçirmemi istiyor ama benim biraz zamana ihtiyacım var. Az önce olanları gerçek değil pratik olarak kaydetmek için bir an.

Oturma odasında bazı tutkulu kelimeler değiş tokuş edilir. Birkaç "siktir git "i sarhoş kahkahaları izliyor.

"Bekle, lütfen gitme," diye yalvarıyor Cody. "Benim gerçek daireme gidebiliriz!"

Bir kapı çarpıyor, ardından kapı yeniden açılıyor ve Isaiah bağırıyor, "Bu arada büyükannesi hayatta ve iyi durumda! Jersey'de yaşıyor!"

Yatak odasının kapısını açtığımda Isaiah'nın kafasını koridorda buldum, bu sözler Cody'nin buraya getirdiği kıza yönelikti ve Isaiah kaçtı.

"Bu tam bir fiyaskoydu." Cody ellerini havaya kaldırır. "En azından burada kalabilir miyim? Aman Tanrım, spagetti yapmışsın. İşte bu yüzden en iyi arkadaşız!"

Cody, Travis ve Rio - Chicago'nun NHL takımı Chicago Raptors'ın defans oyuncularından biri - artık makarna kasesi etrafında toplanırlar.

"Bir araç çağırabilir ve tüm kaseyi yanınıza alabilirsiniz, ancak hepinizin gitmesi gerekiyor."

Şaşkınlıkla arkasını döndüğünde Rio'nun ağzı doluydu. "Neden?"

"Hangi cehennemden geldin Rio?"

"Onlara barda rastladım. Cody'nin bir kızı eve götürmeye çalıştığını gördüm. Şey, senin evine, ve bu korkunç işaretleri mazur göstermek için ne söyleyeceğini duymak zorundaydım. Sana aldığım tabela hâlâ sende mi?"

Banyo mu? Merhaba, tatlı yanaklar!" Göz ucuyla beni yakaladı. "Oh. Tabelada yazanı kastetmiştim. Eminim senin yanakların da tatlıdır Kennedy, ama ben tabeladan bahsediyordum."

Isaiah sarhoş arkadaşının saçma sapan konuşmalarını dinleyerek başını sallar. "Kapa o lanet çeneni. Karımın yanaklarını herhangi bir şekilde düşünmene gerek yok."

"Evet." Rio ağzını fermuarla kapatıyormuş gibi hareket ediyor. "Bunu yapmıyorum."

Cody spagettiden uzaklaşıyor, bakışları en iyi arkadaşıyla benim aramda gidip gelirken ağzında bilmiş bir sırıtış beliriyor. "Merhaba, Bayan Rhodes."

Protesto etmek için tek parmağımı kaldırıyorum ama ısırığım her zamankinden daha az keskin geliyor. "Dikkat et."

"Kennedy!" Travis'in elleri kocaman açılıyor, ağzı kırmızı sosla doluyor. "Bu şimdiye kadarki en güzel gece."

"Kızın biri dans pistinde onunla öpüşmüş," diye açıklıyor Cody.

"Aferin sana, Trav!"

Isaiah bana ters ters bakıyor ve odanın öbür ucundan "Onları cesaretlendirme" diye sesleniyor.

"Ben . . . Biz"-Cody üçünü işaret ediyor
-"Gideceğim."

Isaiah tereddüt etmeden kapıyı açar. "En iyisi bu olur."

"Aslında," diye araya giriyorum, oturma odasına dağılmış olan ayakkabılarımı, şapkamı ve ceketimi topluyorum. "Zaten eve gitmem gerekiyor. Yarın erken uçağım."

"Ama-" Spor ayakkabılarımı giyerken Isaiah'nın kaşları şaşkınlıkla kasılıyor.

"Seni görmek güzel Rio." Elimi sallayarak havaya kaldırdım. "Cody, Trav, bu gece iyi maçlar."

Isaiah'nın bakışlarının beni kapıya kadar takip ettiğini hissedebiliyorum. Koridora çıktığımda ne söyleyeceğimi bilemeden yavaşça ona dönüyorum.

Ders için teşekkürler mi? Orgazm için teşekkürler mi? Bir dahaki sefere bana nasıl düzgün oral seks yapılacağını öğretir misin?

Kapıyı kapatarak arkadaşlarını konuşmanın dışında tutuyor, kahverengi gözleri yumuşak ve yalvarıyor. "Kalmanı istiyorum."

"Biliyorum."

"Ama yapmayacaksın? Onlar gitse bile mi?" Başını sallayarak ona hayır diyorum.

Bir tartışma çıkmasını, beni yapmaya hazır olmadığım bir şeyi yapmaya zorlamasını bekliyorum ama bunun yerine yumuşuyor. "En azından seni eve bırakabilir miyim?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Buradan sonrasını ben hallederim."

"Pekâlâ." Her zamanki mutlu Isaiah geri gelmeden önce yenik bir iç çekiş çıkarıyor. "Peki ya ben?" diye soruyor, kollarını kavuşturup kapı aralığına doğru eğilerek. "Bu gece iyi bir oyun çıkardım mı?"

Ses tonundaki ima, beyzboldan bahsetmediğini haykırıyor.

"Bu gece harika bir maç çıkardığımızı düşünüyorum."

Kıkırdıyor, eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sanırım biz de öyle yaptık."

Bölüm 19

Kennedy

Dean, "Eski seyahat koordinatörlerimizden Josh şu anda San Francisco için çalışıyor," diyor. "Ona yaklaşan mülakatınızla ilgili bilgi alıp alamayacağını sordum ve kulüp binasında duyduklarına göre en iyi adayları sizmişsiniz."

Park halindeki arabamda daha dik oturuyorum, telefon kulağımda ve diğer ucunda üvey kardeşim var. "Bekle. Gerçekten mi?"

"Evet. Görünüşe göre bu aşamada, görüşülen sadece üç kişi kaldı. İşler iyi görünüyor. Heyecanlanmalısın, Kennedy."

"Evet, bu konuda heyecanlı olmak istiyorum ama Chicago'daki ilk günümde teklifimin iptal edilmesinden sonra, kendi ofisimin kapısında adım yazana kadar hiçbir şeye inanmayacağım."

Şu anki başhekimimizden daha az sıklıkta kullanacağımdan emin olduğum bir ofis. Spor hekimliği yapmaya devam edeceğim, başkalarına nasıl yapılacağını anlatmaya değil.

"Josh'a senin için iyi şeyler söylemesini söyledim. Görüşme için oraya gittiğinde ona uğramalısın. O iyi biri. Boşanmış. Otuzlu yaşların ortasında. Berbat bir moda zevki var, ama bence bunu onun için düzeltebilirsin."

"Dean," diye bir kahkaha attım. "Sen neden bahsediyorsun? Ben evliyim."

Vay be. Bunu neden söyledim ki? Neden düşündüm ki Bu mu?

"Evet..." diye yavaşça şaşkınlıkla sözlerini tamamladı. "Ama orada yaşamaya başladığında öyle olmayacaksın. Josh iyi bir adam. Bence onu seveceksin. Ziyaretin sırasında sana kulüp binasını gezdirmesine izin vermelisin."

Arkama yaslanıyorum, başım koltuğa yaslanıyor. "Evet, haklısın. Evet, haklısın. Şehre geldiğimde onu arayacağım."

Gözlerim O'Hare Uluslararası Havaalanı'nı da ki oyuncuların park yerini tararken Isaiah'nın arabasının yanaşmasını bekliyorum.

"İşe girip o lanet olası alete boşanma belgelerini teslim edeceğin günü iple çekiyorum."

"Dean," diye irkildim. "Onun hakkında bu şekilde konuşma." "Kennedy," diye inanamayarak gülüyor. "Kaç kere

Geçmişte Isaiah Rhodes hakkında hiç konuştun mu?" "Evet, o benim kocam. İstediğim kadar konuşabilirim ama

bu yapabileceğin anlamına gelmez." "Tanrım. Bugün çok hassassın."

"Hassas davranmıyorum. Sadece adama olan garip nefretini aştım. Onu tanımıyorsun bile. Sana ne yaptı ki?"

"O sadece ..." Dean tereddüt ediyor. "Bu adamdan hoşlanmıyorum.

O ve kardeşi ..."

"Birbirinize karşı iyi misiniz?" Onun yerine ben bitiriyorum. "Senin sorunun bu mu? Sadece birbirlerine sahip olmaları ve yine de bizden daha iyi bir aile durumuna sahip olmaları mı?"

Hattın diğer ucundan nefes veriyor. "Neden bunu konuşuyoruz ki? Hiçbir önemi yok."

"Benim için önemli. O şu anda benim hayatımda ve sen de benim üvey kardeşimsin. Birbirinize karşı samimi olmanız iyi olurdu."

"Buradaki anahtar kelime şu anda. Bu konuşmayı yapmayalım ve siz ikiniz yasal olarak ayrıldığınızda, bu hiç olmamış gibi davranabiliriz."

Tüm bunları kabul ettiğimde planım buydu, ancak şimdi bunların hiçbirini nasıl unutacağımı bilmiyorum.

Dün geceyi unutamayacağımdan eminim. Evli olduğum adamdan bahsetmişken, Isaiah geldi, Cipini benimkinin tam önüne park ediyor, beni onu beklerken yakaladığında çocuksu gülümsemesi ön camdan parlıyor.

"İsmi veremeyeceğim kişiden bahsediyorum." Anahtarlarımı topluyorum ve sürücü kapısını açmadan önce güneş gözlüklerimi takıyorum. "O burada. Benim gitmem gerek."

"Benim için ondan ne kadar nefret ettiğimi ona hatırlatır mısın?"

"Bugün hassas olduğumu mu düşünüyorsun? Adam senin kafanın içinde kira ödemededen yaşıyor. Daha az pislik olduğun zaman seninle konuşacağım."

Telefonu kapattım ve arabadan çıktım.

Isaiah'ı gördüğümde midem bulanıyor, garip bir çırpınış beni hem hasta hem de heyecanlı hissettiriyor. Elimde nasıl hareket ettiğinin, dün gece boşalırken kulağımın dibinde adımı nasıl haykırdığının anısı, arabasının kaputunu yuvarlayıp benimkinin kapısında beni karşılarken düşünebildiğim tek şey.

"İşte eski top ve zincir." "Bu yeni bir tane."

"Evleneli bir aydan fazla oldu. Tüm bu evlilik olayının ömrünün kısa olduğunu düşünürsek, muhtemelen yeni evli aşamasından çıkmamızın zamanı geldi."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme, gözlerinde bana zor anlar yaşattığını haykıran aptal bir ışıltı var. Ama bu hatırlatma göğsümün sızlamasına neden oluyor, sanki tüm bunların bir bitiş tarihi olduğunu bilmiyormuşum gibi. Sanki onu koyan ben değilmişim gibi.

"Üzgünüm geciktim." Bir kolunu omuzlarıma atarak beni kucaklıyor ve dudaklarını en sıradan şekilde başımın üstüne bastırıyor. Sanki bunu en başından beri yapıyormuşuz gibi. Sanki bunu sonsuza dek yapacakmışız gibi. "Sokağımın köşesindeki markete uğramam gerekiyordu. Gece geç yattığın için bu sabah bunlardan birini alacak kadar vaktin olup olmayacağından emin değildim."

Kolunun altındaki gazeteyi açıp The New York Times'ın bugünkü sayısını bana uzatmadan önce lanet bir aptal gibi kaşlarını birkaç kez kaldırıyor.

"Cumartesi günlerinin en zor günler olduğunu duydum, bu yüzden yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Bir kahkaha atıyorum ama bu boğuk, sulu bir kahkaha çünkü bunu yapması, ona yalvarmadan beni düşünmesi çok tatlı.

"Hiç bulmaca çözdün mü?" Ne kadar minnettar olduğumu anlatmak yerine soruyorum.

"Hayır. Ben daha çok kelime aramayı severim."

Bagajımı açarak çantamı arkadan çıkardı ve özel havaalanı terminalinden geçip güvenliği aşarak pistteki takım uçağına doğru ilerlerken ikimizi de arkasından sürükledi.

Sezon başladığından beri bu bizim rutinimiz oldu. Otoparkta buluşur ve uçağı birlikte yürürüz. Reese henüz bizi uçağı yetiştiremedi ama ayrı ayrı gelip kendimizi sorulara açık hale getirme riskini almak istemedik.

"Isaiah," diye başlıyorum, bagajlarımızı uçağın çukuruna yerleştirmesi için sıradaki adamlardan birine verirken. "Sen ve Dean neden birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

"Bence en iyisi bu cevabı Dean'in kendisinden almanız."

"Denedim. Bana ne olduğunu anlatmıyor."

Isaiah bir kahkaha atıyor. "Tabii ki sana söylemek istemiyor. Herif tam bir pislik, ama her ne kadar ona katlanamasam da, sen ona değer veriyorsun, bu yüzden kardeşin hakkındaki düşüncelerini değiştirmeye çalışan ben olmayacağım."

Merdivenlerin dibinde durup ona bakıyorum. "Keşke bana söyleseydin, ama tamam."

"Tamam."

Isaiah enseme yumuşak bir şekilde sıkarak önce benim gitmem için merdivenleri işaret ediyor. Normalde uçağı varmaya çalıştığımızdan biraz daha geç geldik ve köşeyi dönüp koridora baktığımda koltukların yüzde doksanının dolu olduğunu görüyorum.

Neyse ki, özellikle ön taraftaki personel için bir şekilde atanmış oturma yerlerimiz var, bu yüzden boş koltuğum Sanderson'ın yanında beni bekliyor.

Monty ve ekibi ilk sırada oturur, onları takım sahipleri takip eder. . . Sikeyim.

Reese çoktan uçağa binmiş, üçüncü sırada oturuyor. Özel dikim kalem etek, yüksek topuklu ayakkabılar ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş sarı saçlar. Bana gülümsüyor, ama etrafına bakarken kaşlarının arasında biraz kafa karışıklığı var, sanırım kocam Isaiah'ı arıyor. Birlikte gelmem gereken kişi. Çünkü aynı dairede yaşıyoruz. Çünkü mutlu bir evliliğimiz var.

Isaiah köşeyi dönüp tam sırtıma çarptığında, uçağın ön tarafında gözler üzerimde olduğu halde olduğum yerde donup kalıyorum.

"Kahretsin, Kennedy." Beni sabit tutmak için kolu arkadan belime dolanıyor. "Neredeyse seni dışarı çıkarıyordum. Ne bekliyorsun?"

Başparmağı, elinin henüz beni bırakmadığı kalça kemiğimin üzerinde geziniyor.

Güzel. Bu iyi görünüyor.

Kıpırdamıyorum ve gerginliğimi hissetmiş olmalı ki elini hemen bırakıyor.

Ama bana dokunması konusunda gergin değilim. Onun dokunuşuyla çok hızlı bir şekilde rahatlıyorum. Çabucak onun dokunuşunu arzuluyorum.

Dönüyorum, gözlerimle Reese'in burada olduğunu, izlendiğimizi ve bu yüzden gergin olduğumu anlatmaya çalışıyorum. Şu anda bana ayak uydurabilirse harika olur ama Isaiah hiçbir şey anlamıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, ilk birkaç sıradakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Çocuklar, size söylüyorum. Bazen clueless.

Durumu kontrol altına alıyorum, elimi onun elinin içine sokuyorum, tüm ekibin ve çalışanların önünde parmaklarımızı birleştiriyorum.

Isaiah yumuşuyor, bana bakarken ağzı bir gülümsemeyle açılıyor. Elim dudaklarına götürüp hızlı bir öpücük kondurmadan önce başparmağı elimin arkasında geziniyor. Bir tane daha kondurmadan önce "Merhaba," diyor.

Elbette çok tatlı ama bu tamamen göstermelik ve onun bunu anladığından emin değilim.

Gözlerinin yüzümden etrafımızdaki insanlara kayışını izliyorum. Üçüncü sıradan bizi izleyen Reese'i bulduğu anı izleyin. Bu anın gerçekte ne olduğunun farkına vardığında gülümsemesinin nasıl düştüğünü izleyin.

Parçaları bir araya getirirken gözleri kamaranın içinde geziniyor ve bunu fark ettiği anı gözle görebiliyorum. Yıkılmış görünüyor, sanki başkalarının görmesi gerektiği için değil de ben istediğim için elini tuttuğumu sanmış gibi.

İstemediğimden değil, ama bu öyle bir şey değil.

Isaiah boğazını temizliyor, gözlerini diğer herkesten ayırıyor ve elimi tutarak beni yerime götürüyor.

Sanderson'ın yanındaki yere geçiyorum ve hiç de Isaiah'a yakışmayan bir şekilde, yanımdaki iş arkadaşıma selam bile vermiyor.

Isaiah ister uçakta, ister sahada, hatta ister takım partisinde olsun, her zaman personele teşekkür eder.

Ama bugün kimseyle konuşmuyor. Sadece yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor, belli ki izleyenler için yapmış ve uçağın arka tarafına doğru havalanmadan önce beni yerime bırakıyor.

Dr. Fredrick'in gözlerini devirdiğini fark ettim.

"Rhodes iyi mi?" Sanderson sessizce yanımdan sordu.

"Aslında emin değilim."

Kulaklığımı takıp öğrenmek için telefonumu çıkarıyorum ama Isaiah'ın adını bulmam biraz zaman alıyor.

Çünkü iletişim bilgilerini değiştirmiş.

Ben: Dün gece telefonumu çalıp kişi adını mı değiştirdin?

Dünyanın en iyi kocası: Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben: Her şey yolunda mı?

Dünyanın en iyi kocası: Evet.

Yalan.

Ben: Sorun ne?

Dünyanın en iyi kocası: Yok bir şey. Sadece bir dakikalığına ne yaptığımızı unuttuk. Şimdi her şey yolunda. Ben hatırlıyorum.

Ben: Üzgün görünüyordun.

Dünyanın en iyi kocası: Her şey yolunda. Her zaman öyledir.

Ben: Isaiah.

Dünyanın en iyi kocası: Sadece yorgunum. Doğru hatırlıyorsan gece geç saatlerde ;) Uçuş için uyuyacağım. Orada görüşürüz.

Bir gök gürültüsü otel odamızı titretiyor ve zaten uyanık yatmıyor olsaydım, ses beni uykumdan uyandıracaktı.

Yaz fırtınasına eşlik eden yağmur yok, sadece gürültülü gümbürtüler ve parlak ışık parlamaları var, ancak şimşeklerin Minneapolis silüetini aydınlatmasını içerideki güvenli ortamdan izlemek çok güzel.

Isaiah sadece birkaç adım ötede, yerde yatarken ben bu kral boy yatağın konforundayım ve yine de huzur bulamıyorum.

Neden hâlâ orada olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Dün gecedен sonra, bilmiyorum, aynı yatakta uyumanın kesin olduğunu düşünmüştüm. Ona isterse burada uyuyabileceğini söyledim ama reddetti ve fikrini değiştirmesi için ne söyleyebileceğime dair hiçbir fikrim yok.

Zihnim hâlâ net değil, dün geceyi hâlâ tam olarak antrenman olarak sınıflandıramadım. Belki de bunu biliyordur. Belki de daha fazlası için hazır olmadığımı biliyor çünkü Isaiah'nın beni sadece vücuduna sürtündürerek boşalmamı sağladığı gerçeğinin etkisindeyim.

Ne halt ediyorum ben?

Bir bacağımı yorganın altından çıkarıp sırtüstü döndüğümde dışarıda bir şimşek daha çakıyor ve Isaiah'ın ayağa kalkıp odada volta attığını görece kadar etrafı aydınlatıyor.

Bu çok garip. Odamızın sessizliğinden fırtına boyunca uyuduğuna yemin edebilirdim. Kalktığını hiç duymadım.

Gök gürültüsü tekrar çakıyor ve tüm vücudunun sestən irkilmesini izliyorum. Gözleri kapanıyor ve titrek bir nefes verirken dudakları titriyor.

Konuşmuyorum. Uyanık olduğumu ve gözlerim karanlığa alıştığı için onu görebildiğimi belli etmiyorum.

Sadece izliyorum.

Mükemmel dağınık saçları. Endişe verici bir hızla genişleyip daralan gömleksiz göğsü. Çıplak ayakları onu odanın içinde sessizce dolaştırıyordu.

Isaiah başparmağını telefonunun ekranında gezdirdikten sonra basmamaya karar veriyor. Yürümeye devam ederken kolunu tekrar yanına indiriyor, kapının yanındaki halıyı yıpratıyor ama bir şimşek daha çaktığında telefonunu kaldırıp arama yapmakta tereddüt etmiyor.

Isaiah'nın boşdaki eli sıkılıp bırakılıyor. Ayaklarının üzerinde zıplıyor, gergin enerjisi izlediğim yataktan bile hissediliyor.

"Uyandırdım mı seni?" Sesi bir fısıltı, gözleri diğer hattaki kişinin sesiyle rahatlayarak kapanıyor.

Hem bu kendinden emin adamı bu kadar yıpranmış görmekten hem de onu sakinleştirmesi için birini aradığını bilmekten dolayı midemde huzursuz bir çukur var.

O kısım kıskançlık değil ama. Kesinlikle kıskançlık değil. "Otel odanda mısın?"

Otel odası mı? Bu otel mi?

Aklımdan Connor geçiyor. Uyuduğumu sandığında kaç kez üvey kardeşimin yanına kaçmıştı? Biz aile toplantılarındayken, gecenin bir yarısı Mallory'nin odasına kaçtı mı?

Isaiah'ın yaptığı bu mu? Başka birinin odasına sızmayı mı planlıyor?

"Ve sen hiçbir yere gitmiyorsun?" diye devam ediyor. "Evet, gecenin bir yarısı olduğunu biliyorum Kai, ama odanı terk etmiyorsun, değil mi?"

Kai.

Utanç verici bir rahatlama hissi kaplıyor içimi.

"Peki ya Max ve Miller? Şu anda Chicago'da havanın nasıl olduğunu bilmiyorum." Durup dinliyor. "Tamam, ve Monty, o bayıldı, değil mi? Hiçbir yere de gitmiyor." Başını sallayarak volta atmayı bırakır ve diğer uçtaki kardeşinin konuşmasını dinler. "Evet, Kennedy burada. Uyuyor. Ben iyi olacağım. Yine de Travis ve Cody'yi kontrol etmem gerek. Tamam. Onlarla konuştuktan sonra bana mesaj atabilir misin? Olur. Evet, biliyorum. Mantıken biliyorum Kai, ama şu anda mantıklı düşünemiyorum." Bir duraklama daha. "Sağ ol dostum. Ben de seni seviyorum. Sabah görüşürüz."

Aynı anda telefonu kapatıyor, başını eğiyor, nefesleri artık biraz daha düzenli geliyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Isaiah bana doğru dönüyor ve beni bakarken yakalamadan önce gözlerimi kapatmak için acele ediyorum. Birkaç dakika sonra yer gıcırıyor ve yatak eğiliyor. Dikkatli bir şekilde gözümü açtığımda onu yatağın kenarında, dirseklerini dizlerine dayamış ve sırtı bana dönük bir şekilde otururken buluyorum.

"Benim neyim var böyle?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Sırtını, kaslarının gerginlikten nasıl gerildiğini izliyorum. Bir avucunu başının üzerinde gezdiriyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve sonra dirseklerine yaslanmak için geri çekiliyor. Bir süre öyle kalıyor. Hareket etmiyor. Sadece oturuyor.

Keşke buraya sürünerek gelse, belki uyanık olduğumu fark eder ve bana neler olduğunu anlatır. Ama bir yanımda bunu yapmamasını umuyor, çünkü yardım etmek için ne yapabilirim ki? Ben hiç kimsenin tesellisi olmadım. Soğuk biriyim, Connor hep böyle derdi. Isaiah'ın ihtiyacı olan şeyin nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ona karşı soğuk olmak istemiyorum. Sadece nasıl başka bir şey olacağımı bilmiyorum. Beni savunmasız hissettiriyor, sanki

Kimse bakmayı denemediğinde bile her şeyimi görebiliyorsun.

Isaiah'nın telefonu bir mesajla çalıyor. Mesajı okur, bir kez daha rahat bir nefes aldıktan sonra telefonu derme çatma yatağının olduğu yere fırlatır.

Bir kez daha dönüp bana bakıyor ama bu sefer yüzüme bakmıyor. Yorgandan sıyrılmış bacağı mı buluyor, uzanıp avucunu bileğimin üzerine yerleştiriyor ve başparmağını kemiğin üzerinde hafifçe ovuşturuyor.

Biraz daha sakın görünüyor ve bir başka gök gürültüsü odayı sarstığında, bu kez Isaiah irkilmiyor.

Bir bakıma ironik. Fiziksel temastan geri çekilme eğilimindeyim, ama bu onun da aynı şeyi yapmasını engelliyor.

Orada kalıyor, bacağı mı bir süre tuttuktan sonra hafifçe sıkıyor ve yatağı terk ederek kendini yerdeki yatağına bırakıyor.

Gitmesini istemiyorum. Sanırım kalmasını istiyorum. İyi olmasını istiyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Evet, bu ilişkide olan birinin yapacağı bir şey gibi görünüyor. Kendime bu şekilde anlatma ihtiyacı hissedersen iyi bir ders olur.

Ama gerçek şu ki, başkalarını nasıl rahatlatacağımı öğrenmek umurumda değil. Sadece onu rahatlatmak istiyorum.

Bir gök gürültüsü daha odayı sarsar ve ardından gelen ses, battaniyelerin karıştırılmasıdır -Isaiah yere uzanır.

Daha iki kere düşünmeden yataktan kalktım.

Onu kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş, sırtını karyolaya yaslamış halde buluyorum.

"Kenny," diye fısıldıyor beni bulduğunda, sanki bu odada gerçekten uyuyan biri varmış ve sessiz kalması gerekiyormuş gibi. "Neden uyanıksın?"

"Uyuyamadım."

Ben ayaklarının dibinde dururken o hızla doğruluyor. "İyi misin?" "Sen iyi misin?"

Endişesi kayboluyor, dikkati dağılırken sesi daha da yumuşaklaşıyor. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Neler oluyor?"

Yerde duran tek yastığın üzerine uzanmak için geri çekilmeden önce başını sallar. "Geç oldu, Kennedy. Biraz uyu. Lütfen." Sırtını tekrar karyola çerçevesine dönerek duvara bakar.

Bunu yapabilirim. İçgüdülerim onun yanına uzanmak için çılgılık atıyor.

İyi hissettiren şeyi yap.

Isaiah'nın sözleri kulaklarımda yankılanırken, onunla duvar arasındaki iki metrelik boşluğa sürünüyorum ve vücudumu ona bakacak şekilde eğiyorum.

"Siktir, Ken. Seni yerde istemiyorum." "Sen yerdesin, ben neden olamıyorum?" "Çünkü sen benim karımsın."

Kelimeler keskin çıkıyor, sanki şu anda teknik olarak evli olsak da yakında olmayacağımızı unutmuş gibi.

Başını kaldırıyor, benimkini de kaldırmam için beni teşvik ediyor, sadece tek yastığını başımın arkasına koyuyor ve kendi yastığını yere bırakıyor.

Sonra battaniyesini üzerinden çıkarıp üzerime örtüyor.

"Isaiah, neler oluyor?"

Başını sallar. "Lütfen bir şey gördüğünü unut. İnsanların beni bu şekilde görmesine izin vermem."

Bunu doğrulayabilirim. Onu hiç böyle görmemiştim. Yıpranmış.

Rahatsız edici. Boktan bir durum karşısında gülümsememek.

Çıplak göğsü tam önümde duruyor ve ona dokunmak istiyorum. Onu hissetmek.

İyi hissettiren şeyi yap.

Ellerimin çok soğuk olup olmadığını ya da başka bir şeyi düşünmeden uzanıyorum, avucumu kalbinin üzerine koyduktan sonra teninin üzerinde gezdirip boynunun arkasına hafifçe dolayarak bizi birbirimize bağlı tutuyorum.

Temasla birlikte gözleri kapanıyor, burun delikleri nefes vererek açılıyor.

"Ben de insanların zayıf yönlerimi görmesine izin vermem, Isaiah. Ama yine de sen hepsini biliyorsun."

"Senin zayıf bir yanın yok Kenny. Sen sadece onun zaten ne kadar mükemmel olduğunu göremeyen bir mükemmeliyetçisin." Elini benimkinin üzerine, boynunun arkasına koyuyor, parmakları alyansıyla oynuyor. "Lütfen yatağına dön. Bu çok utanç verici."

"Neden? Birileri seni kibirli ya da mutlu olmaktan başka bir şey olarak gördüğü için mi? Bu seni daha az sevmeme neden olmayacak. Aslında, hayatın seni etkilediğini bilmek senden daha çok hoşlanmamı sağlayabilir."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. İkimiz de bana ne kadar takıntılı olduğunu zaten biliyoruz."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve hemen ardından kayboluyor.

Yastığı kaldırıp hareket ettiriyorum ve Isaiah yastığı tekrar başının altına alıyor, ama sadece yarısını ona veriyorum, diğer yarısını kendime saklıyorum çünkü hiçbir yere gitmiyorum, o da öyle.

Battaniyenin bir kısmını ona geri vermeye çalışıyorum ama iki kişiyi örtmek için çok küçük.

"Utanacak bir şey yok." Sesim bir fısıltıya dönüştü. "Her ne oluyorsa olsun, kardeşini onu arayacak kadar önemsiyorsun. Cody ve Travis'i de. Bunun neresi utanç verici?" Ensesine doğru uzanan saçlarının uçlarıyla oynuyorum. "Bana sorunun ne olduğunu söylemek zorunda değilsin ama bana iyi hissettiren şeyi yapmam gerektiğini de söyledin ve burada seninle uzanmak bana iyi geliyor. O yüzden kalacağım."

Kaşları çatılıyor, gözlerinde hiç görmediğim kadar çok duygu parlıyor ama başka bir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum. Elimi onun üzerinde tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, uykunun gelmesini diliyorum.

Neredeyse öyle. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, ama Isaiah sonunda itiraf ettiğinde, "Her zaman önemsedim, Kenny. Bazen çok fazla, ama insanlar o adamı istemiyor. Hava durumu yüzünden anksiyete krizleri geçiren bir adamla kim takılmak ister ki?"

Sürekli gülümsemeler, eğlenceli şakalar. Isaiah'ın sayısız arkadaşı var. İlgi odağı olma eğilimindedir ve belki de bunun nedeni rolünü nasıl oynayacağını ve tam olarak insanların olmasını istediği kişi olmayı bilmesidir.

"İstiyorum."

Gözleri yüzümü arıyor, ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor, sonra fikrini değiştirince kapanıyor.

"O adamın etrafında olmak istiyorum," diye tekrarlıyorum.

Alışık olmadığım göz temasından ya da kaçınmaya meyilli olduğum fiziksel yakınlıktan kopmuyorum. Kalıyorum, başparmağımı kirli sakalında gezdiriyorum.

Çünkü istiyorum. Çünkü burada olmak iyi hissettiriyor. "Annem de böyle bir fırtınada öldü" diye itiraf ediyor. Lanet olsun.

"O kadar şiddetli yağmur yağıyordu ki muhtemelen önünü birkaç metreden fazla göremiyordu. Yolda bir araba suda kızakladı ve annem onlardan kaçınmak için direksiyonu kırdı ve arabası bir ağaca dolandı. Olay olduğunda on üç yaşındaydım ve Kai odama gelip bana anlattığında pencerenin dışında hala fırtına kopuyordu."

"Isaiah-"

"Neyim var bilmiyorum Kenny." Sesi çaresiz, sanki düzeltilmeye ihtiyacı varmış ve bunu yapacak kişi ben olabilirmişim gibi. "On sekiz yıl oldu ve hava her böyle olduğunda kendimi sakinleştiremiyorum. En kötü senaryoların hepsi aklımdan geçiyor ve değer verdiğim herkesten haber alana kadar rahatlayamıyorum." Parmakları parmağımdaki annesinin yüzüğüyle oynamaya devam ediyor, yüzü acı içinde. "Tenim ısınıyor ve nefes alışım ..." Göğsüne dokunuyor. "Bu normal değil."

"Endişe normaldir, Isaiah. Daha on üç yaşındayken akla gelebilecek en kötü şeyi yaşadın. Eğer bu seni etkilemediyse, o zaman-"

"Hayatımın en kötü günüydü ama genelde böyle değilim, söz veriyorum."

Sözleri onu farklı bir şekilde düşünmemem için yalvarıyor, ancak Isaiah'ın bu versiyonu, savunmasız ve

Dürüst olmak gerekirse, bu farklı. Bana karşı şimdiye kadar ki en çekici hali.

İnsan. Gerçek. Başka insanları o kadar önemseyen bir adam ki, bir başkasını kaybedebileceği düşüncesiyle bile anksiyete krizleri geçiriyor.

"Bu konuda hiç bir terapistle gittin mi? Ya da konuşabileceğin başka biri?"

Zoraki bir kahkaha atıyor. "Bu olaydan sonra terapiyi karşılayabileceğimi mi sanıyorsun? Yemek yemeyi bile zor karşılayabiliyordum."

"Peki ya Kai? Onunla konuşabilir misin?"

"Onun durumu benden daha kötüydü. O da karısını kaybetti ama yine de bana bakmak zorunda kaldı. Başıma gelenleri ona yükleyecek değildim."

Boğazım düğümleniyor. Çünkü o da bir zamanlar annesini kaybetmiş bir çocuktur. Bu konuda konuşacak kimsesi yoktu. Babası da onu terk ettiği için yiyecek yemeği olmayan bir çocuktur ve Isaiah'nın beni inatla beslediği onca zamanı düşündüğümde gözlerim yanıyor.

Miller beni bilgilendirdi. Anneleri öldükten sonra babaları kötü bir yola girmiş ve kendini temizledikten sonra bile çocukları için bir daha geri dönmemiş. Sadece ikisi varmış, birbirlerini hayata bağlıyorlarmış.

Dışarıdan bakan biri Kai'nin omuzlarında büyük bir yük olduğunu, küçük kardeşinin gençlik yıllarını atlatmasını sağladığını düşünebilir. Peki ya Isaiah? Onların dinamiklerini bildiğimden, Isaiah'ın kalbi kırıldığında bile kardeşini güldürme yükünü üstlendiğini hayal edebiliyorum. Kendisi gülümsemek istemediğinde bile, muhtemelen bunu Kai için yapmıştır. Onu iyi olduğuna ikna etmek istedi. İkisinin de iyi olacağına.

Battaniyenin altında Isaiah avucunu ön kolumdan omzuma doğru gezdiriyor, ta ki belime yerleşene kadar. "O günü düşünmek beni bu hale getiren tek şey."

"Ve o anları hissetmenize izin var. 7/24 açık olmak zorunda değilsiniz."

Elleri belimi sarana ve ayakları ayaklarıma değene kadar ona yaklaşıyorum. Uyku tişörtüm yukarı kalktı,

Isaiah da bu fırsatı kullanarak parmak uçlarını tenimde gezdiriyor.

Bunu hiç yapmamıştım. Karanlıkta samimi bir şekilde konuştuk, ama nedense onunla ilgili hiçbir şey yabancı gelmiyor.

"Lütfen, Ken." Beni sıkıyor, çaresizliği belli oluyor. "Benim hakkımda farklı düşünme."

"Ama ya istersem?"

Tam bir kafa karışıklığıyla karşılaştım.

Ancak Isaiah Rhodes hakkındaki görüşümün değişip değişmediği konusunda endişelenmesi gereken tek kişi benim. Çünkü gördüğüm şeyden hoşlanabileceğimi düşünüyorum.

Göğüs göğüse gelene, kolu beni tamamen sarana, bacaklarımız birbirine dolanana ve dudakları alnımda gezinene kadar bedenimi ona yaklaştırıyorum.

Neden bu beni korkutmuyor? Neden bu bana doğal gelmiyor?

Bununla ilgili en korkutucu şey, çok doğru hissettirmesi.

"Seninle tanıştığımız gün." Konuşurken kelimeleri tenime yumuşak bir şekilde değişiyor. "Kadınlar tuvaletinde saklanıyordum çünkü annemin öldüğü günle aynı tarihti. Kötü bir gün geçiriyordum ve kimsenin beni öyle görmesini istemiyordum. O tarihte hep kötü bir gün geçiririm ama uzun zamandır ilk kez seninle konuşurken içimde görmezden gelemeyeceğim bir sevinç kıvılcımı hissettim. Uzun zamandır ilk kez, numara yapmama gerek kalmadı. Yani, bu senin hatan, Kenny. İlk günden beri bağımlısı olmamın sebebi sensin."

Boğazım daralıyor. Burnum ve gözlerim sıcaktan diken diken oluyor.

Ben bir pazarlık parçası oldum. İkinci tercih bir nişanlı ve hatta istenmeyen bir çalışan, ama asla birinin neşesi olmadım.

Beni görmemesi için yüzümü boynuna gömüyorum.

"Isaiah?" "Evet?"

"O tarihte evlendik."

Bana doğru kıvrılıyor, dudakları boynumun derisinin tozunu aldıktan sonra oraya yumuşak bir öpücük konduruyor. "Biliyorum."

Isaiah sırt üstü dönüyor, beni de yanına alıyor ve bedenimi

onunkinin üzerine örtüyor. Kısa bacaklarım onunkilerin arasına düşüyor.

ve yastığı kendisi için almış olsa da, alternatif onun göğsü olduğunda yastıksız gitmekten çok mutluyum.

Tek kişilik battaniyeyi ikimizi de örtecek şekilde ayarlarken bir el belime yerleşiyor.

"Yılın en kötü gününde, hayatımın en iyi iki gününü geçirdim."

Kendimi onun çıplak göğsüne saklarken gözlerim kapanıyor.

Hiç kimsenin neşesi olamadığım gibi, hiç kimsenin en iyisi de olamadım.

Bunu nasıl sindireceğimi bilemiyorum. Titrek bir nefes veriyorum. "İsaiah?" "Evet?"

"Hiç gömlek giyer misin?"

Bir kahkaha attı. İhtiyacı olan gerçek, güzel bir kahkaha.

"Bunun için teşekkür ederim, ama hayır, artık senin yanında değil, Doktor.

Bana nasıl baktığını görüyorum." Ona karşı gülümsüyorum.

"Lütfen. Bu gece burada benimle kal, Kenny." Başımı salladım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bölüm 20

Isaiah

Kardeşimin evinin önüne geldiğimde garaj yolu tıklım tıklım dolu ve dışarıdan bitmek bilmeyen sesler duyuluyor. Cody ve Travis'in burada olduğunu biliyorum ve park etmiş arabalara bakılırsa diğer takım arkadaşlarımızdan birkaçı da burada.

Onları suçladığımdan değil. Dünyaca ünlü bir pasta şefine sahip olduğum için yeterince şanslıyım ve kardeşimin evindeki bu gecelerden birini kaçırmaya cesaret edemezdim.

Ellerim dolu olduğu için ön kapıyı açıp kapatmak için ayağımlı kullanıyorum ve eşiğı geçer geçmez Max'in kahkahası bilinçli olarak duyduğum ilk şey oluyor.

Bütün gün duyduğum en iyi şey bu, ikinci en iyi şey de hemen arkasından geliyor.

"Sence bu komik mi Bug?" Kennedy yeğenime soruyor, ses tonu onun için yüksek.

Daha sıkı dinleyerek sesini tekrar arıyorum, iş ve sosyal hayatını ayrı tutma konusunda her zaman kararlıyken şu anda burada, tüm arkadaşlarım ve ailemle birlikte olduğuna ikna olamıyorum.

Max yine kıkırdıyor ve ben de sesi takip ederek ikisini oturma odasında yerde buluyorum; Kennedy sırtını duvara dayamış, yeğenim de uzattığı bacaklarının arasında duruyor. Yanaklarını birbirine bastırıyor, ona ne tür suratlar yaptırabileceğini görmeye çalışıyor ve adamım, bu çok sevimli.

Takım arkadaşlarımdan birkaçı kanepede, birçoğı da yerde oturuyor ve gözlerini başka bir beyzbol maçının oynandığı televizyon ekranına dikmiş durumdalar.

Ama benim baktığım onlar değil. Karımla birlikte Max'i izliyorum.

Kennedy'ye karşı hissettiklerim, bir zamanlar yüzeysel olarak aşık olduğum kızdan çok daha ciddi. O zamanlar onu tanıımıyordum, ama şimdi tam olarak kim olduğunu öğrendiğime göre, gördüklerimden daha çok hoşlanıyorum.

Benimle birlikte yerde yattı, en yakın arkadaşlarımın bile görmediği yanlarımı dinledi ve anladı. Dairemdeki o geceye hiç girmeyeyim, onu boşaltırken, dağıldığını görürken... Kahretsin, mahvolmuş hissediyorum. Başkaları için tamamen mahvolmuş.

Başka birini isteme fikrini aklım almıyor, peki o nasıl istiyor? Onu yakında bırakmamı nasıl bekleyebilir ki? Boşanma kağıtlarını imzala ve bir gün ara.

Hangi lanet dünyada?

Kardeşimin tıklım tıklım dolu evinde yerde otururken, üzerinde rahat bir tişört ve bol bir kot pantolon var, ona uygun uzunlukta olması için ayak bileğinden bir kez paçalanmış. Kumral saçları iki örgüye ayrılmış, omuzlarının üzerine dökülüyor ve çillerin tam olarak ortaya çıktığı güzel yüzünü çerçeveliyor. Çiller çıplak kollarından ve ayak parmaklarının boyalı olduğu ayaklarından aşağı doğru iniyor - renginden tam olarak emin değilim.

Onun ya da yeğenimin dikkatini çekmeyi umarak mutfağa doğru ilerliyorum, ancak Kai ve Miller'ın pişirme ekipmanlarını hazırlamakla meşgul olduğu tezgâha yiyecek poşetlerini koyarken bana aldırış etmiyorlar.

Miller Chicago'ya kalıcı olarak taşındığından beri yaklaşık ayda bir kez, pastanesi için yeni tarifler denediği bir gece düzenliyor. Monty ve ben hep buradayız. Bazen Cody ve Travis de katılır. Bazen de şehirdeki diğer takımlarda oynayan arkadaşlarımız. Ve bu gece, beyzbolun olmadığı bir akşamda, takımın yarısı burada.

Kennedy'nin de öyle olacağını hiç düşünmemiştim.

"Hey, dostum," diyor Kai, adanın etrafında dönüp bana sarılıyor. "Arabada daha fazlası var mı?"

"Hayır, Bay Üç Bin, bu her şey." "Kapa çeneni."

"Evet, böyle bir şey olmayacak. Bu konuda çok sinir bozucu olacağım. Kardeşim az önce üç bininci atışını yaptı. Bunu kariyerinde kim yapar biliyor musunuz? Hall of Famers."

Kai sanki bu çok önemli bir şey değilmiş ve hayatları boyunca sadece on dokuz atıcının yapabileceği bir şeymiş gibi başını hafifçe sallıyor.

"Haklı," diye katılıyor Miller. "Bu çok önemli Malakai. Remingtonlar törenin Cumartesi gecesi öğleden sonraki maçtan sonra yapılacağını doğruladı."

"Bu biraz saçma geliyor. Beyzbol topunu fırlatmakta iyi olduğumu kutlayabilmem için insanların geceleri izin almasına gerek yok."

"Belki de seni kutlamak istiyoruzdur," diye araya girdim. "Bu konuda küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak ve bunu kabullen. Kardeşim bu oyundaki en iyi atıcılardan biri. Bunu kutlamak istiyorum."

"Max'i düşün," diyor Miller. "Sen onun kahramanısın. Neler başardığını görmesini istemez misin? Ben istiyorum, biliyorum."

Kai'nin mavi gözleri yumuşuyor, önce bana sonra nişanlısına dönüyor. "Peki," diye yumuşadı. "Ama bunu sadece üçünüz için yapıyorum."

Miller bana bilmiş bir bakış fırlatıyor çünkü ikimiz kardeşime karşı takım olma becerilerimizle bir ödül kazanmalıyız.

"Markete gittiğin için teşekkürler Isaiah," diyor Miller, ona aldığım yiyecekleri karıştırıp taze şeker ve un torbalarını çıkarırken. "Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Beni eve gönder, bütün artıkları alayım."

"Bu gece bu kadar çok insan geldi, artık kalacağından emin değilim ama ne yapabileceğime bakacağım."

Omzumun üzerinden kalabalık oturma odasına bakıyorum, ama Kennedy ve Max hala varlığımı fark etmemişler, bu çok sinir bozucu çünkü ben her zaman Max'in favorisiydim ve Kennedy'ninkine yaklaştığımı umuyordum.

"Burada olacağını bilmiyordum," diye fısıldıyorum Kai ve Miller'a.

Miller'ın ağzının kenarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Ona geleceğini söyledim ve o da peşime takılıp takılamayacağını sordu."

"Bu çok ilginç."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ve ekibin çoğunun burada olacağını biliyor muydu?"

Başını sallıyor, heyecanı yüzünden okunuyor.

Miller'a mutfak tezgahına doğru eğilmesini işaret ediyorum, ben sesimi alçaltırken benimle yarı yolda buluşuyor. "Sence benden hoşlanıyor mu?"

"Tanrım," diye gülüyor Kai. "Sen otuz bir yaşında bir adamsın. Kendine gel. Bir kıza ondan hoşlanacağını söyleyen ukala kardeşim hangi cehennemde? Bunun sende nasıl bu kadar işe yaradığını hâlâ anlamış değilim."

"Isaiah," diye fısıldıyor Miller. "Sen o kızla evlisin. Sanırım bu sana karına senden hoşlanıp hoşlanmadığını sorma hakkını veriyor."

Omzumun üzerinden, kalabalığın arasından bakarken sonunda Kennedy'nin beni fark ettiğini görüyorum. O kahverengi gözler yavaşça benimkilere doğru ilerliyor, tatlı bir gülümseme de hemen arkasından geliyor. Ama Max buna izin vermiyor, yanaklarını çekiştiriyor ve tekrar dikkatini çekmek için yalvarıyor.

Miller ortaya çıkana kadar kadınlarla hiç bu kadar rahat olmamıştı ve Kennedy yeğenimi daha uzun süredir tanımasına ve kardeşimin yardıma ihtiyacı olduğunda ona bakıcılık yapmasına rağmen, Max bu sezona kadar ona gerçekten bağlanmamıştı.

Onu suçlamıyorum. Söz konusu o olduğunda bu duyguyu tamamen anlıyorum.

Odayı geçip onlarla buluşuyorum, çömeliyorum, topuklarım kışıma değiyor, böylece göz hizalarına gelebiliyorum.

"Affedersin, Maxie. Bana merhaba demeyecek misin?"

Başını hayır anlamında sallıyor, ağzında benimkine çok benzeyen muzip bir gülümseme var.

"Ne?" Sahte bir şokla sordum. "Ama ben senin en sevdiğin amcanım." "Ken," diyor.

"Kennedy senin teyzen Ken, ama bu hâlâ en sevdiğin amcan olmadığım anlamına gelmiyor."

"Ya da bu konuda tek amcan," diye mırıldanıyor Kennedy nefesinin altında.

"Hey şimdi," diye karşı çıkıyor Cody kanepeden.

Ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum ama ona hayatımda gördüğüm en güzel şeymiş gibi baktığımı bildiğim için bu bakışımın pek bir önemi yok. Ağzında şakacı bir gülümseme ve gözlerinde benimle dalga geçen bir ışıltı var.

Bunun üzerine Max öne doğru eriyor, Kennedy'ye doğru eğiliyor, başını onun omzuna koyuyor ve benden saklanıyor.

"Hey, dostum. O benim karım, senin değil." "Benim," diyor ve kıkırdarak bitiriyor.

Travis bir kahkaha patlatır. "Bunu da nereden çıkardı acaba Rhodes?"

Kennedy yanağını Max'in başına yaslamadan önce bir elini Max'in sırtına koyuyor. Bunu o kadar zahmetsiz bir şekilde yapıyor ki, sanki başka bir insana sarılma konseptiyle ilgili yaşadığı tüm takıntılar Max söz konusu olduğunda yokmuş gibi.

Çok şirin. Gerçekten çok şirin.

Max ortaya çıkana kadar hep Kai ve ben vardık. Kardeşim tarafından büyütölmek üzere bırakılması dehşet vericiydi ama aynı zamanda umut gibiydi. Her zaman küçük bir aile çemberi oluşturmıştık, sanki kendimizi başkalarını kaybetmekten koruyormuşuz gibi, ama sonra Max geldi ve bu çemberi büyümeye zorladı.

Miller kısa bir süre sonra buldozerle içeri girdi, Monty de öyle. Gerçi Monty'nin ailemize, kardeşim kızıyla çıkmaya başlamadan çok önce girdiğini düşünüyorum.

Ve şimdi de bu evliliğin geçici ve uygun olduğunu düşünen Kennedy var, ama yalan söylemeyeceğim ve parmağında annemin yüzüğünü takarken ekibimin geri kalanıyla birlikte kardeşimin evinde olmasının doğru hissettirmediğini söylemeyeceğim.

"Peki," diye yumuşuyorum. "İyi ki seni bu kadar çok seviyorum Bug, çünkü onun ilgisini başka biriyle paylaşma şansım yok."

"Max," diye sesleniyor ağabeyim odayı geçip bize doğru gelirken. "Yatmaya hazırlanma zamanı."

"Hayır!" Max döner ve yüzünü babasından tamamen saklayarak Kennedy'nin omzuna yaslanır.

"Ha di, Bug. Teyzene ve amcana iyi geceler de. Ve diğer herkese de." "Monny."

"Evet. Büyükbaba Monty yolda. Yatmadan önce sana masal okumasına izin vereceğiz, tamam mı?"

Max buna çok sevinir çünkü Monty'yi çok sever.

Ona zar zor "Monty Dede" diyebiliyorum. Monty kırklı yaşlarında, kas yığını, dövmelerle kaplı ve eğer onu tanımiyorsanız çok korkutucu biri. Ama biyolojik olmayan kızının artık biyolojik olmayan bir oğlu var ve kan bağı olmasa da Monty, Max'in büyükbabası sayılır.

Bu gerçeği ona mümkün olduğunca sık hatırlatmaya çalışıyorum. Genellikle takımın önünde ya da onunla uğraşmaya özellikle hevesli hissettiğimde.

"Büyükbabam geliyor mu?" Travis soruyor.

"Büyükbaba Monty'yi görmek için sabırsızlanıyorum," diye ekliyorum.

"Ama önce banyo zamanını atlatmamız lazım," diye devam ediyor ağabeyim. "Yani şimdi başlamalıyız, sence de öyle değil mi?"

Max'in parlak mavi gözleri Kennedy'nin fikrini öğrenmek için onu tarar ve Kennedy sanki bu şimdiye kadar duyduğu en iyi fikirmiş gibi heyecanla başını sallayarak onaylar.

Aradığı yanıt bu gibi görünmüyor, onun yerine dikkatini bana yöneltiyor.

"Oh, şimdi de benimle konuşmak istiyorsun, ha? Önce kız arkadaşımı çaldın, şimdi de banyo zamanından kurtulmak için benden yardım mı istiyorsun?" İnanılmaz bir şekilde gülüyorum. "Hiç sanmıyorum, küçük adam. Sen benim kaka listemdesin."

Max'in kafası bu kelime üzerine kıkırdarak geriye düşüyor. "Kaka," diye tekrarlıyor.

"İnanılmaz." Kai'nin ses tonu tamamen alaycı. "Tam da kelime dağarcığına eklemeni umduğum kelime. Amcan

bunun için kaka listeme girmek üzereyim. Çocuklara iyi geceler dile, Bug."

Max tüm oturma odasını dolaşıyor, Kai onu kucağına alıp kalçasına asmadan önce tüm takım arkadaşlarımızla tokalaşıyor.

Max önce bana, sonra da Kennedy'ye el sallıyor ve küçük tumbul elini ağzına götürüp ona özensiz bir öpücük konduruyor.

"Oh, hadi ama!" İtiraz ediyorum. "Ben buradayım, dostum!"

Kai bastırılmış bir gülümsemeyle başını sallıyor ve Max'in kahkahası onları koridor boyunca yatak odasına kadar takip ediyor.

Oda tekrar televizyondaki maçı izlemeye koyulur.

Kennedy sessizce, "İki yaşındaki bir çocuğu kıskanmak," diyor. "Bu

senin için yeni bir görünüm."

"Seni yıllardır kıskanıyorum Ken. Adamın kaç yaşında olduğu umurumda değil."

Sırtımı duvara yaslayarak onun yanında yere oturduğumda kahkahasını bastırıyor.

"Merhaba."

"Merhaba." Gülümsemesi yumuşak, duruşu rahat, iş yerinde görmeye alışkın olduğum A tipi doktordan çok farklı. Rahat, ki buradaki ekiple bunu beklemiyordum.

Ön kapı açılır ve Monty zaten kalabalık olan eve girerek kızının yanına gider, kolunu omuzlarına atar ve başının üstüne bir öpücük kondurur.

"Büyükbaba geldi," diye anons ediyor Travis. "Yürütecini arabadan çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Cody mutfağa bakar. "Selam Monty Dede. Kulüp binasında bir paket küçük mavi hap buldum. Sanırım onlar senin."

"Kahretsin," diye başladım. "Markete kendim gitmek yerine seni göndermeliydim. Çarşamba günü yaşlı indirimi var."

Yavaşça göz kırparak kızına döner. "Max buralarda mı?"

"Banyo yapıyor."

"Harika." Dikkatini tekrar bize verdi. "Siz üç salak hepiniz çenenizi kapatabilirsiniz. Travis, yarın sprint koşularını bitirdiğinde kimin yürütece ihtiyacı olduğunu konuşabiliriz. Cody, sikini kaldırmak için ilaca ihtiyacın varsa söyle. Utanılacak bir şey yok, ama hepimiz bunların abonelik yoluyla dairene gönderildiğini biliyorken onları bulmuş gibi davranmana gerek yok. Ve Isaiah, seni karının önünde utandırmamak için kendimi tutacağım. Bunu kendi başına da çok yaptığını hepimiz biliyoruz." Kızına bakarak iç geçiriyor. "Bu yılki takas dönemini dört gözle bekliyorum."

"Huysuz ihtiyar," diye mırıldanıyorum onun duyabileceği kadar yüksek sesle. Monty mutfaktan bana ters ters bakıyor.

"Kennedy," diye başlıyor saha oyuncularımızdan biri. "Gelecek hafta San Francisco ile görüşeceğini duydum. Rhodes'la evlilik hayatın o kadar boktan ki, ondan uzaklaşmak için aynı işi ama ülkenin öbür ucundaki işi kabul edeceksin, öyle mi?"

Yanımda tereddüt ediyor. Herkesin bildiği üzere, bu görüşme sadece yeni bir şehre yatay geçiş. Başka kimse onun niteliklerini ya da bu yeni pozisyonun başhekimlik rolü olduğunu bilmiyor.

Benden başka kimse yok.

Kennedy'nin cevabını beklerken odanın diğer ucundan Monty'nin gözlerini yakalıyorum.

Yalan söylememeye çalışarak, "Karışık bir durum," demekle yetiniyor.

Cody ve Travis'in dikkati bana yöneliyor çünkü evliliğimizin saçmalık olduğunu ve bunun işleri karmaşıklıktan kurtarmanın kolay bir yolu olacağını bilseler de, ona karşı gerçekten ne hissettiğimi de biliyorlar.

"Ben de ne halt edeceğinizi merak ediyordum," diye araya giriyor bir başka takım arkadaşı. "Ya siz gidecektiniz ya da Rhodes bir takas yapmak zorunda kalacaktı."

"Başından beri bir planımız vardı," diye açıklıyor Kennedy.

"Vay canına. Bu ikinizden çok daha mantıklı.

"İşini güvende tutmak için sonsuza kadar evli kalmak."

Bir başkası, "Dr. Fredrick'in sana davranış şeklinden dolayı seni suçlamıyorum," diyor. "Tam bir pislik olmayan bir başhekimin altında yeni bir başlangıç yapabilirsin."

Yeni bir başlangıç.

Bundan hem nefret ediyorum hem de onu neşelendirmek istiyorum. Başka bir insanı kesin olarak önemsemek bu mu demek? Oturup izlemek canını çok yakacak olsa bile onlar için en iyisini istemek mi?

Kennedy'nin eğitimi aldığı pozisyonda başarılı olmasını istiyorum. Dr. Fredrick'ten uzaklaşmasını istiyorum. Kendi bedeninde rahat olmasını, sevildiğini ve önemsendiğini hissetmenin ne demek olduğunu anlamasını istiyorum.

Keşke bütün bunları benimle yapabilseydi.

"Sezon ortasında atletik antrenör mü alacaklar?" Monty odanın öbür ucundan soruyor, ses tonuna şüphe karışmış.

Kennedy tereddüt ediyor. Küçük planlayıcımın bu soru için bir planı yoktu.

"Personelin geri kalanıyla uyum sağlayacağından emin olmak istiyorlar," diye onun yerine cevap veriyorum.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Destek personelinin bir üyesi için değil de bir başrol için yapacakları bir şeye benziyor."

Ona bir bakış atıyorum, sessizce bırakmasını söylüyorum, ama o odanın diğer ucundan bizi incelemeye devam ediyor.

Neyse ki televizyondan gelen sopa sesi herkesin dikkatini çekiyor, sorgumuz artık geçmişte kalıyor.

Kennedy başını duvara yaslayıp bana bakmadan önce bir iç çekti. "Belki de gelmemeliydim."

"Güven bana, Kenny. Her zaman gelmeni istiyorum. Kocan olarak, gelmeni sağlamak benim sorumluluğum."

Elinin tersiyle karnıma bir şaplak attı. Kıkırdıyorum. "Seni kendim davet ederdim, ama o kadar alıştım ki sen dönüyor Ben aşağı hepsi bunlar yıllar. Şekillendirilmiş sen hayır derdim."

"Sanki üç yıl boyunca bana sürekli teklif etmişsin gibi konuşuyorsun. O kadar sık değildi."

"Seni davet etmediğim ya da çocuklardan birini beni sormaya zorlamadığım tek bir gece bile olmadı ama sen, Kennedy Kay, egomu kontrol altında tutma konusunda harikası."

Duraksıyor, beni izliyor, kaşlarının arasındaki deri kırışıyor. "Özür dilerim. Sadece iyi davranıyordun ve ben-"

"Oh, şimdi bana yumuşak davranma, Kenny. Sadece iyi davranmıyordum. Sana asılıyordum. Açıkça, ekleyebilirim."

Gülmüyor. Cevap vermiyor, yüzü bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Minneapolis'te geçen gece benim savunmasız bir yanıma tanık olduktan sonra, beni farklı görüyor. Bana farklı davranıyor.

Sadece bu farkın iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum.

Dizini kendiminkiyle dürtüyorum. "Peki, bunu telafi etmen için sana bir şans vereceğim. Seni şu anda bir şeye davet etsem, evet der misin?"

"Değişir." "Neye göre değişir?"

"Detaylara."

Onun alanına doğru eğildim ve o geri çekilmedi.

"Ben sana detayları vermeden önce sen bana bir cevap vermelisin. Spontane ol, Kenny. Evet ya da hayır. Gitmek istiyor musun?"

"Isaiah, ben bir plancıyım."

"Oh, güven bana, farkındayım, ama şu anda planlamanız gereken tek şey benim orada olacağım."

Yüzü yumuşuyor, tereddütleri kayboluyor.

"Peki, söyle bana. Var mısın?"

Bana doğru eğiliyor, başlarımız duvara yaslanıyor ve dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta. "Ben de varım."

"İşte benim kızım."

Kennedy geri çekilmeden bacaklarını büküyor ve sol bacağının kucağıma düşmesine izin veriyor. Sadece bir saniyeliğine orada duruyor, sonra göz temasını kesip bacağını tekrar göğsüne doğru kaldırıyor.

O anın onun için rahatsız edici ya da garip olmasına izin vermiyorum, bu yüzden elimi dizlerinin arasından geçiriyorum ve bacağını kucağımın üzerinde durması için geri çekiyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi, "Siyah kravatlı olmayan bir randevuya çıkmadığını söylediğini biliyorum," diye devam ediyorum.

"Bir randevu, ha?"

"Nasıl istersen öyle de Ken, ama Kai'nin ödül töreni Cumartesi gecesi ve benim karım olmadan oraya gitmem garip olabilir. Remington'lar da orada olacak."

"Bu yüzden mi gitmemi istiyorsun?"

Avucumu kot kaplı kalçasının üzerinde gezdiriyorum. "Gitmeni istememin nedeninin bu olmadığını biliyorsun, ama kendine bunu söylemek istiyorsan söyleyebilirsin."

"Kendime bir şey söylememe gerek yok" derken bir an bile tereddüt etmiyor.

Dili dışarı fırlıyor, alt dudağını ıslatıyor ve aramızdaki iki santimlik boşluğu kapatıp ağzımı onunkine bastırmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama oda çalıştığı insanlarla dolu ve her ne kadar fiziksel yakınlığa alışmaya başlasa da, bunu herkesin önünde sergilemeye hazır olduğundan emin değilim.

Kennedy'nin telefonu kucağında çınlayarak anı bozuyor ve gözlerim ister istemez telefonunda beliren isme takılıyor.

Connor Danforth.

"Neden sana mesaj atıyor?"

Omuz silkiyor. "Atlanta'daki o yemekten beri hiç durmadı."

Duvara karşı daha dik oturuyorum. "Ne?"

Mesajlarını açıp bana haftalar öncesinden bugüne kadar olan mesajların tarihlerini gösteren ekranı gösteriyor. Bir kere bile cevap vermedi.

Connor Danforth: O herifle her ne halt ediyorsan tam bir şaka. Kes şunu, Kennedy. Ailen için iyi bir görüntü değil.

Connor Danforth: Mallory'nin söyledikleri yüzünden cevap vermiyorsan, bunu gerçekten aşmalısın. Ne bekliyordun ki? Bana dokunmadın bile. Tabii ki başka bir yere bakmalıyım.

Connor Danforth: Sen olmanı istedim. Bazen hala senin olmanı istiyorum.

Connor Danforth: Beni gerçekten o adamla mı aldattın?

Connor Danforth: Bana cevap vermeyecek misin? Nişanlıydık ve sen bana cevap verme nezaketini bile gösteremiyor musun? Seni bu kadar soğuk yapan ne oldu Kennedy?

Telefonu elinden kapıyorum, içimdeki öfke dışarı taşarken başparmaklarım ekranda bir mil hızla hareket ediyor.

"Yapma." Kennedy beni durdurmak için elini benimkinin üzerine koydu. "O buna değmez."

"Siktir et, Ken. Seni taciz ediyor."

"Umurumda değil."

Yüzü, sanki gerçekten umursamıyormuş gibi tamamen donuk.

Sanki onu gerçekten etkilemiyormuş gibi.

Bu çok hoşuma gitti.

"Peki," diye istifa ettim ve telefonunu ona geri verdim.

"Ama böyle devam ederse bana haber ver, ben hallederim, tamam mı?"

"Tamam." Ekranı yere koyuyor.

Elim hala kalçasını tutarken, ikimiz de dikkatimizi televizyondaki maça verirken, avuç içimi dalgınca kot pantolona sürterek hafifçe uzunlamasına gezdiriyorum.

Takım arkadaşlarım etrafımızda ateş ediyor, ev cehennem gibi gürültülü, ama Kennedy ve ben tam bir sessizlik içinde oturuyoruz. Ben usulca kalçasının iç tarafını okşuyorum ve başı omzuma yaslanmaya çok yakın.

Kennedy sadece benim duymam için sessizce "Sence üşüyor muyum?" diye sormadan önce bütün bir devre boyunca bu şekilde kaldık.

Onu öldürebilirim.

Elimin tersiyle alnını yokluyorum. "Bana oldukça sıcak geliyorsun."

"Isaiah, ciddiym. Sanırım bende bir sorun var."

Onunla yüzleşmek için ayarlıyorum. "Sende kesinlikle yanlış bir şey yok ve sana yanlış olduğunu düşündürdüğün için onu sikeyim, Kennedy. O adam da dahil olmak üzere hiç kimse sana sıcak davranmadı, öyleyse farklı bir şey olmayı nereden bileceksin?"

"Yani üşüdüğümü mü düşünüyorsun?" Yavaş bir nefes verdim.

"Evet, belki öyle. Ama bunun yanlış, kötü ya da düzeltilmesi gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum. Bu senin kişiliğinin bir parçası. Biraz çekingensin. İnsanlara karşı biraz tereddütlüsün." Elini elime alıyorum ve bir an bile direnmiyor. "Ama aynı zamanda bana karşı artık tereddütlü olmadığını bilmek bana piyango vurmuş gibi hissettiriyor. Kırılması zor biri olman hoşuma gidiyor, çünkü aptalca bir şey söylediğimde ve gülümsediğini gördüğümde, bunun sadece benim için olduğunu biliyorum. Ve o gülümseme, tüm sıcaklığıyla."

Kaşları çatılmış, dudakları hafifçe aralanmış. Sanki onun soğuk dış görünüşünden hoşlanabileceğime inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Sanki benim için işleri kolaylaştırmamasından hoşlanmamışım gibi. Bunu nasıl görmediğinden emin değilim. Yıllar geçti ve Kennedy'nin yaptığı ya da söylediği tek bir şey bile daha fazlası için geri gelmemi sağlamadı.

"Ayrıca," diye devam ediyorum parmağındaki yüzükle oynayarak. "Kış zaten her zaman en sevdiğim mevsim olmuştur."

Cilasız, Kennedy'ye benzemeyen bir kahkaha patlattı, gülümsemesinin yeniden canlandığını görmeyi umuyordum.

"Bazen seninle kazanamıyorum," diyor başını omzuma koyup orada bırakmadan önce.

Bunu inkar edemem. Bu kız söz konusu olduğunda tam bir aptalım.

Bölüm 21

Isaiah

"Neredeyse hazırım!"

Lavaboya yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Acele etme Kenny. Biz olmadan başlamazlar."

Hiç çalışmasını istemiyorum.

Tuvalet kabininin altında, aceleyle diğer yüksek topuğunu giymeye çalışırken tek ayağının üzerinde zıpladığını görebiliyorum.

Dr. Fredrick, kendisi ve diğer personel kardeşimin törenine katılırken Kennedy'yi bu gece eğitim odasında çalışmaya, tıbbi malzemeleri temizlemeye, düzenlemeye ve yeniden sıralamaya zorlamak için elinden geleni yaptı. Reese bunu öğrendi ve çabucak durdurdu, ama yine de Kennedy'yi mümkün olan son dakikaya kadar çalıştırdı, bu da elbisesini, ayakkabılarını ve mücevherlerini çabucak değiştirmesi için banyoya getirmeme neden oldu.

"Kendini ne sanıyor bu?" diye soruyor hışımla. "Bildiği kadarıyla bunun kayınbiraderimin töreni olduğuna inanıyor. Sağlık personelinin geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalan biri varsa o da ben olmamalıydım."

"Bu senin kayınbiraderinin töreni."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Tuvalet kabininin arkasından bana el salladığını hayal edebiliyorum. "Artık o adam için çalışmayacağım günü iple çekiyorum. Pazartesi günkü maçı mülakatım için izin almamdan çok memnundu ama bütün gün çalıştıktan sonra bu gece izin vermiyor? Bu kadar cüreti nereden buluyor?"

Bir şeyler söylemek, ona hak vermek, San Francisco'ya gittiğinde her şeyin daha iyi olacağına dair onu cesaretlendirmek istiyorum ama

sanki hayat o zaman daha iyi olacakmış gibi davranacak enerjiye sahip bir parçam yok.

Umarım ve dua ederim ki onun için öyle olur ve belki de onun mutluluğu, onu özleyeceğimi bildiğim şekilde özlememi sağlayan şey olur.

Bu gece berbat olacak ve onun da gideceğini bilmek daha da kötü.

"Fermuarımı çeker misin?"

Kadınlar tuvaletindeki kabini açarken ses tonu fazlasıyla rahattı, sanki onu gördüğüm anda nefesimi tamamen kesmeyecekmiş gibi.

Beyaz, boncuklu bir elbise, zemini sıyırmadan önce vücudunun her santimetresine uyum sağlama ayrıcalığına sahip. Elbise kesilerek boynunu sarıyor ve benim tutmam için kumaşı bir arada tutuyor. Saçları iri dalgalar halinde kıvrılmış ve genellikle giyinirken taktığı gibi bir tarafa tutturulmuş, takıları ise sol yüzük parmağındaki altın bant ve mor taş hariç tamamen gümüş.

Elbisesinin arkasını bir arada tutarken dikkatini yere veriyor, bu yüzden benim nutkumun tutulduğunu ve kıpırdamadığımı, kıcımlı tezgâha yapıştırdığımı fark etmiyor çünkü bu kadın hayatımda gördüğüm en çarpıcı insan ve ona karım diyecek kadar nasıl bu kadar şanslı olduğumu hâlâ bilmiyorum - o bu kısmın geçici olduğunu düşünse bile.

"Fermuar, tüm boncuklar yüzünden biraz zor. İyi bir çekişme ihtiyacı var."

Başımı bir o yana bir bu yana savuruyorum. "Benim istediğim gibi olsaydı, aşağıda kalırdı."

Sonunda başını kaldırıyor ve aynı anda sırtımaya başlıyor. "Ya bu kalçamda sallanırken dışarı çıkabilirim ya da elbisemin fermuarını çekebilirsin ama haberin olsun Rhodes, sütyen giymiyorum."

Sik beni. Bu görüntü doğrudan sikime gidiyor ve dokuz numara giyinmiş, kravat takmış olmama rağmen, vücudum karımın o sırtı açık elbiseyle sütyensiz gitmesi fikriyle sertleşmekte hiçbir sorun yaşamıyor.

"Evet, hiç şansın yok." İkimiz de aynaya bakarken onun vücudunun etrafında dönüyorum, sırtı bana dönük. "Seni ilk kez tamamen çıplak gördüğümde, manzarayı paylaşmayacağımdan eminim."

Gözlerim omurgasında gezinmeden önce aynadan gülümsemesini bastırışını izliyorum. Yumuşak teni hafif çillerle bezenmiş, elbiseyi vücuduna sıkıca tutarak kalçalarının dışarıya doğru genişlediği yere doğru görsel bir yol oluşturuyor. Sırtının bir nefesle nasıl yükselip alçaldığını izliyorum. Narin parmaklarının tokayı nasıl bir arada tuttuğunu izliyorum. Elimde olmadan elbisenin fermuarının nerede çekilmesi gerektiğini, sırtının alt kısmının nerede açıldığını ve bana kıcının üst kısmını en iyi şekilde gösterdiğini fark ediyorum. Aynı şekilde gözlerimi yanlarından da alamıyorum, sırtı açık elbise göğüslerinin hafif eğimiyle benimle alay ediyor.

Tanrım, inanılmaz görünüyor.

Kennedy iş dışında siyah, beyaz ve nötr tonlardan oluşan bir gardıroba yönelme eğiliminde. Bir zamanlar dünyadaki tüm renklere ihtiyacı olduğunu düşündüğüm klasik kızım, şimdi basit tonlarında mükemmel olduğunu fark ediyorum. Bu tonları genellikle kendi başıma tanımlayabiliyorum ve bunlar onun için bir fon görevi görüyor. Gösteriyi çalmıyor, sadece onun ne kadar güzel olduğunu tamamlıyor.

"Fermuarı yerinden oynatamıyorum ve buradaki düğmeler bana sorun çıkarıyor."

Tek bir elimle saçlarını hareket ettirip bir omzuna dökülmesine izin verdikten sonra iki parça narin kumaşı ondan çalıyorum. Küçük saten düğmeleri ilmekli benzerlerinden geçirerek elbiseyi boynunda sabit tutuyorum.

Parmak uçlarımı omurgasının yumuşak kıvrımında gezdirip fermuarını bulmak için acele etmediğimde boğazının bir yutkunmaya doğru çalışmasını izliyorum. Parmaklarımı kumaşın içine sokarak parmak eklemlerimin sırtının alt kısmına sürtünmesine izin veriyorum. Fermuarı yavaşça kapattığım süre boyunca bağlantıyı koparmadığımdan eminim ve iki elim de artık kapalı olan elbisenin üzerinden geçip kalçalarını sararak onu kendime çektiğimde teması kaybetmiyorum.

Aynada birbirimizin gözleriyle buluştuğumuzda göğsümde rahatlıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum ilk kez karşılaştığımız banyoda dururken.

Göz temasını kesiyor, hâlâ bana doğru eğiliyor. "Seni daha önce hiç bu kadar şık görmemiştim. Neredeyse ... gibi görünüyoruz."

O beyaz elbiseli. Ben siyah bir takım.

"Evleniyormuşuz gibi mi?" Onun için bitiriyorum.

Kahverengi gözleri yavaşça yansımadaki benim gözlerime kayıyor.

Bunu görebiliyorum. Böyle görünebilirdi. Olması gereken buydu ama onun beyaz mini elbisesi, kot ceket ve platform Vans'ile koridorda yürürkenki görüntüsünü kendime değişmezdim.

Kennedy'nin gözleri üzerimizde geziniyor, izliyor, değerlendiriyor. Cinsel bir his vermiyor. Meraklı hissettiriyor.

Parmak uçlarım kalçasına giriyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Connor'la evlenmek zorunda kalmadığım için ne kadar şükretsem azdır."

Ama şimdi benimle evli olduğun için şükrediyor musun?

Soru dilimin ucundayken telefonum cebimde çalışıyor ve anımızı bozuyor.

Her ne kadar bunun olmasını istemeseniz de Max bayılmadan başlamalıyız. Siz ikiniz geliyor musunuz?

Kararsız bir nefes veriyorum. "Hazır mısınız?"

Kennedy giysilerini katlıyor ve sonra alması için lavabonun üzerine bırakıyor. Bu banyoyu sadece o ve ben kullandığımıza göre, gece boyunca güvende olacaklarını varsayabiliriz.

Kapıyı açık tutarak önce onun çıkmasına izin verdim.

Onu sığınağa, merdivenlerden yukarı ve çimlere kadar takip ediyorum. Kirli yerlerden geçerken avucum sırtının alt kısmını buluyor ve sessizce ona elbisesini toplamasını hatırlatıyorum.

Kenarlar sürüklenmez. Topuklu ayakkabılarına rağmen Kennedy hala sadece göğsüme değiyor ve o güzel elbiseyi kirletmemesi için onu kucağıma alıp taşımamak için kendimi zor tutuyorum.

Maçımız öğleden sonra erken saatlerde sona erdiğinden, üçüncü kale çizgisinin hemen dışında küçük bir sahne inşa edildi ve yuvarlak masa ve sandalyeler seyirci olarak kullanıldı. Tüm takım burada. Üst yönetim. Antrenör kadrosu. Hatta Remington'ların takımı takip ettikleri onca yıl için bir teşekkür olarak davet ettiklerini düşündüğüm bir avuç kombine bilet sahibi bile burada.

Herkes etkilemek için giyinmiş. Yere kadar uzanan gelinlikler, smokinler ve takım elbiseler. Sanırsınız ki bu bir kraliyet düğünü, kardeşimin kariyerinin dönüm noktası töreni değil.

Ama Remingtonlar bunun bir etkinlik olmasını istediler, çünkü Kai kariyerinde 3.000 vuruş yapan ilk Savaşçı, işte buradayız. Yemek, dans, her şey.

Bir el benimkine doğru kayıyor, küçük ve temkinli. Kennedy'nin parmaklarını benimkilerle birleştirmesini izlemek için aşağı bakıyorum, soluk teni benim bronz tenimle tezat oluşturuyor.

Umudun bir an bile kıvılcımlanmasına izin vermedim. Bunun yerine etrafıma bakıyorum ve Reese ile Arthur Remington'ın yaklaştığını görüyorum. Kalbimin hayal kırıklığına uğramasına bile gerek yok. Kennedy elimi tutuyorsa, bunun sadece istediğı için olmadığını zaten biliyordum.

"Yeni evliler nasıl?" Arthur soruyor.

"Eh, artık Kennedy kayınbiraderinin törenine katılmak yerine çalışmak zorunda değil..." Reese nefesinin altında mırıldanır.

Arthur'un beyaz kaşları gerildi. "Ne demek istiyorsun?" "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Reese'in yüzündeki sert ifade bana şüphesiz daha sonra Dr. Fredrick hakkında konuşacaklarını söylüyor.

Güzel. Bu adama haddinin bildirilmesi gerekiyor ve son üç yıldır oturup personeldeki tek kadına davranış şeklini izlemek zorunda kaldım ve bana Arthur'un bu konuda bir şeyler yapacak patron olmadığını söyledi. Ama belki Reese

olabilir.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diyor Kennedy yanımdan. "Bunu kaçırmak istemedim ve Reese, çok güzel görünüyorsun."

"Siz de öyle, Bayan Rhodes."

Kennedy'nin elini alaycı bir şekilde sıkıyorum.

"Isaiah, sen de çok güzel görünüyorsun," diye araya giriyor Arthur.

Kıkırdıyorum. "Kardeşıme ev sahipliği yaptığınız için ikinize de teşekkür ederim.

Bu bizim ailemiz için çok şey ifade ediyor."

Bu sözleri söylerken hiç düşünmeden karıma bakıyorum, ama her neyse. Sanırım tüm bu şeyi satmaya yardımcı oluyor.

"Bildiğiniz gibi, her zaman sadece ikimiz vardık, bu yüzden tüm bu insanları onu kutlamak için burada görmek ..." Başımı salladım. "O bunu hak ediyor."

Bu sefer Kennedy elimi sıkıyor.

"Öyle," diye onaylıyor Arthur. "İkinizin de bu organizasyon için oynamanızdan gurur duyuyoruz. Burası her zaman bir aile gibi hissettirdi ve son zamanlarda çoğunuz gerçek bir aile oldunuz. Siz ikiniz, kardeşiniz ve Monty'nin kızı. Bu geride bırakmaktan gurur duyduğum bir miras." Elini Reese'in omzuna koyuyor. "Şimdi tek yapmamız gereken sizi evlendirmek ve ben de mutlu bir adam olarak ölebilirim."

"Tanrım, büyükbaba." Reese başını sallar.

"Hastalıklı." "Bekar mısın?" Kennedy sorar.

"Çok bekar."

"Bunun tek nedeni eve getirdiği oğlanların ondan korkması," diye araya giriyor Arthur.

"Seni kandırmasına izin verme," der Reese sessizce Kennedy'ye. "Uzun zamandır eve bir erkek getirmediğim. Koca bir MLB franchise'ını devralmak için antrenman yaparken aklımdaki son şey biriyle çıkmak. Ligdeki ilk kadın takım sahibi olmak üzereyim. İnsanlar şimdiden perde arkasında bir erkeğin olduğunu düşünmeye başladı. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Kennedy ona bakıyor, sanki söylediği her kelimeyi anlayabiliyormuş gibi başını sallayarak onaylıyor. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

İçimde büyük bir acı var çünkü beni kastettiğini biliyorum.

Pazartesi günü bu görüşmeye gittiğinde,

Benimle evli olduğunu bilecekler. Bu onun işi almasına katkıda bulunacak mı? Hayır, kesinlikle olmaz. İş alacak çünkü kalifiye ve yaptığı işte gerçekten çok iyi. Ama o teklifi aldığı anda, bunun benim yüzümden olduğunu düşünecek bir parçası var mı?

Arthur torununu elinin tersiyle iter çünkü eski kafalıdır ve erkek egemen bir sporda çalışmanın ya da başarılı olmanın her ikisi için de ne kadar zor olduğunu anlamaz.

Biri eğilip kulağına bir şey söylemeden önce, "Harika olacaksın," diyor kayıtsızca. "Koltuklarımızı bulmalıyız. Kardeşin başlamak istiyor."

Reese, büyükbabasını masalarına kadar takip etmeden önce, "Seni görmek güzel," diye ekliyor.

Kennedy elimi bırakıyor, yine de kendime bunun elbisesini almak için kendi elini kullanması gerektiğinden kaynaklandığını söylüyorum. "Ondan hoşlanıyorum."

"Evet, o iyi. Gelecek yıl iyi olacak."

"Bir yanımla bunu görmek için burada olmayı diliyor."

İfade çok kolay bir şekilde atılıyor, oysa her parçam gelecek yıl bunu görmek için buralarda olmasını diliyor.

Sahneye en yakın masamızı bulduk. Miller koyu yeşil elbisesiyle kardeşimin kucağında oturuyor. Kai ve Monty takım elbiseleriyle, ama içlerinde en şirin olanı papyonuyla Max.

Yatma vakti yaklaştığı için uykusu geldiği belli, Monty'nin omzuna yaslanmış.

"Ken, iyi görünüyorsun!" Miller ıslık çalıyor.

"Sana da!" Kennedy bir kolunu Miller'ın omzuna arkadan dolayarak onu sıkıca kucaklıyor ve arkadaşına sarılıp yeğenimi öpmek onun için en doğal şeymiş gibi eğilip Max'in başının tepesine bir öpücük konduruyor. Daha sonra yerine oturdu ve yanında benim için açık bir sandalye bıraktı.

Miller ağabeyimin kucağından kalkıp bir sandalyeye oturuyor, Kennedy ile birlikte benim boş koltuğuma yaslanıp kendi aralarında sohbet ediyorlar.

"Bunun için hazır mısın?" Kai sessizce soruyor, tam boyunun üzerinde durarak.

Kuru bir kahkaha attım. "Hayır."

Beni inceliyor. "Bana doğruyu söyle Isaiah. Bu senin için sorun olmayacak mı?"

"Kai, eğer seni mutlu edecek şey buysa, bunu kabullenmeyi öğreneceğim."

Başını sallarken dudaklarının kenarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Evet. Beni mutlu edecek şey bu."

"O zaman yap. Senin için istediğim tek şey bu."

Başımın arkasını kavriyor ve sarılmak için beni kendine çekiyor. "Seni seviyorum, evlat."

"Evet. Ben de seni seviyorum." "Her şey için teşekkür ederim."

"Siktir," diye nefes veriyorum. "Başlama şimdi."

"Kai," dedi biri ve ayrıldık. "Başlamaya hazır mısınız?"

Başını sallıyor, bir elini Max'in saçlarında gezdiriyor ve sahneye çıkan sunucuyu takip etmeden önce Miller'a bir öpücük vermek için eğiliyor.

Kennedy solumda, Miller sağımda, Monty ve Max masanın karşısında olmak üzere yerlerimizi alıyoruz.

Arthur Remington birkaç kelime söylüyor, kalabalığı selamlıyor ve kenara çekilip sahneyi ona vermeden önce kardeşimi tanıtıyor.

Kai mikrofona eğilmeden önce boğazını temizliyor, takım elbisesinin ceketinden not kartlarını çıkarıyor ve ellerini podyumun iki yanında birleştiriyor. "Öncelikle Remington'lara bu geceye ev sahipliği yaptıkları için teşekkür etmek istiyorum. Daha önce farklı takım sahipleri altında çalıştım, takım arkadaşlarım bana deneyimlerini anlattı ve Chicago'da böylesine cömert takım sahiplerine sahip olduğumuz için şanslı olduğumuza şüphe yok. Bu yüzden teşekkür ederim."

Ağabeyim duraklıyor, kalabalığın ona katılması için alkışlıyor ve sesler kesilince yeniden başlıyor.

"Bu gece buraya gelmek için zaman ayıran herkese teşekkür etmek istiyorum. Giyinip süslenmeye pek hevesli olmayan takım arkadaşlarıma da." Kalabalık gülüyor. "Bu oyunu onlarsız oynayamayacağımız takım personeline ve dünyanın merkezi olan aileme." Dikkati doğrudan Miller'a yöneliyor.

"Üç bin strike-out, ulaşmayı asla hayal etmediğim bir kilometre taşı. Benden önce gelip aynı şeyi yapan bazı efsaneler var ve kendimi onlarla aynı kategoriye koymayı hayal bile edemezdim. Bu gece burada olmamın yolunu onlar açtı, bu yüzden bunu benden önce yapan on dokuz kişiye kocaman bir teşekkür etmek istiyorum." Bir sonraki not kartını çeviriyor. "Bazılarınız benim idolüm olarak büyüdüğüm oyuncular ve eminim ki bu oyunu oynamak için içimde bir hayal uyandırmasaydınız bugün burada olamazdım."

Kai boğazını temizleyerek derin bir nefes verir. "Oğluma." Dikkati gülümseyerek Max'e kayar. "Yatma vakti geçtiği için Monty'nin omzunda sızmak üzere olan oğluma. Sen şimdiye kadar başıma gelen en iyi şeysin. Bir zamanlar hayat amacımın bu oyunu oynamak, belki bazı rekorlar kırmak ve vücudumun bunu yeterince uzun süre yapmama izin vermesini ummak olduğunu düşünmüştüm, ama daha fazla yanılmış olamazdım. Sen ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeysin ve her gün hayatıma bulaşıcı bir neşe ve anlam katıyorsun."

Miller'ı yanağını silerken yakalıyorum.

"Oğlumu büyütmek için daha iyi bir grup düşünemezdim." Kai başını sallayarak takım arkadaşlarına bakıyor. "Oğlumun ilk yılını atlatmamı sağlayan takım arkadaşlarıma ne kadar teşekkür etsem azdır. Ne halt ettiğimi bilmediğim zamanlarda hepiniz yanımdaydınız, bebek bakıcılığı yaptınız ya da bana yiyecek getirdiniz. Cody benim için bez değiştirmeyi bile öğrendi ve bunun için beni tam olarak affettiğinden emin değilim."

Kalabalık yine gülüyor.

"Ama ilk yıl bana yardımcı olan en büyük kişi buradaki adamdı." Monty'yi işaret ediyor. "Chicago tarafından seçilmeden önce sadece saha menajerleri ya da koçlar için oynamıştım. Beyzbol dışında, sizin için endişelenmeleri ya da sizi önemsemeleri gerekmiyordu. Ama bu adam." Kai boğazını temizliyor ve ben onun duygularını bastırmaya çalıştığını biliyorum. "Bu adam

O sadece benim koçum değil, aynı zamanda benim fikir babam, benim ve kardeşim için bir baba figürü ve en önemlisi de benim arkadaşım. Emmett Montgomery'den daha iyisini yapamazlar ve Chicago kardeşimi draft ettiği için sonsuza kadar minnettar kalacağım çünkü burada olmamın, onunla ve kızıyla tanışmamın tek nedeni bu. Ve Monty'nin şansına, sonsuza kadar benimle kalacak çünkü o sadece koçum değil, aynı zamanda kayınpederim olmak üzere."

Monty, Max'i uyuması için sallarken dilinin ucuyla başını sallıyor ama onu görebilen herkes gözlerinin parladığını fark ediyor.

"Bu da beni Miller'a getiriyor." Dikkatini ona çevirdiğinde Kai'nin yüzünde bir gülümseme var. "Kahretsin, bu çılgın kadını seviyorum." Kalabalığın üzerine küçük bir kahkaha çöküyor. "Sen başıma gelen en harika ikinci şeysin ve bunu söylediğimde ne demek istediğimi anladığını biliyorum çünkü sen de aynı şekilde hissediyorsun." Miller hemen başıyla onaylayarak ona bakıyor. "Tek bir asansör yolculuğunun bizi bugün olduğumuz yere getireceğini kim düşünebilirdi ki?" Bu anıyı hatırlayınca kıkırdıyor. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Max'i sevdiğin için. Hazır olduğunda eve geldiğin için teşekkür ederim. Unuttuğumda beni güldürdüğün için ve kendi hayallerinin peşinden koşarken benim hayallerimi desteklediğin için teşekkür ederim. Sen hayatımın mutlak ışığı ve günlerimin geri kalanını seninle geçireceğime inanamıyorum."

Miller yanaklarını siliyor, babası da öyle. Kardeşim konuşurken kalabalığın yarısı da öyle yapıyor ama ben içimde tutuyorum. Dizlerim zıplıyor, boğazım duygularla tıkanıyor. Takımımın beni böyle görmesini istemiyorum. Beni hiç böyle görmediler. Ben eğlenceli olanım. Aptal olan. Hiçbir şeyin onu etkilemesine izin vermeyen, ama bir sonraki adımın ne olacağını tam olarak bildiğimde kendimi nasıl tutacağımı bilmiyorum.

"Bununla birlikte," diye devam ediyor Kai, "Miller ve benim peşinden koşmayı dört gözle beklediğimiz bazı yeni hayallerimiz var. Yıllar içinde emeklilik konusunu birkaç kez gündeme getirdim, ancak bunun çoğu, bir şeyler yapmam gerektiğini hissetmemden kaynaklanıyordu.

sorumluluklarımla ilgilenebilmem için boş zaman. Kendimi tıkanmış hissediyor ve her şeyi aynı anda idare edemiyordum."

Kai duraklıyor, bana bakıyor. Bu hafta başında konuşmuştuk. Bu duyurunun geleceğini biliyorum ama bu daha az acı vereceği anlamına gelmiyor.

"Profesyonel beyzboldan emekli olduğumu resmen açıklıyorum." Kalabalıktan bir mırıltı yükselir ama o devam eder. "Ama hepinizin bilmesini isterim ki bunun tıkanmış hissetmekle ya da diğer herkesle ilgilenmek için yeterli zaman bulmaya çalışmakla hiçbir ilgisi yok. Çok sevdiğim bu kariyeri, daha da çok sevdiğim bir şeyi yapmak için, yani ailemin yanında olmak için bırakmaktan büyük bir mutluluk duyuyorum. Müstakbel eşimi kariyerinde desteklemeyi ve Max'e kardeşler vermek için çalışmaya başlamayı dört gözle bekliyorum."

Kai biraz kısık sesle de olsa kıkırdar ve onlar da gülmeye başlayınca kalabalığın tansiyonu düşer.

"Şu anda bir eş ve baba olmak için bu oyundan uzaklaştığım için onur duyuyorum. Bu gerçekten de şimdiye kadar yaptığım en sevdiğim iş."

Kalabalık onu alkışlıyor ama ben alkışlayamıyorum. Onun için mutluyum. Max ve Miller için de mutluyum. Ama neredeyse otuz yıldır kardeşimle beyzbol oynuyorum ve onsuz oynamaya nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.

Grubu sakinleştirmek için elini kaldırıyor. "Hâlâ konuşmam gereken son bir kişi var." Dikkati beni buluyor, ama hemen göz temasını kesiyor, kürsüyü iki eliyle tutarken kendini toparlamak için bir an alıyor, geriye doğru uzanıyor, başı eğik. Tekrar başını kaldırdığında gözlüklerinin arkasından birkaç damla gözyaşı süzüldüğü belli oluyor.

"Hayatım boyunca bu oyunu sevmemin tek bir nedeni var. Kazanmak, sayı yapmak, taraftarlar ya da zafer değil. Beyzbolu kardeşim sayesinde sevdim. Isaiah dört yaşındayken ben de altı yaşındayken aynı t-ball takımına katıldık. Teknik olarak henüz yeterince büyük değildi ama anneme o yanımda olmadığı sürece oynamayacağımı söyledim. O zamandan beri de bu böyle. O ve ben beraberiz."

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp onaylarcasına başımı sallıyorum, burnumda keskin bir yanma, gözlerimin arkasında belirgin bir sızı. Bu insanların önünde kendimi tutmak istiyorum. İstedğim gibi ağlayabilmek için tuvalete saklanmak istiyorum.

Ama Kennedy elini benimkiyle kalçamın arasına sokup parmaklarımızı birleştirdiğinde ve avucumu sıkarak beni cesaretlendirdiğinde kendimi daha fazla tutamıyorum.

Etrafımdaki alanı hızlıca değerlendiriyorum. Bizi izleyen hiçbir takım sahibi yok, sadece o bana bakıyor. Benim için orada olmak.

İlk gözyaşı dökülürken elini daha sıkı tutuyorum.

Bunun için senden nefret ediyorum, sahnedeki kardeşime söylüyorum.

Gülüyor, gözyaşları hala yanaklarından süzülüyor çünkü üzücü, zor ya da incitici şeyler olduğunda bunu itiraf etmekten hiçbir zaman korkmadı.

"Bu oyunu ne kadar sevsem de en çok özleyeceğim şey sahayı sizinle paylaşmak olacak. Seninle seyahat etmek. Her günü seninle geçirmek. Aynı anda hem en iyi arkadaşım hem de kardeşim olduğu için ne kadar şanslıyım? Bizden başka kimsenin anlayamayacağı şeyler var. Yaşadığımız şeyler, kaybettiğimiz insanlar ve tüm bu süre boyunca amacımız burada, bu ligde birlikte olmaktı. Başardık, küçük kardeşim. Sen ve ben, ve sen haklıydın. Böyle bitirdiğinde iyi hissettiriyor."

Boğuk bir hıçkırık göğsümü sarsıyor ama sesimi tutuyorum. Yine de gözyaşlarımın yanaklarıma süzülmesini engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Takım arkadaşlarımdan beni bu halde gördükten sonra ne düşüneceklerini bilmek bile istemiyorum.

Ama bu endişe, Kennedy'nin bir elinin tersiyle onun yüzünü sıvazlarken diğer eliyle de benimkini tuttuğunu gördüğümde çabucak kayboluyor.

Benim sakın kızım asla ağlamaz. Onunla tanıştığım ilk gün neredeyse bir kez ağlıyordu ama o zamandan beri hiç ağlamadı. Ve şimdi benim için ağlıyor.

"İyi misin?" Ona fısıldıyorum.

Kennedy bana öyle bir bakıyor ki, kendisi için üzgün olmadığını haykırıyor. Benim için üzgün.

Elimi ağızına götürüp arkasına bir öpücük kondurduktan sonra kucağına koyuyor ve diğer eliyle de üzerini örtüyor.

İyi olup olmadığımı sormadığına sevindim, çünkü tek cevabım hayır. En ufak bir şekilde bile iyi değilim.

Kardeşim gelecek sezon takımdan ayrılıyor, o da öyle. "Bu yüzden hepinize şimdi söylemek istedim," diye devam ediyor Kai. "Daha önce yarın kamuoyuna açıklayacağım. Bu benim son sezonum olacak ve kalan her dakikamın tadını çıkaracağım. Teşekkür ederim."

Bölüm 22

Kennedy

Elimde kokteyl, dans pistinde Isaiah ve Miller'ı izliyorum. Kai konuşmasından bu yana takım arkadaşları ve personelle konuşmakla o kadar meşgul ki, Isaiah Miller'ı döndürmeyi kendine görev edinmiş.

Arkadaşlıkları kolay. Sanırım bir şekilde birbirlerine benzedikleri için. Özgür ruhlu, nispeten rahat, gerektiğinde partinin hayatı olmayı biliyorlar. Birbirlerini ne kadar önemsedikleri ortada ve bence karşılıklı takdirleri, diğerinin Kai'yi ne kadar önemseydiğini bilmelerinden kaynaklanıyor.

Saatin adamı, dans pistine dönmeden önce bir kombine bilet sahibine teşekkür ediyor ve kardeşi ile nişanlısını birlikte buluyor. Buna gülümsüyor, sonra dikkatini bana çeviriyor.

"Harika görünüyorsun Ken," diyor dans pistini geçtikten sonra, elindeki cam şişeyi benim içkimle tokuşturarak.

"Emeklilik, ha?"

"Zamanı geldi. Gelecek yıl otuz dört yaşındayım. Kollarının izin verdiğinden çok daha uzun süre oynamaya çalışan adamlardan biri olmak istemiyorum. Çocuklarımı kucağıma alabilmek istiyorum ve dürüst olmak gerekirse, ne zaman sahaya çıksam, bugünlerde evde olmayı düşünüyorum. Bu doğru hissettiriyor."

"Bunu bana açıklamak zorunda değilsin. Bence onlarla birlikte olmak isteyecek kadar değer verdiğin insanlara sahip olduğun için şanslısın. Bence bu her kadının umududur, senin Miller'ı düşündüğün gibi düşünölmek. En azından benimki öyle."

Göz ucuyla beni izlediğini hissediyorum. "Bunun için umutlanmana gerek yok, Kennedy."

Bu imanin havada asılı kalmasına izin veriyorum ama aynı fikirde değilim.

Sözlü ya da dahili olarak.

"Ne demek istedin?" Ona doğru dönerek sordum. "Konuşmanızda Isaiah ile konuşurken. Onun haklı olduğunu söylerken ne demek istedin? Bu şekilde bitirmenin iyi hissettirdiğini."

Kai kendi kendine usulca kıkırdıyor. "Yıllar önce, bir gün emekliliğin bizim için nasıl bir şey olacağını konuşurduk. Bu fikir beni çok korkutuyordu çünkü bildiğim tek şey buydu. İstedğim ve uğruna çalıştığım tek şey. Ama Isaiah bunu dört gözle beklediğini söylerdi. 'Tüm bunlar sona erdiğinde,' derdi, 'aradığın kişiyle tanıştığını, onun evde işinin bitmesini beklediğini ve şimdi tüm hayatını onunla geçireceğini hayal et. Bunun ne kadar iyi hissettireceğini bir düşün. " Kai dans pistindeki Miller'ı izlerken kendi kendine gülümsüyor. "O haklıydı. Gerçekten çok iyi hissettiriyor."

Gözlerim şaşkınlıkla kısılıyor ve söz konusu dans pistini işaret ediyor. "Bu hayatı istediğini her zaman bilmiyor muydun?"

"Kesinlikle hayır. O günlerde aklımdaki en son şey buydu. Isaiah'ı lige aldıktan sonra tek yapmak istediğim eğlenmek ve herhangi bir sorumluluk hakkında endişelenmemektir. Normal bir çocuk olmayı kaçırdığımı düşündüğüm yılları telafi etmeye çalışıyordum. Ben bunun ötesinde bir gelecek görmüyordum ama Isaiah görüyordu. Onun tek istediği buydu."

Başım geriye gitti. "Tam olarak ne istedi?"

"Bir aile. Tek bir kişiyle yuva kurmak. Bilirsin, yapmak üzere olduğum tüm evcil şeyler."

"Isaiah Rhodes?" İnanamayarak gülüyorum. "Bir zamanlar bunu mu istiyordu?"

"Hâlâ öyle." Bu sözleri sanki etrafındaki herkes için çok açık, çok barizmiş gibi söylüyor.

Ama Isaiah bir playboy. Elbette, onun daha ciddi ve kırılgan bir yanını gördüm, ancak bu, bu adamın tek bir kadın için asla yavaşlamadığı gerçeğini ortadan kaldırmaz. Evet, bana karşı sabırlı ve anlayışlı davrandı ama ne?

Isaiah Rhodes'un gerçekten, gerçekten yuva kurmak istediği fikri tüm inanç sistemimi sorguluyor gibi hissediyorum.

Kai bana döndü. "Bunun farkında olmayabilirsin ama Isaiah eskiden ilişki kurmayı seven bir adamdı. Her zaman ciddi kız arkadaşları vardı. Bağlıydı. Sadık. Bir ilişkisi varken onu bir kez bile başka bir yere bakarken yakalamadım. Onu bu kadar iyi bir arkadaş yapan da aynı özellikleriydi, ama evet, adam bir ilişki içinde olmanın istikrarını seviyordu. Ta ki sevmeyene kadar."

Dikkatim Kai'den dans pistindeki kardeşine kayıyor. Isaiah, Miller'ın söylediği şey sayesinde kahkahalarla başını geriye atıyor, gözünün yanındaki doğum lekesi gülümsemesiyle birlikte kayboluyor.

Isaiah'a daha önce birçok kez baktım ama Kai'nin söylediği doğruysa, onu hiç gerçekten görmedim. Elbette, Kai isterse kardeşi için yalan söyleyebilir, ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor. Bu da beni sadece sorgulamaya itiyor.

"Neden durdu? İlişkisi olan bir adam olarak yani."

Kai'nin başı bir iniltiyle arkaya düşüyor ve kardeşine hızlı bir bakış atıyor. "Sana söylersem beni öldürür."

"Yine de söyle."

"Kahretsin, Ken. Tıp alanında çalışmana rağmen benim iyiliğimle hiç ilgilenmiyorsun."

"Bencilce davranmama izin ver, Ace."

Kai teslim olmuş bir işaret verir. "Dean, üvey kardeşin, olan bu. Yani, sayılır. Tamamen onun hatası değil ama kısmen öyle."

"Tam olarak ne oldu? Çünkü Isaiah bana söylemiyor." "Çok nazik." Ses tonu tamamen alaycı. "Öyle değil mi?"

Üvey kardeşinin ne kadar berbat olduğunu bilmeni istemem ama seni bilgilendirmekten mutluluk duyarım. Dean rakip bir liseye gidiyordu ama Isaiah'a karşı hep bir garezi vardı. Ben daha büyük olduğum için bana doğrudan bir şey yapmaya çalışmadı ama sürekli kardeşimin peşindeydi. Biz çocukken başladı, söylediği saçmalıklar ..." Kai başını sallıyor. "Annemiz öldükten sonraki ilk maçımızda, Isaiah kaleye koşarken onun hakkında kötü bir şey söylediğini hatırlıyorum. Büyük bir kavga çıktı. O günden sonra hiç durmadı. Ne zaman bizim

takımlar buluşur, kavga çıkardı. Sonra Isaiah biraz daha büyüyüp kızlarla çıkmaya başlayınca Dean için onunla uğraşmanın yeni bir yolu oldu. Isaiah çok tatlı ve sadık bir çocuktuk ama kardeşimin çıktığı ve üvey kardeşinin arkasından iş çevirmeyen tek bir kız bile söyleyemem. Evet, o kızlar da bunu yaptıkları için hatalıydılar ama Dean'in de canı cehenneme çünkü onların peşinden bilerek gitti. Kim bilir kaç kez aldatıldıktan sonra Isaiah o zamandan beri bir ilişki girişiminde bulunmadı."

"Bu on yıldan uzun bir süre önceydi," diyebildiğim tek şey bu, çünkü nazik, naif bir Isaiah'ın kız arkadaşlarının gizlice en sevmediği kişiyle görüşüğünü öğrenmesi fikri bile kalbimi acıtıyor.

"Anlamalısın Ken, annemiz öldüğünde o on üç yaşındaydı. Hemen ardından, ilişkileri öğrenmeye başladığı yaşta, bir şeyler hissettiği her kız onu da terk etti. Bu yüzden biraz kafası karışık ve ben onu suçlamıyorum. Adamın tek istediği birinin yanında kalıp onu sevmesiydi ama bunu asla elde edemedi. Onun bıkkın olmaya hakkı var ve benim de bu yüzden Dean'den nefret etmeye hakkım var."

Sanırım bu yüzden Dean'den nefret etmeye de hakkım var. O zamanlar sadece bir genç olması umurumda değil, o ve ben şimdiki kocama nasıl davrandığı için bazı sözler söyleyeceğiz.

"On yıldan uzun süredir birlikte olduğu ilk kişi sensin ve-"

"Ama birlikte değiliz. En azından bu şekilde değil."

Kai başıyla parmağımdaki annesinin yüzüğünü işaret ediyor. "Bunu bildiğinden emin misin?"

"Tabii ki öyle." Kelimeler hafifçe kekeleyerek çıkıyor çünkü onlara kendimin bile inandığından emin değilim.

Evet, numara yapıyoruz. Bir oyun oynuyoruz. Ama bana bakışı, benimle ilgilenişi . . . Bu şeyler çok gerçekçi geliyor.

Kai devam ediyor. "Onu tekrar böyle, seninle görmek güzel ve istediğim son şey, her şey bittikten sonra kendini çok yanmış hissetmesi ve eski haline geri dönmesi.

Son on yıldır. Onu geri istemen gerektiğini söylemiyorum ama onu benim için koru, olur mu?"

Ama ya istersem? Onu geri istersem. Ya hep inandığım gibi bir geceden fazlasını istiyorsa? Ya bu onun için tek seferlik bir şey değilse?

Gözlerim onu dans pistinde takip ediyor, Miller'la birlikte yavaşça hareket ediyor, bir eli Miller'ın sırtının ortasına dayanmış, diğeri de Miller'inkini yana doğru tutuyor. Karşıdan onu izlediğimi fark ediyor ve dudaklarına yavaş, uykulu bir gülümseme yayılıyor. Bu hızla en sevdiğim şey haline geliyor, ama aynı zamanda onu gülümsemediği zamanlarda da yakışıklı buluyorum. Savunmasız ve gerçek olduğunda.

"Kai, sence gelecek yıl iyi olacak mı? Sensiz."

Derin bir nefes verir. "Bilmiyorum. Olmasını istiyorum ama bu büyük bir değişiklik olacak. Aynı takımda olmadığımız zamanlarda bile aynı hayatı yaşıyorduk. Hâlâ aynı işi yapıyorduk. Gelecek sezon hem beni hem de seni kaybedecek ve sen onun hayatında geçici olduğunu düşünsen de değilsin."

O da hayatımda geçici değil. En azından Isaiah Rhodes hızla en yakın arkadaşım haline geliyor. Ve belki de ilk kez, taşındığımda onu da özleyeceğimi itiraf edebilirim.

"Kai Rhodes," diye sözümüzü kesiyor biri, eliyle omzunun arkasına vurarak. "Büyük bir taraftar. O zamandan beri kombine bilet sahibiyiz-"

Taraftarın cümlesinin geri kalanını dinlemiyorum, bunun yerine As atıcımıza salyalarını akıtmalarına izin vermek için uzaklaşıyorum.

Birkaç iş arkadaşşıma ve takım arkadaşşıma selam vererek dolaşıyorum. Dr. Fredrick'ten vebadan kaçır gibi kaçıyorum çünkü bir yandan yüzünde en sevimsiz gülümsemeyi takınırken bir yandan da mümkün olduğunca çok yalakalık yapıyor, özellikle de Arthur Remington'a. Ama onun yerinde olsaydım, odağımı Reese'e çevirirdim. Ne de olsa gelecek yıl onun patronu olacak.

Ama yine de, Dr. Fredrick'in herhangi bir kadına, hatta doğrudan amiri olan bir kadına bile yalakalık yapması fikri imkansız bir görev gibi görünüyor.

Boş bir bardakla bara doğru yol alıyorum, bir tabureye tırmanıp oturuyorum. "Votka soda, lütfen."

Barmene bahşiş verdikten sonra ellerimi çapraz kalçalarımın arasına sokup kokteyli bekliyorum.

"İçkiler benden." Biri yanımdaki bara yaklaşıyor, tabureye oturmak yerine bir sonraki tabure ile benimkinin arasında duruyor.

Bir adam. Otuzlu yaşlarda. Objektif olarak çekici. "Bu bir açık bar," diye hatırlattım ona.

Ağzında yavaş bir gülümseme yayılıyor. "O zaman bundan sonra seni dışarı çıkarmam ve sana gerçek bir tane almam gerekecek gibi görünüyor."

Bir kahkaha attım. "Bu pürüzsüzdü."

"Vincent." Elini uzatıyor ve ben de selamlamak için sıkıyorum. "Kennedy."

"Beyzbol hayranı mısın, Kennedy?" "Onun gibi bir şey."

Bana biraz daha yaklaşıyor. Dürüst olmak gerekirse, çok yakın, ama üzerinde çalıştığım şey bu, fiziksel temasla iyi olmak. Eğer gerçek dünyada, gerçek bir barda asılıyor olsaydım, kalabalık olurdu. Yakın dururlardı. Bu iyi bir şey.

Ben iyiyim.

"Peki ne iş yapıyorsunuz Bayan Kennedy?"

Bayan, beynim çılgılık atıyor ama onu kapatıyorum. "Ben bir ... doktorem."

Vincent'in gözleri kocaman açılır. "Etkileyici. Ne tür?" "Spor hekimliği."

"Sporcular, ha? Eminim seni seviyorlardır. Ben hayatım boyunca sporcuydum, biliyorsun. Hâlâ ara sıra oynuyorum."

"Öyle mi? Kimin için oynuyorsun?"

"Spor salonunda pikap oynuyorum."

Bir kahkaha patlattım ama hemen elimle üstünü kapattım.

"Özür dilerim." "Dışarıda işler kızışıyor. Çok gergin. O adamlardan bazıları

üniversitede oynamış ve kendilerini sakatlamazlarsa profesyonel olma şansları vardı. Benim başıma gelen de buydu. Birinci sınıfta dizimi sakatladım." Sanki lisede çektiği bir filmde oynuyormuş gibi inanamayarak başını sallıyor

zihninde tekrarlıyor. "Peki, ne tür sporcularla çalışıyorsunuz?"

"Profesyonel türden. Burada, Warriors için çalışıyorum."

"Oh kahretsin. Sen burada profesyonel sporcularla çalışırken seni etkilemeye çalıştığım için aptal gibi görünüyorum."

Ben de biriyle evliyim. Aklımdan geçen ilk şey bu ama söylemiyorum. Çünkü yakında öyle olmayacağım.

"Sorun değil. Beni etkilemeye çalışmana gerek yok." Daha da yaklaşırken sinsi gülümsemesi büyüyor.

Tenim anında ısınıyor, iyi anlamda değil ama rahatsız edici bir şekilde. Kalçası uyluğumu sıyrıyor. Orada öylece bırakıyor, tam ve kasıtlı bir temas ve bundan nefret ediyorum. Arkamı dönmeye çalışıyorum ama diğer tarafımda bir çift var, yani yer yok.

Bunun olmaması gerekiyordu. Alistırma yapıyordum. Fiziksel temas ve sıradan dokunuşlar konusunda daha iyi olmalıydım. Bu çok masumca, ama kalçamdaki bu basit sıyrıktan ne kadar nefret ettiğim için nefes alamıyorum. Bana dokunmasını istemiyorum.

Ve bu beni çok korkutuyor çünkü Isaiah'dan başka birinin bana dokunmasını isteyecek miyim? Her zaman yanında rahat olduğum tek erkek o mu olacak? Ve eğer öyleyse, o zaman bu derslerle ne halt ediyoruz? Sadece o olacaksa tüm bunların ne anlamı var?

Vay anasını. Sadece o mu? Hep o muydu?

"Pazartesi günü maçta olacağım," diyor ve avucunu kalçama bırakıyor.

İrkiliyorum ve vücudumun onun dokunuşuna verdiği içgüdüsel tepkiyi gizlemeye bile çalışmıyorum.

Fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyor, "Babam kombine bilet sahibidir" derken elini orada bırakıyor. Maçtan sonra belki seni bir şeyler içmeye götürebilirim?"

"Özür dilerim ama lütfen elini üzerimden çeker misin?"

Rahatsız edici bir kahkaha attı. "Ne?"

Bedenimi ondan uzağa, sahip olduğum birkaç santimlik boşluğa çeviriyorum. "Elin. Lütfen onu üzerimden çeker misin?"

"Tamam . . ." Sanki sorum beni mutlak bir ucube yapıyormuş gibi kelimeyi uzattı. Belki de öyleyimdir.

Ellerini kaldırdı, iki elini de, sanki ona söylediklerim basit bir rica değil de tehditmiş gibi teslimiyetle havaya kaldırdı.

Keşke Isaiah burada olsaydı.

Vincent anı kurtarmaya çalışır. "Peki, eğlenmek için ne yaparsın?"

"Ben uh . . . Çok çalışırım. Ya da ders çalışırım. Her zaman alanımdaki en yeni araştırmaları takip etmeye çalışıyorum ve yalnız zaman geçirmekten hoşlanıyorum. Yıllar geçtikçe kendimi eğlendirme konusunda oldukça iyi oldum."

Yaptığı surat . . . Aman Tanrım.

"Belli ki bir süredir bekarsın, ha?"

Nasıl bu kadar kötü olabiliyorum?

"Boş zamanlarınızda ne yaparsınız?" Ben soruyorum.

"Zamanımın çoğunu spor salonunda geçiriyorum. Golf oynuyorum. Babam için çalışıyorum, bu yüzden kendi programımı kendim yapıyorum."

Birlikte büyüdüğüm her çocuk gibi. Isaiah'ı özlüyorum.

Konuşması. Bana bakışı. İşaretlerimi nasıl bildiğini, ne zaman hızlanacağını. Ne zaman yavaşlayacağını.

O sadece sahanın diğer tarafında ve ben onu özlüyorum.

"Soyadın var mı, Kennedy?" Vincent bir kez daha benim alanıma girip elini omzuma koyarken soruyor, yapmamasını istediğimi tamamen göz ardı ederek.

İrkiliyorum, ama eli zorla çekilmeden önce sadece bir saniyeden daha kısa bir süre orada kalıyor.

Isaiah onu bir adım geriye itti.

"Rhodes," diyor. "Soyadı Rhodes. Şimdi lanet ellerini karımın üzerinden çek."

Vincent garip bir kahkaha atarak, "Vay canına, dostum," diyor. "S o r u n d e ğ i l . Senin büyük bir hayranıyım."

"Kim olduğun umurumda değil." Isaiah vücudunu aramıza soktu. "Senden ona dokunmamamı istedi."

"Bana evli olduğunu söylemedi."

"Sana bir şey anlatmak zorunda değil. Zaten belli ki dinlemiyorsun." Isaiah bacaklarımın arasına sıkıştırdığı sol elimi tutuyor ve barın üstüne koyuyor. "Ama işte senin lanet kanıtın."

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor bir güvenlik görevlisi.

"Hayır. Gitmesi gerekiyor."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Çıkarın onu buradan."

"Isaiah," diyorum, onu ikna etmeye çalışarak.

"Lütfen," diyor Isaiah sadece güvenlik görevlisine, yalvaran gözlerle. "Aptalca bir şey yapmadan önce onu buradan çıkarın." "Adamı duydunuz." Güvenlik görevlisi kolunu uzatır

çıkış yolunu işaret etmek için.

Vincent, "Ben yanlış bir şey yapmadım," diye savunuyor.

"Bu onun kardeşinin ödül töreni ve ben de onlar için çalışıyorum, yani buradan çıkabilirsin."

Güvenlik görevlisi Vincent'a çıkışa kadar eşlik eder.

Havada garip bir gerilim var, bardaki diğer insanlar bize bakıyor.

Ve Isaiah çok kızgın.

"Isaiah, bu-"

"Şu anda bu konuşmayı yapmayacağım."

Hiçbir şey olmamış gibi takım elbisesinin ceketini tekrar giymeden ve o uzun bacaklarını kullanarak aramıza mümkün olduğunca mesafe koymadan önce sesi sadece bizim duyabileceğimiz şekilde kısılıyor. Hiç vakit kaybetmeden sahayı geçip yedek kulübesine gitti.

Vitese takıp peşinden gitmeden önce inanamama durumunda kalıyorum.

"Isaiah!" Sığınağı geçip sadece ikimizin olduğu yere geldiğimde sesleniyorum.

Durmuyor, kulüp binasına giden koridora doğru devam ediyor.

"Neyin var senin? Neden bu kadar kızgınsın?"

Bu sözler sonunda onu durdurdu, yüzünü bana çevirdi, yüzünde öfke ve acı vardı.

"Neyim var benim?" Kuru bir kahkaha atıyor. "Ah, bilmiyorum. Belki de ağabeyim emekliliğini açıkladı ve ben şu anda berbat durumdayım, Kennedy. Ve evet, anlıyorum. Sen de gidiyorsun, ama biz hâlâ evliyken bu boku yapmak istiyorsan-" Az önce geldiğimiz tarlayı ve barı işaret ediyor. "Şimdi gidip bana boşanma kağıtlarını verebilirsin."

Bu beni olduğum yerde durdurdu, ayaklarım yere yapıştı.

"Ne?" "Beni duydun." Boynundaki kravatı gevşetiyor. "Ben Bunun senin için ne anlama geldiğini. Benden sonra başka insanlarla görüşeceğini biliyorum ama bunun benimle evliyken olmayacağı kesin."

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Sesim bana ihanet ediyor, hayal kırıklığım artıyor çünkü başka bir adam bana asıldığı süre boyunca onu düşünüyordum. O olmasını istedim.

Bu gerçeği kabul etmek çok rahatsız edici, o yüzden kabul etmiyorum. Tekrar onun üzerine koydum.

"Onu yanımda istemedim. Bana dokunmasını istemedim. Ama orada durup Vegas'ta olduğumuzdan beri başka bir kıza dokunmadığını söyleyemezsin."

Başı gözle görülür bir şekilde geriye gider. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ve yapamayacağını söyleyen bir anlaşmamız da yoktu. Sadece diyorum ki, bana biriyle masumca konuşmamamı söyleyemezsin."

"Ben ne olduğumda, Kennedy?" Sesi yüksek ve öfkeli. "Sürekli seni düşündüğümde mi? Beni fark etmen için elimden geleni yaptığımda mı? Ya da başka kadınlara dokunmamakla meşgul olduğumda. Çünkü senden başka kimseye elimi sürmedim. Bir kere bile. Sadece evlendiğimizden beri de değil. Nişanı attığını öğrendiğim günden beri başka bir kadına bakmadım bile. Nişanlına aşık olmadığını bilseydim, seni tanıdığım günden beri beklerdim. Yıllarca başka biriyle mutlu olduğunu düşündüm. Ama bunu sadece on ay önce öğrendim, Ken. Son on aydır, gerçek bir şansım olabileceğini düşündüm, bu yüzden elimden geleni yaptım. Bekledim."

ve seninle gerçek bir ansım olduğunu düşünseydim hayatımın geri kalanını beklerdim, ama yok. Var mı? Hiç olmadı."

Koridorda, arkamda tarla, önümde de o varken sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldım.

"Tanrım." Nefes veriş i acı dolu. "Neden göremiyorsun? Neden beni göremiyorsun?"

I . . . Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum. Bu adam hakkında bildiğimi sandığım her şey bu gece tamamen tersine döndü. Gerçi sanırım haftalardır değişıyordu.

Isaiah'ın başarısız nişanımı öğrendiği günü hatırlıyorum. O şatafatlı yüzüğü aylardır takmıyordum ama bir Pazar öğleden sonrası antrenman salonuna gelene kadar fark etmemişti.

Vücudu üzerinde çalışırken beni irkiltti ve çıplak parmağımı incelemek için sol elimi tuttu. Hemen iyi olup olmadığımı sordu ve iyi olduğumu söylediğimde adamın yüzü lanet olası bir Noel ağacı gibi aydınlandı.

Şimdi bildiklerimi o zaman bilmiyordum, yollarını tamamen değiştirdiğ i -ya da kardeşinin bu gece bana söylediğ i göre eski Isaiah'a geri döndüğ ünü.

Benim yüzümden.

Çünkü o beni istiyor.

Çünkü onu istememi istiyor.

Hiç bu kadar rahat olmamıştım. Birine ona olduğum gibi hiç bu kadar çekilmemiş tım. Hiç ona dokunduğum gibi birine dokunmak istememiş tım. Birinin bana onun kadar doğal bir şekilde dokunmasını hiç istememiş tım. Hiç onun yörüngesine çekildiğimi hissettiğim gibi birinin etrafında olmak istemedim.

Ne yapıyorum ben?

Sanki birlikte geçirdiğimiz bunca zaman boyunca, birinin beni istemesi için yeterince iyi olmaya çalışıyormuşum ve o da başından beri buradaymış, bekliyormuş gibi.

Gözlerim uzun süredir kapalı olabilir ama artık değil.

Onu görüyorum.

Eğik başını kaldırarak zorlukla aldığı nefesini veriyor. "Bir dakikaya ihtiyacım var. Beni takip etmeyin," diyor yan koridora dönmeden önce, ama nereye gittiğini çok iyi biliyorum.

Bölüm 23

Kennedy

İlk tanıştığımız kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açtığımda, İsaiah'yı ellerini lavabo tezgahına dayamış, kravatını gevşetmiş, gömleğinin üst düğmelerini çözmüş halde buluyorum.

Sanki arkasından bakan kişiyi tanıyamıyormuş gibi yansımasına bakıyor. Sonra dikkati bana yöneliyor.

"Şu anda çok kızgınım Kenny ve seninle konuşmak istemiyorum."

Sözlerinin acısını görmezden gelmeye çalışıyorum. O üzgün. Kötü bir gün geçiriyor ve bunları yaşamasına izin verildiğine inanmıyor.

"Güzel." Kapıyı arkamdan kilitliyorum. "Bana kızgın ol. Hiçbir yere gitmiyorum. Senin kızgın olman beni korkutmuyor."

Kahverengi gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

Onunla lavabo arasındaki boşluğa kayıyorum, kravatını başının üzerinden kaydırmak için uzanıyorum, parmaklarım gömleğinin hala sıkıca tutulan düğmelerini bulmadan önce yana atıyorum.

"Konuşmak istemiyorsan sorun değil," diye devam ediyorum, gömleği açılana kadar çözüyorum. "Seni istediğimi göstermek için kelimeler kullanmama gerek yok."

Sanki söylediğim sözlere inanmıyormuş gibi şaşkınlık içinde hareketsiz duruyor. Ve bu benim hatam. Kafasını karıştırdım. Aramızda bir şans olduğuna inanmasına asla izin vermedim.

Çünkü onun orada olduğunu fark etmeme asla izin vermedim.

Ben de onun önünde yapacağımı hiç bilmediğim bir şey yaptım: dizlerimin üzerine çökmeye başladım.

Gördüğü manzara karşısında sesli bir nefes alıyor ama ben gözlerimi onunkilere kilitlemiş izin bekliyorum, ellerim

dizlerimin üzerinde kendimi alçaltıyorum.

Kararlılığının kaybolmasını bekliyorum. Öfkesinin geçmesini ama geçmiyor.

"Dur," diyor sertçe, bir adım geri çekilip beni ayaklarımın üzerinde durmaya zorluyor.

Emri karşısında utançtan midem bulanıyor.

Her ne kadar numara yapmaya çalışsam da, bunu yaparken hiçbir şekilde rahat değilim. Ama onun için yapmak istedim. Ne de olsa en büyük korkum bu, birini istememe izin vermek ama onun bensiz de iyi olduğunu fark etmesi. Bu yüzden hiç yapmadım.

"Özür dilerim," diye özür diliyorum, kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturarak. "Sakin özür dileme." Beni dikkatle izliyor

Takım elbise ceketini çıkarıp aramızdaki banyo zeminine sererken dikkat kesildi. "Şimdi önümde diz çökebilirsin."

Oh.

Ses tonunda hiç şakacılık yok. Benimleyken duyacağımı hiç düşünmediğim bir şekilde buyurgan ve sert. Ama aynı zamanda, bunu seviyorum. Ben yanındayken istediği kişi olabilecek kadar güvende hissediyor. Şu anda o şapşal ve kaygısız Isaiah değil ve ben onun bu diğer yönünü görme ayrıcalığına sahibim.

Sahte bir özgüvenle takım elbisesinin ceketinin üzerine uzanıyorum, önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, avuçlarımı bacaklarına dayıyorum. Ellerim bacaklarına kıyasla komik derecede küçük görünüyor, parmağımdaki yüzük lanet olası bir işaret feneri gibi parlıyor.

"Şu haline bak," diyor başparmağını ağzımın üzerinde gezdirerek. "Dolgun dudaklar ayrılmış ve benim için hazır. Kahverengi gözlerin kocaman ve çok masum."

"Bana ne yapacağımı öğretebilir misin?"

Çenesi gözle görülür bir şekilde titrerken ereksiyonu fermuarına doğru belirginleşiyor.

"Daha önce hiç sakso çekmedin mi?"

"Yaptım." Kemerini çözmeye başlarken kelimelerim sessiz.

"Ama bana bu işte pek iyi olmadığım söylendi ve ben iyi olmak istiyorum. Bu yüzden bana nasıl yapılacağını öğretmene ihtiyacım var."

Bir avucunu saçlarımın üzerinde gezdiriyor, burun delikleri kontrolünü kaybetmemeye çalışıyormuş gibi açılıyor. "Sana nasıl iyi olunacağını öğreteceğim bebeğim, ama bunu başkası için yapmayacağımdan emin olabilirsin. Sana benim için nasıl iyi olunacağını öğreteceğim."

Sikeyim.

Kalçalarımı yavaşça döndürerek sürtünme arıyorum ama dizlerim bu şekilde açıkken hiç yok. Onun yerine pantolonunun düğmelerini açmaya ve fermuarını indirmeye odaklanıyorum.

İşaret parmağıyla hem çenemi kaldırıyor hem de dikkatimi ona yönlendiriyor.

Tanrım, düpedüz vahşi.

"Şu anda sana iyi davranmak istemiyorum, Kenny. Çok kızgınım ve numara yapmak istemiyorum."

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve o da bir tür yırtıcı gibi bakarak her şeyi izliyor.

"Benimle hiçbir şeyin sahtesini yapmanı istemiyorum."

Kelimeler havada asılı kalıyor çünkü artık onun sahte tavırlarından bahsetmiyorum.

Göz temasını hiç kesmiyoruz, ben dizlerimin üzerindeyim, o da üzerimde duruyor.

Çenesi titriyor. "Çıkar onu."

Dediğini yapıyorum, pantolonunu ayak bileklerine kadar indiriyorum ve boxer külotunu da onlarla birlikte aşağı çekiyorum. Aleti tam önümde serbest kalıyor ve beni izlerken boğazının derinliklerinden umutsuz bir ses çıkarıyor. Sanki yakında boyamayı planlıyormuş gibi yüzümün her santimini izliyor.

Aleti yüzümden sadece birkaç santim uzakta ve başka tarafa bakamıyorum. Kızgın damarlar ve sızan uç. Kahretsin, onu istiyorum. Onu istiyorum.

Avucunu tekrar başımın üzerinde gezdiriyor, saçlarım parmaklarının arasından kayıyor, beni tam pozisyonumda tutmak için kafatasımın arkasını kavlıyor.

"İslat."

Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Üzerine tükür. Yala. Umurumda değil ama benim için ıslat Kenny."

Tanrım. Dilimin ucuyla yarığın üzerinde bir yol yalayıp prekum damlacıklarını temizlerken kıvranıyorum.

Gözleri anında geri döner.

"Mmm," diye mırıldanıyor, tüm vücudu titreşiyor. "Aynen böyle."

Bir elimle şaftını kavrayıp kökünden ucuna kadar bir yol yaladıgımda sözleri beni teşvik ediyor.

"Evet," diye tıslıyor dişlerinin arasından. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

Ona bakarken, kirpiklerimi ağır gözlerimin üzerinde dalgalandırırken ve onu emmek için dudaklarımı yuvarlarken beklemeye değmesini sağlamaya çalışıyorum. Başımı sallayarak, dilimi dudaklarımla birlikte okşuyorum, ama boğazımın arkasına çok erken çarpıyor çünkü şimdiye kadar birlikte olduğumdan çok daha büyük. Onu orada tutuyorum, gözlerim köşelerde toplanan yaşlarla kapanmaya zorlanana kadar ucunu yutuyorum, boğazım bir boğulma ile daralıyor.

"Tanrım, lanet olsun." Öne doğru düşüyor, bir eliyle lavaboya dayanıyor, diğer eliyle saçımı çekiştiriyor, beni geri çekilip nefes almaya zorluyor. "Bu işte iyi olmadığını kim söyledi sana?"

Cevap vermiyorum çünkü o zaten biliyor. Sadece zor kazanılmış oksijeni içime çekiyorum.

Eğilirken çenesi esniyor, yüzü benimkinin sadece birkaç santim üzerinde duruyor, siki tükürüğümle parlıyor. "O lanet olası bir yalancı. Sana bir bok öğretmeme gerek yok."

Isaiah başparmağını gözümün kenarında gezdirerek orada biriken nemi topluyor.

"Makyajını mahvedeceğim." Ses tonunda hiçbir uyarı yok. Bu sadece bir ifade. "O zaman ben de seni başkaları için mahvedeceğim. Anladın mı?"

Hevesle başımı sallayarak onaylıyorum. "Kelimelerini kullan."

"Evet," diye nefes veriyorum.

"Şimdi yaptığınız şeyi yapmaya devam edin."

Ben de öyle yapıyorum. Yumruğumla onu okşuyorum, sürtünme yaratmak için elimi çeviriyorum. Sonra ağzımı ekliyorum, onu derinlemesine emiyorum

sonra da müstehcen bir patlamayla iniyor.

"Çok iyi, Kenny. Başka kimseyi dinleme. Beni dinle. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Ne yaptığımı bilmiyorum ama onun işaretlerini takip ediyorum. Onu okşamak için dudaklarımı kullandığımda tüm karnı kasılıyor, ben de bunu yapmaya devam ediyorum. Dilimi başının alt tarafında gezdirdiğimde nefesi hızlanıyor ve sonra uzanıp taşaklarını avuçlarken onu tekrar boğazımın arkasına ittiğimde tamamen duruyor.

"Siktir." İçimden çıkarken ettiği küfür keskindi. "Boşalacağım. Çok uzun zaman oldu ve şimdiden boşalacağım."

Süslü elbisemle banyonun zemininde, yanaklarımdan rimel akarken ve dudaklarımın kenarında tükürük toplanırken hevesle başımı sallıyorum.

Olmak için yetiştirildiğim klas bir hanımefendi gibi.

Üzerime eğildi, çenemi kavradı. "Ağızına boşalmama izin verecek misin?"

"Evet." Nefeslerim kısa ve kesik kesik. "Lütfen."

"İyi bir eş olup hepsini benim için yutacak mısın?"

Fazla hevesle başımı sallıyorum.

"Güzel." Dudaklarımı yalıyor ve bir öpücükle bitiriyor. "Şimdi derin bir nefes al çünkü bu bir süre için alacağın son nefes."

Elmacık kemiğimin üzerinde nazik bir başparmak gezdiriyor, bana iyi davranmak istemediği uyarısıyla tam bir tezat oluşturuyor ama başımı öne eğmeden önce verdiği tek şefkatli an bu.

Dudaklarım onun etrafına dolanır dolanmaz hızını ayarlıyor, sabit bir ritimle yüzümü beceriyor. Avuçlarım kulaklarımı kapatıyor, sanki etrafımdaki her şey boğuluyor. Sadece o ve vücudu bana tepki veriyor.

Tanrım, bana bakışı, öfkeyle karışık ihtiyacı. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şeydi ve onu çözebileceğimi bildiğim için kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Destek için bacaklarını kullanıyorum, tutunmak için tırnaklarımı etine geçiriyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor.

Isaiah ellerimin onun üzerinde nasıl hareket ettiğini izliyor, kıvrılıp kıcını sıkıştırana kadar uyluklarını yumuşakça keşfediyor. Bunu yaparken başımı tutuyor ve sikini boğazımın arkasına doğru itiyor.

Kocaman, böyle üzerimde yükseliyor. Onun cüssesinde birinin merhametine kalmak savunmasız bir durum ama daha önce hiç kimseye Isaiah'a güvendiğim kadar güvenmemiştim. Beni itiyor ama asla çok ileri gitmiyor. Tempoyu koruyor ama her zaman nefes alabildiğimden emin oluyor, görsel olarak iyi olup olmadığımı kontrol ediyor.

"Tanrım, çok iyisin Kenny ve başkası için bu kadar iyi olman beni kızdırıyor."

Gözlerim ona kilitlenmiş, başımı sallıyorum.

"Ne dedin?" diye soruyor tehditkâr bir ses tonuyla, kelimelerle cevap veremeyeceğimi bildiği için. "Başka kimse için iyi olmayacak mısın?"

Ağzımı sismeye devam ederken başımı sallıyorum.

"Sadece benim için mi iyi olacaksın?"

İticiliği de en az sözleri kadar çılgınca ve buna bayılıyorum. Başımı sallıyorum, gözlerim bana inanması için yalvarıyor.

"Sadece ben mi, Kenny?"

Boyunun etrafında inliyorum, kalçalarım ritmik bir şekilde sürtünme arıyor.

"Kahretsin, bebeğim. Beni emdiğin için mi tahrik oldun?"

İçimden çekiliyor, bana düzgün nefes almam için bir an veriyor. Düzgün düşünmem için bana bir şans verdi. "Evet."

"Parmaklarını elbisenin altına sok ve bana göster." Isı tenimi karıncalandırıyor. Kendimi biraz utangaç, biraz açıkta hissediyorum. Biraz çelişkili, çünkü neredeyse tamamen çıplak, iş yerimizin banyosunda sevişiyorduk.

Titreyen tek eliyle mükemmel saçlarını karıştırıyor.

"Göster bana."

Çekinerek elbisemin altına uzanıyorum ve iki parmağımla uyarılmışlığımı toplayıp kanıtları görmesi için yukarı kaldırıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, gözleri parmaklarıma kilitlenince kararıyor. "Şu anda sana yapmanı söylediğim her şeyi yaparsın, değil mi?"

"Herhangi bir şey."

Isaiah eğiliyor, elimi tutuyor ve parmaklarımı sıcak, ıslak ağzına sokuyor, sonra da dilini vücudumun çok farklı bir bölgesine yapabileceği şekilde parmak uçlarımin üzerinde gezdiriyor.

Tükürüğümle kaplı, sert ve boşalmaya hazır sikine doğru başını sallıyor. "İşini bitir, Ken."

Onun bana karşı biraz dengesiz, biraz vahşi olduğunu görünce sırıtişımı tutamıyorum.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Şu anda aklımı kaçırmış durumdayım. Bir daha asla başka bir erkeğin sana dokunduğunu görmek istemiyorum."

Buna karşılık, göz teması kuruyorum, şaftını kavriyorum ve ağzımı onu örtmek için geri getiriyorum.

"Evet," diye inliyor, başı geriye düşüyor. "Bir daha asla." "Asla."

Dudaklarımı başının etrafına sararak bir elimle uzunluğunu inceliyorum. Kalçalarının kısa, özensiz hareketlerle sarsılması uzun sürmüyor. Nefes alış veriş zoraşıyor, çıkardığı sesler büyüleyici.

"Kenny," diye haykırır ve ardından çaresizlik içinde inler.

Sözlerinin aksine, Isaiah şefkatle diğer elimi tutuyor.

-Sol elimi, başparmağını yüzüğüme sürüyor ve sonra ağzıma boşalıyor.

Her şeyi izliyorum. Arkamdaki lavaboyu kullanarak nasıl kıvrıldığını ve tek koluyla kendini nasıl desteklediğini. Duygu onları kapanmaya zorlayana kadar gözlerini benimkilerde kilitli tutmaya çalışmasını. Sıcak nabızlar boğazımın arkasına çarptığında her kasın kıvrılma şekli. Sanki bana karşı her zamanki gibi tatlı davranmak için bir parçasına ihtiyacı varmış gibi, tüm bu süre boyunca elimi tutuşu.

Gözlerini yeniden açtığında, öfkesinin her zerresi akıp gider.

Saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor. "Böyle çok güzel," diyor. "Ağzın dölleriyle dolu." Başparmağının ucu boğazımın hizasında geziniyor. "Şimdi yut onu."

Tereddüt bile etmiyorum ve bana söyleneni yapıyorum.

Hızlı bir hareketle pantolonunu yukarı çekti ve benimle göz hizasına gelmek için kalçalarının üzerine çöktü. "Seni incittim mi?"

Sorusu telaşlı, sesi endişeli. "Hayır."

"Bana doğruyu söyle, Kennedy." Hızlıca rimel lekelerimi silmeye çalışıyor, başparmakları az önce olanlara dair her türlü kanıtı çılgınca temizlemeye çalışıyor. "Seninle bu şekilde konuşmamalıydım."

"Size doğruyu söylüyorum."

Sanki bana inanamıyormuş gibi duraklıyor, o endişeli kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Düşünceli kocam geri döndü.

"Beğendim," diye onu rahatlattım.

Beni yakıcı bir öpücük için kendine çekmeden önce sırtışı orantısız ve tembel. Aynı anda hem çaresiz hem de özür dileyen bir öpücük. Ayağa kalkıyor, beni de yanına çekiyor, arkamdan uzanıp bir havluyu ıslatırken beni lavaboya sabitliyor. Acele etmiyor, yüzümü, gözlerimin altını, dudaklarımı nazikçe temizliyor.

"Ben iyiyim, Isaiah."

"Sen iyiden de iyisin, Kenny. Sen mükemmelsin."

"Bana hala kızgın mısın?"

Ellerini kalçalarımın altından geçirerek beni kaldırıyor, bacaklarımı beline dolayarak beni banyonun uzak tarafındaki kanepeye taşıyor. Isaiah boş zamanlarını kadınlar tuvaletindeki kanepede dinlenerek geçirmiyorsa, buraya gelen iki kişiden biri ben olduğum için kimsenin oturduğunu sanmıyorum.

Oturuyor ve beni kucağına oturtuyor, elbisem kalçalarımın etrafında toplanıyor.

Sesi alçak, aramızdaki küçük boşlukta sessizliğini koruyor. "Sana yapmamayı söylediğim halde beni takip ettin."

"Bazen seni dinlemekten hoşlanmıyorum."

Gözleri muziplikle parlıyor. "Ve bazen gerçekten iyi dinliyor ve itaat ediyorsun." Saçlarımı geriye iterken bir kahkaha atıyorum, iri elleri çenemi kavırıyor. "Neden peki?" diye soruyor.

"Çünkü senin insan olmandan korkmuyorum. Kötü bir gün ya da kötü bir an geçirmen seninle daha az birlikte olmak istememe neden olmayacak. Benim bir sürü kötü anım var ve sen yine de daha fazlası için geri geliyorsun."

"Söz konusu sen olduğunda her zaman daha fazlası için geri geleceğim." "O zaman neden benim de aynı şeyi yapacağıma inanmıyorsun?"

Sen?" Ben soruyorum.

Dudakları ayrılıyor, Isaiah'nın gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ama karşılık vermiyor. Onun yerine beni kendine çekip öpüyor.

İlk başta yumuşak bir şekilde, ama hızla sert, kaba ve çaresiz hale gelir.

Bir kolunu belime dolayıp diğer eliyle kalçalarımı kendi kalçalarına doğru ittiğinde bir inilti duyuyorum. Tekrar sertleşmeye başladı.

"Şimdiden mi?" Dudaklarına karşı soruyorum, kucağında sallanmaya devam ediyorum.

"Senin sayende sürekli ereksiyon halinde dolaşıyorum, karıcığım." Hızlı bir hareketle sırtüstü yattım ve Isaiah üstüme çıktı, uzun vücudu bacaklarımın arasındaydı. "Ama şu anda daha çok bununla ilgileniyorum."

Avuç içi karnımı kaplıyor, başparmağı klitorisimin üzerinde yavaş bir çizgi çiziyor.

"İş yerimizdeki tuvalette bana sakso çekmekten ne kadar ıslandın?"

"Sırılsıklam

oldum."

İnliyor.

"Damlıyordu," diye devam ediyorum. "Beni yerimde tutup ağzımı kullandığında kalçalarımın aşağı aktığını hissettim."

"Hoşuna gitti mi?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bayıldım."

Eğilip ağzını ağzıma bastırduğunda gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor. Dili içeri girdi ve

hareketler vücudumun farklı bir yerinde nasıl süzüleceğini hayal etmemi sağlıyor.

"Neye ihtiyacın var?" diye fısıldıyor.

"Beni becermeni istiyorum."

Isaiah hala üstümde.

"Ne?"

"İhtiyacım var. Sana. ihtiyacım var. ihtiyacım var. Beni." Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim kelimeler bunlar.

"Bu gece mi?"

"Hemen

şimdi."

"Ken." Alnı göğsüme düşüyor. "Bana bunu söyleyeceğin günün hayalini kuruyordum ama yapamam. Bu şekilde olmaz. Berbat bir gece geçiriyorum. Yarın gidiyorsun. Çok fazla duygu var ve sabah pişman olmanı istemiyorum."

"Pişman olmayacağım," diye hemen karşı çıkıyorum.

"Pişman olmayacağımı biliyorum."

Bana inanmıyor ve ben de onu suçlamıyorum. Buna yıllarca direndim. Onun bakış açısından, aniden fikrimi değiştirmişim gibi görünüyor. Ve kahretsin, belki de değiştirdim. Belki de bu gece onun hakkında öğrendiğim her şey, başından beri ondan istediğim şeydi. Belki de artık bana karşı hislerinin sahip olamayacağı bir şeyi istemekten kaynaklanmadığını biliyorum.

"Peki," dedim. "O zaman ağzını alacağım."

Dudakları eğiliyor, yıllar içinde ustalaştığı o şeytani, bilmiş gülümseme. "Nereye?"

Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ama kiminle olduğumu hatırlayınca hemen soğuyor. "Amımın üstüne."

"Siktir," diye homurdanıyor. "Benim ilkel ve düzgün karım bana sadece 'amcık' demedi. Böyle konuşmaya devam edersen yine boşalacağım."

Altından kıkırdıyorum. "Konuşmayı tamamen bıraksak ve sen de işe koyulsan gerçekten çok sevinirim. Neyin var göster bana Rhodes."

Gülüyor. "Bana karşı biraz kaba olman hoşuma gidiyor, Kenny. Senin için daha çok çalışmamı sağlıyor."

Elimi ensesine dolayarak parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, tepesine ulaşana kadar tırnaklarımı kafa derisinde gezdiriyorum ve aşağı doğru iterek onu vücuduma doğru yönlendiriyorum.

Dizlerinin üzerinde geriye doğru kayarak açık bacaklarımın arasında rahat bir yer bulurken kendi kendine kıkırdıyor.

Elbisemi yavaşça kaldırıp kalçalarımın doğru itiyor. "Bunun altında ne renk külot bulacağım?"

Elbisem göbeğimin üzerinde toplanıyor, arkası hala kıcımın altında duruyor ve İsaiah'ın gözlerinin anında ısındığını, dikkati kalçalarımın tepesine takıldığında burun deliklerinin alevlendiğini izliyorum.

"Hiçbir şey bulamayacaksınız."

Arkasına yaslanmış, topuklarını kıcına dayamış, dikkatini benden ayırmıyor. Gözleriyle göbeğimin her santimini izlerken büyük bir avucunu ağzının üzerinde ovuşturuyor.

"Bunca zamandır külot giymiyor muydun?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Elbisemde çizgilere neden oldu."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil." Başparmağının ucuyla iç uyluğumda geziniyor, tahrik olmuşluğumu temizliyor. "Sik beni. Gerçekten damlatıyordun, değil mi?"

"Her yerde."

"Seni temizlemeliyiz, bebeğim. Etrafta böyle dolaşamazsın. Tanrım, çok acıyor olmalı."

"Çok fazla. Bana yardım etmene ihtiyacım var." "Edeceğim."

İsaiah kanepeden aşağı kayıyor, kollarını bacaklarımın altına doluyor ve beni ayırmak için parmaklarını kullanıyor. Başparmaklarının pedleri merkezimi süpürüyor ve eşleşen inlemelerimiz banyo duvarlarında yankılanıyor.

"Bilmeliydim," diyor, iç uyluğumdan aşağı bir yol yalayarak, önceki dağınıklığı temizleyerek, "amının da geri kalanın kadar mükemmel olacağını."

"Bu geceden önce hiç düşündün mü?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Karşı bacağındaki başka bir yolu yalarken kapüşonlu gözleri benimkilere dikiliyor.

"Sayısız kez, Kenny. Tadının nasıl olacağını düşündüm." Dili alt dudağını temizlemek için dışarı fırladı. "Bu arada, tadı cennet gibi. Altımda nasıl kıvranacağını düşündüm. Parmaklarımı ve bir gün belki de sikimi nasıl kavrayacağını düşündüm. Hepsini düşündüm. Ama hayal gücüm gerçeği kadar iyi değildi."

Amımın ortasına doğru bir çizgi yalıyor, sırtım kanepeden eğildiğinde gözleri benimkilere kilitleniyor. Göbeğime doğru mırıldanıyor ve tüm vücuduma hınzır bir titreşim gönderiyor.

"Senin için çok iyi olmak istiyorum." Çabucak başımı salladım. "Her zaman öylesin."

"Bunu sana hiç yapan oldu mu?"

"Evet. Birkaç kez."

Gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Geldin mi?"

"Hayır. Beni kendimden başka boşaltan tek kişi sensin."

Klitorisime yumuşak bir öpücük konduruyor. "Kendine dokunuyor musun, Kenny?"

"Bazen."

"Güzel." Beni uzun, durgun bir vuruşla yalıyor. "Göster bana."

"Ne?"

"Öğrenmek istiyorsun, ama ben de istiyorum. Bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını öğret."

Isaiah yavaşça elimi tutuyor, vücudumdan aşağıya, elbisemin üzerinden bacaklarımın arasına doğru yönlendiriyor.

"Öğret bana."

Nefesleri kesiliyor, açıkta kalan göğsü giderek hızlanan bir tempoyla genişleyip daralıyor ama parmaklarımı aşağı doğru kaydırıp ortadaki parmağımın pedini klitorisimin üzerinde gezdirdiğimde nefesi tamamen kesiliyor.

"Siktir." Sessiz, sanki sesini kullanmayı unutmuş gibi.

"Böyle başlıyorum." Kalçalarım parmaklarımı takip ediyor. "Sonra küçük daireler çiziyorum."

"Böyle mi?" diye soruyor parmaklarımı çekip eğildiğinde, dili hareketlerimi yansıtarak klitorisimin üzerinde ritmik bir şekilde dolaşıyor.

"Oh," diye inledim. "Evet, aynen böyle."

"Başka ne var?" İzlemek için geri çekilirken parmaklarımın yerini alıyor, dudakları uyarılmamla parlıyor ve sadece bu görüntü bile beni neredeyse uçuruma sürüklüyor.

"Bu." Yukarı ve aşağı, kısa akıcı hareketlerle yukarı ve aşağı.

Elimi yolumdan çekiyor, dilini parmaklarımla eşleştirmek için kullanıyor.

Ama sonsuz derecede daha iyi hissettiriyor. Acele etmiyor, beni baskıyla yalıyor ve ben de yardım edemiyorum ama kalçalarım kanepeden kalkarken ağzını kovalıyorum, daha fazlasını arıyorum.

İnliyor. Beni tatmaktan inliyor.

Hiçbir şey aceleye gelmiyor. Hayatımda ilk kez bu, sekse giden yolda hızlı ve dikkatsizce yapılmış, bir sonraki şeye geçmeye hazır basit bir onay işareti gibi hissettirmiyor.

Isaiah sanki olmak istediği başka bir yer yokmuş gibi beni tadıyor.

Kanepeye yayılmış, bir bacağını bükmüş, diğerini uzatmış, beni yerken lanet olası bir keskin nişancı gibi yatıyor. Hiç şu an bacaklarımın arasında olduğu kadar yakışıklı olmamıştı, saçları savrulmuş, dudakları parlıyor.

"Peki ya parmaklar? Hiç kendini parmakladın mı?" "Bazen."

"Göster bana."

Tek bir tereddüt anı bile yok. Parmaklarımı bacaklarımın arasından geçirip ortadakini içeri iterken kendimi onun üzerinde sarhoş, akılsız ve gevşek hissediyorum.

"Lanet olsun," diye nefes veriyor Isaiah. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey."

Çıkıyorum ve tekrar içeri itiyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun, Ken."

"Gerçekten gelmek istiyorum." Sesim bir sızlanma, parmağım çılgınca hareket ediyor, sanki bunu kendim yapabilirmişim gibi.

"Biliyorum bebeğim. Yakınsın, değil mi?"

Başımı sallıyorum, çaresiz, yalvaran gözlerim onunkilerle birleşiyor. "Sana hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey gösterebilir miyim?" "Lütfen."

Parmağımı çekip çıkarıyor, dudaklarını tekrar klitorisimin etrafına dolamadan önce temizlemek için ağzına götürüyor. Aynı nefeste benim tek parmağımın yerini onun iki parmağı alıyor. Yukarı doğru kıvrılıp daha önce hiç dokunmadığım bir noktayı okşuyorlar ve işim bitiyor. Berbat haldeyim. Tamamen onun merhametine kalmıştım.

Tüm vücudum neredeyse koltuktan kalkmış, bu hisle kıvranıyor. Ağız beni hiç bırakmıyor, parmaklarıyla birlikte hareket ediyor, sanki sadece ağız ve eliyle değil de gerçekten beni beceriyormuş gibi bedenlerimiz birlikte sallanıyor.

"Lanet olsun, Ken. Çok sıkısın. Etrafımda zonkladığını hissedebiliyorum."

Saçları gözlerinin üzerine düşerken parmaklarımı saçlarının arasından geçirip geriye doğru itiyorum ve ne yaptığını daha net görebilmem için saçlarını başına tutuyorum.

Bana hınzırca gülümsüyor, dili uzun, durgun vuruşlarla hareket ediyor.

Isaiah başparmağını klitorisimin üzerine koyuyor, tomurcuğun üzerinde küçük daireler çiziyor, dili de aynı anda klitorisimi okşuyor ve ben aklımı kaçıyorum.

Baskı çok fazla. Tam kenarda duruyor, ta ki taşana ve ben düşene kadar.

"Isaiah," gelmeden önce yalvarabildiğim tek şey bu.

Dalga dalga içimden geçiyor. Daha fazla dayanamayana kadar dikkatimi onun üzerinde tutuyorum, orgazmımın gücüyle gözlerim kapanıyor. Hiç durmuyor. Sanki dakikalarca sürüyormuş gibi geliyor ve Isaiah tüm bu süre boyunca ağzını üzerimde tutarak kanıtları yalıyor.

Adımı çaresiz, yalvaran bir dua gibi söylediğini duymadan önce gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve bu sadece serbest kalmamı uzatıyor.

Sonunda aşağı indiğimde, kaslarım gevşiyor, kanepeye geri yığılıyorum. Nefeslerim güçlükle ve hak ederek alınıyor ve ne kadar bağısız görüldüğümü ancak hayal edebiliyorum.

Kumral saçlarım altımda dağılmıştı. Mahvolmuş makyaj ve buruşuk bir elbise.

Cilasız ve kusurlu.

Hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

"Kahretsin," diye nefes veriyor İsaiah dizlerinin üzerine çöktüğünde, gözleri pantolonunun kasıklarına odaklanmış.

"Sen . . ."

"Gelmek mi?" cümlesini benim yerime o tamamladı. "Evet." "Nereden..."

Bu kendinden emin adam, dudaklarında şeytani bir sırıtışla bana bakarken bakışlarında hiçbir özür barındırmıyor.

"Seni yemekten. Boşalmanı izlemekten. Sen boşalırken adımlı duymaktan. Elimde değildi. Beni tahrik ediyorsun, Kenny. Sana ne kadar takıntılı olduğumu bildiğine göre, deneyimsiz bir ahmak gibi pantolonumun içine boşalmam sürpriz olmamalı."

O kızarmıyor olabilir ama ben kızarıyorum.

Vücudumun üzerinde sürünüyor, kendini kanepede üzerime bırakıyor ve ağır, bitkin bir iç çekişle omzumda eriyor.

"Seni eve götürüp yatırmalıyız," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum. Gitsem iyi olacak. Zaten bu şekilde oraya geri dönemem."

Onu orada tutuyorum, kollarım ona sarılıyor. "Bu gece seninle kalabilir miyim?" diye sormadan önce bir an tereddüt ettim.

"Evet." Bana bakmak için başını kaldırdı, sanki fikrimi değiştirecekmişim gibi hızla onayladı. "Tabii ki yapabilirsin."

Başını bir kez daha omzuma yaslamadan önce beni öpmek için eğildi, bu gece olan her şeyden çok yorulmuştu.

Parmaklarım saçlarının ucunda dönüyor. "Birinin yanında senin yanında olduğum kadar rahat olabileceğimi hiç sanmıyorum."

Kahretsin, bu doğru çıkmadı.

Aramızda ağır bir duraklama oluyor.

"Eminim oraya ulaşacaksın," diyor sonunda. "İstediğinin bu olduğunu biliyorum."

Bunu cesaretlendirici bir şekilde söylemesi gerekiyordu ama sesi yenilgi dolu.

Ama ya y a p m a z s a m ? Bu soru dilimin ucunda çünkü kastettiğim buydu.

Başka biriyle bu kadar rahat olmak isteyen bir yanım olduğunu sanmıyorum.

Bölüm 24

Isaiah

Evime kadar sessiz bir yolculuktu.

Bu gece evine uğrayıp üstünü değiştirmesini ve yarın için bavulunu almasını teklif ettim ama uçuşundan önce vakti olacağını ve eve gitmeyi tercih edeceğini söyledi.

Evet, ev. Sanki sadece benim değil de ikimizinmiş gibi. Sanki sekiz blok ötede kendi çatı katı dairesi yokmuş gibi. O bu kelimeyi söyledikten sonra saçma sapan fanteziler döngü halinde oynamaya başladı ve onları çabucak kapatmak zorunda kaldım.

Sol elim direksiyonda, sağ elim uyluğunun üzerinde, başparmağımla tekrarlanan bir deseni okşayarak sürüyorum. İleri geri. İleri geri.

İhtiyacı olmadığını söylediği sessiz bir özür gibi.

O koridorda ağızından çıkan her kelimeden nefret ediyordum, doğru olsalar bile. İlgilenmediğini bildiğimi ona asla itiraf etmek istemedim, çünkü kabul etmesine hazır değildim.

Başka bir gün olsaydı, belki de gülüp geçebilirdim, ben berbat durumumuza karşı acımı içimde tutarken onun bana bir adamın ona nasıl asıldığını açıklamasına izin verebilirdim. Belki de sadece benden sonra hayatına devam edeceğini bilmenin değil, bunun gözlerimin önünde gerçekleştiğini fiziksel olarak görmenin ne kadar acı verdiğini göstermezdim.

Onunla neredeyse hiç ilgilenmedi, sadece kabalık etmeyecek kadar konuştu. Ama adam, ailesinin onu evlenmeye zorlayacağı başka bir zengin pislik olabilirmiş gibi görünüyordu ve ben de sinirlendim.

Bugün, gelecek sezon bir kez daha yalnız olacağımın farkına vardığım için duygusal olarak çökmüş durumdayım. Kennedy yarın mülakatı için uçuyor ve elbette Kai hala Chicago'da yaşıyor olacak ama bir daha benimle sahada olmayacağını bilmek çok farklı. Emekliliğinin bu kadar erken olmasını beklemiyordum.

Ve hıncımı ondan çıkardım.

Çünkü o da beni terk ediyor. O işi alacağını hepimiz biliyoruz ve ben değer verdiğim insanların yanımda olmamasından bıktım. Güvenli oynuyorum, yeterince güldürürsem, benimle yeterince iyi vakit geçirirlerse, kalacaklarını umuyorum. Asla işe yaramıyor. Kennedy zaten gidiyor, o yüzden gitmeden önce herkese göstermeye korktuğum yönlerimi görmesi gerektiğini düşündüm.

Bıkkın, acılı ve gerçekten yorgunum.

Tanrım, çok yorgunum.

Evimin dışındaki yerime park ettiğimde, motoru durdurup oturdum. Hareket edemeyecek kadar bitkin ve onunla birlikte olduğum için bir şey söyleyemeyecek kadar utanç içindeydim.

Kennedy arabadan inip kapımı açmak için kaputun etrafında dönene kadar birkaç dakika sessizce oturuyoruz.

"Hadi," diyor, o güzel beyaz elbisesiyle orada dururken.

"Senin için kapıyı açacaktım. Bana bir şans vermedin."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Orada biraz daha otursan uyuyakalacaktın."

Elini benimkine uzatıyor ve sanki daha önce defalarca buraya gelmiş ve yolu biliyormuş gibi beni apartmanıma götürüyor.

Bunu çok seviyorum.

Bu Mess paspasını gördüğünde kendi kendine kıkırdıyor ve içeri girdiğinde topuklu ayakkabılarını kanepenin yanında tekmelemekten çekinmiyor ve iki eliyle saçlarını yukarı kaldırarak bana sırtını dönüyor.

Odayı geçerek elbisesinin üst düğmelerini açarken acele etmiyorum, elini göğsüne götürmesini bekliyorum.

kumaşı yukarıda tutmak için.

Yapmıyor.

Saçlarını tutmaya devam ediyor ve elbisenin beline doğru katlanmasına izin veriyor.

Ve kışının hemen üstünden bağlanan kısmı yavaşça açtığımda, her şeyin düşüp ayaklarının dibinde birikmesine izin verdiğinde neredeyse boğuluyorum.

Karım oturma odamın ortasında kıcı çıplak bir şekilde duruyordu. Vücudundaki tek şey mücevherleri.

Ellerini indiriyor, kumral saçları sırtına dökülüyor ve odama doğru yürüyor, yavaşça hareket ediyor ve izlememe izin veriyor, kalp şeklindeki kıcı her adımda sallanacak şekilde yapıyor.

Kennedy Kay'in çıplak haliyle yatak odama girdiğini görmek büyüleyiciydi.

"Yatağa gitmemi istediğini sanıyordum," diye seslendim.

"Öylesin. Ama bu gece benimle seks yapmayacağını söylediğin için sana küçük bir hatırlatma yapmak istedim."

"Sen iyi bir kadın değilsin. Bunu size söyleyen oldu mu emin değilim."

Omzunun üzerinden bana yıkıcı bir gülümseme fırlatıyor ve yatak odamın kapısına ulaştığında parmaklarıyla "yaşa, gül, sev" işaretine dokunuyor. Odama girmeden önce o sırtış anında sevimli ve alaycı bir hal alıyor.

Onu takip etmek, yatağa atmak ve bu gece onu becermeme konusundaki fikrimi değiştirmek istiyorum. Belki de bir sonraki öğrenmek istediği dersin sikime nasıl binileceği olup olmadığını görmek istiyorum.

Ama burada yanılmıyorum. Duygusal bir geceydi ve Kennedy yarın uyanıp bana pişmanlıkla bakarsa hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Sahada söylediklerinin aklıma takılması da cabası. Başka biriyle bu kadar rahat olup olamayacağını bilmediğini. Olmak istediği gerçeğini değiştirmiyor. Ne de olsa burada yaptığımız şey bu.

Ülkenin diğer ucunda bir iş bulabilmek için evli kalmak. Keşke gerçek olsaydı dediğim bir oyun oynuyorum. Ona öğretmek

Öğrenmesi gerekmeyen şeyler, çünkü bunları istediği için yaptığında doğuştan yetenekli oluyor.

Ve o kadar derine battım ki çıkmanın yolu yok.

Tüm yetişkin hayatım boyunca kaçındığım bu hayal kırıklığı, gerçekten aşık olmama izin verdiğim bir kişide birleşiyor. Birlikte olabileceğime gerçekten inanmama izin verdiğim kişi. Evliliğimizin sahte olması önemli değil. Kalp kırıklığı çok gerçek olacak.

Yatak odamın kapısı açılıyor ve istemsizce inliyorum. "Şaka yapıyorsun."

Eşikte duruyor, üzerinde elbise gibi duran tişörtlerimden birini giyiyor ve sonra etek ucunu hafifçe kaldırarak içinde uyumayı planladığı boxer külotumu ortaya çıkarıyor.

"Senin olan benimdir," diye dalga geçiyor. "Bütün bu evlilik işleri böyle yürümüyor mu?"

"İstedğin zaman bunu giydiğin sürece tam anlamıyla ne istersen alabilirsin."

"Yani, benimle seks yapacak mısın?" "Ken-"

"Şaka yapıyorum." Başını yatak odama doğru itiyor. "Hadi gel. Senin için duşu başlattım."

Sürüklenen ayaklarım beni Kennedy'nin yatağın kenarına oturmam için beni yönlendirdiği odama götürüyor. Açılmış bacaklarımın arasında durarak kravatımı çıkarıyor ve gömleğimin düğmelerini açıyor. "Bunu yapabilirim." İfadem pek de protesto sayılmazdı ve

Onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadı. "Ben de yapabilirim."
"Kenny-"

"Bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin ver. Her zaman benim için bir şeyler yapıyorsun. İyiliğinin karşılığını verme zamanı geldi."

Tanrım, ona izin vermek iyi hissettiriyor. Ellerini gömleğimin kumaşının altından geçirip omuzlarıma doğru iterken başım dönüyor ve gömleğim üzerimden çıkıp yatağın üzerine döküldüğünde alnımı karnına koyuyorum.

"Bu gece hissettiğim her şeyin acısını senden çıkardığım için özür dilerim. Hiçbiri senin hatan değildi."

Parmaklarını saçlarımin arasına sokarak beni kendine doğru çekiyor. "Benden özür dilemene gerek yok."

"Ama ben seviyorum." Parmak uçlarını kalçasının arkasına doğru kaydırıyorum, oradaki yumuşak deriyi nazikçe izliyorum. "Ben sadece Zor bir gün geçirdim ve insanlara zor günlerimi göstermeye alışık değilim. Bu yüzden gelip beni bulduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman."

Başımı kaldırıyorum. Gerçekten her zaman demek istediğine inanmak istiyorum ama gerçek şu ki, yarın kariyeri boyunca beklediği bir röportaj için ayrılıyor.

"Her zaman" bizim için çok sınırlı bir zaman dilimine sahiptir.

Beni soymak için zaman ayırıyor ve ayakkabılarımı çıkarmak için çömeldiğinde gerçekten alçakgönüllü bir an, ardından pantolonum geliyor. Şifonyerime gidip duş sonrası giymem için yeni bir çift boxer çıkarmasını izliyorum.

Gitmek için dönüyor, ama elini tutuyorum, onu geri çekip açık bacaklarımin arasında durmasını sağlıyorum ve yumuşak bir öpücükle ağzını buluyorum.

"Biraz diş macunu çalabilir miyim?" diye sorar. "Evet." Onu tekrar öperim.

"İhtiyacın var."

Sahte bir korkuyla alay ediyor ve göğsüme vuruyor. "Eğer bana nefesimin koktuğunu söylüyorsan, bunun tüm sorumluluğunu üstlenebilirsin. Ne de olsa sakin ağzımdaydı."

"Oh, evet, yaptın." Onu aşağı çektim ve tekrar öptüm. Bu sefer daha sert. "Fikrimi değiştirdim. Dişlerini fırçalama. Oradaki son şeyin benim sikim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Başı kolay bir kahkahayla geriye düşüyor ve Tanrım, ne kadar güzel.

"Mmm. Ve hala benim amım gibi tadın var."

"Tanrı aşkına, Ken. Bu gece zaten bir kez pantolonuma boşaldım. Hiçbir uyarıda bulunmadan bu kadar rahat bir şekilde 'am' diyemez misin?"

Gidiyor ve benim banyoma doğru ilerliyor, ama omzunun üzerinden bakıp kaybolurken ağzından kedi kelimesi çıkmadan önce değil.

Bir enerji patlaması yaşıyorum ve yataktan kalkıp onu takip ediyorum.

"Ben duşumu bitirene kadar dişlerini fırçalama." "Ne?" diye sorar gülerek. "Neden?"

Boxer külotumu yere bırakıyorum ve gözlerinin beni takip edişinden gülümsemem lanet bir ışık çubuğu gibi parlıyor.

"Çünkü," diyorum, çırlıçıplak, "karımla yapmak istediğim çok evcil bir şeye benziyor."

Duşum hızlı, sadece günün yorgunluğunu atmak için bir durulama, ama tüm zaman boyunca camdan beni izlemesini izliyorum. Beş dakikadan kısa bir süre içinde çıktım, havlulandım ve yeni boxer'larımı giydim, çünkü görünüşe göre, aramıza cam bir duvarın bile çok fazla mesafe koyduğu aşk aşamasına geldim.

Yarın California'ya uçtuğunda bu benim için büyük bir sorun olacak.

Lavabonun yanındaki kaptan diş macunumu alıyor, diğer işaret parmağını sanki onu geçici bir diş fırçası olarak kullanacakmış gibi uzatıyor.

"Dur bakalım," diyorum ona, çekmecelerimi karıştırırken. İkinci makyaj çekmecemin arkasına sıkıştırdığım, haftalar önce onun için aldığım diş fırçasını çıkarıyorum. "Bu senin için."

Elinde hala paketlenmiş diş fırçasıyla donup kalır.

"Bu doğru olan mı?"

Hatırladığım kadarıyla, otel odasını paylaştığımız ilk gece ona aldığımın aynısıydı. Yumuşak kıllar. Mor saplı. En azından kasiyer bana bunun mor saplı olduğunu söylemişti.

"Bunu ne zamandır orada tutuyorsun?"

Diş fırçamı fincandan çıkarıp tüm soğukkanlılığımı takınarak, "Seyahatten döndüğümüzde aldım. Akşam yemeğine gittikten ve benden sana bir şeyler öğretmemi istedikten sonra, bir gece olabileceğini düşündüm.

burada kalacağın yer." Aynada onun yansımasını buluyorum. "En azından öyle umuyordum."

Yüz ifadesi tamamen eriyor, bazen soğuk olan Kennedy ne hissettiğini saklamaya bile çalışmıyor. "Buraya son geldiğimde kalmalıydım."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Yine de seni eve kadar takip ettim." "Ne?" Bir kahkaha patlattı. "Etmedin, seni sapık."

"Gerçekten evimden çıkmaya izin vereceğimi mi sandın? Gecenin bir yarısı eve sağ salım döndüğünden emin olmadan mı? Üç sarhoş arkadaşımın uşağı için buraya dönmeden önce arabamla yanından geçtim, içeri girmeni izledim. O sırada aklımdan beni ne kadar sert boşalttığını ve seni o küçük dantel külotun ve uyumlu sütyenin içinde görmekten ne kadar hoşlandığımı bir türlü çıkıyordu."

O yeni diş fırçasını açıyor ve ben de benimkine aynısını yapmadan önce ona bir sıra diş macunu sıkıyorum. İkimiz de aynaya bakıyoruz, dişlerimizi fırçalarken o benim önümde duruyor.

"Bu kıyafetten biraz daha seksi, değil mi?" diye soruyor ağzı köpüklerle doluyken.

"Olamaz. Bu . . ." Parmağımı ona doğru çeviriyorum. "Bu şaplak bankası rezervine gidiyor."

Ağzı doluyken kıkırdıyor ve yemin ederim o sesi şişeleylebilseydim şişelerdim.

İki dakikanın geri kalanı sessizdi. Evli bir çift gibi davranarak dişlerimizi fırçalıyoruz.

Yansımda onu izlediğimi her yakaladığında bana gülümsüyor.

Lavaboya tükürmeye gittiğinde saçını tutuyorum, sonra üzerine eğilip aynısını yapıyorum.

Bunu istiyorum. Çiftlerin yaşadığı bu basit, normal anları sadece onunla yaşamak istiyorum ve bunların gerçek olmasını istiyorum.

"Hadi yatağa gidelim," diyor diş fırçasını benimkinin yanındaki bardağa koyarken. "Çok yorgunsun."

Varsaymak istemedim ama buraya gelirken o kadar umutluydum ki benim evimde uyumak istediğinde

Bu gece evde, onun yanında uyumamı istedi.

İçimdeki şehit kanepeli almayı teklif ederdi. Onunla yatakta uyumamı istediğini açıkça söyleyene kadar bekle, ama bu gece şehit gibi davranamayacak kadar yorgunum.

Yatağında karımla uyumak istiyorum.

Arkamdan ışıkları kapatarak onu takip ediyorum. Kennedy yorganın altına, en son buraya geldiğinde kullandığı tarafa kayıyor ve ben de yatağın etrafında dönerek orada duruyorum.

Bir yanımla onun fikrini değiştirmesini bekliyor. Yerde uyuduğum onca haftadan sonra, bu gece bana da aynısını yapmamı söylemesini bekliyorum.

"Ne bekliyorsun?" Dudaklarında şakacı bir gülümseme var. "Bana nasıl sarılacağımı falan öğretmeyecek misin?"

"Sen bir aptalsın. Bunu biliyor muydun?" Onunla birlikte yorganın altına giriyorum.

"Bunu seviyorsun."

Çarşafı çenesine kadar kaldırmış, ağzında ısıltılı bir sırıtış var, sanki bu pijama partisi için çok hevesliymiş gibi ve dürüst olmak gerekirse ben de öyleyim.

"Evet," diye nefes veriyorum, yastığıma gömülüp yüzümü ona dönüyorum. "İstiyorum."

"Kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Yolda seninle aynı odayı paylaştıktan sonra, dairem son zamanlarda biraz yalnız hissettirdi."

"İstediğin zaman burada kalabilirsin, Ken. Bunu biliyorsun." "Tamam."

Ona yaklaşıyorum, ayaklarım çarşafın altında onunkilerin üzerine dolanıyor. "Tamam."

Eli battaniyenin altından çıkıp yanağımı kavırıyor, başparmağı oradaki kemiğin üzerinde geziniyor. "Yorgunsun."

Başımı sallıyorum, dokunuşuna yaslanıyorum. "İyi olacak mısın?"

Gözleri yüzümde geziniyor, cevabımı arıyor.

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Ama şu anda kendimi iyi hissediyorum."

Yumuşak bir eğimle dudaklarını kaldırıyor. "Sana hiç aşık bir çocuk olduğunu söyleyen oldu mu?"

Kıkırdayarak yer değiştiriyorum, başımı omzuna koyuyorum ve aynı anda o iki kolunu da bana doluyor, benimki de onun ortasına dolanıyor.

"Başka kimsenin bu yönümü pek gördüğünü sanmıyorum ama evet. Hiçbir fikrin yok."

Eğilip dudakları saçlarımla buluşuyor. "Sanırım anlamaya başlıyorum."

Aramızda birkaç sessiz dakika geçiyor ve ben uyumaya yakınım, bu ezici sakinlik beni yıkıyor, şu anda şimdiye kadar istediğim her şeye sahibim.

Ama sorun da bu, endişem çılgılık atıyor. Sadece şu anda.

"Kenny," diye fısıldadım. "Uyandığımda hâlâ burada olacak mısın?"

"Elbette." Sesi uykulu. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bölüm 25

Kennedy

Uyandığımda 1.80 boyunda dev bir adam üzerime yayılmıştı. Bacakları bacaklarımın arasındaydı, gövdesi beni yatağa sabitlemişti. Başı boynumun kıvrımına sıkışmıştı ve kolu sırtımın altına sarılmıştı.

Isaiah Rhodes için insan yastığı oldum ve hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

Bu sabah duşunu kullanmaya gittiğimde, bulmacası çıkarılmış ve benim için katlanmış olan bugünkü Times'ın bir kopyasıyla karşılaştım. Yanında bir kahve ve birkaç kızarmış Eggo vardı.

Ona daha önce hiç Eggo yemediğimi söylediğimde neredeyse çıldıracaktı, ama işten önce yemek için zamanım olup olmadığından emin olmadığımı söylediğimde daha da çok çıldırdı.

Çocukluğumun geçtiği evde yatılı bir aşçı vardı, bu yüzden eğlenceli, dondurulmuş yiyecekler asla bir seçenek değildi. Bugün kahvaltıyı atlamak da öyle. Isaiah'nın beni beslemekle tuhaf bir ilişkisi var ve sanırım bu benim yeni keşfettiğim sevgi dilim olabilir. Çünkü her seferinde bana bir şeyler yapıyor.

Ve şimdi burada, havaalanına giderken arabasındayım, her zaman aradığım şey olabileceğini düşündüğüm şeyi bırakıyorum.

Vuruş antrenmanından önce, toparlanıp onun olmayan kıyafetlerimi giyebilmem için evime gittik ve bir kez daha arabamı sahada bırakıp onunla birlikte yolcu olarak gitmeyi tercih ettim. Ama yolculuğun çoğunda sessizdi, tamamen kendi kafasındaydı.

Bugün öpüşmedik. Dokunmadık. İkimizin de gün ışığında nerede durduğumuzu bilmediğimiz açtı ve dairesinden çıktıktan sonra

Pazar günkü vuruş antrenmanı için bütün sabah sahadaydım ve rportajıma gitmeden önce bir şeyler hakkında gerçekten konuşamadım.

"İhtiyacın olan her şey var mı?" İsaiah sonunda sorar.

Güçlü bir el direksiyonda, takarken bana yapmasını istediğim her türlü şeyi hayal etmeme neden olan o ters beyzbol şapkasını takıyor.

"Sadece birkaç gün," diye hatırlatıyorum ona.

Gözlerini yoldan ayırmıyor. "Birkaç gün çok şeyi değiştirebilir."

"Ya da işi hiç alamayabilirim."

Ve bu seçeneği dşnmemeliyim. Bu istediğim her şey. Hayalini kurduğum bir pozisyon. Yaşamayı çok istediğim bir şehir.

nndeki yola yeniden odaklanmadan önce bana hızlı ve ters bir bakış fırlattı. "Bunu başarabilirsin, Kenny." Ses tonu sanki aradığım şeyin bu olduğunu düşünüyormuş gibi cesaretlendirici. "Henüz bilmiyorsan söyleyeyim, seninle gurur duyuyorum."

Boğazım bir anda kalınlaştı. Yutmak imkansız.

Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. MCAT sınavımdan yüksek bir puan aldım ve annem bana düğün tarihini ne zaman belirleyeceğimi sordu. Chicago'da istediğim pozisyonu aldığımı sanıyordum ve Connor yılda kaç kez ziyaret etmesi gerektiğini sordu.

Sesim utanç verici derecede kısık. "yle mi?"

"Aynen yle. Seni tanımadığım zamanlarda bile, Dr. Fredrick ile seni dinlediğim ilk gün, senden çok etkilenmiştim. Profesyonel sporlarda ne kadar az kadın olduğunu söylememe gerek yok, ve sen bunu yapıyorsun, Kennedy. Henüz anlamadıysan diye söylüyorum..." Kendi kendine gülüyor. ". . . Senin büyük bir hayranıyım."

İsaiah arabasını ikinci terminalin dışındaki kaldırıma çekip park ediyor. Sonunda emniyet kemerini çözdü ve yüzünü tamamen bana döndü.

"İçeri gir, o koca beynini göster ve kendin ol. Seni benim sevdiğim gibi sevmemelerine imkan yok.

-" Kendini durdurur.

Benim gözlerim büyüyor, onunkiler de aynısını yapıyor.

"Yaşamak, gülmek, seni sevmek," diye bitiriyor.
"Yaşadığım, güldüğüm, seni sevdiğim gibi."

İkinci seferde kendinden çok emin bir şekilde söylüyor ama yine de hiçbir anlam ifade etmiyor. Yine de kendimi tutamayıp bir kahkaha patlatıyorum.

"Yaşıyor musun, gülüyor musun, beni seviyor musun?" "Tanrım, hem de çok."

Araba karşılıklı kahkahalarımızla doluyor ve bir parçam bütün gün burada, sadece o ve benim olduğumuz bu balonun içinde kalmak istiyor. Uğruna çok çalıştığım kariyerimi düşünmemek, bu evliliğin sahte olduğu gerçeği üzerinde durmamak ve ne kadar farklı hissedersenem hissedeyim, gelecek sezon Warriors için çalışmayacağım konusunda endişelenmemek.

Çünkü gerçekler bunlar. Bu işi alsam da almasam da Chicago'daki zamanım doldu. Isaiah sarhoşken yaptığımız hatayı bir beyzbol sezonu boyunca düzeltmeyi kabul etti. Sonsuza kadar değil.

"Bulmacanı uçakta mı çözeceksin?" "Planım bu."

"Biliyor musun, hep merak etmişimdir ama hiç sormadım. Neden bunları her gün yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Küçükken ailemden pek ilgi görmezdim. Tek çocuktum ve çoğu gün sıkıntıdan patlıyordum. Ama babam her sabah Times'ı alıp iş dünyası bölümünü okurdu, ben de kendimi meşgul etmek için bulmaca çalmaya başladım. Zihnim meşgul olduğunda kendimi daha az yalnız hissediyordum."

Isaiah'nın kaşları bu cevaptan nefret ediyormuş gibi kırışıyor. "Ve hala böyle mi hissediyorsun? Bunları yalnız olduğun için mi yapıyorsun?"

"Sanırım öyle." Kuru bir kahkaha attım. "Ama sanırım haftalardır bir tane bile bitirmemiş olmam bir şeyler anlatıyor, değil mi?"

Gülümsemesi gurura dönüşür.

Camıma vurulunca ikimiz de irkildik. "Devam edin" diyor güvenlik görevlisi.

Arabalar etrafımıza girip çıkıyor ve benim gitme vaktim geldi.

Isaiah'ın ifadesi bir kez daha değişiyor ve onun hakkında takdir ettiğim bir şey de kolay okunabilir olması. Duygularını koluna takıyor ve gitmemi istemediği çok açık. Ama yine de gitmek zorunda olduğumu biliyor ve arabadan inip bagajı açıyor ve valizimi çıkarıyor. Ben de ona katılıyorum, kaldırımda onunla birlikte asfaltın üzerinde duruyorum. Yine de boy farkımız için bir şey yapmıyor.

"O zaman yakında görüşürüz." Sözleri eşit, duygusuz ve kayıtsız.

İçini okuyabiliyorum. İncinmek istemiyor. "Birkaç gün."

Şapkasını kaldırıyor ve yerine takmadan önce bir avucunu saçlarında gezdiriyor. "İyi eğlenceler. Güvende olun. Su için."

"Tamam anne."

"Beni unutma," diye ekliyor bir mizah kıvılcımıyla, ama alaycı sırtışı çabucak düşüyor.

İstesem de yapamazdım.

"Yarın maçtan önce, eğer bileklerinizi bantlayan Sanderson ise, size gösterdiğim şekilde yaptığından emin olun. Çünkü bazen çok sıkı yapıyor. İhtiyacınız olursa, maçtan önce beni facetime'dan arayın, ona yol gösterebilirim."

Isaiah'ın alaycı sırtışı geri döndü.

Warriors'a başladığımdan beri henüz bir maç ya da antrenman kaçırmadım ve yarınki gece maçının bensiz ilk maç olacağını bildiğim için ciddi bir endişe yaşıyorum.

"İyi olacağına eminim," diye düzeltiyorum.

"O sen değilsin, bu kesin. Seni özleyeceğiz Kenny, sadece ben değil. Çocuklar da yarın seni kulüp binasında görmeyi özleyecek."

"Beni unutma," diye tekrarlıyorum sözlerini.

"İstesem de yapamam."

"Hey! Gidelim." Öncekiyle aynı güvenlik görevlisi. "Burası bırakma bölgesi. Arabanı buradan çıkar."

"Yapmalıyım ..." Başparmağımı omzumun üzerinden atarak bagajların bırakılacağı yeri işaret ediyorum.

Başıyla onaylıyor ama bir şey söylemiyor.

"Tamam. O zaman yakında görüşürüz?"

Tekrar başını sallıyor. "Birkaç gün."

Sessizlik garip, ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyoruz, bu yüzden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve bavulumu arkamda çekerek girişe doğru yürüyorum.

Aramızda ne olduğuna dair somut bir cevabım olmayabilir ama bu olmadığına eminim.

Arkamı döndüğümde İsaiah'nın başı öne eğik, elleri cebinde, arabanın etrafında dönerek sürücü kapısına doğru ilerliyordu.

"İsaiah!" Onu durdurmak için seslendim.

Bana bakmak için ayağa kalktığı anda, büyük bir umutla bakıyor.

"Daha önce hiç ne yapmadım biliyor musun? Havaalanındaki o uzun, süpüren veda öpücüklerinden birini."

Gülümsemesini engellemeye çalışıyor. "Öyle mi?"

"Sakıncası yoksa o ilklerden birini daha yapmak istiyorum."

Sahte bir dalgınlıkla başını öne arkaya sallıyor. "Bilmiyorum."

"Hadi, Rhodes." Ses tonum alaycı. "Birlikte oynayalım."

Bana doğru koşmaya başlamadan önce kahkahayla başı geriye düşüyor. Onunla yarı yolda buluşuyorum, bavulumu onun için bırakıyorum.

Elleri çenemi kavriyor, dudakları yavaş, her şeyi kapsayan bir öpücükle dudaklarıma çarpıyor. Yumuşak dudaklar, ama sert ve buyurgan. Ağzımı ayırıp dilinin benimkine kaymasına izin verdiğimde tamamen onun büyüüne kapılıyorum.

İşte o zaman ona karşı inliyorum. Herkesin içinde. Ona doğru eğilirim. Herkesin içinde. Sanki ona daha da yaklaşmanın bir yolu varmış gibi eğilip bükülüyorum. Ellerim yüzünü destekliyor, onu kendime çekiyorum.

Kollarından biri yılan gibi boynuma inip etrafımı sararken, diğer eli aşağıya kayarak kışımı avuçluyor. Tam orada, havaalanının önünde.

Ve vücudumun tüm kontrolünü elinde tutarak eğildi, sanki lanet olası bir Lifetime filmindeymişiz gibi beni daldırdı ve

Yine de ağız benimkinden hiç ayrılmıyor.

Teması hiç kaybetmeden doğruluyoruz ve kollarım omuzlarına dolandığında geriye doğru yükselerek beni ayaklarımdan kaldırıyor. Parmaklarım saçlarının arasına girdiğinde Isaiah'nın şapkası yere düşüyor ama bu bizi durdurmuyor.

Sanırım yanımızda biri ısıklık çalıyor ama ben pek aldırmıyorum. Asıl odak noktam, önümüzdeki kırk sekiz saat içinde sağlıklı bir miktardan daha fazla özleyeceğim bu adam. Onu tanıdığım zamanın çoğunda tahammül edemediğimi düşündüğüm adam.

Daha fazla yanılmış olamazdım.

Onun tarafından ele geçirildim. Birlikteyken Connor'a çok az dokunmuştum ve asla toplum içinde dokunmamıştım. Ve işte buradayım, Vegas'ta sarhoşken evlendiğim adamla kontrol edilemeyen azgın bir ergen gibi devam ediyorum.

"Lanet olsun," diyor yanımızda biri.

Sonunda o an kopuyor, ağızlarımız birbirinden ayrılıyor. İkimizin de nefesi kesiliyor ve dikkatimiz yana kayarak aynı güvenlik görevlisinin bizi izlediğini fark ettiğimizde nefesimizi tutmaya çalışıyoruz.

"Dur tahmin edeyim," diyor. "Yeni evliler mi?" "Evet." Isaiah gülüyor. "Onun gibi bir şey."

Beni tekrar ayağa kaldırıyor. Platform Vans ayakkabılarıma geri dönüyorum ve yere attığı şapkasını almak için eğildiğinde, evlendiğimiz ayakkabıları sürekli giydiğim için sessizce benimle dalga geçerek onlara vuruyor.

"Harika olacaksın Kenny. Uçağını kaçırma." Takım şapkasını başıma yerleştirdi. "Bu beni unutmaman için."

Düşmesin diye sabitliyorum. "İstesem de yapamazdım."

"Burası da ağırlık odası."

Tertemiz, son teknoloji ürünü ekipmanlar duvarları kaplıyor. Havlular düzgünce katlanmış ve yarın için hazır. San Francisco'nun logosu her boş yüzeyi boyuyor ve bu odanın hangi takıma ait olduğunu bilmemek imkansız hale geliyor.

"Arkada bir sauna ve buhar odası var," diyor Josh. "Sahip olduğumuz her şey hem ekibin hem de personelin kullanımı için, yani buraya resmen geldiğinizde kendinizi evinizde hissedin. Üst yönetim burada çalışanlarına iyi davranıyor."

Josh, Dean'in Atlanta'daki ekibinde seyahat koordinatörüydü ama şimdi San Francisco'da çalışıyor. Dean'in bana etrafı gezdirmekten mutluluk duyacağını söylediğini hatırlıyorum, ancak üvey kardeşimin beni havaalanından almasını da koordine etmesini planlamamıştım.

"Her şey çok güzel. Spor salonu ekipmanlarından bahsederken bu garip bir kelime mi?"

Kıkırdıyor. "Hiç de değil. Tamamen katılıyorum. Sahipleri bu arenayı beş yıldan kısa bir süre önce inşa etti, yani her şey neredeyse yepyeni. İhtiyacınız olan her şeyi sizin için temin edecekler. Ekipmanlarınızdan biri bozulursa ertesi gün yenisini getiriyorlar. Çalışmak için gerçekten çok iyi bir franchise. İnsanlar sırf burada çalışmak için diğer takımlardan ayrılıyor ve terfi alıyor."

Josh bizi ağırlık odasından çıkarıp tıbbi eğitim odasına götürüyor.

Tam bir mükemmellik. Bir sağlık personelinin ıslak rüyası. Düzenli ve temiz, ihtiyacım olabilecek her şeyle dolu. Gözüm köşedeki ofise takılıyor. Dr. Tran'ın adı kapıya iliştilmiş bir isim levhasında yazılı, altında da Sağlık ve Zindelik Müdürü unvanı var.

Josh, "Ve bu senin yeni ofisin olacak," diyor.

"Olabilir" demiyor.

"Eğer işi alırsan" diye eklememiş.

Sanki bana çoktan pozisyon teklif edilmiş gibi konuşuyor.

"Dr. Tran oyuncularla birebir ilgileniyor mu, yoksa çoğunlukla ofis işleri yapıp gerektiğinde danışmanlık mı veriyor?"

Yarınki görüşmemden önce bilmem gereken bir şey bu. Eğer sevdiğim işi yapmama izin verecek bir esneklik yoksa bu pozisyonu kabul edebilir miyim emin değilim.

"Oh, neredeyse hiç yok. Evrak işlerinin çoğunu yapan bir ofis müdürü var. Candice harikadır. Sizin için idari işlerle ilgilenecektir ama evet, Dr. Tran antrenman odasında ve maçlar sırasında yedek kulübesinde son derece pratiktir."

"Ondan bahsetme şeklin Çok sevilen bir doktor gibi."

"Öyle. Yirmi altı yıldır burada ve onu özleyeceğiz. Ama yarın sizinle tanışacağı için heyecanlı olduğumu biliyorum."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Röportajda o da olacak mı?"

"Evet, hepsinde vardı. Duyduğuma göre sen üçüncü ve sonuncusun."

İçimden bir ses Josh'tan diğer adaylar hakkında bilgi almak istiyor. Burada olup biten her şey hakkında biraz bilgisi varmış gibi görünüyor, ama ben kaçınıyorum. Hem deneyimim hem de eğitimimle neler sunabileceğimi biliyorum, eğer işi alamazsam, bunun nedeni doğru kişi olmadığım içindir.

Bu da bana "Dr. Tran ve işe alım komitesinin geri kalanı benim kadın olduğumu biliyor mu?" sorusunu sorduruyor.

Josh adımlarını durdurur, kafası tamamen karışmıştır. "Tabii ki var."

Rahatladım.

"Hadi," diyor. "Sana tüm stadyumdaki en sevdiğim manzarayı göstermek istiyorum."

Onu asansöre ve birkaç koridora kadar takip ediyorum. Tekrar kulüp binasının önünden geçiyoruz, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kulüp binası. Takım logosu ortalanmış ve soyunma kabinleri tek tek aydınlatılmış. Bugünkü maçlarını daha birkaç saat önce bitirmiş olmalarına rağmen oyuncuların kıyafetleri yarınki maç için hazır bekliyor.

Kapıyı benim için tekrar açık tutuyor ve odaya adımımı atar atmaz, evin en iyi manzarası derken neyi kastettiğini tamamen anlıyorum. Tüm San Francisco'daki en iyi manzara olabilir.

"Vay anasını," dediğimi duyuyorum, tribünün arkasındaki Körfez'in pırıl pırıl suyu karşısında büyülenmiş gibiyim.

Tekneler marinada sıralanıyor ve skorbord ... Tanrım, lanet olası bir skor tabelası yüzünden nutkumun tutulacağı hiç aklıma gelmezdi. Güneş alçalmaya başlıyor, suyun üzerinde sıcak kehribar ve pembe bir parıltı yayıyor.

Buna alışabilirim. Burada çalışmayı, günlerimin çoğunu burada geçirmeyi hayal edebilirim. Burası beyzbol dünyasındaki en güzel stadyum olmalı.

Ama Chicago'daki stadyumun tarihine sahip değil. Elle çevrilmiş ikonik skorbord ya da meşhur sarmaşık kaplı tuğla yok. Dışarıdaki kırmızı marquee ya da dünyanın en iyi taraftarlarına sahip değil. Ve sosisli sandviçlerden hiç bahsetmeyeyim bile.

San Francisco'da o insanlar yok - takım, Miller, Monty ve en önemlisi Isaiah yok. Ama iyi tarafından bakarsak, Dr. Fredrick de yok.

Ve bana muhteşem bir stadyum ve son teknoloji tesisler dışında sunabileceği şey, tüm yetişkin hayatımı uğruna çalışarak geçirdiğim iş. Böyle fırsatlar sık sık karşıma çıkmıyor ve aniden kocama karşı bir şeyler hissettiğimi fark ettiğim için bu fırsatı tepecek değilim.

"Yarınki görüşmen için hazır mısın?" Josh yanımdan sordu.

"Sanırım öyle. Yine de biraz gerginim. En son bir iş için geldiğimde pek de iyi bir sonuç elde edememiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

Onu başından savdım. "Uzun hikaye."

"Gergin olmanıza gerek yok. Sen neredeyse kesin aday sayılırsın. Sağlık ekibi bütün hafta senden bahsetti ve Dr. Tran'ın seçtiği tek başvuru sensin."

Bu dikkatimi çekti. "Gerçekten mi?" Josh'un gülümsemesi gerçek.

"Gerçekten."

Başımı sallayarak önümdeki stadyuma yeniden odaklanıyorum. Bunu yapabilirim. İstediğim her şey yarın benim olabilir.

Boğazını temizler. "Biraz ileri gittiysem özür dilerim. Parmağınızdaki yüzüğü fark ettim. Dean bana bekâr olduğunuz izlenimini verdi, bu yüzden sizi bu akşam yemeğe götürmeyi umuyordum ama ..."

İstemediğim takdirde alyansımı takmak zorunda kalmayacağım gerçeğini düşünmedim. Burada ikna etmem gereken kimse yok.

"Ben evliyim," diyorum basitçe.

"Tekrar söylüyorum, çok ileri gitmek istemem ama ciddi bir şey mi? Ülkenin bir ucundan diğer ucuna taşıınıyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Çok ileri. Anladım."

Gerginliği azaltmak için kıkırdıyorum. "Çok ileri gitmedim ama buna nasıl cevap vereceğimi de bilmiyorum. Bekâr olsaydım bile, çalışan tek kadın olarak yapmam gereken son şey potansiyel yeni bir iş arkadaşıyla randevuya çıkmak olurdu, ama sorman gururumu okşadı."

"Anlıyorum. Bu işi kabul edip Atlanta'dan ayrıldığımda, eski karım da ben de ilişkimizin bittiğini biliyorduk. Bu bizim için mesafe yaratmanın ve sonunda bunu ilan etmenin bir yoluydu. Senin için de aynı şeyin geçerli olup olmadığından emin değildim."

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Durumumuzda neler olduğunu bilmiyorum ama öyle olmadığını biliyorum.

"Ve bu arada," diye devam ediyor, "buradaki tek kadın sen olmayacaksın. Burada kaç kadının çalıştığını size söyleyemem bile."

Bunun üzerine canlandım. "Gerçekten mi?"

"Oh evet. Kulüp binası katındaki kadınlar tuvaletine girmekte iyi şanslar. Sürekli bir sıra var."

Bölüm 26

Isaiah

"Mills mesaj attı." Kai telefonunu dolabına geri koyar.
"Koridordalar."

Şapkamı alıyorum -Kennedy ile gönderdiğimden farklı bir şapka- ve kardeşimi kulüp binasının dışındaki koridora kadar takip ediyorum.

Zanders, Stevie, Ryan, Indy, Miller ve Rio bizi bekliyor.

"Hey, çocuklar. Geldiğiniz için teşekkürler," diyerek gruba yaklaşıyorum.

Zanders elini benimkine koyuyor, diğeri de omzumun arkasına dokunuyor. "Abim emekli olacağını açıkladı, biz de mümkün olduğunca çok maça gitmemiz gerektiğini düşündük."

Herkese tek tek merhaba diyoruz, sonra Kai Miller'ın yanında kalıyor, kollarını onun omuzlarının önünde kavuşturuyor.

Rio ve benim dışımda herkes eşleşti. Bundan nefret ediyorum.

Kennedy'nin yanımda olmasına çok alıştım, özellikle de burada, sahada. Tüm bunlar gelecek sezon için bir ön izleme. Ama kardeşim üniformasını giymeyecek. Diğerleri gibi o da ziyarete gelecek.

"Kennedy dışarı çıkacak mı, yoksa o sik kafalı doktor onu çok mu meşgul ediyor?" Indy soruyor.

"Hayır, aslında burada değil. San Francisco'da."

"Ah, doğru ya!" Stevie'nin sesinde büyük bir heyecan vardı.
"Görüşmesi nasıl geçti?"

Tereddüt ediyorum, çünkü gerçek şu ki, henüz bilmiyorum. Sormaya çok korkuyorum.

Gözlerim Miller'ınkilere kayıyor, sessizce yardım etmesi için yalvarıyorum.

"Kennedy eve döndüğünde bize bilgi vereceğini söyledi," diyor kurtarılırken.

"Pazar gecesi aile yemeği," diye hatırlatıyor Ryan. "Onu getirmenin zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?"

"İşte benim kızım." Monty ofisinden çıkıp koridora adım atar, gözleri Miller'ın üzerindedir.

"Selam, baba."

Sarılmak için kollarını açıyor ama Kai onu bırakmıyor.

Monty'nin dikkati ona kayar. "Gerçekten mi?"

"Ne?" Nişanlısını esir tutan kardeşimin ses tonu fazlasıyla masum.

"Bu gece seni yedek bırakmakta bir sorun görmüyorum."

Kai bir kahkaha atıyor. "Emekliliğimi açıkladıktan sonraki ilk maçım. Bunun taraftarların pek hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Umurumda mı diye mi soruyorsun?"

Kai şakacı bir şekilde gözlerini devirir ve Miller'ı serbest bırakır.

"Torunum nerede?" Monty kızına sarılırken sorar.

"Fırından Emily bu gece ona ve Taylor'a bakıcılık yapacak."

Rio'nun kafası kalabalığın arkasından öne doğru fırladı.

"Fırından Emily, ha? Bekâr mı?"

"Lütfen durun." Zanders'ın ses tonu bitkin.

Monty arkadaşlarımıza merhaba diyor. "Oraya gitmeliyim." Omzuma vuruyor. "Senin için de aynısı geçerli. Çabuk kazanmak istiyorum. Birazdan yağmur yağacak ve yağmur gecikmesine takılmak istemiyorum. Seni seviyorum, Millie. Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal baba."

Stevie kafasını Miller'a doğru çevirdi. "Affedersiniz?"

"Ne?"

Indy az önce gördüklerine inanamıyormuş gibi Miller'a bakıyor. "Baban çok seksi."

"İğrenç." Fiziksel olarak yüzünü buruşturuyor.

"Gariptir ki ..." Rio kaşlarını kaldırdı. "Ona katılıyorum."

"Ateşli bir baban var Miller," diye araya giriyor Stevie. "Durdur şunu."

Zanders omuz silkiyor. "Haksız değiller. Ben bir ok gibi düzüm ama bu adam çok yakışıklı."

"Ve bu konuşma bitmiştir." Miller Kai'ye döner ve ona bir öpücük verir. "Seni seviyorum. İyi şanslar."

"Seni seviyorum, bebeğim."

Bana sarıldı. "Seni de seviyorum, ama ondan biraz daha az."

"Beni her zaman alçakgönüllü tutuyor."

"Birinin yapması gerek." Grubun geri kalanı koridordan çıkarken gözlerini koridordan ayırmıyor ve Kai eğitim odasına döndüğünde dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Onunla konuşmadın mı?"

"Elbette sordum. Sadece görüşmesinin nasıl geçtiğini sormadım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onu öldürdüğünü biliyorum ve bunu inkar ediyorum. Ama onun adına mutluyum, gerçekten mutluyum. Sadece bana yüz yüze söylediğinde onu kutlamak istiyorum çünkü hepimiz biliyoruz ki şu anda kutlama yapmıyorum. O eve dönene kadar, küçük bir sürtük gibi içime kapanacağım."

"Sana Dean'in onu havaalanından alan arkadaşına ayarladığını söyledi mi?" Miller kıkırdamasını engellemeye çalışır. "Eminim buna bayılmışsındır."

"Evet, bana söyledi. Lanet olası pislik. Sanki adamdan zaten yeterince nefret etmiyormuşum gibi."

Miller başını yana eğiyor. "Yıllardır ona olan aşkın yüzünden erkeklerin sana bok attığını biliyorum ama ben görüyorum Isaiah. Ona nasıl baktığını ve Kennedy'nin seninle birlikteyken nasıl parladığını görüyorum. Evliliğiniz sahte olabilir ama geri kalanı çok açık bir şekilde gerçek. Umudunu kaybetme, tamam mı? Belki işi bile kabul etmez."

"İşi kabul etse iyi olur."

Miller kıkırdarak koluma vurdu. "Git de kardeşinin başlangıç rekorunu kırmasına yardım et."

Bombalar, tamam mı?" "Elimden geleni yapacağım."

Elimden geleni yaptım. Ya da en azından bu gece elimden gelenin en iyisini. Ancak sopamın topla buluştuğu tek an, birkaç faulü sıyırdığım ya da zayıf bir yere vurup daha ilk vuruşu yapamadan oyun dışı kaldığım anlardı.

İki kez oyun dışı kaldım ve en son ne zaman bu kadar kötü vuruş yaptığımı size söyleyemem. Ama yemin ederim, yürüyüş müziğim her çaldığında sanki tüm stadyum benimle alay ediyor, düğün şarkımızı söylüyordu, karım ise ülkenin diğer ucunda hayalindeki işe giriyordu.

Monty'nin endişelendiği o yağmur lekeli koca bir yaz fırtınasına dönüştü.

Berbat oyunuma rağmen, çocuklar maçı normal sürede bitirerek kesin bir galibiyet aldılar, böylece kötü hava başlamadan önce eve bolca zamanım oldu. Tıpkı maçı izlemeye gelen arkadaşlarım Cody, Travis, Monty, Miller ve Kai gibi.

Bunu biliyorum çünkü her birini tek tek kontrol ettim.

Haber alamadığım tek kişi ilk aradığım kişi.

Yedi cevapsız arama sesli mesaja düşüyor ve ben hâlâ Kennedy'nin eve varıp varmadığını bilmiyorum. Uçağı indi mi? Evine ya da arabasının bulunduğu stadyuma bir araçla gidip gitmediğini. Ve bu boktan hava vurmadan önce eve varıp varmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Onun yerine Miller'ı deneyeceğim.

"Ondan haber aldın mı?" Cevap verir vermez soruyorum.

"Henüz almadım. Aramaya çalıştım ama açmadı.

Biliyorum ki

çünkü sekizinci vuruş sırasında maçın nasıl gittiğini kontrol etmek için mesaj attı."

"Sonra ne oldu? Stadyumdaki arabasına mı gitti? Yoksa dairesine mi döndü?" Ses tonum çıldırmış gibi. "Neden cevap vermesin ki?"

"Belki de arabayı o kullanıyordur."

"Miller."

"Kahretsin," diye nefes verdi. "Yanlış bir şey söyledim."

"Onu tekrar arıyorum. Ondan haber alırsanız bana haber verin."

Cevap veremedi telefonun kapatıyorum ve Kennedy'yi sekizinci kez deniyorum.

Bir kez daha cevap vermiyor.

Gürültülü bir patlama apartmanımı sarsıyor, yağmur camlara o kadar sert ve hızlı çarpıyor ki kendi düşüncelerimi bile zor duyuyorum.

Endişe tüm sinirlerimi sarıyor ve beni bir yerde duramaz hale getiriyor. Oturma odamda, mutfakımda, yatak odama girip çıkıyorum, yanından geçtiğim ve şu anda gülemeyeceğim her aptal tabelaya gözlerimi deviriyorum.

Elimde çalan telefonu hızla çeviriyorum, ekranda Kennedy'nin adının çıkmasını umuyor ve bunun için dua ediyorum.

Öyle değil. Kai.

Başparmağım cevap vermek için yeşil düğmenin üzerinde geziniyor ama yapamıyorum. Tek düşünebildiğim, ben on üç yaşındayken içeri girip annemin tıpkı buna benzeyen bir fırtınada öldüğünü söylediğinde sesindeki ton ve yüzündeki ifade.

O gece yediğimiz pizzanın kokusunu hâlâ hatırlayabiliyorum. Polis memurları ayrılırken ön kapının kapanma sesini. Annemin beyzbol antrenmanından önce katlamamı söylediği ama benim katlamadığım, odanın köşesindeki sandalyenin üzerine yığıldığım çamaşırları.

Ona ne olduğunu bana anlattığında Kai'nin sesindeki tonu çok iyi hatırlıyorum.

Sırf bu yüzden cevap vermiyorum.

İstediğin kadar mantıksız de. Mantıklı olmadığını biliyorum. Anksiyete mantıklı düşünceler üretmez. En kötü durum senaryoları yaratıyor ve bunu kabul etmek yine de kaygının tüm bedenimi ve zihnimi ele geçirdiği ve beni başka hiçbir şeye odaklanamaz hale getirdiği gerçeğini değiştirmiyor.

Kai tekrar arıyor ve bu sefer cesaretimi toplayıp cevap veriyorum.

İlk sorduğum şey "Sorun ne?" oldu. "Yok bir şey. Sadece seni kontrol etmek için aramıştım."

Yere bir yıldırım daha düşerken pencerelerden bir ışık patlaması geçer.

Kanepede bir koltuk buldum, dizlerim zıplıyordu. "Benim neyim var böyle?"

"Hiçbir şey yok. Senin hiçbir sorunun yok." "Kennedy cevap vermiyor."

"Uçaktan indi mi?"

"Evet. Maç devam ederken Miller'a mesaj atmış ve az önce indiğini söylemiş."

"Tamam. Miller'la birlikte dairesine gidip onu kontrol etmemizi ister misin?"

"Hayır! Binme şu lanet arabaya."

"Tamam." Sesi yatıştırıcı. Kardeşim, bakıcı. Kendim için yapamadığımda hep bana göz kulak olur. "Onu bir kez daha ara."

"On sekiz yıl oldu, Kai. Neden bunu atlatamıyorum?"

Telefonun diğer ucunda iç geçiriyor. "Düşünce sürecini nasıl değiştireceğini bulacaksın Isaiah, ama seni tanıyan hiç kimse sana bunu aşmanı söylemez. Annem bir uçak kazasında ölseydi, uçmayı sevmemeni kimse yadırgamazdı. Annem boğularak ölseydi, okyanustan korktuğun için kimse seni ayıplamazdı. Peki bunun ne farkı var? Kendinize karşı sert davranmayı bırakın ve zihninize biraz merhamet gösterin, olur mu?"

Topuğumun halının üzerinde aynı, sürekli deseni oluşturduğunu fark ediyorum, sanki ritmik hareket dikkatimi dağıtabilir, beni rahatlatabilirmiş gibi.

"Deniyorum."

"İçimden bir ses Kennedy'nin iyi olduğunu ve muhtemelen telefonunu ulaşamayacağı bir yerde bıraktığını söylüyor. Bunun basit bir cevap olduğunu biliyorum ama zihninin henüz buna inanmana izin vermemesi sorun değil. Bir gün bunu anlayacaksın ama bugünün o gün olmaması sorun değil."

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Tamam."

"Seni seviyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." "Seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve koltuğumdan kalktım. Oturma odamda tam bir daire çizerek yürürken eşimi arıyorum.

Bir kez daha, cevap vermiyor.

"Aç şu lanet telefonu Ken," diye mırıldanıyorum kimsenin duymaması için.

Aklımdan beni durduracak tek bir düşünce geçmiyor, mutfak tezgahından arabamın anahtarlarını alıp ön kapıya yöneldiğimde elimi durduran tek bir tereddüt anı bile yok.

Ayaklarımı bir çift ayakkabının içine sokuyorum ve koridorun sonundaki asansör benim katıma indiğinde kapıyı açıyorum.

Gözlerim hemen ona kayıyor.

Kennedy içeride duruyor, giysileri sıırılsıklam, saçları yüzüne yapışmış, nefes almaya çalışıyor. Elinde araba anahtarları, dairemin kapısından onu izlediğimi görmek için başını kaldırdığında o lanet olası Vans ayağında ama asansörün zeminine su damlatıyor.

"Merhaba," diyor zorlukla aldığı nefesler arasında.

Bu lanet fırtına başladığından beri ilk kez nefes veriyorum.

Üzerime tsunami büyüklüğünde bir rahatlama dalgası çöküyor, bedenim gerginliğin çözülmesiyle fiziksel olarak çöküyor. Ama kıpırdayamıyorum, onun burada olması beni sersemletiyor. O iyi ve koridorda koşarak yanıma gelene kadar tüm o endişeli düşüncelerin durulmaya ve rasyonelleşmeye başladığını fark ediyorum.

Ama yine de, "Burada ne halt ediyorsun?" diye sormamın yumuşak ya da tatlı bir yanı yok.

Kapımın diğer tarafında durduğunda ağır ağır nefes alıyor, etrafındaki zemini su ıslatıyor.

"Buraya arabayla mı geldin?" Devam ediyorum.

Başını hayır anlamında sallıyor ve bu beni sadece bir anlığına sakinleştiriyor, sonra "Buraya koştum" diyor.

"Bu lanet olası sekiz blok, Kennedy."

"Evet. Farkındayım."

Tekrar güçlendiğimi hissedebiliyorum. Sinirlerimin canlandığını hissedebiliyorum, kırılgan ve ham. Böyle bir havada dışarıda olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyor mu? Tepeden tırnağa sıırılsıklam, muhtemelen bu yüzden hastalanacak ve buraya gelirken başına daha kötü bir şey gelmediği için şanslı.

Korkum sesimi yükselterek benim yerime konuşuyor. "Bunu neden yaptın ki?"

Omuzları dik, "Çünkü yalnız kalmanı istemedim" derken ses tonunda tereddüt yok.

Sözleri beni yeniden dibe çekiyor, sürekli artan korkuya eşlik eden sert iniş duygularımı kontrolden çıkarıyor. Gözlerim anında yanıyor. Boğazım daralıyor.

"Bunu benim için yapma, Kenny." Sesim onun ismiyle kesiliyor.

"Ben istedim." Başını sallıyor. "Nedenini bilmiyorum. Ne zaman değişti bilmiyorum. Ama sen bana her zaman iyi hissettiren şeyi yapmamı söylersin ve ben kendimi hiç seninle olduğumdan daha iyi hissetmedim."

Keskin bir nefes alıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, en kötü halimi bilsem bile onun burada olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu görmesine izin vermemeye çalışıyorum. Zihnim bana oyun oynadığında bile korkularımı onaylıyor.

Başkaları bana mantıksız dediğinde, saçma bir yaz fırtınasına gülüp geçtiğinde bile, beni kontrol etmek için arabasına binmek yerine koştu.

Uzandı, parmaklarımı çözmek için elini benimkine doladı. Parmaklarım onun avucunda yumuşuyor ve arabamın anahtarlarını avucuna bırakıyor.

"Bunlar neden sende?"

"Çünkü sana ulaşamadım ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Başını eğiyor, yüzü yumuşuyor. Anahtarlarımı ceketinin cebine koyarken aynı anda telefonunu da çıkarıyor.

Üzerinden su damlıyor, o da ekranı silip bitmek bilmeyen cevapsız aramalarımı göstermesine izin veriyor.

"Özür dilerim. Yağmur yüzünden buraya gelirken duymadım."

"Beni korkuttun."

Başını sallıyor, kaşları çatılıyor, sanki birinin onun iyiliği için endişelenmesi kavramını gerçekten kavrayamıyormuş gibi. Birinin onu arabaya binip kontrol edecek kadar önemsemesini, özlemesini.

Bir gök gürültüsü tüm dairemi sarsıyor, ardından çakan şimşek Kennedy'nin güzel yüzünde çizgiler halinde patlıyor.

Dikkatimi ondan başka hiçbir şeye vermemeye çalışıyorum ama yine de yüz ifademdeki hafif ürkekliğe engel olamıyorum.

Kennedy uzanıyor, küçük eli çenemi kavlıyor. Dokunuşundan zevk alarak ve artık onun için bu kadar kolay olmasından gurur duyarak kendi elimle kapatıyorum.

"İzin ver dikkatini dağıtayım," diye fısıldıyor.

Bölüm 27

Isaiah

Koridora adım attığımda, Kennedy'nin yüzünü iki elimle tutuyorum ve ona dokunmak için çaresizce ağzımı onunkine bastırıyorum.

Çekildiğimde dişleri gıcırıyor.

"Tanrım, donuyorsun Kenny."

"Umurumda değil," diye dudaklarıma yapışıyor. "Seni görmemezlikten gelemezdim."

Bu itirafın canı cehenneme. Kötü bir gece geçireceğimi biliyordu ama yine de burada olmak istedi.

Eğilerek ıslak bacaklarını kalçalarım doluyorum ve onu daireme taşıyorum. Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum ama yine de onu yere bırakmıyorum. Ardımızda bir su nehri olması umurumda değil. En az onun kadar ıslanıyor olmam umurumda değil.

Parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor, ben onu taşırken boynuma öpücükler konduruyor. Dudakları soğuk, sanki zaten heyecanlanmamışım gibi sistemime küçük şoklar gönderiyor.

"Kahretsin Ken," diye nefes veriyorum. "Seni özledim."

Bana bakmak için geri çekiliyor, sırlıslıkla ıslak saçları yüzüne yapışmış, kaşları şaşkınlıkla çatılmış.

Adımlarımı durdurdum. "Ne?"

"Özlenmenin nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir."

Bundan ne kadar nefret ettiğimi anlatmaya kelimeler yetmez. Seçkin bir azınlık tarafından o kadar göz ardı edildiğini hissetti ki, akli başında kimsenin onu özleyeceğine inanmıyor. Onu özleyebilirdi.

Keşke o yokken onu ne kadar çaresizce özlediğimi anlayabilseydi. Kahretsin, o hala buradayken bile onu özlüyordum. O günden beri bu kadını arzulamayı bırakmadım.

Bir gün onunla tuvalette karşılaştığım ve benden iş konusunda tavsiye istedi.

"Peki bu seni nasıl hissettiriyor?" diye sordum.

A utangaç gülümseme yapar onun
görünüm üzerinde onu Dudaklar. "nemli."

"Evet," diye başımı sallayarak onaylıyorum. "Benim için en önemlisi."

Ben banyoya doğru ilerlerken o boynumun arkasına saklanıyor.

"Isaiah?"

"yle mi?"

"Ben de seni özledim."

Ve yemin ederim ki alternatif bir gerçeklikte yaşıyorum çünkü hangi dünyada Kennedy Kay'in beni özlediğini duyabilirim ki?

"yle mi? Beni ne kadar zledin?"

"ok fazla." Dudakları kulağımla buluşuyor. "Uyuyabilmek için gittiğim her gece seni düşünerek kendime dokunmak zorunda kaldım."

Sikeyim. Ben.

Bir kolumla onu yukarıda tutarken, diğer elimle duşumu en sıcak ayara getiriyorum. "Peki kendine dokunurken tam olarak ne düşündün?"

"Ağzını düşündüm." Ağzını benimkine bastırıyor. "Dilini." Kendi dili alt dudağımda bir yol yalıyor ve benden derin, muhtaç bir inilti çıkartıyor. "Ve içimde sana ne kadar ihtiyaım olduğunu düşündüm."

"Siktir."

"Lütfen bana bu gece yapacağını söyle."

Onu duşun önünde ayaklarının üzerine yatırdım, kolum hala onu bana doğru tutuyordu, arkasına uzanıp suyu test etmeden önce onu sıcak tutmaya çalışıyordum.

"Yapacağım, bebeğim. İyice sikilmeden yatağımdan ayrılmayacaksın."

Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırıp ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ve katmanlarını açmaya başlıyorum. nce ceketini. Islak bir yığın halinde karo zemine düşüyor. Ağır, yağmurdan sırlıklam olmuş gömleğini başının üzerinden kaldırıyorum ve sadece bir anlığına

Beni kendisiyle buluşmam için tekrar aşağı çekmeden önce ağızlarımız birbirinden ayrılıyor.

Bir avucumu karnının üzerinde gezdirip yan tarafına doğru kıvrılırken ayakkabılarını tekmeliyor, tek elim neredeyse omurgasının tamamını kaplıyor. Dokunduğumda donuyor, soluk teni tüylerim diken diken oluyor. Bileğimin basit bir hareketiyle sütyeni aramıza düşüyor ve her ne kadar güzel olsa da sıırıslık ve gitmesi gerekiyor.

Meme uçları aramızda çakıllaşıyor ve ağzından uzaklaşmak zorunda kalıyorum, alnımı onunkine yaslayarak ona bakabiliyorum. Her nasılsa, onları ilk kez üzerlerini örten kumaş engeli olmadan görüyorum.

Tıpkı geri kalanı gibi mükemmeldi. Sayısız çille boyanmış yumuşak, kremi bir ten. Meme uçları sertleşmiş ve ağızım için yalvarıyor. İkimiz de dilimle yapacağım gibi fiske vuruşumu izlerken başparmağımın ucunu bir tanesinin üzerinde gezdiriyorum.

Elimle memesini kavradım, sıktım.

O güzel küçük inleme eşliğinde bana doğru eğildi.

"Nasıl oluyor da her parçan bu kadar mükemmel olabiliyor Kennedy?"

"Sence de çok küçük değiller mi?"

Bunun üzerine duraksadım, elim hala onu kavrıyordu.

Elbette ellerim ortalamanın üzerinde büyüklükte ve evet, Kennedy kısa ve çoğu yeri küçük, ama göğüslerinin ne kadar büyük olduğu umurumda bile değil.

Endişesini hemen gidermeden önce, "Böyle mi hissediyorsun, yoksa biri sana böyle hissetmen gerektiğini mi söyledi?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor.

"Seni buna inandırdı mı?"

Başını sallıyor, beni başından savmaya çalışıyor. "Kısa bir konuşmaydı."

"Onunla kaç kez birlikte oldunuz?"

Gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Birkaç kez."

Çenem çalışıyor ama kafam eski sevgilisine kızgın olsa da ellerim yumuşak bir şekilde teninde dolaşmaya devam ediyor ve onu ısıtmaya çalışıyor.

Ona asla yardım etmediği, öğrenmesine, keşfetmesine ya da denemesine asla izin vermediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. İstendiğini ve değerli olduğunu yinelemek için hiç zaman ayırmadı. Bununla birlikte, ona sürekli olarak yakınlık konusunda isteksiz olduğunu hatırlattı ve şimdi öğreniyorum ki dünyadaki en mükemmel kişi olarak gördüğüm bu kadının öyle olmadığına inanmasına izin vermiş.

"Kenny, vücudunun nasıl görüldüğü umurumda bile değil, ama farkında ol, benim için bu kadar mükemmel yaratılmış birini daha önce hiç görmedim. Ve eğer göğüslerinin büyüklüğü konusunda bu kadar endişeliysen, seni dizlerinin üzerine çöktürüp, onları bir arada tutmanı sağlayıp, benim becermem için ne kadar mükemmel boyutta olduklarını göstermekte hiçbir sakınca görmüyorum."

Ağız hafifçe aralanıyor, gözleri merakla parlıyor. "Bunu yapar mıydın?"

"Evet bebeğim, memelerini sikeceğim ama bu gece bunu sikmem gerek." Elim fermuarından aşağı kayıyor, parmaklarım kotun dikişi boyunca kayıyor, tam klitorisinin olduğu yerde sürtünme yaratıyor.

Umutsuz bir inilti çıkıyor ve bu ses sadece meme ucunu ağızımla kapatıp emdiğimde büyüyor.

"Aman Tanrım." Elleri saçlarımın arasında kayıyor, beni kendisine bağlıyor. "Bunu yapmaya devam et."

Meme ucunu dişlerimin arasına alıp hafifçe çekiştirmeden önce dilimi döndürüyorum.

Bunun üzerine saçımı çekiyor ve ben de eşimin hoşuna giden başka bir şey bularak bilgiyi ezberliyorum.

Arkasındaki su ısınırken dizlerimin üzerine çöküyorum ve göğsünü öperek diğer meme ucuna odaklanıyorum. Ellerim kotunu çözerek meşgul olmaya devam ediyor. Onları aşağı çekiyorum, ıslak kotu bacaklarından sıyrıyorum ve onu sadece bir çift külotla bırakıyorum.

Ellerimi kığına koyup onu kendime çekiyorum ve ağzımı amının üzerinden, dantelin tam üzerinden öpmek için bırakıyorum. Sert dilimi yarığı boyunca gezdirip kumaşı lezzetli bir sürtünme yaratmak için kullandığımda üzerimde kıvrılıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvarıyor, gömleğimin arkasından tutuyor ve başımın üzerine gelene kadar çekiyor. "Lütfen." Beni yanında durmaya çağırmadan önce gömleği bir kenara fırlatıyor. Kennedy iç çamaşırını çıkarıyor, bileğimi tutup parmaklarımı göbeğine sürtmek için getirdiğinde onu tamamen çıplak bırakıyor. "Lütfen."

Bir eli ona karşı sıcak, amının her kıvrımını izlerken, Kennedy ayakkabılarımdan kurtulurken pantolonumu hızla çıkarıyor. Boxer külotumu çekip çıkararak sert ve hazır horozumun serbest kalmasına izin veriyor.

İnliyor, bu aç, çaresiz ses, bana bakarken dudaklarını yalıyor.

Bir parmağımı içine sokarak dikkatini çekiyorum. "Sikime bakarken bir daha dudaklarını yalamayı aklından bile geçirme, yoksa bu iş ikimizin de istediğinden çok daha çabuk biter."

Bunun yerine, sert bir eli etrafına sarıyor ve uzun bir çekiştirme yapıyor.

"Tanrım, lanet olsun." Öne doğru düşerken, boşta kalan elimi duş camına vurarak beni tutmasını sağlıyorum. "Lütfen Ken. Bunun son olmasını istiyorum."

O beni okşarken kalçalarım onunkilere doğru düşüyor, uyluğum onun göbeğine doğru bastırıyor. Elimi hareket ettiriyorum ve bacağımı ona doğru itiyorum, üzerinde yuvarlanırken tenimin onun ardından nasıl parladığını izliyorum.

Göğsümü öpüyor, ayak parmaklarının ucuna uzanıp boynuma yapışıyor ve beni okşamaya devam ediyor. Ve Tanrım, şimdiden o kadar sertleştim ki, bu kadının bana bu kadar çabuk neler yapabileceği biraz endişe verici.

Onu durdurmak için bir şey yapmazsam boşalacağım.

Duşun içinden yükselen buharla birlikte bir kolumu beline doluyor, onu kucağıma alıyor ve içeri taşıyorum.

Sıcak akıntının altına girer girmez titriyor, sanki sıcaklık değişimi çok hızlı olmuş gibi, ama çok geçmeden vücudu uyum sağlıyor, su üzerinden akarken sakinleşiyor ve eriyor.

Başını arkaya atıyor, suyun yüzünü yıkamasına ve güzel saçlarının üzerinden akmasına izin veriyor. Kennedy destek için hâlâ kollarımı tutuyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum.

Suyun kıvrımlarının üzerinde yuvarlanma şekli, çok küçük olduğunu düşündükleri bile. Değer biçme şarkımı mırıldandığımı duyduğunda kalçalarını birbirine kenetlemesi. Sanki çok uzağa gitmemi istemiyormuş gibi beni içine çekmesi.

Onunla birlikte derenin altına girip kollarına atılıyorum, avuçlarım sırtından aşağı kayıyor ve boynundan kulağının arkasına doğru sıcak öpücüklerden oluşan bir yol çizerken kıcının kıvrımlarında geziniyor.

Isırdım.

"Bana ne tür bir büyü yaptın Kenny?"

Sanki hiçbir fikri yokmuş gibi başını sallıyor, artık sıcacık olan vücudu benimkiyle birleşiyor. Aradığı kalçalarını kaldırıyor, sikimi buluyor ve ona sürtüyor.

"Seni istiyorum," diyor, benimle birlikte katlanarak. "Öyle mi?"

"Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi istemediğim kadar çok."

İtirafı karşısında sikimin sertleştiğine yemin edebilirim ve elim kıcını yumuşattığında, orta parmağım yanaklarının arasından kayarak merkezini okşadığında, ne kadar dürüst olduğunu hissedebiliyorum.

Kendimi onun uyarılmışlığıyla kaplıyorum.

"Şu anda boşalmak istediğinden daha fazla mı?"

Alay ediyorum. "Seni istiyorum. ." diye tekrarlıyor.

"Beni boşaltmanı."

Kıkırdayarak arkasına uzandım ve duş başlığını yerinden çıkardım.

Onu sıcak tutma umuduyla üzerine su tutmaya devam ederek, onu çeviriyorum. Kollarımı beline doladım.

onu göğsüme yasladım, sikim kıcının arasından kayıyordu.

Bana karşı geri çekildi.

"Kenny." Ses tonum uyarı dolu. "Onu da bir gün becereceğim, ama az önce ne dedim ben?"

Tekrar kavis çiziyor. "Bunu sonlandırman gerektiğini."

"Kesinlikle. O yüzden her yerine boşalmadan önce seni boşaltmama izin ver. geri."

"Benim için sorun olmaz. İkimiz de senin ne kadar hızlı tepki verdiğini biliyoruz. En azından bu sefer pantolon giymiyorsun. Bu utanç verici olurdu."

Şakacı bir şekilde boynunu ısırdım. "Küçük velet."

Gülüyor ama ayaklarını birbirinden uzaklaştırıp elimi bacaklarının arasına soktuğumda gülmesi hemen kesiliyor. Parmaklarımla onu açmadan önce amına birkaç kez dokunuyorum, duş başlığını şişmiş klitorisine vurmak için aşağı indirdiğimde onu bu şekilde tutuyorum.

"Oh," diye inliyor, başı göğsüme düşüyor.

Onu dik tutmaya devam ediyorum, klitorisine bir parmağımı koyuyorum, titreşen suyun basıncına ekliyorum.

Gıcırdayan dişleri geri geldi ama bu kez kollarımı tutarken dizleri bükülüyor ve eklemleri beyazlıyor.

"Sen yokken kaç kez kendini boşalttın?"

"Üç," diye pantolonunu indirdi.

"Ve sen beni aramayı düşünmedin mi? Facetime yapmayı? Boşaldığında ne kadar güzel olduğunun farkında mısın Kennedy?"

"Uzun sürmedi," diyor, başı geriye atılmış, gözleri kapalı.

"Ne zaman kendi parmaklarım yerine senin parmaklarını hayal etsem boşaldım."

Klitorisinin üzerinde durgun daireler çiziyorum. "Hayal ettiğin şey bu muydu?"

Çılgınca başını sallıyor.

"İzleyemediğim zamanları telafi etmek için bu gece üç kez gelmen gerekecek."

Tekrar başını sallar, yumuşak bir inilti çıkarır.

Duş başlığını yaklaşıtıyorum, ritmik titreşimin tam olarak ihtiyacı olan yere vurduğundan emin oluyorum ve sürtünmeyi artırmak için başparmağımı aşağı sürüklediğimde, boşalırken tüm amının bana karşı çırpındığını hissediyorum.

Bu kıza takıntılıyım, bu oldukça açık, bu yüzden muhtemelen boşalma şekline takıntılı olmam şaşırtıcı değil - parmaklarım klitorisinde ve ismim dudaklarında, yalvaran bir dua gibi söyleniyor.

Kollarıma yığılıyor, ıslak saçları göğsüme yapışıyor.

Kennedy Kay Auburn'ün ıslandığında ne kadar karanlık olacağını hep merak etmişimdir.

Parmaklarımın arasından geçerken nasıl görüneceğini merak ettim.

Kucağımda nasıl duracağını merak ettim.

Ve yakında, onu becerirken yastığımın üzerinde yayılmanın tam olarak neye benzediğini öğreneceğim.

Duş başlığını ait olduğu yere yerleştirirken, düşmemesine dikkat ederek kollarımla onu sarıyorum. Bu noktada dizlerine hiç güvenmiyorum.

Birkaç adım geri atarak onu da yanımda sürüklüyorum ve duşun arka tarafındaki çıkıntıya oturtuyorum. Su hala bize ulaşabiliyor ve onu sıcak tutuyor, gerçi teninin sıcaklığına bakılırsa orgazmının onu oldukça sıcak tuttuğundan oldukça eminim.

"Benim için ne kadar iyi bir kızsın," diye fısıldıyorum boynuna doğru, omzunun eğimini öpücüklerle süslüyorum.

"Benim için iyi bir çocuk olacak mısın?"

Kıkırdıyorum, sahada çıplak üstüme çıkarken bana iyi çocuk diyebileceğini söylediğim o günü hatırlıyorum.

"İçine girmeme izin verirsen senin için çok iyi bir çocuk olacağım bebeğim."

Sürpriz bir şekilde Kennedy kucağımdan kalkıp arkasını dönüyor, güzel çıplak vücudu tümüyle sergileniyor. Destek için omuzlarımı kullanıyor ve her seferinde bir dizini bankın üzerine koyarak üzerime oturuyor.

Kucağıma düştüğünde neredeyse boşalıyordum, amı yavaş daireler çizerek sikime sürtünüyordu.

"Bunu tekrar yap."

Kalçalarını döndürdüğünde başım arkamdaki cama düşüyor, uyarılmışlığı aletimin ucunu kaplıyor.

Bir elini boynumun arkasına atıp beni tekrar ayağa kaldırıyor ve ağzını benimkinin üzerine kapatıyor. Sıcak dudaklarına, sıcak diline odaklanıyorum, kalçaları sıkı küçük daireler oluşturuyor, sürtünmeyi artırıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye haykırıyor, elleri göğsümde gezinmek için aşağı iniyor.

"Siktir. Bana dokunmana bayılıyorum."

Övgü karşısında inliyor, yüzü boynumun kıvrımına düşüyor ve o zaman hatırlıyorum - hiç kimseye bana dokunduğu gibi dokunmamıştı.

Bu gerçeği gerçekten sahipleniyorum.

Bana karşı sallanırken göğüsleri zıplıyor ve kalçaları esniyor. İleri geri. İleri geri ve kalçalarını her kaldırdığında aletimin başı klitorisine sürtünüyor.

Sonunda, kayıyor, girişinde çentik atıyor. İkimiz de hareketsiziz. Bacaklarındaki ve karnındaki tüm kaslar, aşağı düşmesini engellemek için gergin.

Nemli tenine karşı konuşuyorum. "Beni becermek mi istiyorsun, yoksa benim seni becermemi mi?"

Eğer kontrolün onda olmasını istiyorsa, duşta sikime gömülmesini memnuniyetle izlerim. Ama onu becermemi istiyorsa, onu yatağıma götürmeliyim ki ilk seferimizde bunu düzgün bir şekilde yapabileyim.

Duraklıyor, buhar etrafımızda dalgalanırken düşünüyor. El izleri cam duvarlara kazınmış ve aletim onun girişinde duruyor.

"Beni becermeni istiyorum," diye karar veriyor sonunda.

Onu kucağıma almam, duşu kapatmam ve ikimizi de yatağına taşımam için duymam gereken tek şey bu.

Sırılsıklamız, üzerimizden sular akıyor, ama başının arkasını tutup onu yatırmak için koruduğumda daha az umursayamazdım.

yatağıma sırtımı yasladım. Islak saçlar, kızarmış ten. Bacaklar iki yana açılmış ve aralarında parlıyor.

Lanet olası melek.

Orada durmuş izliyor, kendimi bu pozisyonda bulacak kadar şanslı olmak için ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum. Üç yıl önce bana Kennedy Kay'ın yatağımda çıplak ve yayılmış bir şekilde yatacağını söyleseydiniz, muhtemelen elimi bu fikre sokardım, ama kesinlikle size inanmazdım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, yatağa tırmanıp bacaklarının arasına oturuyorum, topuklarım kışına değiyor.

"Ne?"

Her santimini takip ediyorum. "Tanrı sana acele ettirmemiş, tatlım."

Gülümsemesi yumuşak ve biraz utangaç bir hal alıyor.

Karnına doğru bir yol öpüyorum, saçlarım karnına, göğsüne, boynuna su damlatıyor, ta ki tek bir ön kolumla kendimi tutana kadar.

"Ne düşünüyorsun?" Dudaklarımı onunkilere bastırarak soruyorum.

Bir elini çıplak omurgamda gezdiriyor, bacağını kalçamın üzerinden geçiriyor. "Bence bu lanet olası evliliği tamamlamanın zamanı geldi."

Bu fikirle sikim zıplıyor ve bir kahkaha atıyorum, bu parlak gülümseme Kennedy'nin dudaklarına yansıyor.

Yağmur dairemin camlarına çarpıyor ve bir başka gök gürültüsü nefes alış verişlerimizi bastırıyor ama benim tek odak noktam altımdaki bu kadın. Kendimi o kadar kaptırmışım ki neredeyse fırtınayı unutacağım.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, başparmağı gözümün yanındaki doğum lekemin üzerinde geziniyor, sonra eli kolumun, yanımın, kışımın yolunu izliyor, ta ki yumruğunu aletimin etrafına sarana kadar.

Elini itiyorum. "Komodinde prezervatif var." Bunun için bir hamle yapmıyor, beni okşamaya devam ediyor, Bir süre sessiz kaldıktan sonra bir tane almak için ona doğru uzandım.

Beni durdurmak için, "Onsuz da iyiyim," diyor.

İşe yarıyor. Tam orada duruyorum, kolum yan masamın yarısında.

Bir milyon yıl geçse de asla bir tane olmadan gitmeyi düşünmem. Ama her zaman olduğu gibi, Kennedy benim istisnam. O benim karım, Tanrı aşkına. Eğer o prezervatifsiz iyyse, ben de iyiyim.

Test yaptırdığımı açıklamama gerek yok, çünkü tüm tıbbi kayıtlarıma erişimi var ve zaten biliyor. Ve geçen hafta sonu itibariyle, uzun zamandır başka biri olmadığını da farkında.

"Ben de iyiyim."

Başını yastığa doğru sallayarak dudaklarımı tekrar onunkilere yaklaşıyor. Bir süre öpüşüyoruz, vücutlarımız birbirine karşı kıvranıyor, kalçalarımız çılgınca sürtünme arıyor. Kennedy başparmağını yarığımın üzerinde gezdiriyor, prekumu aşağı iterek

Şaftım.

Dudaklar ayrılıyor, beni girişiyle aynı hizaya getirirken göz teması kuruyoruz. Bir süre öylece kalıyoruz, odada gerginlik ve beklenti ağır basıyor. Onu izliyorum, yıllardır gözlerimi alamadığım bu güzel kızı.

Şimdi de durum farklı değil.

Başparmağımı sikimin başına bastırmadan, kalçalarımı öne doğru kıvrımadan ve içine doğru itmeden önce kendimi onun yarığına sürtüyorum.

Yavaş yavaş. İşkence edercesine yavaşça. Santim santim.

Ucum girişini zor geçiyor ve kendimi kaybetmenin eşiğindeyim. O kadar sıkı ki. Çok sıcak.

"Daha fazla," diye yalvarıyor, ama bu bir çığlık gibi geliyor.

Geri çekilip tekrar içeri itiyorum, bu sefer uzunluğumun daha fazlasının içinde kaybolmasını izliyorum, ama hızla dirençle karşılaşıyorum.

Daha yarısına kadar girdiğimde tüm vücudu sımsıkı sarılmıştı. "Eğer acırsa, durmamı söyle, duracağım."

"Hayır. Durma. Dayanabilirim."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Evet, yapabilirsin ama benim için rahatlamalısın Kenny."

Kahverengi gözleri ona yardım etmem için yalvarıyor.

Eğilip onu öpüyorum, dikkatini dağıtıyorum. Yavaşça içine girerken dilimin bir süre onunkine odaklanmasına izin veriyorum. Kennedy etrafımda geriliyor, klitorisi başparmağımın etrafında dönerken titreşiyor, bunu onun için daha kolay hale getirmeyi umuyorum.

"Benim için çok iyi yapıyorsun bebeğim. Beni çok iyi alıyorsun."

Vücudunun yatağın içinde rahatladığını hissediyorum, yolun geri kalanını eve doğru kaydırıldığında elleri sırtımda özgürce dolaşiyor.

Vay canına. Lanet olsun.

Leğen kemiğim onunkiyle aynı hizada, Kennedy'nin bacakları bana uyum sağlamak için genişçe açıldı. Daha önce hiç bu kadar sıkı, bu kadar sıcak, bu kadar ıslak bir şey hissetmemiştim, yemin ederim, içine boşalmadan önce ona üç pompa yaparsam şanslı olacağım.

Parmak uçlarını omurgamda aşağı yukarı gezdiriyor. İkimiz de uyum sağlarken yavaşça çenesini ve boynunu öpüyorum.

Topuklarını kıcıma bastırıp beni hareket etmeye teşvik ettiğinde, kalçalarımı kaydırıyorum ve tekrar içeri itmeden önce kısmen çekiyorum.

O inliyor ve ben neredeyse bir kez daha kaybediyorum.

Kendimi tutmak için burnumdan nefes alarak, onun içinde nasıl kaybolduğuma odaklanıyorum, hızım ilk başta yavaş ve temkinli. Ancak daha az direnç hissetmeye başladığımda hızlanıyorum, göğsümü onunkiyle aynı hizada tutuyorum, her geçişte tüm vücudunun üzerinde yuvarlanıyorum.

"Evet, Isaiah," diye haykırıyor, tırnakları sırtıma batıyor.

"Tanrım, Kennedy. Bu çok iyi hissettiriyor. Şu haline bir bak.

Lanet olası gerçek dışı."

Beni desteklemesi için kollarımı iki yanında kullanarak onun üzerinde duruyorum. Sol elini kendi elime alıyorum, parmaklarımızı birleştirip yatağa sabitliyorum. Diğer elini boynuma dolayarak dudaklarımı kendisiyle buluşması için çekiyor.

Yavaşça sevişiyoruz, eller iç içe, diller birbirine karışmış.

Ve lanet olsun, eğer bu hiç olmadığı kadar farklı değilse.

Daha iyi

hiç olmadığı kadar.

Onunla farklı olacağını biliyordum ama böyle olacağını bilmiyordum.

Yumuşak ve samimi ve hala çok ateşli.

Parmağımın pedini yüzüğünün taşının üzerinde dolaştırırken, ona tekrar soktuğumda ağzımın içinde inliyor.

Bana karşı kıkırdıyor. "Ne yaptığını biliyorum."

"Öyle mi?" Ağzından çekiliyorum. "Peki bu ne?"

"Beni böyle becererek kendine aşık etmeye çalışıyorsun."

Dudaklarımda muzip bir gülümseme beliriyor. "İşe yarıyor mu?"

Burnunu benimkine dayıyor, tatlı bir gülümseme ağzını süslüyor. "Beni buna cevap vermek zorunda bırakma."

Bu cevabı bir zafer olarak kabul edeceğim ve yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim. Onu misyoner pozisyonunda beceriyor, anlamsızca öpüyor ve tüm bu süre boyunca elini tutuyorum. Etrafımda sıkılaşıyor, aramızda uzanırken amı bu lezzetli sürtünmeyi yaratıyor, itişlerimle aynı zamanda klitorisini çalıştırıyor.

"Boşalacağım," diye inliyor, nefesleri sert ve hızlı geliyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen sikimin üzerine gel. Buna ihtiyacım var. Tanrım, tek istediğim buydu."

Orgazmı onu ele geçirirken alt dudağı titremeye başlıyor ve ben her şeyi en ön sıradan izliyorum. Göz teması kurmaya çalışırken kirpiklerinin çırpınısını. Tırnaklarının kolumda bıraktığı izler. Kelimeleri tekrar bulabildiğinde adımı tatlı bir şekilde söylemesi.

Her şey beni büyülüyor.

Beni kendine o kadar yakın tutuyor ki aldığı her çaresiz nefesi, boğazının arkasından kaçan her iniltiyi hissedebiliyorum ve buna bayılıyorum.

Bir zamanlar en basit dokunuşlardan bile çok rahatsız olan bu kız şimdi boşalırken bana olabildiğince sıkı sarılıyor.

Tekrar aşağı ineceği belli olduğunda, kaslarının gevşeyip onu yatağa geri bastırdığını fark ediyorum. Yavaşça çekiliyorum, aletim onun uyarılmasında damlıyor, onu boş bıraktığımda yumuşak sızlanmaları kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Tereddüt etmeden, yüzümü bacaklarının arasına bastırmak için şilteden aşağı kayıyorum.

"Isaiah," diye ağlıyor. "Ben hassasım."

Evet, öyle. Serbest bıraktığı her parçayı yaladığımda hala dilime karşı çırpınıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor, kalçalarını ağızımla aynı anda döndürüyor.

Bacakları etrafımda titriyor, kalçaları kulaklarıma bastırıyor. Onu bu şekilde kolayca tekrar boşaltabilirdim ama bu gece daha fazla dayanamayacağını söyleyebilirim ve onunla sadece bir kez boşalmam gerekiyor.

Doğrulup bir kolumu beline doladım.

"Buraya gel," diyorum, onu benimle birlikte sürükleyen ben olsam da. Etrafta savurması, istediğim yere yerleştirmesi o kadar kolay ki.

Ben de öyle yapıyorum, sırtımı yatak başlığına dayayıp bacaklarımı açarak onu kucağıma oturtuyorum. Kalçalarımın üzerine oturuyor, vücudu hala orgazmının artçı şoklarıyla sarsılıyor.

Bu haliyle o kadar mükemmel ki. O kadar çözülmüş ki. Islak saçları, karmakarışık, dudakları benimkilerden şişmiş.

Elimde horoz, onu izlerken başının etrafında dönerek uzun, yavaş çekiştirmeler yapıyorum.

Kahverengi gözleri sikime kilitlenmiş, ucundan bir damla prekum sıktığımda göz bebekleri şişiyor.

Kennedy katlanmadan önce bacaklarımın üzerinde birkaç santim geri çekiliyor, elimi yoldan çekiyor ve sikimi yutuyor.

"Evet, Kenny. Bu konuda çok iyisin." Saçlarını topluyorum, dikkatim omurgasının uzunluğunu takip ederek havaya dikilmiş mükemmel kalp şeklindeki kıcına kadar iniyor. Uzanıyorum ve şaplak atıyorum. "Beni boşalt, bebeğim."

Sallanıyor, beni daha derine götürüyor, her geçişte inliyor. "Evet. Evet. Sikeyim. Çok yaklaştım."

Kennedy'nin ağızı zonklayan horozumdan çıkıyor, oturmadan ve kucağıma geri sürünmeden önce uzun bir yalama daha veriyor. Uzunluğumun etrafına bir yumruk sarıyor, dizlerinin üzerinde kendini destekliyor ve bizi sıraya diziyor.

"İçime girecek misin?" diye soruyor.

Hevesle başımı sallıyorum, başımı yatağın başlığına yaslayıp onun üzerime çöküşünü izliyorum.

"Kahretsin, çok sertleştin. Çok yaklaştım. Sadece almanı istiyorum, tamam mı?"

Onaylarcasına başını sallayarak boynunu eğiyor ve kalçalarını döndürürken dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Harika hissettiriyor, ama vücudum ona vurmak için ezici bir ihtiyaç duyuyor.

Ellerim dolaşıyor, kıcını kavıyorum, ihtiyacım olan ritmi bulmasına yardım ediyorum.

İnliyor, ben birlikte çalışırken dudakları boynuma doğru hareket ediyor. Dizlerimi bükerek bizi birbirimize daha da sıkıca oturtuyorum, onu sabit bir pozisyonda tutarken altından beceriyorum.

Üçüncü orgazmını yaşadığında başını arkaya atıp meme uçlarını sıkarak adımı haykırıyor ve bu sefer boşaldığında ben de onunla birlikte oluyorum. Ona ne kadar mükemmel olduğunu, onu ne kadar çok istediğimi, ne kadar iyi hissettirdiğini söyleyerek içine dökülüyorum.

Onun sıcak bedenini kendime doğru çekiyorum, göğüslerimiz birlikte genişleyip daralıyor. Aşağı indiğimiz süre boyunca beni öpüyor ve yemin ederim, her şey bittikten sonra bambaşka bir insan oluyorum.

Ama düşüncelerimi yüksek sesle dile getiren o.

"Hiç bilmiyordum," diye fısıldıyor öpücükler arasında, "böyle olabileceğini."

İki avucumu sırtında gezdirerek onu sıcak tutmaya çalışıyorum. "Ben de öyle, Ken. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp elmacık kemiğini okşuyorum, s o n r a gözlerim bağlandığımız yere takılıyor.

Döllerim içinden akıyor ve bacağından aşağı damlıyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye ağır ağır nefes veriyor. Yapmalıydım bunu sana söylemiştim. Ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım-"

"Hemen şimdi başka bir adamın adını söyle," diye kestim sözünü. "Sana meydan okuyorum."

O sırtıyor, basarak onu ağız geri için

Benim. "Sahiplenici."

"Sevişmeden önce sahiplenici olduğumu mu düşünüyordun? Şimdi aklımı kaçırmış gibi hissediyorum."

Aklımdan her türlü sahiplenici düşünce geçiyor. Onu nasıl işaretlemek istediğimi. Onu elimde tutmayı. Benden ayrılma fikrini unutana kadar onu becermek.

Ve işte tam bu anda, onu gördüğümde sormam gereken soru beynimin ön saflarında çığlık atarak beni yüksek sesle konuşmaya zorladı.

Hala onun içindeyim. Hâlâ kucağımda yavaşça sallanıyor. "Görüşmen nasıl geçti?"

Kennedy duraksıyor, ona eşlik eden iç çekişi yenilgi dolu. "Umduğumdan . umduğumdan daha iyi geçti."

Siktir.

Bölüm 28

Kennedy

Isaiah şehrin otuz dakika dışında inanılmaz güzel bir evin önünde durdu. Bu evi biliyorum. Geçen yıl Miller, Indy, Rio ve ayık bir Stevie ile sarhoş olduğum rastgele bir yaz gecesinde buraya gelmişim.

Miller, Kai ile birlikte olmayı yolda olmaktan daha çok istediğini yeni fark ediyordu. Stevie o zamanlar hamileydi ve Indy henüz hamile değildi.

Ve ben . . . Hala Connor olayının etkisindeydim ve o gece Kai'nin evine döndüğümde kardeşinin kanepede oturuyor olmasına çok sinirlenmişim.

Bir yıldan kısa bir süre sonra o adam için bu kadar çok şey yapacağımı bilmiyordum.

Yaz güneşi uzaktan batmaya başlıyor ve arazinin üzerine sıcak bir parıltı yayıyor. Burada olmanın iyi hissettirdiğinden başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Lanet bir kucaklaşma gibi, ki bu da bu insanlarla son karşılaştığımda ne kadar hoş karşılandığımı gösteriyor.

Isaiah arabasını diğerlerinin yanına park eder ve motoru durdurur.

"Yani buna Aile Yemeği mi deniyor?" Emniyet kemerimi çözerek soruyorum.

"Evet. Her Pazar gecesi Shay'lerin evinde olur." "Her hafta geliyor musun?"

"Eğer bir maçımız yoksa, evet. Geçen yazdan beri her hafta geliyorum. Sürekli burada olan çekirdek bir grup var. Bazen diğer çocuklar takım arkadaşlarını getiriyor. Bazen Cody ve Travis de geliyor. Ailenin yemeğine gittiğimizden beri seni de getirmek istiyordum." Orta konsola uzanarak

Bacağımı. "Böyle olmamalı. Sonrasında kendini iyi hissetmelisin. Bundan sonra iyi hissedeceksin."

Koltuk başlığına yaslanarak ona gülümsüyorum. "Beni iyi hissettiren şeyler yapmaktan keyif alıyorum."

"Bu beni becermekten zevk aldığın anlamına mı geliyor?" "Hem de çok."

Arabanın kendi tarafından inip kaputtan yolcu kapısına doğru yuvarlanarak kapıyı açarken bir kahkaha atıyor.

"Bu gece çok iyi görünüyorsun, Kenny."

Üzerimde büyük boy bir blazer ceket, dar beyaz bir tişört ve dar kesim bir kot pantolon var. Rahat ama yapılı ve tüm hafta boyunca beni gördüklerinden daha farklı olamazdı. O da ya iş polom ya da doğum günü takımım.

Öne doğru eğildim ve arabasından çıkmadan önce sessiz bir teşekkür olarak dudaklarımı hızla onunkilere bastırdım.

California'dan eve döneli günler oldu ve neredeyse bir an bile ayrı kalmadık.

İşe beraber gidip geliyoruz.

Benim dairemde kıyafetlerimizi alıp, her gece yanında uyuduğum onun dairesine getiriyoruz.

Her sabah benden kıyafetlerini seçmemi ve birbirlerine uymalarını sağlamamı ister.

Birlikte yemek pişiriyoruz ve Isaiah beni besleme işi n d e n henüz vazgeçmedi.

Sevişiyoruz. Hem de çok.

Ve her gece uykuya dalmadan önce yatakta en az bir saat konuşuyoruz, röportajımla ilgili herhangi bir konudan tamamen kaçınıyoruz.

Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kusursuz bir şekilde kusurlu ve içimdeki mükemmeliyetçi, çalışmamızı sağlayan kusurları ve tuhaflıkları umursamıyor.

En büyük tuhaflık, kocamla çıkıyormuşum gibi hissetmem.

Elini belime koyarak beni eve doğru götürüyor, ama ön verandanın basamaklarına varmadan önce arkama uzanıp elimi onunkinin içine sokuyorum.

Isaiah iç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyor ve ilk kez olanları geçersiz kılmak için ekipten birini aramıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Mükemmel." Elini sıkıyor. "Herkesin içinde elini tutmayı seviyorum." Sesini alçaltmaya bile çalışmıyor ve ekliyor: "Ben de özel hayatımda boğazını tutmayı seviyorum."

Gülerek göğsüne bir şaplak attım. "Sapık."

"Size gelince mi? Kesinlikle. Kafamda planladığım tüm kirli şeyleri görmelisin." Kapıyı benim için açık tutuyor ve tam bir beyefendiye dönüşüyor. "Önden buyur, karıcığım."

Ama sonra içeri girerken kışımı tokatladığında o centilmen görüntüsü pencereden uçup gidiyor.

"Buraya dön!" diye sesleniyor biri.

Bu kez Isaiah beni evin arka tarafına, mutfağa bitişik ikinci bir oturma odasının olduğu yere götürüyor.

"Hey, çocuklar!" Indy kanepeden sesleniyor. Ayaklarını havaya kaldırmış ve eliyle hamile karnını düzeltiyor. "Kennedy, burada olmana çok sevindim!"

"Selam." Ona küçük bir el sallıyorum ve gözlerinin elimin Isaiah'ın eliyle birleştiği yere kaydığını fark ediyorum. "Beni ağırladığınız için teşekkürler."

Isaiah mutfağı işaret ederek, "Ken, bu Zanders," diyor.

Uzun boylu, Rhodes oğlanları kadar uzun, altın zincir kolye takıyor ve dövmelemlerle kaplı.

"Stevie'nin kocası ve Chicago Raptors'ın defans oyuncusu."

"Ve tam da bu sırayla," diyor Zanders, ellerini bir havluya silmeden önce domates dilimlemek için kullandığı bıçağı bırakıp mutfak adasının etrafından dolanarak bana doğru geliyor. Uzattığı elini sıkıyorum ve onları süsleyen sonsuz altın halkalara dikkat ediyorum. "Bana Zee diyebilirsin."

"Kennedy."

Isaiah benim tarafımdan araya giriyor. "Ve ona Bayan diyebilirsiniz.

Rhodes."

Zanders bir kahkaha patlatır. "Bunu başardığına hâlâ inanamıyorum. Kennedy, bu adam aylardır durmadan senin hakkında konuşuyor."

"Yıllar," diye düzeltti Indy.

"Yıllar," diye kabul ediyor Zanders. "Bir yanımda senin var olmadığını düşünüyordum, diğer yanımda ise senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyordum gibi hissediyordum."

Göz ucuyla Isaiah'ı görüyorum, yanaklarına sıcaklık yayılıyor. Bu ukala adamın söyleyecek söz bulamaması aptalca derecede sevimli.

Max arka bahçeden hızla içeri giriyor, sallanan bacakları onu bana doğru getiriyor ama Isaiah onu kucağına alıyor ve Max hemen göğsüne sarılıyor.

"İşte Rhodes erkekleri arasında en sevdiğim." Elimi Max'in sırtında gezdiriyorum. "Benim de." Max kıkırdıyor.

Isaiah bana kaşlarını çatıyor.

"Ken," diyor Max, yanağıma değene kadar küçük parmağını göstererek.

"Hey, peki ya ben?"

Sonra döner ve aynı şeyi amcasına yapar. "Zaya."

Bunu birkaç kez tekrarlıyor, ikimizin arasını işaret ediyor ve isimlerimizi söylüyor.

"Stevie nerede?" Isaiah kalçasındaki yeğenini düzelterek Zanders'a soruyor.

"Taylor'ı gece için yatırıyor."

"Biz de tam olarak bunu yapacağız," diyor Kai, arka bahçeden içeri girerek. "Selam Ken. Gelebildiğine sevindim."

Kollarını bana sarmak için eğiliyor ve ben de ona sarılmadan önce ürkmüyor ya da tereddüt etmiyorum.

Kendimi sorgulamamak bile benim için çok garip ama çok da iyi hissettiriyor.

"Pekala, Maxie oğlum. Yatma vakti." Kai oğlunu Isaiah'dan alır.

Max ayağa kalkar, evin etrafına bakınır. "Anne."

"Geliyor, Bug. Mills," diye sesleniyor. "Geliyor musun?"

Açık olan arka kapıdan Miller elinde boş bir tepsiyle eve giriyor. Arka bahçedeki ızgaranın hem kokusunu hem de sesini duyabiliyorum.

"Geliyorum," diyor. "Kennedy! Merhaba! Gelmene çok sevindim." "Gerçekten mi?" Isaiah ellerini uzatır. "Kendi ailem ve

kimse bana merhaba demeyecek mi?" Kai hemen

"Hayır," diye cevap verir.

Miller, Kai ve Max'i merdivenlere kadar takip ederken omzunun üzerinden, "Açıkçası seni çok görüyorum," diyor. "Arkadaşımı göreceğim için çok daha heyecanlıyım."

Arka bahçeden iki kişi daha geldi. Rio ve bir adam, eğer Ryan Shay olduğunu bilmeseydim, ikiz kız kardeşiyle olan benzerliklerinden oldukça belli olurdu.

Ama Ryan Shay'in kim olduğunu bilmemek mümkün değil, özellikle de Chicago'da.

"Selam Kennedy. Seni tekrar görmek güzel, sanırım." Rio'nun sesinde hiçbir titreşim yok.

Zanders mutfaktan bir kahkaha patlatır.

"Kendine gel Rio!" Indy sesleniyor.

Indy'ye ters ters bakmadan önce, "Burada olmana çok sevindim," diye düzeltiyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Ben soruyorum.

"Adam bugünlerde aramızda eşleşmeyen tek kişi olduğu için biraz hassas." Ryan elini bana uzattı. "Selam, ben Ryan."

"Kennedy."

Ryan kendi kendine, "Bu ismi o kadar çok duydum ki," diye gülüyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Isaiah nefesinin altında.

Ryan lavaboya bir kirli tepsi daha eklemekten önce sırtını sıvazlıyor. Zanders'ın dilimlediği malzemelere bakılırsa Shay'lerin evinde burger gecesi.

"Izgara için yardıma ihtiyacın var mı?"

Isaiah soruyor. "Yardım edebilirim!" Indy sesleniyor.

"Sen değil," diye hemen karşı çıkıyor Ryan. "İçeride kal, Mavi. Ayaklarını uzat ve hiçbir şey yapma."

Gözlerini deviriyor.

Isaiah bana dönmeden önce "Seni tuttum," diyor, eli kalçama dolanmış. "İyi misin?"

Ben başımı sallayınca eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor ve Ryan'ı dışarıya kadar takip ediyor, Zanders ve Rio da hemen arkasından.

Oturma odasında Indy'ye doğru ilerliyorum, Stevie ve Miller bize katılmak için aşağıya indiklerinde onun karşısındaki rahat görünümlü sandalyelerden birini alıyorum. Stevie baldızının yanındaki yeri, baldızım da benim yanımdaki sandalyeyi alıyor.

"Harika görünüyorsun, Kennedy. Ceketine bayıldım." "Sen de öyle Stevie. Seni tekrar görmek güzel."

Dürüst olmak gerekirse, tüm kızlar kendilerine özgü stilleriyle harika görünüyorlar.

Stevie bol bir kot pantolon giymiş, beline fanila bağlamış.

Indy lavanta rengi bir sundress ve yüksek topuklu Converse giymiş.

Miller kendine özgü tulumunu giymiş, güneş gözlüklerini kafasına takmış ve ayakları çıplak.

"Yani, Ryan biraz-"

Indy karnını işaret ederek "Aşırı korumacı," diye bitiriyor. "Bir de bana sor, ama buraya gelmemiz çok zaman aldı, bu yüzden onu kendi haline bıraktım."

"Bence çok tatlı. Seni önemsiyor."

Göz ucuyla, ızgaranın etrafına toplanmış, birbirleriyle sohbet eden ve gülen çocuklar görüyorum. Isaiah şapkasını kaldırıp elini saçında gezdiriyor, içlerinden birinin söylediğı bir şeyi dinliyor ama onu pencereden bana bakarken yakalıyorum.

Yakalandığı için yanakları pembeleşen çocuksu bir sırıtışla, dışarı çıktığından beri buraya ilk kez bakmadığını söylüyor. Tekrar arkadaşlarına odaklanmadan önce bana bir kez daha bakıyor.

İşte bu da bir ilk. Odanın diğer ucunda birinin beni araması, beni kontrol etmesi. Öyle görünüyor ki

Basit bir hareket, ama her zaman dilediğim ve sahip olacağımı düşünmediğim bir şey.

Bir odada iki bin kişinin ya da sadece ikimizin olması fark etmezdi, Connor beni asla aramazdı ve ben de onu aramazdım.

Bir anlamda ailelerimiz için iş ortağıydık.

Isaiah ve ben, biz tamamen farklı bir şeyiz. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama iyi, sıcak ve doğru hissettiriyor.

"Mutlu görünüyorsun." Miller ayağını benimkine doğru iterek dikkatimi çekiyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Öyleyim."

"Peki sen ve kocan ne zaman sevişmeye başladınız?" Indy ağzından kaçırır.

Miller'a döndüğümde ağzım açık kaldı.

Ellerini savunmak için kaldırdı. "Ben tek kelime etmedim."

"Söylemesine gerek yoktu," diyor Stevie. "Gözleri olan herkes söyle."

"Vajinan nasıl?" Indy Miller'a döner. "Miller, kardeşinle birliktesin, muhtemelen karşılaştırılabilir. O nasıl hissediyor?"

Miller başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Ağrıyor."

"Tanrım, bunca zaman sonra." Indy gülüyor. "Isaiah'ın gelip de senin hakkında bir şey söylemediği son Pazar gününü sana anlatamam. Ya işte ne kadar etkileyici bir şey yaptığını ya da o gün saçını nasıl yaptığını."

"Hakkında konuştuğu tek kişi sensin," diye ekliyor Stevie. "Ve şimdi ikinize bakın. Kazara evlendiniz ve bilerek aşık oldunuz."

Aşık olmadığımızı iddia etmek istiyorum. Bir oyun oynuyoruz ve hepsi bu, ama artık durumun böyle olmadığını biliyorum. Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ancak son birkaç aydır ve daha spesifik olarak, her zaman önümde olanı nihayet gördüğüm için bu hafta hissettiğim kadar iyi hissetmediğim de farkındayım.

Isaiah, arkadaşlarının görmesi için evlilik yüzüğünü havaya kaldırdığında bir kez daha dikkatimi çekiyor. Göğsü kabarık, omuzları geride.

Isaiah Rhodes'un alyansından gurur duyduğu kadar bir mücevher parçasından gurur duyan bir adam tanımadım. İlk kez taktığından beri onu yüzüksüz görmedim. Parmağının çıplak olduğu tek zaman, bir antrenman veya maçtan önce metal yüzüğünü silikon olanla değiştirdiği zamandır.

Ama kafa karışıklığı da burada yatıyor. Biz ne yapıyoruz?

Flört etmek başka bir şeydir. Hatta bir ilişkiye girmek bile. Ama evlilik? Gerçek bir evlilik? İkimiz de bunun için imza atmadık. Ne çok fazla tekila içtiğimizde, ne de işimi kurtarmak için entrikalar çevirdiğimizde.

Artık birlikte yatıyor ve tüm zamanımızı birbirimizle geçiriyor olmamız sahte evliliğimizin birden gerçeğe dönüştüğü anlamına gelmiyor.

"Ee," diyor Miller. "Bize röportajdan bahset."

Bir de şu var. İki bin mil ötede beni bekleyen potansiyel bir iş var.

İşin özünü biliyor. İyi gittiğini. Dean beni orada çalışan bir adamla tanıştırmaya çalıştı. Şehir ve stadyum çok güzeldi ama henüz ona daha fazla ayrıntı vermedim.

"Umduğumdan daha iyi geçti. Herkes arkadaş canlısı, nazik ve misafirperverdi. Ekip için çalışan pek çok kişiyle tanıştım ve sorduğum herkes işlerini kesinlikle sevdiklerini söyledi."

Stevie, "Bu nadir görülen bir şey," diyor.

"Daha da nadir olanı, franchise için çalışan bir sürü kadın olması. Mutlular ve saygı görüyorlar. Sadece sağlık ekibinde iki kadın daha var. Ben hiç böyle bir şey yaşamadım. Stadyum muhteşem. Ekipmanların hepsi yepyeni. Ve mülakatın kendisi, hiç de mülakat gibi hissettirmedi. Sanki zaten işi almışım ve bir an önce oraya gitmem için heyecanlanıyorlardı."

Indy gülümseyerek, "Bu senin için çok harika," diyor.

Miller sessiz kalıyor, ben de bir şeyler eklemesi için ona bakıyorum ama eklemiyor.

"Ne?"

Başını iki yana sallar. "Bencilce davrandığımın farkındayım ama gitmeni istemiyorum."

"Miller-"

"Biliyorum. Biliyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Sen ve Isaiah bu konuda çok garip davranıyorsunuz ama son zamanlarda işler sizin için çok iyi görünüyor. Mutlu görünüyorsun ve ben de seni burada istiyorum. Sadece kariyer açısından yatay bir geçiş için her şeyden vazgeçmeye değer mi diye merak ediyorum. Altında çalışacağın yeni bir başhekim olacağını anlıyorum ama ..."

Miller'ın ve Chicago'daki diğer herkesin bunun yatay bir geçiş olmadığından haberi yok. MLB'deki ilk kadın baş doktor olacağım. Bana ait olan ve Kay isminin eşlik etmediği bir mali özgürlük kazanacağım. Gelişen bir spor ortamına sahip harika bir şehirde koca bir departmandan sorumlu olacağım.

Ama neyse ki cevap vermeme gerek kalmadan arka kapı açılıyor.

"Kahretsin." Isaiah mutfak lavabosuna bir şey bırakırken alçak sesle ıslık çalıyor. "Siz dördünüz iyi görünmüyor musunuz?"

"Flört," diye mırıldanıyor Miller.

"Ben evli bir adamım Montgomery. Flört etmem." Ben boynumu kaldırıp ona bakarken o sandalyemin arkasına doğru eğiliyor. "Seninle hariç. Seninle flört etmeyi seviyorum. Hamburgerine peynir ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Tamamdır." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra bir kez daha arka bahçeye çıktı.

Dikkatim tekrar yanımdaki Miller'a yöneliyor. Bir şey söylemesine gerek yok. Benim de Isaiah'dan vazgeçeceğimi eklemek için sessizce bağıriyor.

Sanki bu hafta düşündüğüm tek şey bu değilmiş gibi.

Bölüm 29

Isaiah

Hamburgerler dışarıdaki ızgarada biterken, kızları evdeki koltuklarından kalkarken yakalıyorum. Onları duyamıyorum ama başta kumral saçlı kısa boylu olan olmak üzere hepsinin güldüğünü görebiliyorum.

Başını geriye atmış. Güzel boğazı açıkta.
Onu izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Sonra elimde spatulayla duruyorum ve eşimin kollarını açıp önce Stevie'ye, sonra Indy'ye sarılmak için inisiyatif almasını izliyorum. Indy onun üzerinde yükseliyor ve bu onları daha da güldürüyor.

"İyi misin?" Kai, Max'i gece için yatırdıktan sonra arka verandaya çıkarken soruyor.

"Şunu gördün mü? Kennedy onlara sarılırken?"

Kardeşimin kaşları çatıldı, gözleri bana dikildi. "Öyle mi? Bu kadar büyütecek ne var?"

Asıl önemli olan, şefkate alışık olmadığını ve bundan rahatsızlık duyduğunu söyleyen Kennedy'nin daha yeni tanımaya başladığı iki kadına sarılması.

Ve ben burada dünyanın en gururlu kocası gibi izliyorum çünkü o birkaç kez sarıldı.

Dördü birlikte arka bahçeye, akşam yemeği için açık havada bir masanın kurulduğu verandaya doğru ilerliyorlar. Güneş neredeyse tamamen batmış durumda ama masanın üzerine asılmış olan ip ışıklar, Kennedy ikisinden de büyük olmasına rağmen Miller'ın sanki küçük kız kardeşiymiş gibi Kennedy'nin omzuna kolunu atmasını izlemem için yeterince ışık veriyor. Kennedy sarar onu kol etrafında
Miller's bel yan yana koltukları seçmeden önce.
Baldızım bir koltuk kaptı.

Soğutucudan bira alıp, Kennedy'nin de isteyip istemediğini görmek için bir Corona tutuyor.

Kadın başını sallayarak onaylıyor ve birden Miller'ın parmakları arasına sıkıştırılmış dört bira şişesini masaya geri getiriyor.

"O biraların bizim için olmadığına dair ne kadarına bahse girmek istersin?" İkimiz de kollarımızı göğsümüzde kavuşturmuş onları izlerken yanımdaki kardeşime soruyorum.

"Bu ikincilerin bizim için olma ihtimali yok."

"O senin nişanlın," diye hatırlatıyorum ona. "Ve bu da karın."

Dudaklarımda beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Bu duymayı en sevdiğim şey.

Zanders ve Ryan burger malzemelerini ve çeşnilerini masaya getirirken, Kai ve ben de Indy için vejetaryen bir tane de dahil olmak üzere ekmekleri ve köfteleri getiriyoruz. Rio da patates kızartması ve bir şişe tekilayla arkadan geliyor.

Kennedy'nin yanındaki boş koltuğa oturduğumda "Kim ister?" diye soruyor. "Yudum yudum tekila, çünkü hepiniz shot atmak için fazla yaşlandınız."

"Artık yirmi beş yaşında olmadığımız için üzgünüz," diyor Zanders.

Stevie elini kaldırır. "Yapamam. Tekila yüzünden uykum geliyor."

"Gerçekten mi?" Miller soruyor. "Tekila beni gerçekten azdırıyor." "Tanrım, kadın." Kai başını sallar. "Sen bir annesin." "Evet, öyleyim."

"Tekilayla gerçekten evlendim." Kennedy çak bir beşlik yapmam için elini uzattı.

Elimi onunkiyle birleştiriyorum. "Evet, öyle."

"Çok tatlısınız." Miller, Kennedy'nin diğer tarafından bize gülümsüyor. "Ken, sen benim en sevdiğim baldızımsın."

"O senin tek baldızın," diye ekliyor Kai.

"Ve Isaiah, ben sadece yaşıyorum, gülüyorum, seni seviyorum."

Dikkatim aramızda oturan ve gülmemek için alt dudağını ısıran Kennedy'ye yöneliyor. "Ona söyledin mi?"

O sadece omuz silkiyor.

Sadece onun duyabileceği şekilde sesimi alçaltarak onun hizasına eğildim. "Doktor-hasta gizliliğine ne oldu?"

"Burada geçerli değil."

Ona gözlerimi kısıyorum, kızmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kıza o kadar takıntılıyım ki ona bu kadar yakinken yapabildiğim tek şey eğilip onu çabucak öpmek.

"Hemen tuvalete gideceğim." Herkes hamburgerlerini hazırlamaya başlarken Kennedy oturduğu yerden kalkıyor.

"Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Indy sorar. "Hatırlıyorum. Hemen döneceğim."

O eve girer girmez tabağını kapıyorum ve yemeğini hazırlıyorum, böylece o döner dönmez yemeye hazır oluyor. Çatalımın ucuna bir domates geçirip Kennedy'nin tabağının ortasında duruyorum çünkü etrafım çok sessiz. Kafamı kaldırdığımda arkadaşlarımın her birinin beni izlediğini görüyorum.

"Evet?" Soruyu uzatıyorum, gözlerim her bir kişinin üzerinde geziniyor.

Zanders sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Ona gitmesini istemediğini söyleyen iyi edersin," diyor.

"Evet." Kennedy'nin tabağını hazırlamaya devam etmeden önce bir kahkaha atıyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

"Neden olmasın?" Stevie sorar.

"Çünkü bu sezon evli kalmamızın tüm amacı onu iyi durumda tutmaktı, böylece bu yeni pozisyon için mülakat zamanı geldiğinde, iş sicilinde bir fesih olmayacaktı."

"Ama işler değişti," diye araya giriyor Indy. "Bu daha önceydi"-ellerini sallayarak benimle Kennedy'nin boş koltuğu arasında bir işaret yapıyor-"bu."

"Onunla gider miydin?" Ryan sorar.

Dikkatim hemen Kai'ye yöneliyor. Dikkatini kucağına vermeden önce bir süre göz teması kuruyor.

"Benim hayatım burada."

Kelimelerin tadı dilimden çıkarken doğru gelmiyor, çünkü Kennedy gittiğinde hayatımın büyük bir kısmı da onunla birlikte gidecek. Ama Kai, Miller ve Max burada. Arkadaşlarım da öyle. Takım arkadaşlarım da. Oynadığım takım da öyle.

"Ne düşünüyorsun Rio?" Miller soruyor. "Orada çok sessizdin."

Lanet baş belası. Hepimiz biliyoruz ki Rio'nun söyleyeceği tek şey-

"Neden sadece benim bekar kaldığımı anlamıyorum. Bu doğru değil."

Masa kahkahalarla yankılanıyor.

"Ben ciddiylim. Ne zamandır aradığımı biliyor musun?"

"Yirmi beş yaşındasın," diye gülüyor Zanders. "O kadar da olamaz. uzun."

Indy araya giriyor, "Bence senin için en zor kısım, ilişkinizde her zaman kocama ondan daha çok aşık olacağını bilecek kadar kendine güvenen bir kadın bulmak olacak."

Ryan başını sallıyor.

"Aynen öyle." Rio onu işaret ediyor.

"Dürüst olmak gerekirse Rio," diyor Stevie. "Açık olamayacağın biri var mı? Herkese oldukça açık görünüyorsun."

"Susamış, Vee," diye araya giriyor Zanders. "Herkese karşı oldukça susamış durumda."

"Bu doğru değil," diyor Rio. "Asla zaman ayırmayacağım bir kişi var." İfadenin havada asılı kalmasına izin veriyor. "Sırf kız arkadaşım olsun diye bir kız arkadaş istemiyorum. Ciddi bir şey arıyorum ve Isaiah'ın tek yapması gereken Vegas'ta sarhoş olmaktı ve bir karısı oldu. Ben bunu denedim. İşe yaramadı."

Kennedy arka kapının sürgüsünü açarak masada bize yeniden katılıyor. Kendi tabağını hazırlamaya başlamadan önce onun tabağını koltuğunun önüne bırakıyorum.

Oturuyor ama yemeğine uzanmıyor, onun yerine sadece bakıyor.

"Sorun nedir?" Masanın geri kalanı beni duyamayacak kadar sohbet etmekle meşgulken sessizce soruyorum.

"Hamburgerime patates kızartması koymuşsun."

"Evet. Hamburgerini böyle yiyorsun."

Büyük kahverengi gözler bana bakıyor. "Bunu nasıl hatırladın? Bir keresinde seninle birlikte olmuştum."

Bir kahkaha attım. "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, Kenny. Şimdiye kadar anlamadıysan söyleyeyim, sen benim en sevdiğim çalışma konususun."

Elini kucağımın üzerinden geçirip ön koluma tutunuyor. Omzuma yaslanıp "Teşekkür ederim" dediğinde sesi sessizdi.

"Bir şey değil, bebeğim."

Doğrulup iki eliyle hamburgerini alıyor, patates kızartması ekmeğin altına sıkışmış.

Ağzına götürürken duraksıyor. "Hey, Isaiah?" "Evet?"

"Ben de yaşıyorum, gülüyorum, seni seviyorum."

Bölüm 30

Isaiah

"Sanırım sikim resmen düştü." Buz banyosunda acı çekerken Cody'nin dişleri kelimeleri geveliyor. "Kennedy, zamanım dolmadı mı daha?"

Başını bilgisayarından kaldırmıyor bile. "Altı dakika daha."

"Hadi ama Ken," diye sızlanıyor. "Bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum. Bu yüzücüler için iyi olamaz."

Ağzı hafifçe kasılıyor, eğitim masasının üstünde bağdaş kurmuş otururken dikkati hala dizüstü bilgisayar ekranına kilitlenmiş durumda.

"Rhodes," diye seslendi. "Karına söyle bana kötü davranmayı bıraksın."

Yerdeyim, kalça fleksörümü köpük rulonun üzerinde esnetiyorum, ona bakma zahmetine bile girmiyorum. "Kusura bakma dostum. Onun kaba halini seviyorum."

O ve ben birbirimizi o anda buluyoruz ve bana bakarken dudaklarının hafifçe aralanmasını kaçırmıyorum. Kendimi ön kollarımın üzerinde tutarak vücudumu tekrar döndürüyorum, dün gece uzatmalara giden uzun bir maçtan sonra yatağa düştüğümüzde onu becerme şeklime çok benzeyen bir şekilde hareket ediyorum.

Sesim tamamen alaycı. "Orada iyi misin doktor?"

Sertçe yutkunuyor. "Senden nefret ediyorum."

"Bu sabah yüzümü sürerken kullandığın kelimeler bunlar değildi."

"İğrenç," diye homurdanıyor Trav. "İşteyiz. Siz ikiniz artık göz sikişini bırakabilirsiniz."

En iyi iki arkadaşım ve eşim, etrafta kimse yokken antrenman odasında ekstra maç sonrası terapisi yapıyor.

Neredeyse hiç çalışmıyoruz.

"Elimde değil Trav." Kennedy konuşuyor. "Adamı gördün mü?"

Kaşlarımı odanın diğer ucundan ona doğru kaldırıyorum.

İnliyor. "Gerçekten de onun egosunu kontrol altında tutan tek şey senin ondan hoşlanmaman Kennedy. Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

"Zamanım dolmadı mı daha?" Cody sesleniyor. "Dört dakika."

Eğitim odasının kapısı açıldı ve Dr. Fredrick bizi gördüğünde eşikte hareketsiz kaldı. "Neler oluyor?"

"Buz banyosu," diye homurdandı Cody.

"Hala uzanıyor" dediğimde ona bakacak kadar saygı duymuyorum.

Dikkati Kennedy'ye yönelir. "Neden bana burada hâlâ oyuncuların olduğunu söylemedin? Bir saat önce odayı boşaltmış ve temizlemiş olman gerekiyordu."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama önce Travis konuşuyor. "Ondan geride kalmasını ve odayı açık tutmasını istedik. Bu bizim hatamız, onun değil."

Dr. Fredrick'in çenesi gerilir, konuşurken dikkati Kennedy'nin üzerindedir. "Madem burada olmayı bu kadar seviyorsun, sen de gidip yerleri paspaslayabilir ve işleri bittiğinde ekipmanları derinlemesine temizleyebilirsin. Malzemeler dolapta."

Kennedy sessizce başını sallayarak onaylar.

Üçümüze de bakıyor, sonra Kennedy'ye ikinci bir bakış bile atmadan topuklarının üzerinde dönüp gidiyor.

Adam gider gitmez omuzlarının gevşemesini izliyorum. Onun için, bir daha onunla uğraşmak zorunda kalmayacağı günü iple çekiyorum.

"Özür dilerim Ken," diye özür diler Cody. "Sana yardım edeceğiz," diye araya giriyor Trav.

Cevap vermiyor, sadece başını sallıyor ve bilgisayarında gezinmeye devam ediyor.

Yerden kalkıp arkasına geçiyor, bir kolumu omuzlarının önünden geçiriyorum ve başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "İyi misin?"

"O tam bir pislik."

"Biliyorum," diye yatıştırıyorum. "Ama yakında artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Bir kez daha cevap vermiyor.

"Bugün ne araştırıyorsun?"

Bilgisayarını kapatıyor, bana doğru dönüyor, bacakları benimkilerin iki yanında açık.

Gülümsemesi temkinli, sesi sadece bizim duymamız için kısık. "Aslında, niversiteden eski bir arkadaşımla sohbet ediyordum. O şimdi bir psikolog."

Kennedy psikolog kelimesinin havada asılı kalmasına izin veriyor, ben de masada onun yanına oturuyorum, sırtımız arkadaşlarıma dönük.

"Onunla ne hakkında konuşuyorsun?"

Gözleri yüzümde geziniyor, ses tonu endişeli. "Sana yardımcı olabilecek bazı tekniklere sahip olabileceğini umuyordum..."

Kaygım bana en kötü senaryoları anlattığı için doğru dşnemediğimde.

Yutkunuyorum. "Ne dedi?"

"Bazı makaleler gönderdi. Anksiyete nöbetleri geçiren hastaları için yararlı bulduğu bilişsel davranışçı terapi hakkında bazı araştırmalar. Ben de sizin için daha sindirilebilir bir şekilde yazıyordum."

Kıkırdıyorum. "Basitleştirmek demek istiyorsun."

"Hayır." Gülümsüyor. "Ama en son istediğim şey, aklın sana oyun oynarken tıbbi araştırmaları karıştırmak zorunda kalman."

Kahretsin, bu kızı seviyorum.

"Yardımcı olabilir. zerinde çalışmak istediğini söylemiştin, ben de belki bağlantılarımı kullanarak yardımcı olabilirim diye düşündüm." O kadar emin değil ki, kendini aşırı açıklıyor. "Ama seni bununla bombardımana tutmak istemedim, bu yüzden burada, bilgisayarımda, eğer istersen, ama ciddi, her iki şekilde de baskı yok. Ben sadece-"

"Kenny."

Kaşları endişeyle çatılmış bir halde bana bakıyor.

"Teşekkür ederim." Avucumu saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Bunun benim için anlamı çok büyük. Bunu bir öncelik haline getirmeyi, hatta belki gidip biriyle konuşmayı düşünüyordum. Bunu kullanacağım. Ve bunu benim için basitleştirdiğin için teşekkür ederim. Tıbbi şeylere bayıldığını biliyorum ama bu benim işim değil."

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Eğer biriyle konuşmak istersen, ki hazır değilsen konuşmak zorunda değilsin, ama seninle her zaman bir video görüşmesi yapmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Hatta Chicago'da yerel biriyle görüşmek istersen sana bir tavsiye bile verebilir."

"Seni seviyorum."

Ben daha fazla düşünemedim kelimeler ağzımdan çıktı, ama siktir et. Zaten uzun zamandır doğruydular.

Kocaman gözleri benimkilere kayıyor, dudakları bir şeyler söylemek için hafifçe aralanıyor.

"İstediyimi biliyorsun Kenny."

"Kennedy Kay Rhodes, bugünlerde adın her ne sikimse!" Cody buz banyosundan bağıyor. "Zamanım doldu mu?"

"Tanrı aşkına, Cody! Bir şeyin ortasındayız." "Kahretsin."

Telefonundaki saate baktı. "Evet, sen iyi."

Tam o sırada, telefon ekranına bakarken ve itirafımın gerginliği içinde otururken, bir telefon geldi.

415 alan koduyla. San

Francisco'dan. "Cevap

ver," diye teşvik ediyorum.

Dikkati benden telefona, sonra tekrar bana yöneliyor.

"Telefona cevap ver, bebeğim."

Eğitim masasından atlıyor, bilgisayarını geride bırakıyor ve doğruca çıkışa yöneliyor. Kapıyı iterek açmadan hemen önce telefona cevap veriyor ve kulağına götürüyor.

"Alo?"

Ondan sonra, hiçbir şey yok. Onun konuşmasını duyamıyorum. İş teklif edildiğinde verdiği tepkiyi dinleyemiyorum. Tek bildiğim

yapabildiği tek şey, telefonu kulağına dayamış koridorda adımlarken küçük cam pencereden onu izlemek.

Az önce onu arayan kişiyle konuşurken gülümsüyor.

Gözleri beni buluyor, az önce ona onu sevdiğimi söylediğim yerden onu izliyor ve ben daha fazla izleyemediğim kapıdan uzaklaşıp görüş alanımdan çıkıyor.

"İyi misin dostum?" Trav soruyor.

Cody dişlerini gıcırdatarak cevap verir: "Çok soğuk ve testislerimi bulamıyorum ama iyi olacağım."

"Sen değil, aptal. Isaiah'dan bahsediyorum."

"Hayır," diye basitçe cevap verdim.

"İş teklifiyle mi ilgiliydi?" Cody fark eder.

İkisi de odayı geçip önümde duruyorlar. Beni endişeyle izlediklerini hissedebiliyorum ama tüm dikkatim odanın dışındaki koridorda.

Kendi kendime gülüyorum ama hiç komik değil. "Neden onunla daha fazla zamanım olduğunu düşündüm bilmiyorum."

"Belki de henüz karar vermediler ve sadece nihai bir karar vermeye hazır olmadıklarını bildirmek için arıyorlar. Belki de sezon bitene kadar bekleyeceklerdir."

"Değiller." Kendimi aksi yönde ikna etmeye çalışmıyorum bile. Bu çağrının ne hakkında olduğunu içten içe biliyorum.

Trav omzumu sıvazlıyor ve Cody hayatımın en uzun beş dakikası gibi gelen bu süre boyunca beni kendi halime bırakıyor.

O dairesinden taşınmak ve Batı Yakası'na uçmak için bir zaman çizelgesi belirlerken, ben yerime yapışmış bir şekilde onun geri dönüp bana her şeyin bittiğini söylemesini bekliyorum.

Arkadaşlarım hâlâ odanın içinde bir yerlerdeyken, kapı nihayet açılıyor.

O güzel kumral saçlarını, o boyalı çillerini özleyeceğim.

Kennedy kapının girişinde duruyor ve sadece bana bakarak "İşi alamadım" diyor.

Bölüm 31

Isaiah

İşi alamadı.

Hangi siktiğimin dünyasında işi alamadı?

Son yirmi dört saattir kendime sorabildiğim tek soru bu.

Yani, onunla tanışmadılar mı? Beyninin ne kadar zeki olduğunu fark etmediler mi? Ne kadar başarılı olduğunu fark etmediler mi? Ne kadar çok çalıştığını? İsteddiği her şeye çok yakındı ve bir anda yok oldu.

Son yirmi dört saat çok tuhaf geçti. Bugünkü maçtan Kennedy'nin isteyken üzgün değilmiş gibi davranmasını izlemeye, telefon görüşmesinin sonucunu değerlendirmeye ve bunun gelecekte bizim için ne anlama geldiğini düşünmeye kadar.

Zar zor uyudum.

Öte yandan, dün gece göğsümde bir bebek gibi uyuyarak ışık gibi söndü. Ama sanırım kaderini benden daha çabuk kabullendi. Ya öyle ya da büyürken hayal kırıklığını göstermesine hiç izin verilmedi ve şimdi nasıl göstereceğini bilmiyor.

Kafamı nasıl toparlayacağımı bilemiyorum. Kennedy'nin taşınıp taşınmayacağı hiçbir zaman bir soru olmadı. Aklımdaki tek soru, gittiğinde nasıl hayatta kalacağımdı.

Yaptığımız her şey bu fırsat içindi. Evlilik, benim açımdan gerçekte rol olmayan oyunculuk. Onun mülakatını beklerken aynı otel odasını paylaşmak zorunda kaldığımız aylar. Birlikte geçirdiğimiz zaman onu gerçekten tanımamı, ona aşık olmamı sağladı.

Ve seviyorum. Kahretsin, o kadını seviyorum.

Ve Şimdi bir kez daha cinsiyetçi bir baş doktor için çalışmak zorunda kaldı ve tünelin sonunda onun altından çıkmak için hiçbir iŐık yok.

Evliliğimiz onun için bir oyundu, daha iyi Şeyler için bir basamaktı.

Bir planımız vardı.

Bir de bencillik kısmı var. Haberlere verdiğim ilk tepki ve sürekli kendini tekrar eden umut iŐıėı. Onun için hissettiğim hayal kırıklığının aksine, aynı zamanda büyük bir rahatlama yaşadım.

Kennedy Chicago'da kalıyor. Ben Chicago'dayım. Aramızda hiçbir Şeyin deėiŐmesine gerek yok. Şu anda ne yapıyorsak onu yapmaya devam edebiliriz.

Eğer istediği buysa, yani. Bence istediği bu. Sanırım beni istiyor.

Hayır, onu sevdiğimi söylediğimde karşılığında bir Şey söylemedi ama zaten bunun için söylememiŐtim. Ayrıca, Kennedy bu ilişkide her zaman benden birkaç adım gerideydi. Ona üç yıl önce aşık oldum. Onun bana yetiŐmesini beklemekten çok mutluyum.

Ancak bu yeni hayat deneyimlerini yeni bir Şehirde yaŐayamayacak olması, bunları ona burada yaŐatmaya devam edemeyeceğim anlamına gelmiyor. Kabul etmese bile, zgn olması gerektiğini biliyorum ve benim uzmanlık alanım insanları glmsetmek. Özellikle de onu.

Kapısını alarak cevap vermesini bekledim. Resepsiyondaki kadının beni arayıp yolda olduğumu haber vereceğini düşündüm, çünkü Kennedy'nin onaylı konuklar listesinden geçmem gerekiyordu.

Binası çok lüks. Beyaz mermer zeminler. Lobideki hoparlörlerden yaylı müzik çalıyor. Beni katına kadar çıkaran bir eskort.

"Kim o?" diye sesleniyor apartman kapısının arkasından.

"Benim, Ken."

Kapıyı açtığında gördüğüm ilk Şey tam bir Şaşkınlık. "Burada ne işin var? Bu gece senin evine götürmek için bir çanta hazırlıyordum."

"İçeri girebilir miyim?"

Gözleri yüzümü takip ediyor ve dairesinin kapısını açıp içeri girmeme izin verirken ince boğazının bir yutkunmayla çalışmasını izliyorum.

Girişteki masanın üzerine atılmış bir avuç bitmemiş bulmaca dışında her yer tertemiz. Sanki buraya her gelişinde bir tanesini yapamayacak kadar meşgul olduğunu fark etmiş ve bir daha eline almamak üzere bir kenara atmış gibi.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar. "Evet, ama sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diyerek beni bir kez daha başından savıyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bir kez bile bu konuda konuşmak istemedi. "Tamam."

"Bu gece gelmiyor muyum?"

"Tabii ki bu gece geliyorsun. Bu noktada sensiz uyuyabileceğimi mi sanıyorsun? Muhtemelen hayır, ama bu teoriyi test etmek de istemiyorum."

Yüzü eğlenerek yumuşar.

"Belki bu gece dikkatini dağıtacak bir şey istersin diye düşündüm. Hayali listenden çıkarabileceğim başka bir ilk olup olmadığına bakacaktım. Daha önce hiç kocanızla birlikte Navy Pier'de 4 Temmuz havai fişeklerini izleme şansınız oldu mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsemenin büyümesini izliyorum. "Bu çok özel senaryoyu deneyimleme şansım olduğunu söyleyemem."

Ona doğru adım atarak parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve başını hafifçe geriye yatırıyorum. "İster misin?" Başparmağımı gülümsemesinin üzerinde gezdiriyorum. "Ama haberin olsun, tüm ekip orada olacak."

Bana karşı başını sallarken hiç tereddüt etmiyor. "Kulağa mükemmel geliyor."

Kennedy'nin apartmanı Navy Pier'e bakıyor, bu yüzden oraya yürümek birkaç dakikadan fazla sürmüyor. Aslında, onun pencerelerinden yakaladığım resme bakılırsa

Üstünü değiştirirken, evinden havai fişekleri burada olduğu kadar iyi görebilecekti.

Ama çok istediği işi kaybettikten sonra, kaldığını duyunca çok sevinecek olan insanlarla biraz eğlenmesine ihtiyacım var.

Elini benimkinin içine sokmuş ve onu Kaliforniya'ya gönderdiğim şapkayı takıyor. Sade gri tişört, kısa kot şort ve yüksek topuklu Vans. Güneş batmaya başlasa bile bu gece hava hâlâ oldukça nemli. Sevdığım şehirde, sevdiğim kızla, sevdiğim takımla takıldığım mükemmel bir yaz gecesi.

Şanslıyım. Kaldığı için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Kalabalığın arasından sıyrılan ağabeyim, diğer müşterilerin üzerinde yükselen ilk gördüğüm kişi oluyor. Metal korkuluklara yaslanmış, sırtı suya dönük, dikkatimizi çekmek için elini kaldırıyor.

"İşte oradalar."

"Hiçbir şey göremiyorum," diyor Kennedy, ayak parmaklarının ucuna basarak insan kalabalığının arasından arkadaşlarımızı bulmaya çalışırken.

Bilmiş gülümsememi bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

İşe yaramıyor. Göğsüme bir tokat attı. "Kapa çenenini."

"Hey, çocuklar," diyor Miller onlara ulaşır ulaşmaz.

Max'i kucağına almış, sırtını kardeşimin önüne yaslamış.

"Zaya."

"Selam, Bug."

"Çocuklar direksiyonun yanında." Kai o yöne doğru başını sallar.

Miller onu yere bıraktığında Max'in yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum, sonra da kalabalıkta kaybetmemek için Kennedy'nin elini tutuyorum.

Yeğenim de önce eşimin, sonra annesinin elini tutup ikisinin arasında büyük bir gururla dururken aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor.

Kai kendi kendine kıkırdarken Miller'a bir kol atıyor ve beşimiz büyük, mutlu bir aile gibi görünen ekibi bulmak için yola çıkıyoruz.

"Maxie oğlum!" Cody onun hizasına çömelerek sesleniyor.

Yeğenim, Cody onu kucağına almadan önce koşuyor - tabiri caizse- ve ekibin dikkati hemen başka yöne kayıyor. Bazılarının yanında sevgilileri var, bazıları yalnız gelmiş. Fark etmez, her biri Max'e odaklanıyor, ona beşlik çakıyor ya da onu güldürmeye çalışıyor.

Bu çocuklar hakkında çok sevdiğim bir şey, Max hayatımıza girdiğinde onu tamamen kabullenmeleri. Geçen yıl ekiple seyahat eden bir bebek hakkında hiç şikâyet olmadı.

Hepsi desteklerini hissettirmek için kardeşimin etrafında toplandılar.

Çok iyiler ve onları takım arkadaşım olarak gördüğüm için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum.

Miller kolunu Kennedy'nin kolunun altından geçirip onu büfelerden birine doğru çekiyor ve beni Kai'yle baş başa bırakıyor.

"İyi görünüyor."

"Evet," diye katılıyorum, uzaktan onu izliyorum. "Düşündüğümde daha iyi."

"Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun?"

"Mutluyum." Cevabımda hiç tereddüt yok. "Kalmasına çok sevindim."

"Peki uzun vadede? Çünkü bunun geçici bir çözüm olduğunu düşünmüştünüz. Bunun sizin için ne anlama geldiğini merak ediyor musunuz?"

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Siktir. Şimdi öyleyim."

Kai kıkırdıyor, kolunu omzuma atıyor ve beni ekibin geri kalanına katılmam için çekiyor. "Sana bir tavsiye, küçük kardeşim. Sahte karına, artık burada kaldığına göre gerçek kız arkadaşın olma konusunda ne hissettiğini sorsan iyi olur."

Neyse ki bu konuşma, kollar arkadan belimi sarmadan hemen önce sona eriyor.

"Burada airbrush tişörtler var," diyor Kennedy, yanağını sırtıma yaslayarak.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Max'e üzerinde adı yazan bir tane almamız gerektiğini mi?"

"Oh." Dudağım kıvrılıyor. "Hayır, çift tişörtleri almamız gerektiğini düşünüyordum. Sen benim adımı giyersin. Ben de seninkini."

"Neden bunları çoktan yaptırmışsınız gibi hissediyorum?"

"Sıra bizde," diyor Travis sıranın önünden. "Yapabiliriz Max'i gondolumuza al. Yer var."

"Emin misiniz?" Miller soruyor. "Sakıncası yok mu?"

"Çocuklarla gitmek ister misin, Bug?" Kai sorusunu oğluna yöneltiyor.

Max heyecanla başını sallıyor ve Cody onu gondola taşırken ellerini çırpıyor.

Ekibin geri kalanı diğerlerine dağılıyor ve Kai ile Miller da bizim gibi kendi yerlerini alıyor.

Kapı kapanır kapanmaz, Kennedy pencereye bakarken kucağıma kaymak için inisiyatif alıyor. "Daha önce hiç dönme dolaba binmemiştim."

"Ne?" Gülüyorum. "Evet, öyle."

Başını hayır anlamında sallıyor ve Chicago silüetinin üzerinde yavaşça ilerleyişimizi izliyor. Kiminle konuştuğumu anlamam sadece bir anımı alıyor. Bazen Kennedy'nin normal bir şekilde yetiştirilmediğini unutuyorum. Gösteriş meraklısı annesinin onu yerel bir panayıra ya da lunaparka götürmesine imkan yoktu.

"Bir keresinde çok yaklaştım." "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Ailemin Hamptons'da bir evi vardı ve bir yaz ben evdeyken annemin planladığı büyük bir parti için oraya gidecektik. Sanırım on bir ya da on iki yaşındaydım ve bir grup yaşlı insan birbirlerinden hoşlanıyormuş gibi yaparken etrafta oturmak istemedim. Bu yüzden, araba hafta sonu için toplanırken kaçtım ve hafta sonumu Coney Adası'nda geçirmeye kararlı bir şekilde metroya bindim. Orada eski bir dönme dolap vardı. Eğlenceli görünüyordu ve daha önce hiç binmemiştim."

"Yapmadın."

Bir kahkaha attı. "Ben yaptım."

"Tamam, asi. Başardın mı?"

"Hayır. Ancak Brooklyn'e kadar gidebildim, sonra da aile şoförlerinden biri beni alıp doğruca Hamptons'a götürdü. Oraya vardığımda annem beni azarlamadı bile. Kaçmaya çalışmam bile onun dikkatini çekemedi." Tekrar göğsüme yerleşti. "Pek çok insan soyadımdan etkilendi ama Kay olarak büyümek pek de eğlenceli değildi."

Kolumu kalçasına doluyor, kucağında katlanmış elini bulup başparmağımı yüzüğünün üzerinde gezdiriyorum. "Soyadının ne olduğu umurumda değil Kenny. Sadece şimdi ne olduğun umurumda."

Kıkırdıyor. "Soyadımın aslında Rhodes olmadığını biliyorsun, değil mi? Evli olmamız otomatik olarak senin soyadını aldığım anlamına gelmiyor."

"Muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

Cevap vermiyor. Tıpkı onu sevdiğimi söylediğimde cevap vermediği gibi.

Ve bu sorun değil.

"Annenle en son ne zaman konuştun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Yapmadım. Atlanta'daki o yemekten beri." "Hiç mi?"

Tekrar bana yaslandı. "Bana Connor ve Mallory'nin düğününe katılmamın zorunlu olduğunu söylemeye çalıştı ama Dean ve ben gitmeyeceğimize karar verdik. O zamandan beri onunla konuşmadım ve konuşmayı da düşünmüyorum. Onlar için mükemmel olmaya çalışmaktan yoruldum. Zaten umurlarında değil, ben de bunun yerine beni mutlu eden şeylere odaklanmaya çalışıyorum."

Kahretsin, buna bayıldım. "Seninle gurur duyuyorum, Ken."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ben de."

"Dean'den bahsetmişken, o yaklaşan dizi için şehirdeyken ikinizin sizin evinizde kalmasından ne kadar nefret ettiğimi ifade edebilir miyim?"

"Üç hızlı gece. Gittiğimi fark etmeyeceksin bile." Bu lanet bir yalan ve o da bunu biliyor.

Tekerlek bizi en sevdiğim şehrin tepesine çıkarıyor. Güneş ufukta yeni batıyor ve Michigan Gölü'nün üzerine sıcak, altın bir renk veriyor. Binaların yansımaları su üzerinde net bir şekilde görülüyor.

"Burayı seviyorum," diyorum ona sessizce.

"Chicago." O da başıyla onaylıyor.

"Öyle mi?" Soruyorum, çünkü gerçekten bilmem gereken şey bu. Burada kalabilir mi? Burada kalmak ilk tercihi olmasa da mutlu olabilir mi?

"Daha önce pek düşünmemiştim ama son zamanlarda ilgimi çekmeye başladı."

"Benden mi yoksa şehirden mi bahsediyorsun?"

"Bence ikisi el ele gidiyor. Bu bir tür paket anlaşma."

Bölüm 32

Kennedy

Bu gece eğlenceliydi.

Ekibin etrafında olmaktan keyif alıyorum ve onlarla hem iş içinde hem de iş dışında vakit geçirmek çok güzel. Eskiden başımın belaya girmesinden çok korkardım, mükemmel bir çalışan olmaya çalışırdım. Ama şimdi umurumda değil.

Dr. Fredrick beni kovacak olsaydı bunu uzun zaman önce yapardı ama bunu yapamayacağını biliyor çünkü bunu gerektirecek hiçbir şey yapmadım.

Oyuncularından biriyle evlenmek dışında. Ve söz konusu oyuncuyu iş yerindeki tuvalette patlatmak. Tanrım, çok eğlenceliydi.

"Ken!" Max babasının omuzlarında oturduğu yerden beni işaret ederek bağılıyor. Başlamak üzere olan havai fişeklerden kulaklarını korumak için taktığı dev kulaklıklar sayesinde ne kadar gürültü yaptığının farkında değil.

"Heyecanlı mısın, Bug?"

Söyleyeceğim hiçbir şeyi duymadan bana gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Isaiah iki elini önümdeki metal çite dayayıp beni hapsederken omzumun üst kısmına bir öpücük konuyor.

"Merhaba."

"Merhaba."

"Gülümsemeni seviyorum,

Ken." "Ben de."

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, bence sen her zaman çok güzelsin ama mutluluk sana gerçekten çok yakışıyor."

Havai fişeklerin başlamasını beklerken arkama yaslanıp başımı göğsünün ortasına koyuyorum.

Belki de hiç kimse kendinizi güvende hissetmenize izin vermedi ve bu yüzden sevecen değilsiniz.

O sözleri çok net hatırlıyorum. Bu sözleri, yemeğe gittiğimiz o gece, bana fiziksel yakınlık konusunda nasıl daha iyi olabileceğimi öğretmesini istediğimde söylemişti.

O zaman bilmiyordum ama haklıydı.

Ellerim pazularından aşağı kayıyor, ilk havai fişek havaya yükselirken kollarını üzerime doğru çekiyorum. Kırmızı ışık Chicago'nun karanlık gökyüzünü aydınlatırken hep birlikte harikulade bir nefes alıyoruz.

"Öylesin, değil mi?" diye soruyor kulağıma alçak sesle, gösteri başlarken. "Mutluyum."

Onu görmek için eğildiğinde, yüzündeki endişe açıkça görülüyor.

Elbette mutluyum ama San Francisco'ya gitmediğim için hissettiklerimden bahsediyor ve şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

Hiç konuşmak istemiyorum.

"Benimle gel," diyorum, elini tutup beni takip etmesi için iskeleye doğru çekiyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Havai fişekleri izlemek istediğim farklı bir yer var. Beni ne kadar mutlu ettiğini sana gösterebileceğim bir yer."

Daha dairemin kapısı kapanmadan başımdaki şapkayı yere fırlatıp tişörtümü başımdan geçiriyorum.

"Lanet olsun," diye söyleniyor.

"Aynen öyle. Ben de tam olarak bunu yapmanı istiyorum. Becer beni." Oturma odasına geçip perdeleri açıyorum ve dışarıda hâlâ devam eden havai fişek gösterisini çerçevelemelerine izin veriyorum.

"Tam burada."

Ayakkabılarımı tekmeleyerek şortumu bacaklarımdan aşağı sıyırdım, üzerimde sadece sütyenim ve iç çamaşırım vardı, pencerenin önünde duruyordum. Muhtaç bir kadın gibi görünüyordum.

Onun için o kadar çaresizim ki, benim için ne hissettiğini tam olarak bilmesem utanç verici olurdu.

Odanın diğer ucunda, Isaiah gözlerini benden ayırmadan kapıyı kapatıyor, bakarken dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Yavaşça, kasten yavaşça, arkama uzanıp sütyenimin düğmelerini açıyorum.

"Perdeyi kapat."

"Hayır."

Çenesi titriyor. "Kenny, dışarıdaki manzaranın nasıl görüldüğü umurumda bile değil, ama senin bu manzarayı başkasıyla paylaşmayacağımdan eminim. Kapat şu lanet perdeyi."

Sütyenimin omuzlarımdan düşmesine izin verdiğimde asi bir gülümseme takılıyor.

"Kennedy."

"Bu tek yönlü bir ayna, mağara adamı. Biz dışarıyı görebiliyoruz ama onlar içeriği göremiyor."

Bir kahkaha atana kadar bir süre geçiyor, ama kuru ve esprisiz bir kahkaha. Isaiah oturma odasını geçip, bir sürahide çok pahalı bir viskinin durduğu bara doğru ilerliyor. Kendine bir bardak dolduruyor, tezgâha yaslanıyor ve viskiyi yavaşça dudaklarına götürüyor.

"Seni becermemi mi istiyorsun?"

Ellerim göğüslerimi avuçluyor, hafifçe sıkıyorum, kendi ellerim bile olsa vücudumda ellere ihtiyaç duyuyorum.

"Bunun açık olduğunu sanıyordum."

Ben meme uçlarımı cimbızlarken gözleri parmaklarıma takılıyor.

Yavaşça bir yudum daha alıyor.

"Göster bana." "Ne?"

"Seni becermemi istediğin yeri göster."

Kendi kişisel gösterisi için arkasına yaslandığında yanaklarım ısınıyor, havai fişekler arkamda ışıkla patlıyor.

Ellerim hala göğüslerimin üzerinde geziniyor.

"Senin mükemmel memeler," o diyor. "Ben siktir şunlar Bu gece."

Başka bir şey var mı?"

Tek elimi karnımda gezdiriyorum, orta parmağımın iç çamaşırımın üzerinde, amımın üzerinde hafifçe kaymasına izinveriyorum.

Klitorisimle alay ediyordu.

"Neye dokunduğunu göremiyorum, Ken."

"Buna dokunuyorum." Kalçalarımındaki kemeri kullanarak külotumu sıkıca yukarı çekiyorum, kumaşın amımın arasından kaymasına izin veriyorum ama yine de ona her şeyi göstermiyorum.

"Alay etmek."

Vücudum kendi kendine hareket etmeye ve sallanmaya başladığında odanın diğer ucundan takdir dolu bakışlarını hissediyorum. Gözleri yapışmış, sadece bana odaklanmış, dışarıdaki gösteriye dikkat etmiyor. Hiç kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı. Hiç onun bana taptığı gibi tapılmadım. Bana olan hislerinde bu kadar kararlı olduğu için onu hiç sorgulamak zorunda kalmadım.

Külotumu çıkarmıyorum ama yana doğru itiyorum. "Çıkar onları," diyor bir yudum daha almadan önce.

Ben de öyle yaptım, tam pencerenin önünde onları tekmeledim ve Isaiah odanın diğer ucunda hala giyinik dururken kendimi tamamen çıplak bıraktım.

Parmaklarım klitorisimi tekrar buluyor ve gözleri benimkilerden bacaklarımın arasına gidip tekrar geri geliyor. Sanki bir sırrı biliyormuş gibi, çıplak durup onun için kendimi parmakladığım için benimle gurur duyuyormuş gibi bana gülümsüyor.

"Bu haldeyken sana ne söylersem yapmaya bayılıyorsun, değil mi? Bunun için muhtaç ve çaresiz."

Başımı çılgınca sallıyorum.

"O zaman parmağını o mükemmel amcığının içine sok ve seni tam olarak nerenden becermemi istediğini göster."

Ben de öyle yaptım, parmağımı içeri kaydırdım. Önce yavaşça, sadece ilk boğuma kadar.

Başını sallıyor. "Daha fazla."

İkinci boğum ve bir inilti ile elime doğru sallanıyorum. Diğer elim mememi kavırıyor ve sıkıyor.

"Siktir." İçkinin geri kalanını geri fırlatmadan, boş bardağı kanepeye fırlatıp atmadan ve odanın öbür ucuna doğru yürümeden önce bir nefes gibi çıkıyor. Üç yırtıcı adımda beni cama yapıştırdı.

Kıç yanaklarım cama yapışmış, parmaklarım hâlâ amımda, girip çıkıyorum. Bu çok kolay. Çok ıslağım.

Isaiah bacaklarımı ayırmak için ayağını kullanarak aramıza bakıyor. Tek bir işaret parmağıyla uyluğumun iç kısmına doğru kayarak uyarılmışlığımlı topluyor.

"Güzel," diye mırıldanarak onaylıyor ve tam parmağını kendi ağzına sokacağını düşünürken, benimkinin dikiş yerine bastırıyor. "Aç."

Benim var.

"Bunu kendin tatmalısın, belki o zaman neden bu kadar ileri gittiğimi anlarsın. Tadın cennet gibi."

Parmağını ağızma sokuyor ve ben de onu emmeden önce uzun bir çizgiyi yalamakta tereddüt etmiyorum.

Parmağını ağızımdan çektiğinde, müstehcen bir patlamayla ve hemen ellerim bel kemerine kayıyor.

"Sana parmağını sikmeyi bırakmanı söylemedim, Kenny."

Parmağımı tekrar amımın içine sokmadan önce bir süre hareketsiz kaldım, ancak hızlıca bir saniye daha ekledim.

"Lanet olsun, çok iyisin." Ayakkabılarını ve pantolonunu çabucak çıkarıyor, üzerinde sadece gömleğini bırakıyor. "Çok akıllısın. İstedğin zaman çok tatlı oluyorsun. O kadar benimsin ki."

Tek söyleyebildiğim "Evet" oluyor, başımı cama yaslıyorum. Havai fişeklerin gürültülü patlamaları, serbest kalmak için yalvaran orgazmdan donuklaşıyor. İki parmağım yetmiyor.

Gözlerim onun sikine, yumruğunun içinde nasıl çalıştığına yapıştı.

Kahretsin, şimdiden sertleşti.

Isaiah beni çeviriyor, memelerimi cama bastırıyor. "Gösteriyi izle, bebeğim. Yapmak istediğin buydu."

İnliyorum, bedenimi cama yaslıyorum, bir elimle kendimi cama yaslarırken diğer elimle kendimi çalıştırıyorum.

Ama sonra parmaklarımı amımdan çekiyor ve onun yerine klitorisime doğru kaydırıyor. "Kendine dokunmayı bırakma, tamam mı Ken?"

Klitorisimin etrafında dönmeme yardım ediyor, parmaklarının pedlerini benimkine bastırmak için kullanıyor.

Nefesim sıcak, camın üzerinde buğulu bir film tabakası bırakıyor, ama bu Isaiah'ın kendini desteklemek için elini cama vurması kadar pis bir şey değil, ikimizin de görmesi için uyarılmamı bulaştırıyor.

"O kıcı benim için kaldır bebeğim."

Tereddüt etmiyorum ve daha fazla havai fişek gökyüzüne yükselirken, Isaiah horozunun başını girişime çentikliyor ve yankılanan patlama etrafımızda yankılandığında, kendini içeri itiyor.

"Siktir," diye bağıyorum.

Çekiyor ve kolayca geri itiyor. Çok ıslağım, boşalmaya çok hazırım.

Parmaklarımın hareket etmeyi bıraktığını bile fark etmiyorum. Isaiah'ın sikinin içime gömülüp nefesimi benden çalmasına o kadar odaklanmışım ki.

"Ne dedim ben? Klitorisini ovmaya devam et."

Ben de yapıyorum, hızlı, dar küçük daireler çiziyorum çünkü zaten çok yakınım.

"Ne kadar şanslı olduğumu biliyor musun, Kennedy?" Cama karşı inliyorum.

"Ne kadar zeki, ne kadar yetenekli, ne kadar özel olduğunu anlıyor musun?"

Sözleri beni onun etrafında kenetledi. Ne yaptığını biliyorum. O telefon görüşmesinden sonra egomu yükseltmeye çalışıyor.

İşe yarıyor.

"Bunu bekledim, hem de çok bekledim. Sen benim kabul olmuş duamsın. Bunu biliyor muydun?"

O beni arkadan sikerken parmaklarım çılgınca hareket ediyor. "Son birkaç gündür en sevdiğim şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

Benim için yaratılmış bu amcığı sikmekten başka? Senin canlanmanı izlemek. Bunu biliyor musun, Kenny?" Derinlemesine itiyor, sürekli olarak tam ihtiyacım olan yere vuruyor. "Gülümseme şeklin. Şimdi gülüşün. Kahretsin, sadece bunu düşünerek bile boşalabilirim."

Elini yumruk yapıp cama vururken parmak eklemleri beyazlaşıyor, diğer eli kalçama saplanıyor, parmak uçları yarın bulmam için orada morluklar bırakacak.

Üzerime eğildi, ağzı boynumun kıvrımıyla buluştu. "Tanrım, seni seviyorum."

Tek gereken bu.

"Isaiah," diye haykırıyorum, onun etrafında kenetleniyorum.

Daha önce hiç kimse bana bu sözleri söylememiştir. Tek bir kişi bile. Biri bile bunları kastetmiş gibi davranmamıştır.

Ama öyle olduğuna dair aklımda hiçbir soru işareti yok. Kör edici orgazmın beni parçalamasına, cama doğru kıvranmama, dışarıdaki havai fişeklerin vücudumu sarsanlara kıyasla gerçekten önemsiz görünmesine izin veren şey bu.

"Sik beni, nabzın atıyor" diyor, hâlâ içime gömülü halde.

Sürüyorum ve işim bittiğinde yavaşça içimden çıkıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, parmaklarını saçlarıma geçirmiş

yüzümü ona çevirmek için nazikçe çektiğinde.

Beni orada öpüyor, yeni sikilmiş ve cama yaslanmış bir halde.

Beni çevirip dizlerimin üzerine çökmemi sağladığını fark etmiyorum bile. Orgazmımın artçı sarsıntılarına çok odaklanmıştım ama titrek, bitkin bacaklarımin üzerinde oturuyorum, kapüşonlu gözlerim onun parlayan sikine kilitlenmiş.

Bana bakarken dudakları muzipçe eğiliyor. "Benim için diz çökmenin zamanı geldi. Son üç yılını senin için dizlerimin üzerinde geçirdim."

Başımı dik tutuyorum. "Senin için dizlerimin üzerinde olmayı seviyorum."

"Mmm," diye mırıldanıyor, parmakları ve başparmağıyla çenemi yukarıda tutuyor ve dikkatimi ona odaklıyor. "Ve aşağıda çok güzel görünüyorsun."

Tek eliyle gömleğini çıkarıp odanın içinde bir yere atarken gözlerini benden ayırmıyor.

"Bu memelerde neyi beğenmediğini bana tekrar hatırlat." Ağırılığı test ediyor, başparmağı sivri meme ucumun etrafında dönüyor.

"Küçükler."

"Hmm." Bir an için çömelip iki parmağını hassas amıma doğru kaydırarak döllerimi topluyor. "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

Çünkü bana sürekli öyle söylendi.

Ama evli olduğum adamın önünde diz çökmüş, hâlâ orgazmın etkisindeyken onun adını söylemeye cesaret edemiyorum.

"Bana söylemeyecek misin?" diye soruyor ayağa kalkıp göğsümü boyamak için döllerimi kullanırken. Sanki bir sonraki sanatsal şaheseri yaratmış gibi hayranlıkla izliyor. "Sorun değil. Yanıldığını kanıtlamakla ilgili bir sorunum yok. Şimdi şu güzel göğüsleri birbirine bastır."

Bir kez daha dediğini yapıyorum ve öne çıktığında sikini göğüslerimin altına sokuyor ve dar kanalın içine doğru yukarı doğru itiyor.

Vay anasını.

Her seferinde ucu tuttuğum yerden kayıyor ve bir damla prekum beni onu yalamaya teşvik ediyor.

"Kahretsin, bu çok çabuk olacak."

Onun gibisini hiç görmemiştim. O kadar dengesiz, o kadar çılgınca çaresiz ki, aramızda nasıl kaydığını izliyor.

"Seni geri döndürmemi ister misin?" diye soruyor zorlukla aldığı nefeslerin arasından. "Gösteriyi kaçırıyorsun."

Sırtım iskeleye dönükken başımı kaldırdım ve "Şu anda izlemek istediğim tek program bu" dedim.

"Tanrım," diye nefes veriyor, avuç içi başımın üzerinde kayıyor. "En iyi kız."

"Senin tek kızın," diye

düzelteyorum. "Kesinlikle öylesin."

Omuzlarımı geriye atıp kendimi tam teşhir ederek beni becermesine izin verdim.

Çok ateşli. O kadar ateşli ki, bir daha memelerim konusunda nasıl güvensiz olabileceğimi anlamıyorum. Ne zaman kendimi sorgulasam, sikinin onlara karşı nasıl zonkladığını, dişlerini nasıl gıcırdattığını hatırlayacağım.

boşalmadan hemen önce. Sıcak beyaz ipler boynumu ve çenemi süslerken adımı inleyişini.

Sarsıntılı hamleleri devam ediyor, boşalırken siki seğiriyor. Ve çıkardığı ses, Tanrım o derin, gırtlaktan gelen iniltiyi asla unutmayacağım.

Kollarını camın üzerinde kavuşturan Isaiah başını kollarına dayıyor, göğsü kabararak üzerimde yükseliyor.

"Kahretsin, çok ateşliydi," diye nefes alıyor cama karşı, gözlerini bana dikmiş.

Göz teması kurarak, dölünü boynumdan topluyorum ve meme ucumu çevrelemek için aşağı indiriyorum, o aç kahverengi gözlerle izlerken kendimi ovuyorum.

"Tanrım, Kenny. Zaten öyle olmasaydım, yemin ederim seninle evlenirdim."

Gülümsemek için dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. "Bu ikimizi de yapar."

Bölüm 33

Isaiah

"Eğer bu gece hâlâ canını yakıyorsa, daha sonra ovarak çıkarabilirim."

Eğitim masasında dik otururken kaşlarım ilgiyle çatılıyor.

"Kafanı çukurdan çıkar, Rhodes." Kennedy açık bacaklarımın arasında duruyor ve buz torbasını sabit tutmak için plastik sargıyı çaprazlamasına gövdemın üzerine sarıyor. "Eve döndüğünde omzun hâlâ seni rahatsız ediyorsa, yatmadan önce gelip üzerinde çalışabilirim."

"Peki ya eve döndüğümde aletim hala acıyorsa?"

"İki elin var."

Ağzım bir karış açık, elimi kalçasının arkasına doladım ve onu kendime çektim.

"Anladık," diye homurdanıyor Monty. "Birbirinizden hoşlanıyorsunuz. İş yerinde profesyonel davranmaya ne oldu?"

"Belli ki bu kurala uyma konusunda pek iyi değiller." Reese yüksek topuklu ayakkabıları ve kalem eteğiyle eğitim odasına girer. "Emmett, seninle ofisinde konuşmam gerek, lütfen."

Onun yanından geçip ofisine giriyor, sarı saçları her adımda dalgalanıyor. Monty sanki onu takip etmeme seçeneği varmış gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş, öylece duruyor. İşine devam etmek istediğini hatırlamadan önce burnundan derin bir nefes alıyor ve onu ofisine kadar takip ederek kapıyı arkasından kapatıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Kennedy sorar.

"Emin değilim ama son zamanlarda çok kötü bir ruh hali içindeydi. Reese'in ona sürekli olarak gelecek yıl sözleşmesinin yenileneceğini hatırlattığını söyledi."

"Monty'den kurtulamazlar. O saha müdürü olduğundan beri adamlarınızın sicili iyi. Hatta harika. Ve herkes onu seviyor."

"Onun dışındaki herkes ve önümüzdeki yıldan itibaren önemli olan tek şey onun görüşü olacak."

Kennedy plastik ambalaj rulosunu kaldırıyor, bunu yaparken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Bunun için heyecanlısın, ha?"

"Monty'yi sevmemesiyle ilgili değil ama onun görevi devralmasını dört gözle bekliyorum. Olumlu yönlerine bakacak olursak, MLB'deki ilk kadın takım sahibi için çalışacağım."

Ve ilk kadın takım doktoru olması gerekiyordu.

İşte yine o çelişkili his. Evet, Kennedy burada kalıyor. Biz yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz ama sevdiğim kişi yetişkinlik hayatı boyunca beklediği bir fırsatı kaybetti.

"Rhodes," diye sesleniyor diğer atletik antrenör Sanderson. "Koridorda seni görmek isteyen biri var."

şaşkınlıkla Kennedy'ye dönüp bakıyorum. "Kim o?" diye soruyor benim için.

"şey..." Sanderson tereddüt eder. "Dean Cartwright."

Bir kahkaha patlattım. "Evet. Tabii ki hayır."

"Isaiah."

"Kenny, bugün ma sırasında onunla tartışmaya girmedim. Bu seride iki ma daha onunla uğraşmak zorundayım. O burada olduğu için yatağımda uyumayacaksın. Benden başka ne istiyorsun?"

"Onunla konuşmanı istiyorum."

Gz temasımı koruyarak sağlam duruyor.

Dün gece onunla takılmak için evinde kaldığı için zaten sinirliyim ve şimdi de benimle konuşmak mı istiyor? Her parçam hayır diye bağırmak istiyor. Siktir et o adamı. Ama bu kıza nasıl hayır diyeceğimi gerçekten bilmiyorum.

Hiç olmadı. "Peki," diye hayıflandım. "Ama sadece cinsel iyilikleri kabul ediyorum. teşekkür ederim."

Dudaklarında küçük bir sırıtış, başka bir takım arkadaşımınla çalışmak için ayrılırken bana başını sallıyor.

Üzerimde sadece bir buz torbası ve bir çift şortla antrenman odasından çıkıyorum ve Dean'i koridora yaslanmış beni beklerken buluyorum.

"Ne?" diye sordum. Hoşuma gitmeyeceğini bildiğim aptalca bir şey söyler söylemez gidebilmek için koridorun benim tarafımda, kapıya en yakın yerinde durarak soruyorum.

Boğazını temizliyor. "Özür dilemem gerekiyor."

Başımı ona doğru çevirip tek kaşımı kaldırdım.

"Kennedy beni azarladı. Çocukluktaki küçük rekabetimizin ayrıntılarını öğrendi."

Öyle mi yaptı?

İlgisiz davranmaya çalışıyorum. "Ona hiçbir şey söylemedim." "Söyleseydin seni suçlamazdım." Ağır bir Dean'in odağı ayaklarının altındaki halıya kilitlenmişti, rahatsız olduğu belliydi. "Gerçek şu ki, o zamanlar küçük bir pisliktim."

"Hâlâ öyle."

Gözleri uyarırcasına benimkilere dikildi. "Hâlâ öyleyim, bazen, ama çocukken kızgındım ve hıncımı senden çıkardım. Bu yüzden . . . Özür dilerim."

"O kelimelerin tadı nasıldı?"

"Oldukça berbat."

"Şey, artık gerçekten umurumda değil, yani her neyse."

"Evet, biliyorsun," diyor. "Ve yapmalısın da. Berbat bir durumdu. Seninle seviştim çünkü yapabiliyordum ve hayatımdaki diğer her şey beni bok gibi hissettirirken bu beni daha iyi hissettirdi."

Koridorun karşısından onu izliyorum, Dean Cartwright'in ağzından çıkan tek şey olan saçmalığa dair bir işaret arıyorum.

Ama bu sefer samimi görünüyor.

"Tanrım," diye bir kahkaha attım. "Kennedy sana ne dedi?"

"Evet, çok kızdı. Özür dilemezsem ilişkimizi kesmekten mutluluk duyacağını söyledi, ben de işte buradayım, özür diliyorum."

Onu başından savdım. "Sen iyisin. Ona senin yaptığını söyleyeceğim."

Eğitim odasına geri dönüyorum ama beni durduruyor.

"Öyleyim ama," diyor. "Bunun için üzgünüm. Muhtemelen bana inanmayacağını biliyorum ama artık o adam değilim. Şey ..." Başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Babam etrafta olmadığı sürece. İçimdeki kötülüğü ortaya çıkarma eğiliminde."

"Evet, ailen berbat."

"Bir de bana sor. Kennedy dışında hepsi çok kötü. Benim hayatım bok gibiyken seninkinin nasıl olmadığını anlayamadım. İstedğim her şeye sahiptin ve bunun için senden nefret ediyordum."

"Ben mi?" diye sordum inanamayarak. "Benim hiçbir şeyim yoktu. En iyi beyzbol malzemelerine sahip olan sendin. Yeni arabalar. Hoşlandığım bütün kızları bile sen aldın. Maçlara belediye otobüsüyle giderdim. Kıyafetlerimi kardeşimle paylaşırdım ve çoğu zaman uymazdı bile."

"Seni önemseyen bir kardeşin vardı. Senin için her şeyi yapardı ve sen de onun için aynısını yapardın. İnsanlar seni severdi."

Bu gerçeği tartışmaya çalışabilirim ama haksız değil. Kai ve ben birbirimiz için her şeyi yaparız ve ben her zaman kendimi diğer insanlar için eğlenceli hale getirme ihtiyacı duydum. Dean'in bakış açısına göre ben doğuştan sempatik bir adamdım ama tüm hayatımı kendimi hazmetmesi kolay biri haline getirmek için harcadığımı bilmiyordu. İstemediğim zamanlarda bile her zaman eğlence ve kahkaha getirdim.

"Babam devamsızlığımı telafi etmek için kredi kartını bana fırlattı," diye devam ediyor. "Ve geldiği tek maçta size karşı oynadık ve maçtan sonra benim hakkımda söyleyecek tek bir şeyi yoktu ama sizi öve öve bitiremedi. Bunun için senden nefret ettim. Hıncımı uzun süre senden çıkardım ve bunun için üzgünüm."

Koridorun karşısında Dean elini sıkmam için uzattı.

"Vay be. Kennedy sana gerçekten çok kötü davranmış, ha?" "Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

Onun için onu affetmek istiyorum, ama daha çok kendim için. Artık umurumda değil, nihayet istediğim her şeye sahip olduğumu hissederken değil.

Ben de elini sıktım.

"Bizi öğrendiğinde ne kadar kızmıştın?" Ses tonuma eğlence karışarak soruyorum.

"Oh, hiç başlamayayım bile. Sonunda bu berbat ailede yanında olmaktan keyif aldığım biri oldu ve o da gidip seninle evlendi." Bir kahkaha atıyor ve inanamayarak başını sallıyor. "Çok kızmıştım. Ve sadece sen olduğun için değil, birlikte olmak istemediği başka biriyle evlenmek zorunda kaldığı için yaşadıklarından dolayı."

"Anladım."

"Ama sen bilmiyorsun Rhodes. Onun gibi büyümekle ilgili sana ne anlattı bilmiyorum ama ben arkama yaslanıp her şeyi izlemek zorunda kaldım. İlk yıllarda, ailemiz Connor'la evlenmesini ilk ayarladığında, geceleri uyuyana kadar ağlardı. Yatak odamın duvarından duyardım, sonra her sabah hiçbir şey olmamış gibi davranırdı. Yeterince yakınlaştığımızda, sonunda ne kadar mutsuz olduğunu itiraf etti, ama aynı nefeste mutluluğun nasıl bir şey olduğunu bilmediğini de söylerdi. Bu ne kadar berbat bir şey?"

O artık mutlu, kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

Elbette, hayal ettiği işi bulamadı. İsteddiği gibi yeni bir başlangıç yapamadı. Biriyle çıkmayı deneyemedi.

Ama bana sahip ve mutlu görünüyor.

Değil mi?

"Bir gün," diye devam ediyor Dean, "annesine kendisini bu anlaşılmadan çıkarması için yalvaracak cesareti buldu ve o çok mükemmeliyetçidir, bilirsiniz. Buna mükemmel bir evlat olmak için harcadığı onca yıl da dahil, dolayısıyla bunun onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebilirsiniz."

"Onun gibi sözlü olarak azarlanan birini daha önce hiç görmemiştim. Ona bencil, nankör dediler. Liste uzayıp gidiyor."

Ve tabii ki kendimi suçlu hissettim çünkü en başta bu çıkmaza girmesinin tek nedeni bendim. Ben aile işini devralmak istemedim, o da bunu yapacak biriyle evlenmek zorunda kaldı."

O küçük, mutsuz kumral saçlı kızın görüntüsü midemi bulandırıyor.

O artık mutlu, kendi kendime tekrar ediyorum.

"İlişkilerini bitirdiğinde ne kadar rahatladığımı anlatamam," diyor Dean. "Sonunda ne isterse, onu ne mutlu edecekse onu yapmak için biraz özgürlüğe kavuştu. Nihayet mutluluğun kendisi için nasıl bir şey olduğunu bulabileceği bir alana sahip oldu ve hayatında ilk kez kendi kararlarını vermesine izin verildi. Bu yüzden, sizin evlendiğinizi ve Kennedy'nin birdenbire istemediği başka bir ilişkinin içine hapsedildiğini öğrendiğimde ne kadar öfkelendiğimi tahmin edebilirsiniz."

Sözleri beni tam göğsümden vurdu.

Bunu ben yaptım. Onu istemediği bir ilişkiye hapsettim. Ona istediği feshi vermedim. İşini kurtarmak için bir plan yaptım. Peki ne için? Hayalindeki işi alamadı ve şimdi yine o boktan doktor için çalışmak zorunda kaldı.

Son birkaç gündür bencilce davranıyor, her şeye sahip olabileceğim düşüncesinin tadını çıkarıyordum. O, bu şehir, ailem.

Peki o ne alıyor?

"Bana anlattığına göre, yeni bir şehirde yeniden başlamak, hak ettiği işi bulmak ve bir gün umarım biriyle tanışmak istiyordu. Bu yüzden, evet, her şeyin bir kez daha elinden alındığını öğrendiğimde çok sinirlendim. Ama yanılmışım. Belli ki kendini kapana kısılmış hissetmiyor. Belli ki seninle birlikte olmak istiyor."

"Bundan emin değilim." Ses tonum hiç değişmiyor, gözlerim yere sabitlenmiş. Görmek istemediğim birçok gerçek içime işlerken burada bir zombi gibi duruyorum. "Belki de başka bir seçeneği yoktur."

"Sen neden bahsediyorsun? Seninle birlikte olmak için San Francisco'daki iş teklifini geri çevirdi. Başka bir işi vardı.

ve o bunu kabul etmek istemedi."

Dikkatim tekrar canlandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İşi kabul etmedi. Geçen hafta aradılar ve ona pozisyon teklif ettiler. Hemen mevcut takım doktorunun yanında gölge doktor olarak çalışmasını istediler. O da reddetti."

Bu doğru olamaz.

"Hangi gündü o? Salı mı?"

Bir an düşünür. "Evet, sanırım öyle. Aradıklarında seninle birlikte antrenman odasında olduğunu söyledi."

Ne oluyor lan?

Hangi lanet dünyada benim için böyle bir fırsatı geri çevirebilir? Kennedy'yle tanıştığım andan beri tek istediği baş doktor olmaktı. Lanet olsun, ikinci doktor olmak için bile. Yeterli olmadığı şu anki pozisyonundan kurtulmak için her şeyi yapardı. Dr. Fredrick'in altında çalışmaktan kurtulmak için her şeyi yapar.

Durup dururken böyle acele bir karar veremez. Ben düşüncesiz olanım. O ise planlı. Bütün yıl bu taşınmayı planladı.

Ve ne? Benim yüzümden mi kalıyor?

Vay anasını. Telefona cevap vermeden hemen önce onu sevdiğimi söyledim.

İnsanların gerçek beni gördüklerinde burada kalmayacaklarından hep endişelenirim. Bunu ona kaç kere söyledim?

Benim için kalmaya çalışıyor.

"Kahretsin," diye küfreder Dean. "Bilmiyordun."

Ona bakmadan yavaşça başımı hayır anlamında sallıyorum. "Artık biliyorum."

Bölüm 34

Kennedy

"İyi akşamlar Bayan Kay. Evinize hoş geldiniz," diye karşılıyor beni aşırı pahalı apartmanımın resepsiyonunda çalışan kadın. "Bu gece yine evde mi kalacaksınız? Sizin için bir akşam yemeği siparişi ayarlamamı ister misiniz?"

Anahtarlarım elimde sallanırken, koridoru geçip asansöre doğru ilerlerken konuşmak için durmuyorum. "Bu gece değil, ama teşekkür ederim! Sadece birkaç şey alacağım ve yola çıkacağım."

Bana en iyi müşteri hizmetleri gülümsemesini veriyor. "Elbette. Eşyalarınızla ilgili herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa lütfen bize bildirin."

"Teşekkür ederim!" Asansörün kapıları kapanırken ağızımdan kaçırıyorum.

Lobi personelinin hepsi nazik ve aşırı misafirperver, ki burası şehrin en pahalı binalarından biri olduğu için bu mantıklı. Ama her gün kıyafet almak için gelip birkaç dakika sonra Isaiah'a gitmek üzere ayrılmam hakkında ne düşündüklerini merak etmeden edemiyorum.

Dean'in bizde kaldığı son birkaç gece dışında burada en son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum. Burası artık evimmiş gibi hissettirmiyor. Sanırım hiçbir zaman da olmadı ama özellikle de Isaiah ve onun dairesi şimdiye kadar hissettiğim eve en yakın şeyken.

Eşyalarımın çoğu orada, ancak bunu kalıcı bir durum haline getirme konusunda bir konuşma yapmadık. Geçen haftaya kadar, bırakın onunla birlikte olmayı, Chicago'da bile yaşamayacaktım.

Ama şimdi, şimdi işler farklı. Şimdi ben kalıyorum ve ikimiz de bu konuşmayı başlatacak cesareti gösteremedik. Küçük oyunumuz bittiğine göre, şimdi ne yapıyoruz?

Ve sonra yapmamız gereken büyük bir konuşma daha var. Ona söylemem gereken bir şey. Aslında San Francisco'daki başhekimlik pozisyonu bana teklif edildi ve ben kabul etmeme kararı aldım.

Günlerdir bu seçenek üzerinde düşünüyordum. Bu teklif istediğim, aradığımı düşündüğüm her şeydi. Yeni bir şehir ve yeni insanlarla tanışma şansı. Yeni bulduğum özgürlüğümle ne tür bir mutluluk keşfedebileceğimi anlama fırsatı.

Ama aradığım şeyi bulmak için yeni bir şehre gitmeme gerek yoktu çünkü bunca yıldır o şey tam önümde duruyordu.

Isaiah beni sevdiğini söylediğinde, onu bulduğumu biliyordum. Bunu bir karşılık bekleyerek söylemedi. O telefon geldiğinde sonucumuzu değiştireceği umuduyla söylemedi.

Ama oldu.

Hayatımda ilk kez birinin benim hakkımda böyle hissedebileceğine inanmak zor değildi, çünkü aylarca bana bunu göstermişti. Onun sözleri zaten bildiğim bir şeyi hatırlatıyordu.

Isaiah beni seviyor.

Öyle ki ona işi aldığımı ve reddettiğimi söyleseydim, kalmama izin vermezdi. Ben de ona bu seçeneği sunmadım.

Ondan önce yalnızlık rahattı. Bildiğim tek şey buydu. Bulabildiğim her şekilde kendimi eğlendiriyordum. Hayatımı bu şekilde sürdürmenin sorun olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ve şimdi belki de o kadar yalnız olmadığım bir gelecek için bir şansım var ve bunu mahvetmek istemiyorum.

Ben de işi reddettim.

Onun için. Ama benim için de.

Son birkaç gündür onu istediğim kadar göremedim. Atlanta takımı Warriors'a karşı olan seri için şehirdeydi ve Dean benim evimde kalıyordu ama bu gece Isaiah'a geri dönebileceğim gece.

Evimin ön kapısının kilidini açarak anahtarlarımı girişteki masanın üzerine atıyorum ve doğruca odama gidiyorum. Yatağımın üzerinde bir spor çantası açarak toparlanıyorum. İç çamaşırları, çoraplar, ihtiyacım olabilecek başka ne varsa ve bir süre buraya dönmek zorunda kalmayacağım kadarını yanıma alıyorum.

Şehre bakan büyük pencereleri ve sessizliği yankılayan mermer zeminleri olan bu büyük çatı katı sessizdir.

Nefret ediyorum.

Isaiah'ın yatağında sıcak olmak, aile yemeğinde Miller'la takılmak ya da antrenman odasında çocukların birbirlerine attığı lafları dinlemek istiyorum.

Beni iyi hissettiren bir yerde olmak istiyorum ve bu kesinlikle ailemin sahip olduğu bu daire değil.

Toparlanmaya devam ederken, biraz arka plan gürültüsü için televizyonu açıyorum, buradan çıkana kadar sessizliği bastırabileceğini umuyorum. Kanal dün gece bıraktığım kanalla aynı, MLB kanalı gün boyunca sürekli maç özetlerini yayınlıyor ve beyzbol analistlerinin yorumlarına yer veriyor.

Şu anda olan bu. Dört adam kemerli bir masanın etrafına oturmuş, ligde yaklaşan son takas tarihinin olası sonuçlarını değerlendiriyor. Playoff'a kalamayan takımların sezon sonunda serbest kalacak oyuncularını elden çıkarması hakkında konuşuyorlar. Playoff'a kalan bazı takımların ne aradığını gözden geçiriyorlar.

Sonra duymayı hiç beklemediğim bir isim söylediler.

"Bu az önce masama geldi," diyor içlerinden biri. "Kim bilir ne kadar doğrudur ama Windy City Warriors'tan Isaiah Rhodes'un takasla ilgilendiğine dair söylentiler dolaşıyor."

Bir elimde sallanan bir çift çorap ve diğer elimde temiz bir taytla olduğum yerde donup kalıyorum.

"Bunun doğru olmasına imkân yok," diyor bir başkası. "Warriors onun gitmesine asla izin vermez. Bu yıl kariyerinin en yüksek vuruş ortalamasıyla çalışıyor ve şu anda oldukça güvenli bir sezon sonrası yerinde oturuyorlar."

"Ve kardeşiyle oynuyor."

"Doğru. Ama Kai Rhodes sonbaharda emekli oluyor ve Isaiah'ın gelecek sezon oyuncu opsiyonu var. Belki de Chicago'dan ayrılmak için farklı kulüpleri araştırıyordu. Sezon ortasında bir yere gideceğini sanmıyorum ama doğru teklif gelirse gelecek yıl başka bir yere gitme ihtimali var."

"Yine, hiçbir şey doğrulanmadı, ancak son yirmi dört saat içinde ligde bazı sesler yükseldi ve tipik olarak, duman varsa yangın da vardır."

Yatak odamda donup kaldım.

Ne haltlar dönüyor burada?

Televizyon ekranında konuşmaya devam ediyorlar ama ben dinlemiyorum. Tek duyabildiğim kulaklarımdaki çınlama ve içimi kemiren şüpheler.

Gitmek istemiyor. Başka yolu yok.

Ve eğer bu söylentiler doğruysa, neden ayrılmak istesin ki?

Tüm arkadaşları burada. Ailesi. Kardeşi. Monty için oynamayı seviyor.

Ve ben.

Onun için burada kaldım.

Kahretsin.

Onun için burada kaldım ama tüm sezon boyunca ikimiz de gideceğimi düşündük. Bunca zaman evliliğimizin geçici olduğunu biliyorduk. Bir gün oyunumuz sona erecekti.

Ama ben kaldım ve şimdi o gitmeye çalışıyor.

Evet, Isaiah'ın beni sevdiğini biliyorum ama o sonsuza kadar kalmak için kaydolmadı. Şimdilik kaydoldu.

Zihnime o kadar çok müdahaleci düşünce sızıyor ki, bunlara inanmak yerine yatağıma düşüyorum ve onu aramak için telefonu elime alıyorum.

Cevap vermiyor.

Tekrar deniyorum ve sesli mesaja geçerken mesajlar yağmaya başlıyor.

Miller: Ne haltlar dönüyor?

Isaiah nerede? Cevap vermiyor.

Bu söylentiler doğru mu?

Miller: Kai çıldırıyor.

Travis: Neler olduğunu duydun mu?

Ken, kardeşime beni hemen aramasını söylemeni istiyorum. Telefonuna cevap vermiyor.

Gelen mesajları okurken ellerim titriyor. Belli ki söylenenlerin ardında, kardeşinin bile bir şeylerin yanlış gittiğini anlamasına yetecek kadar gerçeklik payı var.

Sanırım kusacağım. Ve neden telefonuna cevap vermiyor?

Ön kapım çalındığında onu tekrar aramaya gidiyorum. Yatağımdan kalkıp kapıyı açmak için koşmaya başladım, diğer tarafta kimi bulacağımı çok iyi biliyordum.

Bölüm 35

Isaiah

Kapı çılgınca, hızlı bir hareketle açılır.

Kennedy'nin gözleri kocaman, nefes alış veriş ağır.

"Sorun nedir?" Çabucak sordum. Dairesine doğru bir adım atıyorum ve o hemen geri çekiliyor, mesafeyi koruyor.

"Neler oluyor?"

"Bu doğru mu?"

"Ne doğru mu?"

"Sezon bittiğinde serbest oyuncu olmayı araştıracak mısınız? Ya da bir takas isteyecek misin? Ya da her ne halattan bahsediyorlarsa?"

Sikeyim.

Geniş gözlerim onunkileri yansıtıyor, dudaklarım söyleyecek söz bulamadan aralanıyor.

"Aman Tanrım." Titreyen tek bir eli ağzını kapatıyor. "Bu doğru."

"Bunu nereden duydun?" Arka cebimden telefonumu çıkardığımda sayısız cevapsız arama ve mesaj buluyorum. Ondandır, kardeşimden ve takım arkadaşlarımdan. "Kahretsin."

"Televizyondaydı. Takas söylentilerini tartışıyorlardı ve senin adın geçti."

Gözlerimi kapatıp uzun bir nefes veriyorum. "Kahrolası menajerim lanet çenesini nasıl kapalı tutacağını bilmiyor."

Daha dün onu aradım ve doğru teklif gelirse gelecek sezon serbest oyuncu olabileceğimi söyledim.

Ama aynı zamanda imzaladığım bir sonraki sözleşmeden büyük bir ödeme alacağını da biliyor ve bu haberi yirmi dört saat bile kendine saklayamadı.

Yanımda getirdiğim zarfı girişteki masanın üzerine bırakarak tekrar onun alanına girmeye çalışıyorum. "Ken -"

İrkildi. "Dokunma bana."

Bu sözlerle ve verdiği tepkiyle midem bulanıyor. Beni yerimde sabitliyor.

Bu düşündüğümden çok daha zor olacak. İş teklifi konusunda yalan söyleyen oydu ve şimdi birdenbire bana güvenemeyeceğini düşünmeye başladı. "Bunu sana söyleyen, açıklayan ben olmak istedim."

"Benden ayrılıyor musun?"

Ne oluyor lan?

"Az önce ne dedin sen?"

"Benim yüzümden mi Chicago'dan ayrılmak istiyorsun? Bunun sadece geçici olması gerektiğini ve gitmesi gerekenin ben olduğumu biliyorum, bu yüzden bunu benimle birlikte olmak istemediğin için yapıyorsan-"

"Seninle birlikte olmak isteyip istemediğimi sorgulamanın imkanı yok. Hayatta olmaz."

"Ben sadece-"

"Senden kaçmamla ilgili saçma bir durumu haklı çıkarmaya çalışmayı aklından bile geçirme. Bunu duymak istemiyorum. Seni seviyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun. San Francisco'da ya da başka bir şehirde olsan da seni sevmeye devam edeceğim. Bu değişmeyecek ama Chicago'da kalmayacağın da kesin Kennedy."

Orada öylece duruyor, nutku tutulmuş. Öpülesi dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"San Francisco'ya gitmiyorum. Ben ... almadım. Sen neden bahsediyorsun?"

"Evet, yaptın!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Seni aradıklarında, sana iş teklif ettiklerini ve senin onları geri çevirdiğini biliyorum. Ama gidiyorsun. Benim yüzümden burada kalmana izin veremem."

Gergin gözler üzerimde geziniyor. "Nasıl ... nasıl öğrendin?"

Onun bu itirafı karşısında omuzlarım çöküyor, nefesim bir anda kesiliyor.

Yani doğru.

"Dean."

"Lanet olsun, Dean." Gözlerini hayal kırıklığıyla kapatarak odada volta atmaya başladı. "Seninle konuşmasının iki dakika süreceğini sanmıştım. Tamamen samimiyezsiz davranacağını ve kısa süre sonra birbirinizden nefret etmeye devam edeceğinizi düşünmüştüm. Sana söyleyeceğini bilseydim ona asla söylemezdim."

"Ve Tanrı'ya şükür yaptı! Ne düşünüyorsun, Kennedy?"

"Gitmek istemediğimi düşünüyorum! Tamam mı? Ben söylemedim

çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum."

"Bu şekilde tepki vereceğimden emin olabilirsiniz! Uğruna çalıştığınız her şeyi düşünmeden bir kenara atmana izin vermeyeceğim." Ona doğru adım atarak yüzünü iki elimin arasına aldım ve dokunuşumdan çekinmesine izin vermedim. "Kenny, seninle tanıştığım günden beri istediğin tek şey buydu. İlk konuşmamızda Chicago'daki işi kabul edip etmemen konusunda benden tavsiye istemiştin. Şimdi ben de sana aynı tavsiyeyi veriyorum. Al şu lanet işi."

Yüz ifadesi yumuşuyor, sanki sözlerim sonunda kafasına dank ediyor ve ona kim olduğunu ve ne için çalıştığını hatırlatıyor.

Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Burada kalamazsın, bebeğim."

"Peki neden olmasın?"

"Çünkü sen son üç yıldır gördüğün muameleden daha değerlisin ve ben seni bunu bilmeni sağlayacak kadar seviyorum. Seni, potansiyeline uygun yaşamaya başlamanı sağlayacak kadar seviyorum."

Dr. Fredrick'in yıllar boyunca ona yaptığı ya da söylediği her boktan şeyi kataloglayarak gözlerinin benimkiler arasında gidip gelişini izliyorum.

Farkındalığın doğuşunu izliyorum. Kabullenişin devreye girmesini izliyorum.

Bunu görmek hem rahatlatıcı hem de yıkıcı.

"O işi kabul etmelisin Kenny. Eğer kabul etmezsen kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Ellerimi ondan çekerek bir adım geri çekiliyorum ve ben araya girmeden sağlıklı düşünebilmesi için ona alan tanıyorum.

"Aramızdaki her şey çok çabuk değişti." Onun için, eklemek istiyorum. Benim için değil. Onun hakkında ne hissettiğimi hep biliyordum. "Sen bir plancısın ama bunu planlamadın. Ve bunu düşünmek için biraz zaman ayırmanı istiyorum. Gerçekten düşün. Bizi düşün."

Gözleri parlamaya başlıyor, bazen soğuk olan kızım bana karşı çok sıcak davranıyor.

Ama söylemek üzere olduğum şeyin benim için, onun duyacağından bin kat daha acı verici olduğunu garanti edebilirim. Kendimi söylerken yakalayacağımı hiç düşünmediğim kelimeler bunlar.

"Bu oyuna başladığımızda tam da bu son içindi. Oraya ulaştık. Oyun bitti ama ben uzun zamandır oynamıyorum. Bu benim için gerçek. Seni seviyorum. Hayatımın geri kalanında birlikte olmak istediğim kişi sensin ama Vegas'taki o gece beni seçmek istemediğini biliyorum." Bu itiraf boğazımı düğümledi. "Sonra oyun değişti ve her şey bir sonraki adım için kendini hazır hissetmenle ilgiliydi. Asla ben olmamam gerekiyordu, Ken. Benim olmamı hiç istemedin ve bu sorun değil."

"Bu artık doğru değil." İlk gözyaşı çilli yanağından aşağı düşüyor ve ben de kendi gözyaşımı ona yansıtıyorum.

"Seni tuzığa düşürmek istemiyorum," diye devam ediyorum.

"Tuzak kurmuyorsun!"

"Kennedy," diye sakın bir şekilde nefes veriyorum. "Hiçbir zaman kendi insanını seçme şansın olmadı. Ne onunla, ne de benimle. Bir seçim yapmana ihtiyacım var."

Masadan zarfı aldım.

"Bu nedir?" diye sormadan önce gözleri onu takip ediyor.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun."

"Isaiah-"

Ona zarfı uzattım ama almayı reddetti.

o.

"Bir çıkış yolu bulmana ihtiyacım var. Planımız hep buydu ve eğer imzalarsan bunu sana karşı kullanmayacağım. En başından beri benimle evlenmeyi hiç istemedin. Bundan sonra ne olmasını istiyorsan, o seçeneğe sahip olduğunu anlamanı istiyorum. Eğer San Francisco'ya tek başına gitmek ve heyecanla beklediğin hayata başlamak istiyorsan, bunları imzala. Eğer gidersen ve birlikte kalmamızı istersen, harika. Mesafeyi seve seve hallederim. Ve eğer gitmek istiyorsan ve benim de seninle gelmemi istiyorsan, bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yaparım. Bu yüzden takas söylentileri dolaşıyor. Menajerimi aradım ve eğer istediğin buysa gelecek sezon San Francisco'dan gelecek bir teklife açık olduğumu söyledim. Ama sadece sizin olduğunuz yere ve sadece siz beni orada isterseniz giderim."

Gözyaşları artık yüzünden aşağıya doğru akıyor.

"Kendi hayatında hiçbir zaman söz sahibi olmadın ve yapacağım son şey bunu tekrar elinden almak olacak. Her seçenek senin, Kenny. Ne yapmak istersen en büyük destekçin ben olacağım. Ama hedeflerini gerçekleştirmene, uğruna bu kadar çok çalıştığın her şeyi gerçekleştirmene izin vermezsem kendimle yaşayamam."

Alt dudağı gözyaşları yüzünden titriyor ve tekrar onun alanına girdiğimde, beni yarı yolda karşılıyor, beni kendi seviyesine indirmek için gömleğimi çekiyor.

Beni öpüyor. Yani, beni öpüyor.

Derinden ve sahip olduğu her şeyle. Ya bir teşekkür ya da bir veda olarak, emin değilim, ama ikincisi olabileceği fikri korkumun benim adıma konuşmasına neden oluyor, tam da bu anda kararını duyamıyorum.

"Hafta sonu izin al," diye fısıldıyorum

dudaklarına. Başını hayır anlamında sallıyor.

"Lütfen Ken," diye yalvardım. "Benim için bir kez daha oyna.

Hafta sonunu

değerlendir."

"İstemiyorum."

"Biliyorum, ama buna ihtiyacın var."

Başını hafifçe sallamadan önce yüzünü temizlemek için ellerinin tersini kullanarak tereddüt ediyor.

Her parçam ona onu sevdiğimi bir kez daha hatırlatmak için ılık atıyor ama en son büyük bir karardan önce bunu ona söylediğimde, bu kararı bana dayandırmıştı.

Bu sefer, onun kendi seçimini yapmasını istiyorum.

Boşanma kâğıtlarını masaya bırakmadan ve çıkarken kapıyı arkamdan kapatmadan önce dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırmamı sağlayan şey bu.

Bölüm 36

Isaiah

Kapıyı çalıp bekliyorum, ellerimi kapının kenarlarına dayıyorum çünkü bedenim kendini taşıyamayacak kadar ağır hissediyor. Eve gitmeye çalıştım ama otoparkıma girer girmez geri döndüm ve buraya geldim. Orada yalnız olmak istemedim.

Kennedy konusunda doğru olanı yaptım. Yaptığımı biliyorum ama ona benimle birlikte olmama seçeneği verdiğimi bilmek durumu kolaylaştırmıyor.

Genellikle kötü anları saklarım, kimse görmesin diye kendimi daireme kilitlerim. Kahretsin, kötü bir gün geçirirken kadınlar tuvaletine saklanmak beni buraya getiren şeydi.

Ama bundan yoruldum. Başkalarını kırılmaz olduğuma ikna etmeye çalışmaktan yoruldum. Hayat hakkında fazla heyecanlanmayan, hiçbir şeyi fazla ciddiye almayan eğlenceli biri olduğuma.

Ben kırılabilirim ve şu anda kırılma noktamdayım. Bu yüzden saklanmak yerine buraya geldim.

"Bekle. Kapımda biri var," dediğini duyuyorum Monty'nin, kapısını aralayıp telefonu kulağına dayamadan önce. Rahat bir nefes almadan önce bir an bana bakıyor. "O burada. Seni sonra ararım." Tüm dikkatini bana vermek için telefonu kapattı. "Neler oluyor Isaiah?"

"İçeri girebilir miyim?"

Bana bakıyor, büyük olasılıkla ne kadar harap olduğumu fark ediyor, sonra da kapısını açıp içeri girmeme izin veriyor. Beni kucaklamak için başımın arkasını tutmadan önce zar zor giriş yoluna giriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz." Sırtına birkaç kez şaplak atıyorum ve geri çekilmeden önce ona sarılıyorum.

Bir elini omzuma uzatmış, beni okumaya çalıştığını, neler olduğunu anlamaya çalıştığını hissedebiliyorum. "Hadi," diyor, başıyla kanepesini işaret ederek.

Ağır bedenimin minderlere gömülmesine izin vererek içine düşüyorum. Monty mutfağa gidip bana bir su getirdikten sonra karşımdaki sandalyeye yerleşiyor.

"Hakkınızdaki ticari söylentiler nedeniyle telefonumun neden bütün gece patladığını açıklamak ister misiniz?"

"Bunun için üzgünüm." Birinin hayatını olması gerekenden daha zor hale getirdiğimi hissettiğimde otomatik olarak verdiğim yanıt bu.

"Özür dilemene ihtiyacım yok Isaiah. Ailemin bir parçası olarak gördüğüm oyuncularımdan birinin takas isteyebileceğini rastgele bir TV analistinden değil, sadece senden duymak istiyorum."

Sudan uzun bir yudum alıp yanan boğazımı serinletmesine izin veriyorum. "Bu şekilde ortaya çıkmaması gerekiyordu. Kennedy'ye söyler söylemez seninle konuşacaktım ama sonra lanet menajerim o koca ağzını açtı. Etrafta biraz gürültü koparmak istiyor sanırım. Diğer takımların radarına girmek istiyor."

Monty'nin yüzündeki acı çok belirgin. Onu tanımadığınız sürece sert bir adam olarak görünen Monty yıkılmış görünüyor.

"Demek öylesin," diyor. "Gitmeye çalışıyorsun."

"Hayır." Başım öne eğik, gözlerimi kucağımdan ayırmıyorum. "Şart değil."

Monty'nin konuşmaya devam etmemi istediğinin açık bir göstergesi olan ağır bir duraklama var.

"Sadece Kennedy onunla gitmemi isterse gideceğim. Tekliflere ya da buna benzer şeylere bakmayacağım. Oynamak istediğim tek takım ya Chicago ya da onun iş bulduğu takım. Bu durumda San Francisco."

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, anlamaya çalışırken başını sallıyor. "Onlardan bir teklif almadığını duydum."

"İstedi ama. Sadece kalmaya çalıştığı için kalmadığını söyledi. Benim için."

Anlayışla dolup taşar. "Ve sen onu istemiyorsun."

"Kesinlikle hayır. Fredrick ona karşı kontrolden çıktı. Bıktım artık. Yıllarca ona bok gibi davranmasını izledim ve şimdi ondan uzaklaşmak ve uğruna çok çalıştığı kariyerine sahip olmak için bir fırsatı var. Bu fırsatı kullanmamasının sebebi ben olmayacağım."

Monty bir şey söylemiyor, ben de başımı kaldırıp beni izlediğini görüyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Keşke daha önce bir şeyler söyleseydin. Ufak tefek şeyler gördüm ama üst yönetime iletecek kadar büyük bir şey değildi. Ama eğer durum gerçekten bu kadar kötüye gittiye, resmi bir şikâyetle bulunmalısınız ki biz de bu konuyu ele alabilelim."

Ben bunu yapamam, o da kendisi için yapmaz. Yıllar önce ona hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz vermiştim ve Dr. Fredrick'in Kennedy'ye yaptığı muamele nedeniyle azarlanıp azarlanmamasından bağımsız olarak, asıl mesele onun şu anki iş unvanı.

"Ne zaman karar vermesi gerekiyor?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Onları geri çevireli bir haftadan fazla oldu, bu yüzden onlara fikrini değiştirdiğini söylediğinde pozisyonun hala onun olacağını umuyorum. Şu anki sağlık personeli altında eğitim alması için mümkün olan en kısa sürede oraya gitmesini istediler. . tıbbi personel altında eğitim almasını istediler."

"Ve sezon bitene kadar kalmasına izin vermeyecekler mi? Genç bir pozisyondan bu tür bir taahhüt istemek neredeyse duyulmamış bir şey."

Sikeyim.

Monty'ye yalan söylemekten nefret ediyorum ama Kennedy'nin sırrını çok uzun süre sakladım. Şimdi dökmeyeceğim. Ayrıca, o gider gitmez herkes öğrenecek.

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum, ellerimi birbirine kenetliyorum. "Sadece özgürlüğü keşfedersem bana kızmanı istemiyorum. Yapmak isteyeceğim son şey seni hayal kırıklığına uğratmak olur Monty. Sen ve Kai gibi olmadığımızı biliyorum ama

Chicago'ya geldiğinden beri hayatımın büyük bir parçası oldun ve gitmemle bir ilgin olduğunu düşünmeni istemiyorum."

"Isaiah," diye iç geçirdi. "İlişkımız Kai ile olan ilişkiye benzemiyor çünkü sen kardeşin değilsin. Yardıma ihtiyacı duyduğunda bunu açıkça belli ediyor, doğrudan söyleyemese bile, ama sen . . . çoğu zaman küçük bir pislik gibi davranıyorsun çünkü takımdaki çocukların inanmasını istediğin şey bu, bu yüzden ben de buna oynuyorum. Ama öyle olmadığını biliyorum. Gerçekte kim olduğunu görüyorum ve hoşuna gitse de gitmese de, ayrılсан da ayrılmasan da her zaman ailemin bir parçası olacaksın. Sen ve kardeşin. Başkasının bıraktığı rolü doldurmama izin verdiğiniz için kendimi kutsanmış hissediyorum, anlıyor musunuz?"

Kahretsin, bu adamı seviyorum.

"Ve beni hayal kırıklığına uğratmadın. Bundan çok uzaktayım. Seninle gurur duyuyorum. Sevdiğin kişinin onu mutlu edecek şeyi bulmasını sağlamak için vazgeçmeyi teklif ettiğin şeyden vazgeçmek gerçekten özverili bir adam olmayı gerektirir."

Vazgeçebileceğim şeyleri çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kardeşim burada. Yeğenim. Takım arkadaşlarım. Koçum. Liste uzayıp gidiyor.

Boş sezonumu Chicago'da geçireceğim, o zaman herkesi görebilirim. Ama vazgeçemeyeceğim tek kişi Kennedy ve umarım o da benden vazgeçmeyi planlamıyordur.

Bu düşünceyle birlikte Monty'nin kapısı açılır ve Kai hışım ile odaya girer.

"Neler oluyor Isaiah?"

"Otur. Sakinleş." Monty'nin ses tonunda tartışmaya yer yoktur. "Bırak da adam kendini açıklasın."

Ben de öyle yaptım. Kennedy'ye anlattığım her şeyi kardeşime de anlattım. Monty'ye açıkladığım her şeyi. Kai'nin yüzündeki hayal kırıklığının erimeye başladığını, yerini biraz üzüntüye ama çoğunlukla anlayışa bıraktığını izliyorum. Sahip olduğu öfkenin durumuma sempati duymaya dönüşmesini izliyorum.

"Kahretsin," diye nefes veriyor ve yanımdaki kanepeye çöküyor.

"Bana kızma."

Başını sallar "Değilim Isaiah. Hayatım boyunca tek istediğim senin mutlu olman. Ve bu yüzden bazen o boktan sırtışını taklit ettiğini biliyorum çünkü senin için endişelenmemi istemiyorsun." İç çekerek duraklıyor. "Ama bu konuda mutlu olmamam senin için mutlu olmadığım anlamına gelmez."

"Sadece... benim için çok şey yaptın. Benim için çok şeyden vazgeçtin ve seni terk ediyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum."

"Kariyerim hakkında ailem için en iyi olan kararı verdim. Aynı şeyi yaptığın için seni suçlayamam." Bacağıma vurdu. "Ve kahretsin, emekli oluyorum. Seni görmeye gelmek için ne kadar zamanım olacağını biliyor musun? Bunu halledeceğiz. Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok."

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Siz ikiniz bir süre burada mı takılacaksınız?"

Monty soruyor. "Sorun olur mu?"

"Tabii ki. Bize yemek sipariş edeceğim."

Monty elinde telefonuyla koltuktan kalktı ve kardeşimle beni yalnız bıraktı.

Kai tekrar konuşmadan önce ağır bir sessizlik oluyor.

"Annem seninle gurur duyardı."

Hızla başımı sallıyorum, boğazıma takılan duyguyu çıkarmak için boğazımı temizliyorum.

"Ve ben de öyleyim."

Monty yemek masasını kaplayacak kadar Çin yemeği sipariş etti. Üçümüz geceyi takılarak, yemek yiyerek ve ligde bugünün maç özetlerini izleyerek geçiriyoruz. Benim ayrılma ihtimalim hakkında konuşmadık. Kennedy hakkında konuşmuyoruz ama ilk defa ben de iyiymişim gibi davranmıyorum.

Bütün akşamı yüzümde bir gülümseme olmadan geçiriyorum ve iyi olmamak bir bakıma güzel. Hatta özgürleştirici.

Ancak dikkatim ne kadar dağınık olursa olsun, aklımda tekrarlanan tek bir soru var ve o da Kennedy onunla gitmemi istemezse ne halt edeceğimi merak etmem.

Bu gece yağmur yok.

Sadece gök gürültüsü ve ona eşlik eden şimşek çakıyor.

Kuru bir fırtına ve eğer beni korkutmasaydı, içindeki güzelliği bulabilirdim. Mor çizgiler gökyüzünü boyuyor. Chicago silüetinin ikonik binalarının arkasında parlak ışık huzmeleri.

Ama endişemi azaltmıyor. Bir tür şalter gibi beni harekete geçiriyor, kalp atışlarımı hızlandırıyor, sinirlerimi ateşlemeye teşvik ediyor.

Burayı ne kadar sevsem de, belki de Orta Batı'dan ayrılmak o kadar da kötü bir şey olmayabilir. Kuzey Kaliforniya'nın böyle rastgele yaz fırtınalarıyla başa çıkıp çıkamayacağını merak ediyorum.

Bu akşam aile yemeğine gitmememin nedenlerinden biri de buydu. Fırtınanın devam ettiğini biliyordum, ama daha da önemlisi, onun yokluğunu görmezden gelmemin imkansız olduğunu biliyordum. Onun yatağında olmadığını bilerek her gece uyumak yeterince zorken, bir de o orada olduğu için tamamlanmış gibi hissettiğim bir akşam yemeğinin etrafında oturmak.

Onu görmeyeli iki gece oldu. Ondan haber almayalı bile iki gece oldu.

Dün tüm gün sahada değildik, bu yüzden antrenman odasında onunla karşılaşma şansım olmadı. Bugün ise Pazar sabahı vuruş antrenmanına hasta olduğunu söyleyerek gelmedi.

Bir kere bile hasta olduğunu söyleyip işe gelmedi.

Ve bu beni çok korkutuyor çünkü öyle olmadığını biliyorum.

O o dairede bavullarını topluyor ve ben de oturmuş benim de gidip gitmeyeceğimi öğrenmek için bekliyorum.

Ona hafta sonu tatilini kullanmasını söylediğimi biliyorum ama içimde büyük bir parça ondan iki gün boyunca haber alamayacağıma inanmıyor. Ve ayrı kaldığımız süre arttıkça, beni içermeyen bir karar vermesinden daha çok korkuyorum.

Boşanma evraklarını hazırlarken midem bulanıyordu ama bu, boşandıktan sonra yaşayacağım

gerçekten imzalayıp imzalamadığını hissetmek.

Evet, seçme şansı olmasını istiyorum ama bu beni seçmesi konusunda tamamen umutsuz olmadığım anlamına gelmiyor.

Bir gök gürültüsü daha pencerelerimi sarsıyor ve onu aramak için telefonuma uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Kai'yi aramak için. Arkadaşlarımın her birini aramak için.

Ama kardeşime bu gece beni kontrol etmemesini söyledim. Kendime meydan okumam gerekiyor ve ikimizden birinin endişeli düşüncelerimi etkinleştirmesine izin vermeye devam edersem daha iyi olamayacağım.

Ama lanet olsun, arkama yaslanıp Kennedy'nin bu gece araba kullanmamasını ummak hiç de zor değil.

Telefonumu elime alıyorum ama kimseyi aramak için değil. Bunun yerine dikkatimi dağıtmasını umarak fotoğraflarım arasında geziniyorum. Bazılarında Max, bazılarında takım arkadaşlarımın kulüp binasında yaptıkları aptalca şeyler ve sağlıksız miktarda da o var.

Bana sapık demeyi seviyor ve sanırım öyleyim.

İlki yeni, yatakta göğsüme uzanmış, fotoğrafımızı çekerken kameraya gülümsüyor. Bir diğeri ise ona yaptığım bir kase makarnayı yerken, dudaklarından kaseye doğru sarkan tek bir spagetti eriştesi. En sevdiklerimden biri de Miller ile kollarını birbirlerine dolamış, Max'i de aralarına alarak çömelmiş, üçü de ıslıl ıslıl sırtıyor. Ve son olarak, yüzünü örtmek ve benden saklanmak için katlanmış bir gazeteyi, şüphesiz bulmacasını kullanmaya çalıştığı bir başka fotoğrafı var, ama canlı versiyonunu çaldığımda kahkahasını gün gibi net duyabiliyorsunuz.

Kaydırmaya devam ettiğimde daha eski fotoğraflara rastlıyorum. Geçen sezondan fotoğraflar. Saha çevresinde çekilmiş bazılarının arka planında o var.

Cody'nin buz banyosu yaparken beni terslediği bir fotoğrafım var. Yan tarafta, takımının polo tişörtünü giymiş ve kaşlarını çatmış.

Bir tanesinde Max yedek kulübesinde oturmuş bana sırtıyor. O arka planda, üzgün gözlerle boş boş sahaya bakıyor.

Miller'la geçen yıl ilk tanıştıklarında çekilmiş bir başka fotoğraf. Kennedy'nin kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuş, başını Miller'inkine yaklaştırmak ve kareye sokmak için eğilirken tüm vücudu kaskatı kesilmiş. Ancak vücut dili o kadar rahatsız edici ki yüzündeki çaresiz ifade böyle olmamasını dilediğini haykırıyor.

Son birkaç ayda çok şey değışti ve hiçbir şey olmasa bile, birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca kendi teninde nasıl rahat olacağını öğrendiğini bilmenin tadını çıkarabilirim. Dışarıda onu seven insanlar olduğunu öğrendi. Ve benim de onlardan biri olduğumu öğrendi.

Daha yeni fotoğraflara ve Chicago Tribune'ün spor bölümünün kapağından aldığım ekran görüntüsüne geri dönüyorum.

Evlendiğimiz sabah, ikimiz de neye bulaştığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. O beyaz elbisesi ve kot ceketikle, ben de topuklu ayakkabılarını başımın üstünde tutarak.

Evet, aşık olmuşum ama şu anda o kıza duyduğum aşkın yanında hiçbir şeydi.

Bir gök gürültüsü gürültülü bir patlamayla yuvarlanıyor ve telefonum elimde çaldığında gözlerimi kapatıp sesi bastırmaya çalışıyorum.

Kennedy'den bir metinle birlikte.

Hanımefendi:

Merhaba.

Göğsüm
sakinleşiyor.

Selam.

Hanımefendi: İyi misin?

Hanımefendi: Hafta sonu izin yapmamı söylediğini biliyorum ama gelmemi istersen orada olacağım.

Şu anda sadece sesini duymak için onu aramamak için kendimi zor tutuyorum ama aramıyorum çünkü ona düşünmek için zaman ayırmasını söyledim.

Onu aramıyorum çünkü ikimiz de onun yardımı olmadan da kaygıyla başa çıkabileceğimi bilmeliyiz.

birlikte ya da değil.

Ben: Bunu tek başıma atlatacağım ama seni çok özledim.

Bir sonraki metinden önce uzun bir bekleyiş var. Gri noktalar kaybolmadan ve yeniden görünmeden önce ekran boyunca dans ediyor.

Hanımefendi: Seninle gurur duyuyorum.

Hanımefendi: Ben de seni özledim.

Ben: Bugün yemek yedin mi?

Hanımefendi: Bugün evime üç ayrı kez yemek getiren sen değilmişsin gibi davranma. Evet, yedim.

Hanımefendi: Ve teşekkür ederim.

Ben: Bugün hasta değildin, değil mi?

Hanımefendi: Oradan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Benden uzakta mı? Sormak istiyorum ama başka bir mesaj gönderdiği için kaçınıyorum.

Hanımefendi: Bilgisayarım orada. Dolabındaki şıfonyerin üzerinde duruyor.

Dizüstü bilgisayarında, eski meslektaşının gönderdiği araştırmının CliffsNotes versiyonu vardı. Belirli bir terapi türünden türetilen teknikler, benim anlayabileceğim şekilde yeniden yazılmıştı.

Hanımefendi: Bana ihtiyacın olursa ara, yanında olacağım, ama Isaiah, inandığından çok daha güçlüsün.

Ve ben de yaptım. Kaygımın kimseyi kontrol etmesine izin vermeden, onu yardıma çağırmadan geceyi atlatıyorum, çünkü bunu kendi başıma yapabileceğimi bilmesi gerekiyordu.

Bölüm 37

Kennedy

Arabamı personel otoparkına park ederken içimden saf bir kararlılık yayılıyor. Biraz geç kalıyorum. Bugün aynada kendime yaptığım moral konuşması planladığımdan biraz daha uzun sürdü.

Ama ben buradayım ve hazırım.

Cuma gününden beri sahaya çıkmadım ve bugünün sadece Pazartesi olduğunu kabul ediyorum, ancak San Francisco'ya yaptığım röportaj gezisi dışında normal sezonda takımdan en son ne zaman iki gün uzak kaldığımı size söyleyemem.

Dün hasta olduğumu söyledim çünkü Dr. Fredrick için bir gün daha çalışmayı reddediyorum ve Reese ona söylemem için bugüne kadar işe dönmedi. Cumartesi gecesi ona çılgınca bir e-posta göndererek bir toplantı talep ettim ve Pazartesi öğleden sonra sohbet etmek için en uygun zamanıydı.

Arabamı kilitleyip, kolumun altına sıkıştırdığım o lanet olası zarfla birlikte doğruca kulüp binasına gidiyorum.

Isaiah pek çok şey olabilir ama şehit olmaya çalışmayı bırakırsa harika olur. İki gündür bu lanet kağıtlar mutfak tezgahımın üzerinde duruyor. İki gün boyunca her şeyi düşündüm.

Zamana ihtiyacım yoktu, ancak bu yalnız hafta sonunun başardığı tek şey, bir daha asla Dr. Fredrick için çalışmayacağıma karar vermem için bana alan sağlamak oldu. Birlikte çalışmaktan keyif aldığım oyunculardan uzak kalmamı sağladı. Birlikte çalışmayı en çok özleyeceğim kişiden uzak kalmak, yolda otel odalarını paylaşmak ve Chicago'daki maç günlerinin bir parçası olmak zorunda kaldım.

Koridorlar bu akşamki maça hazırlanan oyuncular ve personel ile dolup taşıyor ve üç yıl sonra ilk kez

ilk atış yapıldığında, ben bu tarafta olmayacağım. Diğer taraftarlar gibi tribünde izliyor olacağım.

Tereddüt etmeden kulüp binasının ana giriş kapısını açıyorum. Daha önce kapıyı hiç çalmamışken şimdi çalmaya başlayacak değilim. Ayrıca, karşılaşabileceğim her şeyi zaten görmüştüm ve içimde yavaşlayamayacak kadar çok adrenalin var.

"Kenny." Adım rahat bir nefes gibi geliyor ve onu bulmam uzun sürmüyor. Soyunma kabininin önünde duran Isaiah'ın yorgunluğu gözlerinin altındaki torbalarda ve omuzlarının çöküklüğünde açıkça görülüyordu.

Benim tatlı, eğlenceli, düşünceli, aptal kocam boşanma evraklarını hazırlattı. Bir seçeneğim olmasını istediğini anlıyorum ama ben kararımı çoktan vermiştim. O kağıtlar bütün hafta sonu mutfak tezgahımın üzerinde durdu, şimdi onlarla uğraşma sırası onda.

Kulüp binasını geçerken tüm takımın bizi izlediğini hissediyorum ama en çok Isaiah'ın bakışlarını katalogluyorum, takım kıyafetlerimi giymediğimi fark etmesini izliyorum.

Çünkü bu gece oyunda çalışmıyorum ve bir daha da çalışmayacağım. En azından burada.

"İmzaladım," diyorum zarfı ona uzatırken.

Dudakları aralanıyor, bana şaşkınlıkla bakarken kelimeler ağzından kaçıyor.

Onları ona doğru itiyorum. "Şunlara bir bak."

Sanki boşanma kâğıtlarımızı ona uzattığım görüntüsünden kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını hafifçe sallıyor ve sonunda kâğıtları benden alıyor. Ama yine de zarfı açmıyor.

Onun yerine, annesinin yüzüğünü hâlâ takıp takmadığımı görmek için dikkati sol elime yöneliyor.

"Sadece bir göz at, tamam mı?" Duvardaki saate bakıyorum. "Gitmem gerekiyor. Reese ile bir toplantım var. Sonra konuşuruz."

"Reese ile mi görüşüyorsun?" diye sorarken ses tonunda yenilgi ve gururun bir karışımı var.

"Evet. Hemen şimdi. Gitmem gerek."

Dönerek kapıya doğru koşuyorum, hâlâ tüm gözlerin sırtımda olduğunu ve beni izlediğini hissediyorum.

"Ken," diye sesleniyor.

Bir elim kapıda, omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Gülümsüyor. Üzgün olduğunda bile zorladığı sahte Isaiah gülümsemesi değil, gerçek, hakiki bir gülümseme. "Seninle gurur duyuyorum."

Son zamanlarda birbirimize söylemek için en sevdiğimiz şey bu gibi görünüyor.

Ben de ona sırtarak karşılık verdim. "Ben de."

Önünden geçerken gözlerimin eğitim odasına kaymasına izin vermiyorum, Dr. Fredrick'in her zamanki gibi masasının arkasında oturup oturmadığını kontrol etmeme izin vermiyorum. Başım dik, omuzlarım geride, doğruca Reese'in ofisine yürüyorum.

Arthur Remington'ın ofisi ama bugünlerde pek ortalıkta görünmüyor ve gelecek yıl resmi olarak onun olacak.

"Merhaba Denise," diyorum Arthur'un sekreterine, Vegas'tan döndükten bir gün sonra beni arayan sekretere. "Reese ile bir toplantım var."

Gülümsemesi parlak. "Mükemmel zamanlama. Seni bekliyorlar."

"Oh, Bay Remington da bugün burada mı?"

"Neden içeri girmiyorsunuz? İyi şanslar, Bayan Rhodes."

Vücudum bana son kez böyle seslendiğinde olduğu gibi geri tepmiyor. Hayır, bu sefer ismi duyunca sırtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama ofisin kapısını açtığımda Reese ve Monty'nin beni beklediğini görünce bu gülümseme kayboluyor.

"İçeri gelin," diyor Reese masanın arkasından.

Monty onun karşısındaki sandalyelerden birinde oturuyor, sarhoşken aldığımız kararların halka açıklanacağını öğrendiğimizde Isaiah'ın oturduğu sandalyede. Ben de onun yanındaki sandalyeye oturdum.

"Isaiah yüzünden mi buradasın? Yemin ederim ondan gitmeyi düşünmesini istemedim. Bunu asla önermem."

Monty başını sallar. "Bunun Isaiah ile hiçbir ilgisi yok."

Bu garip bir durum, çünkü Monty'nin bu toplantıda sadece Reese ile olması gerekirken bulunuyor, ama daha çok ikisi aynı odada olduğu ve tartışmadıkları için.

"Bu toplantıyı siz istediniz," diyor Reese, ellerini masanın üzerinde birleştirerek. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bugün aynada prova ettiğim her şeyi, tüm hafta sonu kendime söylediğim aynı şeyleri hatırlamaya çalışıyorum.

Bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirerek dik oturuyorum ve başlıyorum.

"Seninle uzun süredir birlikte çalışmadığımızı biliyorum," diyorum ona. "Ama son üç buçuk sezondur bu organizasyon için çalışmayı çok sevdim. Takım, sen, Monty" -onu işaret ediyorum- "burada geçirdiğim zamana dönüp baktığımda her şey çok güzeldi ama bugün itibariyle artık Warriors için çalışmayacağım."

Reese hemen Monty'ye bakar ama ikisinin de yüz ifadesi değişmez. Belli ki Isaiah onları çoktan bilgilendirmiş.

"İstifa etmenizin özel bir nedeni var mı?" Reese soruyor. İşte bu. Bu kısım.

"Evet." Sinirlerimi yutarak boğazımı temizliyorum. "Üç yıl önce buraya geldiğimde, takımın ikinci doktoru olacağımı varsayıyordum. Çünkü yapabileceğim pozisyon buydu."

Bir kez daha, ikisinin de ifadesi değişmiyor ama bu sefer daha şaşırtıcı. Isaiah'ın kimseye söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Bu sırrı çok uzun süre sakladı.

"Ben spor hekimliği alanında uzmanlaşmış bir tıp doktoruyum," diye devam ediyorum. "Dr. Fredrick beni yardımcısı olarak işe aldı ama ilk kez yüz yüze görüştüğümüzde kadın olduğumu fark etti ve onun yerine atletik antrenörlük pozisyonunu teklif etti."

Sonunda Reese'in çenesi sanki azı dişlerini birbirine geçiriyormuş gibi esnediğinde küçük bir tepki veriyorum.

"Beni yanlış anlamayın, işimi çok sevdim ama artık bana bunca yıl onun davrandığı gibi davranılmasına izin veremem. Sanırım bir parçam yeteneklerimi göreceği umuduyla kaldı ama bu aptalca bir hayaldi. Umurunda değildi.

"Birkaç hafta önce San Francisco'ya gittiğimde, yeni Sağlık ve İyi Yaşam Müdürü olmak için mülakata girecektim. Bana işi teklif ettiler."

"Sonunda kabul ettin mi?" Monty soruyor.

"Hayır." Onu ikna etmek için yüzümü ona dönüyorum. "Endişelenmene gerek yok. Isaiah Chicago'dan ayrılmıyor çünkü ben Chicago'dan ayrılmıyorum. Şehirdeki diğer profesyonel takımlardan birinde takım doktorluğu pozisyonu açılıp açılmadığını görmek için beklerken bazı yerel üniversitelerle görüşeceğim. Ama benim hayatım burada. Onu geride bırakamam."

Monty'nin gülümsemesi bilmişti. "Kennedy, bu Isaiah'la ilgili değil. Bu seninle ilgili. Senin için ayrılmayı teklif etmesini tamamen anlıyorum."

Bunu duymak iyi geldi. Isaiah'ın gelecek yıl serbest oyuncu olmasını öneren ben olmadığım halde Kai ve Monty'nin bana kızacağından çok korkuyordum.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Reese'e dönüyorum. "Sana da teşekkür ederim. Ailenizle çalışmak harikaydı ve gelecek sezon görevi devralmanızı izlemek için sabırsızlanıyorum. Bence harika işler çıkaracaksın."

Ellerimi kolçaklara koymuş, gitmek için koltuğumdan kalkmaya hazırlanırken masanın üzerinden bana bir dosya uzatıyor.

"Nedir o?" "Çalışan dosyanız."

"Tamam." Bir soru olarak ortaya çıkıyor. "Onu yanımda götüreceğim miyim?"

"Hayır, sadece kurum içi kullanım için. Ancak eğitiminiz ve önceki deneyimleriniz de dahil olmak üzere iş geçmişinizi listeler. Bunu Cuma gecesi insan kaynaklarından aldım."

Dudaklarım aralanıyor, dikkatimi Monty'ye veriyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Zaten biliyor muydun? Isaiah sana söyledi mi?"

"Hayır."

"Emmett bir şeyler döndüğünden şüpheleniyordu. Isaiah ona gideceğini söyledikten sonra Cuma günü beni aradı ve ben de biraz araştırma yaptım. Keşke daha önce bir şeyler söyleseydin. Büyükbabam, Tanrı onu korusun, tatlı bir adamdır ama bazen biraz kontrolsüz ve bilinçsiz olabiliyor. Fredrick'in bu sezon sana nasıl davrandığını fark ettim. Radarıma takıldı. İzliyordum ve bana doğruyu söyleseydin sana inanırdım."

Vay anasını.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Bunu daha önce görmeliydim," diye araya giriyor Monty. "Ama benim dikkatim bütün bir takımı yönetmek üzerindeydi. Kulüp binasında olup biten her şeyin iç yüzünü görmek zor."

"Hayır," diye karşı çıkıyorum. "Hayır, bilerek sessiz kaldım ve Isaiah'ın da bir şey söylemesine asla izin vermedim."

"Pek çok oyuncu senin adına konuştu," diyor Reese. "Olayları araştırdığımız duyuldu ve dün geceye kadar her bir oyuncu senin adına resmi bir şikayette bulundu ve Fredrick'in sana söylediğini duydukları şeyleri birinci ağızdan anlattı. Bu sabah işine son verildi."

Sanki kelimeler yüzüme tokat gibi çarpmış gibi tüm vücudum geri çekiliyor. Bir bakıma öyle de oldu.

Ne?

Reese yüzümdeki ifadeye kıkırdıyor. Gözlerimi kırpmadan kocaman açtım, ağzım açık kaldı, doğru duyduğumdan emin olmak için sözlerini içimden tekrarladım.

"Gerçekten mi?" Sesim

titriyor. "Gerçekten."

"Şey ..." Kekeliyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum, birkaç kelime bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Neler oluyor böyle?

Reese benden önce konuşuyor. "Görünüşe göre yeni bir Sağlık ve Sıhhat Müdürü arıyorum."

Böyle bir şey olamaz. Buraya bir daha bu koridorlarda yürümemeye niyetlenerek geldim ve şimdi ... Aman Tanrım.

"Yapamam." Başımı sallıyorum. "Will. Bu iş Will'e verilmeli. O ikinci doktor ve buraya ilk o geldi. Sırada o var."

"Buraya ilk o gelmedi. Siz geldiniz. Bu sabah onunla konuştuğumda söylediği de tam olarak buydu. Bu pozisyonun sizin olması gerektiği konusunda benimle hemfikir."

"Öyle mi dedi?"

"Ve ona niteliklerinizden bahsettiğimde hiç şaşırmadı."

"Hiçbirimiz değiliz," diyor Monty. "Kennedy, işinde etkileyici derecede iyisin."

Gözlerim yanıyor. "Teşekkür ederim."

Reese öne doğru oturur. "Ee, ne diyorsunuz? İlk kadın takım sahibi olarak, ilk kadın takım doktoruna sahip olmak benim için bir onurdur."

Bunun olduğuna inanamıyorum, ama cevap vermeden önce dikkatim Monty'ye dönüyor ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi endişemi bir kez daha gideriyor.

"Bu Isaiah yüzünden değil," diye tekrarlıyor. "Bu onu burada tutmak için değil, seni burada tutmak için. Kanıta ihtiyacın varsa onu seve seve takas ederim."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Lütfen bunu yapma." Sırtışı yumuşuyor.

"Yani . . ." Reese ısrar ediyor. "Ne diyorsun?" "Bir şartla."

"Oh, şimdi de taleplerde bulunuyor." Sesi alaycı. "Devam et."

"Bir ofis yöneticisi istiyorum. Sürekli evrak işleriyle uğraşmak istemiyorum. Antrenman odasında ve sahada uygulamalı olarak çalışmak istiyorum."

"Tamamdır."

Vay anasını. Bu kolay oldu.

"Bir şey daha var."

Reese kahkahalarını tutmaya çalışarak devam etmem için başını sallıyor.

"nceki pozisyonumun doldurulması gerekecek. Yerime geçecek kişi ben işe almak istiyorum."

"Bu senin yeni işe tanımının bir parçası." Vay canına, yle.

"Yani, bu bir evet mi?" diye bastırıyor.

Gülümsemem o kadar genişliyor ki yanaklarım sıkılıyor.
"Bu evet demek."

"Mükemmel. Yeni kontratınızı hazırlatacağım. Ve Kennedy, bykbabamın bazı arkaik kurallar koyduğunu biliyorum, eğer sen ve Isaiah ilişkinizi bitirirseniz, ikinizden birinin gitmesi gerektiğini söylüyor." Başını sallar. "Bu umurumda değil. Eğer onunla birlikte olmak istemiyorsan, bu yüzden işini kaybedecek değilsin."

"Bunu takdir ediyorum Reese, ama bu bir sorun olmayacak."

Dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrılıyor, sanki bir süredir bazı detayları biliyormuş gibi. "Tamam. Bildiğim iyi oldu, ama ..."
Gözleri kıyafetlerimin üzerinde geziniyor. "Bu akşamki maçta çalışabilir misin? Doktora ihtiyacım var."

"Sanırım bunu yapabilirim."

Monty sandalyesinden kalkar. "Bu gece için hazırlanmam gerekiyor ama Kennedy, kalmana hepimiz çok sevindik."

"Her şey için teşekkürler Monty."

"Bana teşekkür etme. Hepsi senin sayende oldu. Ama bu gece bir galibiyete ihtiyacım var, o yüzden gidip kocana burada kalacağını söylesen iyi olur."

Bölüm 38

Kennedy

Reese'in ofisinden çıkarken tam bir şaşkınlık içindeyim. Kapıyı arkamdan kapattığımda görüşüm bulanık ve donuk, belirli bir şeye odaklanmamış durumdayım.

Az önce ne oldu öyle?

Tüm bunlar nasıl oldu?

Sanırım bunun cevabını biliyorum, bu yüzden kendime sorduğum asıl soru nasıl bu kadar şanslı olduğum?

"Kenny."

Ses beni gerçekliğe geri döndürüyor, bana doğru koşan telaşlı Isaiah'a odaklanıyorum.

Şanstan bahsetmişken.

Ona benim diyebildiğim için ne kadar şanslıyım?

Isaiah beyzbol pantolonunu giyiyor, sadece beyzbol pantolonunu. Darmadağınık saçları sanki sabahtan beri elleriyle karıştırmaktan vazgeçmemiş gibi görünüyor.

Elinde bir zarf var, önümde durduğunda zarfı havaya kaldırıyor, göğsü kabarıyor ve çaresiz, yalvaran gözlerle bakıyor. "Bak," diye başladı. "Sana bir seçenek sunduğumu biliyorum. Kendi kararını vermeni istedim, ama dürüst olmak gerekirse, bu seferkini hiç sevmedim."

Yüzüm bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bu adam için tamamen ve tamamen gitmediğim bir gün nasıl oldu?

Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde öğrendiğim pek çok şey var ama kocamın bana öğrettiği en büyük ders, hayatımda ilk kez sevilmenin nasıl bir duygu olduğudur.

Bana karşı olan hislerinde tereddütsüz olduğu için ona asla yeterince teşekkür edemeyeceğim.

Hayatımın geri kalanında onun da benim yanımda, bana hissettirdiği kadar güvende hissetmesini sağlayacağım.

"Belki de bu kısmı erteleyelim," diye devam ediyor.

"Bunları hemen şu anda dosyalamamız gerektiğini sanmıyorum.

_"

"Isaiah," diye kestim sözünü eğlenerek. "Onlara bakmadın mı?"

Boğazı yutkunmaya çalışırken ağır bir duraklama olur. "Yapamadım, Ken."

Benim tatlı, hassas kocam. Onu tanımlamak için kullanacağımı hiç düşünmediğim kelimeler, ancak Isaiah'ın yumuşak tarafları onun en sevdiğim yönlerinden biri. Sadece belirli insanların onun bu yönünü görmesine izin veriyor ve ben sadece güvenmeyi seçtiği o şanslı insanlardan biri değilim, aynı zamanda sevmeyi seçtiği kişiyim.

Personel koridorları doldurmuş, bir yerden bir yere giderken ikimiz Reese'in ofisinin önünde kilitli kalıyoruz. Herkesin görebileceği şekilde teşhir ediliyoruz ve Isaiah elinde boşanma evraklarımızı tutuyor.

"Benimle gel," diyorum ona, elini tutup arkasından çekerek.

Kulüp binasının dışında, ilk tanıştığımız tuvalete giriyoruz.

"Aç onları," diye ısrar ediyorum.

Başını sallar. "Bana bunu o kadar yer varken burada yaptırma."

"Isaiah," diye kıkırdıyorum. "Güven bana. Zarfı aç."

Yakışıklı yüzündeki şaşkınlık gün gibi ortada, bana sanki büyük anlarımızın çoğunu yaşadığımız yerde adama işkence etmeye çalışıyormuşum gibi bakıyor.

Burada tanıştık. Yüzüklerimizi burada taktık. Burada tartıştık ve barıştık.

Ona burada onu sevdiğimi söyleyebiliyorum.

Lavaboya sırtını yaslayarak metal çatalları dikkatlice kaldırıyor, kapağı açıyor ve kâğıt yığınını çıkarıyor.

İkinci sayfaya geçmeden önce gözleri ilk sayfada geziniyor, onun hakkında bu kadar kararlı olduğum şey her neyse onu arıyor

Görüyorum. Onu acele ettirmiyorum. Her şeyi anlaması için ona zaman tanıyorum. Ama çok geçmeden, bizim için hazırladığı kâğıtları okurken bariz bir yenilgiye uğradı.

Ta ki imzalarımızın olması gereken son sayfaya gelene kadar.

Isaiah onları evime bıraktığında imzalamamıştı, sanki mecbur kalmadıkça -önce ben imzalamadıkça- bunu yapmaya cesaret edemiyormuş gibiydi.

Gözleri kelimelerin üzerinde gezinirken yumuşuyor, imza satırındaki her bir harfi mürekkeplemek için kullandığım kalemin izini takip ediyor.

"Kennedy."

"Biliyorum

."

Bizi buraya g e t i r e n bu iki kelimeye biraz kıkırdıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Çok fazla, Isaiah."

Sonunda gözlerini sayfadan ayırıp bana baktı.

"Seni seviyorum," diyorum ona, boşanma belgelerimizin imza satırında yazılı bulunduğu aynı kelimeleri kullanarak. "Gözlerimi açıp görmeme izin vermem biraz uzun sürmüş olabilir ama seni sevdiğime dair aklımda hiçbir şüphe yok. Her parçanı. Herkese gösterdiğin yanlarını ve sadece bana gösterdiğin yanlarını."

Gözleri yüzümde geziniyor, söyleyecek bir şey bulamadan dudakları aralanıyor. İnançsızlık içinde olduğu çok açık.

O yüzden tekrar ediyorum. "Seni seviyorum, Isaiah."

O yaramaz gülümseme geri döndü. "Benim için bir kez daha, Kenny. Bunu tam olarak anladığımı sanmıyorum."

Elindeki kâğıtları alıp arkasındaki lavabonun üzerine bırakıyorum, böylece bacaklarının arasında durabiliyorum, ellerim boynuna kayıyor, ona dokunmak istiyorum.

"Seni seviyorum."

Elimi kendi eliyle örtmek için kolunu boynunun arkasına doğru büküyor. Sonra daha önce hiç almadığım yüzüğün etrafında dönüyor.

bana verdiğinden beri. "Tanrım, bunca zaman sonra bunu senden duymak gerçek dışı bir his."

Sözleri rahat bir nefes gibi geliyor, sanki sonunda bana nasıl hissettiğini söyleyebilecekmış ve benim de ona karşılık vereceğimi biliyormuş gibi.

Alnı benimkine değiyor. "Seni seviyorum, Kenny."

İyi hissettiren şeyi yap.

Tam burada, bu iyi

hissettiriyor. Doğru

hissettiriyor.

Tüm bu zaman boyunca, nasıl olacağına dair pratik yapmak, planlamak ve programlamak istedim. Zamanı geldiğinde aşk için mükemmel bir şekilde hazır olmak istedim.

Ama Isaiah'a aşık olmak büyük, planlanmış bir olay değildi. Ben yemek yiyemeyecek kadar meşgulken diş fırçası almak ve yemek sağlamaktı. Annesinin yüzüğüydü ve Chili's'te bir kabinde birlikte yemek yemektir.

Bana hayatındaki önemimi göstermek için gösterdiği sabır ve sarsılmaz kararlılıktı.

Bu kadar zahmetsizce sevebildiğim ve sevildiğim için ne kadar şanslıyım?

Bu hafta sonu provasını yaptığım diğer konuşmaya başlarken başparmaklarım elmacık kemiklerinin üzerinde tozlanıyor.

"Tüm hayatımı onaylanma arayarak, dikkat çekmeye çalışarak, var olduğumun biraz olsun kabul edilmesini umarak geçirdim ve sen . . ." Başımı sallıyorum. "Hayatıma vals yaparak girdin ve beni hiç yalnız bırakmadın."

Kuru bir kahkaha

atıyor. "Teşekkür

ederim."

Parmakları belimde durgun daireler çizerek devam etmem için beni teşvik ediyor.

"Hiçbir zaman ilginiz için yalvarmak zorunda kalmadım ve bunu bana isteyerek verdiğiniz bilmenin benim için ne kadar güvenli olduğunu asla tam olarak anlayacağınızdan emin değilim. Senden beni görmeyi, beni anlamayı hiç istemedim ve senin de aynı şeyi söyleyebilme için izin vermediğim için üzgünüm. Ama sana söz veriyorum Isaiah, artık gözlerim açıldığına göre, onları senden uzak tutamam."

Gülümsemesi çiçek açıyor, bu yıkıcı sırtış tüm odayı aydınlatıyor.

Ama bu o. O çok iyi. Bulaşıcı derecede parlak. Dokunulmamışlığıma ışık tutacak kadar parlak, Keşfedilmemiş köşeler. Kimsenin aramak için zaman ayırmadığı yanlarımı. Onunla birlikte canlanmam için bana güven ve emniyet verdi, samimiyetini bir kez bile sorgulamak zorunda kalmadım.

Onun ne kadar nadir olduğu benim için bir kayıp değil.

"Ben ..." Boğazımı temizliyorum. "Beni mutlu ettiğin kadar mutlu olmayı hak etmiyormuşum gibi hissediyorum."

Gülmek için sempatik bir nefes veriyor. "Ah, Kennedy."

"Kendimi gerçekten şanslı hissediyorum."

"Bu şans değil, bebeğim. Hayatındaki iyi şeyler senin sayende var. Sen iyisin, akıllısın, yeteneklisin ve bunu fazlasıyla hak ediyorsun Kenny. Evet, tüm bunları yıllardır biliyorum ama sanırım ilk kez, sonunda bunu kendin görüyorsun."

Eğilip beni öpüyor, dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıyor. Öyle telaşsız, öyle sabırlı ki, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi.

Biz de biliyoruz. Sadece o henüz bunu bilmiyor.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye fısıldıyor dudaklarıma. "Ne kadar vaktimiz var?"

Ellerimi gövdesinde gezdiriyorum. "Ben değilim." "Kennedy-"

"Bir seçeneğim olduğunu söylemiştin. Ve ben kalmayı seçtim. Seni seçiyorum ve bundan sonra da her gün seni seçmeye devam edeceğim. İşte oldu. Bitti. Bir seçim yaptım ve bu şimdiye kadar verdiğim en kolay karardı."

Elleri yanaklarımı kavırıyor, sanki kayıp gidecekmişim gibi tutuyor beni. Bana sanki onun her şeyiymişim gibi bakıyor. "Kenny, yapamazsın."

"Dr. Fredrick bu sabah kovuldu."

Isaiah buna sinirlenir.

"Tüm ekip bu hafta sonu benim adıma şikayette bulundu."
Başını geriye atıyor, tavana doğru bakarken Adem elması ortaya çıkıyor. "Bu adamlara bayılıyorum."

"Ve Reese az önce bana kendi pozisyonunu teklif etti." "Kapa çeneni."
İnanmayarak başımı hızlıca sallıyorum, dudaklarıma ısıltılı bir gülümseme yayılıyor.

"Kapa çeneni, Kennedy."

"Hiçbir şey söylemedim," diye gülüyorum. "Evet deseydin daha iyi olurdu."

"Tabii ki evet dedim. Oraya bir planla gitmiştim. İş bırakacak, birkaç yerel üniversiteye başvuracak ve şehirdeki diğer profesyonel takımlardan birinde açık olmasını bekleyecektim. Ama şimdi buna gerek yok."

Şaşkınlık içinde nefesini veriyor ve ben de her şeyin farkına varışını izliyorum.

"Burada kalıyorsun."

"Kalıyorum."

"Birlikte çalışacağız. Birlikte seyahat ediyoruz."

"Ediyoruz."

"Ve beni seviyorsun." "Hem de çok."

O sırıtış büyüyor.

"Ama yemin ederim Isaiah, eğer bana bir daha boşanma kağıtları getirirsen, onları seni seviyorum dışında bir şeyle imzalamayı gerçekten isteyeceğim."

İkimiz de bunun gerçeklerden uzak olduğunu biliyoruz. Bu evliliğin geçici olması gerekiyordu ve Vegas'ta o sabah uyanır uyanmaz ayrılmak istememe rağmen, şimdi bu fikri hayal bile edemiyordum.

Gülümsemesi utangaç bir hal alıyor. "Evli kalmak gerçekten istediğin şey mi? En baştan başlayabilir, hikâyemizi yeniden yazabiliriz. Evli olmadan da birlikte olabiliriz. Eğer karım olmaya hazır değilsen sana kız arkadaşım diyebilirim."

"İkisi birden olamaz mıyım?"

"Ne?" diyor gülerek.

"Hiçbir şeyi yeniden yazmak istemiyorum. Seni zaten severken seninle çıkmak istiyorum. Aradığım kişi olduğunu bildiğim halde senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. İlişkimizin birkaç dönüm noktasını atladığımızı biliyorum, ancak geri dönüp bunları kontrol ederken evlenemeyeceğimizi söyleyen hiçbir kural yok."

"Evet. Bu fikri sevdim." Kollarını omuzlarıma doluyor. "Son zamanlarda aklımda belli bir dönüm noktası var. Evlendik ve sen hâlâ benimle yaşamıyorsun."

"Bu büyük bir şey."

Gözleri bir gülümsemeyle yumuşar. "Ne diyorsun, karıcığım?"

Benim yanıma taşınır mısın?"

Onun evi ile benimki arasında nerede yaşayacağımız konusunda hiçbir soru işareti yok. Ön kapıdan ilk girdiğim andan beri onunki evim gibi hissettiriyor.

"Evet," diye kabul ediyorum. "Yaşardım, gülerdim, severdim."

Kıkırdayarak beni göğsüne yaklaştırıyor, konuşurken dudakları alnımın tozunu alıyor.

"Benimle evlendiğin için teşekkürler bebeğim."

"Bu yaptığım en iyi hataydı."

Banyo kapısı açılıyor ve dikkatimiz bir anda başka yöne kayıyor. Reese içeri giriyor, gözlerini telefonuna dikmiş, doğruca bir kabine yöneliyor.

Isaiah onun dikkatini çekmek için boğazını temizlemeden önce ne halt edeceğimizi düşünerek birbirimize bakıyoruz. Görünüşe göre, kadınlar tuvaletinde saklanmakla meşgulken varlığını belli etmeyi öğrenmek adamın sadece üç yılını almış.

"Oh," diye irkiliyor, dikkati Isaiah ve benim aramda gidip geliyor. "Özür dilerim. Belli ki bir şeyi bölüyorum."

"Gidelim," diyorum, Isaiah'nın elinden kurtuluyorum, ikimiz de kapıya yöneliyoruz.

Durup dönerek bize bakmadan önce bir bölmenin yarısına kadar gelmişti. "Üzgünüm ama burada başka birini görmek çok garip. Genelde mahremiyet için kulüp binasının yanındaki bu tuvalete gelirim. Bunca ay boş kalınca benim olduğunu düşünmeye başladım."

Isaiah ve ben birbirimize bilerek bakıyoruz, dudaklarımızda aptalca muzip bir gülümseme var.

"Bu arada, Kennedy," diye devam eder Reese. "Ben de gelip seni bulacaktım. Yeni ofisinizin kapısında isim değişikliği talep ettim. Hafta sonuna kadar Dr. Rhodes yazması gerekiyor."

"Dr. Kay," diye düzeltiyor Isaiah. "Dr. Kay yazmalı. Bunu ben ya da soyadım ortaya çıkmadan çok önce kendi başına yaptı."

Elini kendi elimle sıkıyorum. "Aslında, Dr. Rhodes mükemmel."

Reese bana tatlı bir gülümseme sunuyor ve bir kabine giriyor.

Isaiah "Emin misin?" diye sormadan önce banyodan çıkıyoruz. "Eminim." Onun dikkatini çekiyorum. "Dediğin gibi, umurumda değil eskiden adım neydi. Sadece şimdi ne olduğu umurumda."

Sonsöz

Isaiah

İki yıl sonra

Yılın en kötü günü.

En azından eskiden öyleydi.

Eskiden bu tarihi kayıplarla ilişkilendirirdim, ancak şimdi yıllar boyunca bu günde kazandığım her şeyi düşünmeden edemiyorum.

Yeğenim dört yıl önce bu tarihte doğdu. Eşimle beş yıl önce tanıştım ve bugün, iki yıl dönümümüzde onunla yeniden evlenme ayrıcalığını yaşıyorum.

Evet, annemi bu tarihte kaybettim, ancak son yirmi yılını yokluğunda oğullarına en büyük hediyeleri göndererek geçirdi ve bu günü ezici bir minnettarlık ve sevgiden başka bir şeyle düşünmek imkansız hale geldi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor kardeşim takım elbisemin ceketini giymeme yardım ederken arkamdan.

"Heyecanlıyım. Bu sefer her şeyi hatırlamak için sabırsızlanıyorum. Koridorda yürümesini. Onun 'Evet' değişimini dinlemek. Tutarlı bir şekilde, ekleyebilirim."

Kendi kendine gülüyor.

Kennedy ilk düğünümüzün detaylarından çok fazla sapmak istemedi, ancak sistemlerimizde tekila olmaması dışında bu düğünle ilgili en büyük fark, arkasındaki niyettir.

Evleniyoruz çünkü birbirimizi seviyoruz, birbirimize güveniyoruz, birbirimizin en yakın arkadaşlarıyız. Son iki yılımızı birbirimizi öğrenerek, birbirimizle çıkararak ve birbirimizi destekleyerek geçirdik. Ve bu sefer bazı anılar yaratmak için heyecanlansam da, yardım edemem ama

İki yıl önce aynı şehirde geçirdiğim o sarhoş gece için minnettarım.

O düğün olmasaydı bu düğünü yapıyor olur muyduk bilmiyorum. Bu bize birbirimizin gerçek yüzünü görme fırsatı verdi ve o zamandan beri gözlerimizi birbirimizden ayıramıyoruz.

Kai ceketimin kumaşını omuzlarımda düzeltirken aynadaki yansımasından kendi kendine gülümsüyor. "Kimin aklına gelirdi ki? Kendi başımızın çaresine bakmaya çalışan iki çocuktuk, bir de şimdi halimize bak. Bu kadar kutsanmış olacağımız kimin aklına gelirdi?"

"Onca yılı sadece ikimizin geçirdiğini düşünmek çılgınca, şimdi baksana kaç tane Rhodes var."

"Ken'le birlikte Max ve Emmy'ye bir kuzen vermeye karar verirsiniz yedi Rhodes olabilir."

Bir kahkaha patlattım. "Yemin ederim, sen ve Miller, Emmy doğduğundan beri yaptığımız her konuşmanın içine bunu sokmaya çalıştınız."

"Ve durmak gibi bir planım yok."

Gerçek şu ki, Kennedy ve ben kendi çocuklarımız olması konusunda çok fazla düşünmedik. Kardeşimin çocuklarına teyze ve amca olmayı seviyoruz, ama aynı zamanda sadece ikimiz, birlikte çalışarak, birlikte seyahat ederek çok eğleniyoruz.

Bir gün profesyonel beyzboldan emekli olduğumda, belki oluruz belki de olmayız. Hayat her halükarda çok güzel.

Hazırlandığımız odanın kapısı çalındı.

"Biziz," diye sesleniyor Miller diğer taraftan.

"İçeri gelin."

Yeğenim en iyi takım elbisesini giyip içeri dalmadan önce kapı sadece bir aralık açıktı.

"İşte doğum günü çocuğu!" Onu kollarıma alıp göz hizamda tutuyorum. "Bugün kaç yaşındasın? Hatırlayamıyorum."

Çok dikkatli bir şekilde dört parmağını kaldırıyor.

"Ne? İmkânı yok. Hâlâ küçük bir bebek olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Ben dört yaşındayım." Omzumun üzerinden işaret ederek kıkırdıyor. "Emmy bir bebek."

Miller'ın kollarında uyuyan yeğenimi bulmak için dönüyorum, annesinin yeşil gözlerine ve ebeveynlerinin ortak siyah saçlarına sahip küçük kız. Miller'ın babası ve bizim annemizin adını taşıyan Emmy Mae Rhodes, ağabeyim emekli olduktan kısa bir süre sonra doğdu ve oyundan temelli ayrılmasıyla ilgili her türlü şüphe ve tereddütüm, evde üçüyle birlikte ne kadar merkezileştiğini gördüğüm anda ortadan kalktı.

Onun yanında oynamadan tam bir sezon geçirdik, ikincisi de önümüzdeki hafta başlıyor, ancak Kennedy'nin yanımda olması ve Kai'nin en sevdiği işin sahadan uzakta olduğunu bilmek bu geçişi kolaylaştırdı.

Ancak bu, sporla iç içe olmayı özlemediği anlamına gelmiyor. Monty Kai'yi atış koçlarından biri olarak işe almadan önce geçen yıl bahar antrenmanlarını neredeyse hiç geçmemiştik. Her antrenmanda ya da maçta orada değil ama hala buralarda ve bu çok güzel bir şey.

"Büyük gününü benimle ve Ken Teyzenle paylaştığın için teşekkürler Bug," diyorum yeğenime. "Bu akşam büyük bir doğum günü pastası yiyeceğiz, ha?"

"Ken Teyze çok güzel
görünüyor." "Onu gördün
mü?"

Mavi gözleri büyüyor, başını sallarken gülümsemesi de bir o kadar büyük.

"Şanslı adam. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Bana her şeyi anlat. Saçını nasıl yapmış? Elbisesi neye benziyor?"

"Hey!" Miller araya giriyor. "Bilgi almak için oğlumu kullanmaya kalkma. Onu yakında göreceksin."

"Daha fazla beklemek istemiyorum. Bu bir işkence."

"Tanrım, Isaiah," diye gülüyor Kai. "Onu görmeyeli sadece birkaç saat oldu."

"Hiçbir şey söyleyemezsin," diye karşılık veriyorum.

"Düğün gününde çok daha kötüydün."

"Durum farklıydı. Miller hamileydi. Törenden önce onu kontrol etmem gerekiyordu."

Miller bir kahkaha patlatır. "Ben gayet iyiydim ve sen de bunu biliyordun."

Kai onu öpmek için eğilmeden önce kendi kendine gülümsüyor ve ardından dudaklarını kızının başına bastırıyor. "Kızlarım." Max'i benden alarak bana ve oğluna dönüyor. "Ve çocuklar. Bugün büyük bir işin var Max. Hazır mısın?"

Heyecanla başını sallıyor. "Ken Teyze'nin yüzüğünü taşıyacağım."

"Tabii ki öylesin," diye cesaretlendirdim. "Kennedy'ninkinden önceki yüzüğün kime ait olduğunu biliyor musun?"

Gülümsemesi genişliyor. "Büyükanne Mae."

Oda sessizliğe gömüldü. Max'e birkaç yıldır annemizi anlatıyoruz, bu yüzden onun adını söylemesi şaşırtıcı değil, ama bugün, annemin öldüğü gün, Max'in doğduğu gün, hayatımın aşkıyla evleneceğim gün, onun adını yüksek sesle söylemek önemli hissettiriyor.

"Evet," diye nefes veriyorum. "Burada olmayı çok isterdi." Kai elini omzuma koyuyor. "O burada."

Kardeşim ve ben bir an birbirimize baktık, sessizce her şeyi söyledik.

"Şey," diye söze giriyor Miller. "Size bir düğün günü çekimi teklif ederdim ama geçen sefer nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

Odada kahkahalar yükselir, Miller'ın uzmanlık alanıdır. "Bunun için teşekkürler, Mills."

"Buraya gel," diyor ve sarılmak için boştaki kolunu açıyor, ben de benimkini ona ve Emmy'ye sarıyorum.

"Durumu iyi mi?" Sessizce sordum.

"Harika gidiyor. Seni göreceği için heyecanlı."

"Ona bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkürler."

"Onunla evlendiğin için teşekkürler. En iyi arkadaşlarımdan biriyle yaşlanacağım için ne kadar şanslıyım?"

Ayrılırken bir elini sırtıma sürtüyor.

"Gitmeden önce tuvalete gideceğim." Başparmağımı

omzumun üzerinden kapiya doğru atıyorum. "Hemen döneceğim."

Damatlığımla yatak odasının kapısını arkamdan kapatıp hafta sonu için kiraladığımız devasa evin oturma odasına giriyorum. Vegas şeridinin dışında ve tđm arkadaşlarımızı ve çocuklarını barındıracak kadar büyük. Son birkaç gündür hepimiz burada takılıyoruz. Günler havuzda, geceler ise birlikte akşam yemeği hazırlamak, masa oyunları oynamak ve tđm çocuklar uyuduktan sonra her şeyi yeniden yapmak için uyanmak üzere sabahlamakla geçti.

"İşte orada!" Cody kanepeden sesleniyor, tören için giyinmiş, elinde bira.

Salon alkışlıyor, ben de damatlığımı göstererek onları döndürüyorum.

Zanders ve Stevie, Ryan ve Indy, Rio, Cody ve Travis, oturma odasını geçip misafir banyolarından birine giderken egomu yükseltiyorlar. Ancak kapıya geldiğimde, dikkatim hemen Kennedy ve benim uyuduğumuz odaya çekiliyor. şu anda içinde bulunduğu oda, düğünümüz için hazırlanıyor.

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakarak sessizce kapıya doğru ilerliyorum ve parmak uçlarımla hafifçe vuruyorum.

"Kim o?" diye soruyor ve sadece sesini duymak bile omuzlarımla çökmesine, dudaklarımda bir gülümsemenin kaymasına neden oluyor.

"Benim, Kenny."

"Isaiah? Beni göremiyorsun."

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Kahretsin, seni özledim."

Öyle tatlı bir kahkaha atıyor ki, sesiyle alnım kapıya düşüyor.

"Sadece birkaç saat oldu," diye hatırlatıyor bana. "Dün gece aynı yatakta bile yatmamamız gerekiyordu ama yattık. Bu sabah birbirimizi görmememiz gerekiyordu ve sen yine de bize birlikte yememiz için kahvaltı hazırladın."

"Yemek yediğinden ben emin olmazsam kim olacak?" Kahkahası yumuşak.

"Lütfen, bebeğim. Seni özledim. Seni görmeme izin ver."

Kapıyı hafifçe aralıyor, sadece çilli elinin çatlaktan içeri girmesine izin verecek kadar - sol eli

Çünkü iki yıldır ilk kez alyansını çıkardı ve ben de bugün tekrar taktım.

Ona yeni bir şey almayı teklif ettim, sadece ona ait bir şey, bugün bunu doğru şekilde yaptığımızı belirtmek için ekleyebileceğimiz bir şey, ama o sadece annemin yüzüğünü istedi. Ve bu sefer yüzüğü parmağına taktığımda, bu onun işini kurtarmak için bir numara olmayacak, onu hayatımın sonuna kadar seveceğime dair bir söz olacak.

"Elimi tut," diyor ahşap bariyerin arkasından.

Parmaklarımı onunkilerle iç içe geçiriyorum, avuç avuca, anında onunla merkezlendiğimi hissediyorum.

"Düğünden önce gelini görmemen gerekiyor."

"Ama-"

"Hadi, bebeğim. Birlikte oynayalım."

Bir kahkaha attım. "Bunu bana söyleyip duramazsın."

"Nedenmiş o? Benim için yıllardır işe yarıyor."

"Aynen öyle. Sorun da bu zaten Ken. Hiçbir zaman hayır diyemedim. Sen soyadımı almadan önce de diyemiyordum, şimdi de diyemiyorum. Bu üzerinde çalışmam gereken bir şey."

"Sorun değil. Bu şekilde devam edelim."

Elini sıkıyorum. "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. .
. tekrar."

O da hemen geri sıkar. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum.

Orada görüşür müyüz?"

"Beyazlı olan ben olacağım."

"Vay canına. Tamam, belki bir dahaki sefere spoiler uyarısı verirsin."

Kıkırdıyor. "Bir dahaki sefer olmayacak. Bu sonsuza dek sürecektir."

İlk kez düğüm attığımız küçük şapele yanaşmak gerçeküstü bir his.

O geceye dair çok net anılarım yok ve bu sefer bunu değiştirmek için sabırsızlanıyorum, ancak dış görünüş zihnimde çok keskin. Belki de o fotoğraftan dolayısıdır.

Belki de hayatımın sonsuza dek değiştiği geceden gerçek bir anıdır, emin değilim.

Tüm grup araç paylaşım yerlerinden çıkıp hemen n tarafa bırakılıyor. Tüm ekibim burada, bazıları kiralık evimizde, bazıları da kendi evlerinde kalıyor. Bu sezon öncesi kaynaşma gezisi her zamankinden biraz farklı görünüyor, ancak dğnmz yeniden yapmak için hepsinin burada olmasından dolayı minnettarım.

Kai Emmy'yi araba koltuğunda taşıyor ve Max içeri girerken elini benimkine koyuyor.

Kapı kolları, kapı kapatıldığında birleşen bir kalbin iki yarısıdır, girişte şapelin adını gösteren kısmen yanmış bir neon tabela vardır ve lanet olası bir Elvis taklitçisi bizi resepsiyonda karşılar.

Bu mükemmel.

Monty çoktan içeride bizi bekliyor, töreni yönetirken söylemeyi planladığı bazı şeylerin üzerinden geçiyor, takım arkadaşlarımla ve arkadaşlarımla geri kalanı da koridorun her iki tarafını çevreleyen küçük ahşap sıralara yığılmış olarak yerlerini buluyorlar.

Burada evlenmeyi sadece bir kez değil, iki kez seçtiğimizi bildiğim için kendi kendime gülmekten kendimi alamıyorum. Ama doğru hissettiriyor. Eminim Kennedy büyürken New York'taki Plaza gibi bir yerde büyük bir tören yapılacağını ve nişanının Times gazetesinde duyurulacağını düşünmüştür.

Onun yerine burada yapıyoruz. Dekor olarak minberine plastik çiçekler yapıştırılmış bu küçük, köhne şapelde. Işıklandırma berbat ve koridora serilen kırmızı halı da çok rkş.

Ama hiçbir şeyi değiştirmezdim, özellikle de en yakın ailemiz ve arkadaşlarımız bu zamana tanıklık etmek için buradayken.

Aileden bahsetmişken, Dean en son gelen kişi olur ve Kennedy'nin gelmesinden dakikalar önce ön kapıdan içeri girer.

Takım arkadaşlarımla tamamı ona bakmak için koltuklarında dönüyor.

"Benim hatam. Uçuş r tar yaptı." Bana doğru başını salladı. "Hey, dostum."

Elimi onunkinin içine sokarak kolumu ona doluyorum ve sırtına birkaç kez vuruyorum. "Gelebildiğine sevindim, g t herif."

"Davet için teşekkürler, Dick.  zg n m geciktim."

"M kemm l zamanlama. Kenny yolda. Ailenizden haber var mı?"

Başını sallar, yüzünde umursamaz bir ifade vardır. "Hayır. Mallory'ye bir koca bulmakla o kadar meşguller ki Kennedy'nin mutluluğunu kutlayamıyorlar. Nasıl olduklarını bilirsin."

Nasıl olduklarını biliyorum, ancak ne eşim ne de ben neredeyse iki yıldır onların sa malıklarıyla uğraşmak zorunda kaldık. Annesi nadiren onunla iletişime geçmeye çalışıyor ve Kennedy de onlarla tanıştığım geceden beri bir kez bile iletişime geçmedi.

Bu da en iyisi gibi görünüyor. O insanların yaptığı tek şey Kennedy'nin değerini sorgulamasına neden olmaktı ve son iki yıldır, bunu bir daha asla sorgulamaması için elimden geleni yaptım.

Kennedy ile evlenmemizin tek nedeninin eski nişanlısının üvey kız kardeşiyle evlenmesinden dolayı kendini küçük görmesi ve incinmiş hissetmesi olması gerçekten de ironikti. Ama zaman herkesin gerçek yüzünü gösterecekti. Dean'e göre Connor ve Mallory birbirlerine güvenmedikleri için sürekli kavga ettikleri için evlenememişlerdi bile.

Sanırım aldatarak bir araya geldiğinizde böyle oluyor. Başına bir şey gelmesinden hep endişe edeceksin.

"Sonra görüşürüz," der Dean, Kennedy'nin oturacağı yere en yakın olan  n sıradaki koltuğa oturarak.

"Buradalar," diyor Kai, hâlâ uyumakta olan kızını göğsüne yaslayarak.

Monty kalabalığa dönük olarak  nde ve ortada duruyor, ben de hemen solunda, kardeşim arkamda olacak şekilde yerimi alıyorum.

Monty elini omzuma koydu. "Hazır mısınız?"

Heyecandan ayak parmaklarımla üzerinde zıplıyorum. "Evet."

"Max," diyor yanımda duran yeğenime, elini benimkinin içine sokmuş. "Hazır mısın? Annen geldiğinde ne yapacağını hatırlıyor musun?"

Mavi gözleri büyükbabasına bakarak parlıyor ve coşkuyla başını sallıyor.

Elvis odanın arkasından Monty'ye bir başparmak işareti yapıyor ve kapılar açılıyor.

Miller ilk sırada, elinde buket. Koridorun sonunda sıraya giriyor, babasına, oğluna, kocasına ve en son bana gülümsüyor.

Max ona doğru koşuyor, yol boyunca takım arkadaşlarıma beşlik çakıyor, Miller ona yüzüklerimizi verip koridordan bize doğru yönlendirmeden önce. Çocuklar onun için tezahürat yapıyor ve ben yanaklarının ne kadar kızardığına, sırtışının ne kadar geniş olduğuna bakarak ölüyorum. Bu çocuklar pek çok şeyde iyiler ama Max'in ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağlamak konusunda mükemmeller.

Geri döndüğünde yüzükleri babasına teslim eder ve Miller yürüyüşüne başlar.

Çok uzun zaman önce roller tersine dönmüştü. Ben Kai'nin sağdıciydım ve Kennedy de Miller'ın nedimesiydi. Monty o töreni de yönetmişti ve Max de bugün olduğu gibi tüm tören boyunca bizimle birlikte ön tarafta takılmıştı.

Miller'ın dikkati sürekli kardeşimin üzerinde ve karşısında durduğunda ona göz kırpmıyor.

"O kıza kafayı takmış," diye fısıldıyor sadece Monty ve benim duymam için.

"Biliyoruz," diyoruz aynı anda.

Takıntıdan bahsetmişken...

Kapı bir kez daha açılıyor ve ilk gördüğüm şey, ilk tanıştığımızda dikkatimi çeken o renk oluyor: Kennedy Rhodes Auburn.

Kapının kapanmasından çıkan hava saçlarını savurarak yüzünün etrafına dökülmesini sağlıyor ve yemin ederim saçları döküldüğünde gerçek hayattaki bir meleğe benziyor.

Elinde bir buket çiçek tutuyordu. Sarı, sanırım. En sevdiğim renk olduğu için seçilmiş. Kremsi beyaz bir elbise, vücuduna göre dikilmiş. Sonuncusunun aksine,

Bu, zemini sıyrıyor, kumaş her eğime ve kıvrıma uyum sağlıyor. Sade ve abartısız, gösterinin yıldızı olmasına izin veriyor. Kendisi gibi klasik ve zarif.

Ve o gülümseme. Bana attığı o lanet, dünyayı sarsan gülümseme. Ne kadar ayakları yere basan, ne kadar memnun bir gülümseme olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Sanki o da benim gibi buraya ait olduğumuzu biliyor.

Koridorun aşağısından, önündeki kırmızı halıdan selam veriyor.

Merhaba, geri dönüyorum. İnanamayarak başımı sallıyorum, çünkü hangi lanet dünyada bu kadar doğru yaptım ki, koridorda yürüdüğü kişi olma ayrıcalığına sahip oluyorum?

Daha derin düşünseydim, muhtemelen bu anı yaşamak için neden yeterince iyi olmadığımı dair birkaç yüz neden sayabilirdim, ama ben bencil bir adamım. Bunun yerine onunla göz teması kurup şükürlerimi sayıyorum.

Müzik değişiyor, koridorda yürüdüğü orijinal şarkıya değil, biraz daha klasik bir şarkıya. Kalabalık ayağa kalkıyor ve işte o zaman bana doğru ilk adımını atıyor. Çarpıcı ve kendinden emin, hareketlerinde hiçbir soru ya da tereddüt yok ve bunun bir görüntü olduğunu biliyorum.

Unutamayacağım bir zaman.

Özellikle de bana doğru bir adım attığında ve ayakkabısının burnu elbisesinin eteklerinden dışarı çıktığında. Ayağında topuklu ayakkabı yok, sadece benimle biraz zaman geçirmeye istekli olabilecek kadar rahat olması için çaresiz kaldığımda ona aldığım bir çift siyah spor ayakkabı var.

Kendi kendime gülmekten kendimi alamıyorum ve gözlerim o güzel, çilli yüze geri döndüğünde, o da benimle birlikte gülüyor, adımları hiç duraksamıyor.

Kahretsin, onu seviyorum.

Onunla tekrar evlenmek için sabırsızlanıyorum.

Kiralık evin arka bahçesi ailemiz ve dostlarımızla dolup taşıyor. Yemek, tatlı ve içecekler her masayı kaplıyor. Bahçenin ortasında derme çatma bir dans pisti ve Nevada gecesi gökyüzünü aydınlatan ip ışıkları var.

Düğün resepsiyonumuz tüm hızıyla devam ediyor ve tam bir patlama oldu.

Birbirimize karıştık, yemek yedik ve Kennedy benim için özel bir sürpriz olan resepsiyon kıyafetini giydi.

İlk düğünümüzdeki beyaz mini elbise, platform Vans ve kot ceket. Ama bu sefer arkasını Indy'ye diktirdi. Bayan Rhodes beyaz iplikle dikilmiş ve gözlerim oraya takılmış, dans pistinde Max'le dans edişini izliyorum.

Ellerini kızın ellerine koymuş, ayaklarını kızın ayakkabılarının üstüne dayamış, sanki gördüğü en güzel kızmış gibi ona gülümsüyor.

O konuda haksız değil.

Ailemi çok seviyorum.

"Günün adamı." Travis sandalyemin arkasında duruyor, ellerini omuzlarıma koyuyor, sonra Cody'yle birlikte iki yanıma oturuyor, üçümüz de dans pistine bakıyoruz.

"Sen imkansızı başardın. O kızın sana aşık olmasını sağladın," diyor Cody, bira şişesini benimkiyle birleştirirken. "Nasıl bir duygu?"

Uzun bir yudum alıyorum. "Muhteşem."

"Bana da aynısını yapmak için şans dile," diye ekliyor Travis. Cody ve ben bir kahkaha patlatıyoruz.

"Hayatta olmaz," diyor Cody. "Natalie asla yapmaz."

Omuz silkiyorum. "Asla bilemezsin. Olabilir."

Natalie, Kennedy'nin geçen sezon onun yerine işe aldığı yeni atletik antrenör. Trav ilk günden beri ona aşık. Sürekli reddedilen bu adama imrendiğimi söyleyemem, ama onu anlayabiliyorum.

"Onu son gördüğümde kalçalarımın sıkı olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Cody ona ters ters bakar. "Düşündüğün anlama gelmiyor. Bu sadece senin bir yakalayıcı olduğun ve tüm vücudunun alt kısmının berbat olduğu anlamına geliyor."

"Demek ki kıcıma bakıyordu."

"Tanrım, Rhodes gibi konuşuyorsun."

Bira şişemi dans pistine doğru eğiyorum. "Ve bak bu beni nereye getirdi."

Natalie spor hekimliği alanında hâlâ yeniydi ve Kennedy'nin onu işe almasının bir nedeni de buydu. Ona rehberlik etmek ve kapıdan çıkar çıkmaz olumlu bir deneyim yaşamasını sağlamak istemiş. Kadrosunda başka bir kadın olması çok hoşuna gitti ve tıpkı Kennedy'ye yaptıkları gibi, çocuklar da Natalie'ye erkek sağlık personelinden farklı davranmıyor.

Travis'in onunla flört etmek için elinden geleni yapması dışında.

Reese'in takımın başına geçmesi ve Kennedy'nin Sağlık ve Zindelik Müdürü olmasından bu yana bir değişim yaşandı. Kennedy'nin başarmak istediği şeylerin çoğu, sporda kadınlara da yer olduğunu kanıtlamaktı ve bunu başardı.

Reese diğer departmanlarda birkaç kadını işe aldı ve Kennedy tıbbi personeli eşit olarak paylaştırdı. İki erkek. İki kız.

Bu güzel bir değişiklik oldu ve bu değişimin başlangıcı olduğu için onunla gurur duyuyorum.

Yeğenimle dans ettiği şarkı solmaya başlıyor, ben de yerimden kalkıp biramı masanın üzerine bırakıyorum.

Gitmeden önce onlara "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor" diyorum.

DJ kabinine uğrayıp bir şarkı istiyorum, sonra da karımı çalmak için dans pistine doğru ilerliyorum.

Dans pistini ona doğru geçerken dikkatini çekiyorum, dudaklarında yumuşak bir gülümseme, elleri hala yeğenimin ellerini tutuyor.

"Affedersin Bug, ama karımı senden çalmam gerekiyor."

Sanki beyaz elbiseli güzel kızı ondan uzaklaştırdığım için aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

"Hayır."

Bir kahkaha ile irkildim. "Max, bugün benim düğün günüm." Göğsünü işaret ediyor. "Benim doğum günüm."

Lanet olsun. Beni orada yakaladı.

"Hey, Bug," diyor Miller, pisti geçip bize doğru gelirken.

"Doğum günün için benimle dans etmeye ne dersin?"

O hızlı bir şekilde değer biçeronun Anne önce kabul ediyorum Kennedy'nin ellerini ve

ayaklarını Miller'inkilerle değiştireceğiz.

Elimi Kennedy'nin beline doğru kaydırıp onu kendime doğru çektiğimde rahat bir nefes almış gibi hissediyorum. Dokunuşumun içinde eriyor, yanağı göğsümde dinleniyor, bir eli belime sarılmış, diğeri benimkini yana doğru tutuyor.

"Seni özledim."

Kıkırdıyor. "İki şarkı oldu." "Sence bunun bir önemi var mı?"

Bir zamanlar Kennedy özlenmenin nasıl bir duygu olduğunu sorgulamıştı ama artık merak etmesine gerek kalmayacak. Onu özlemediğim tek bir gün bile yok. Başka bir odaya gittiğinde onu özlüyorum. Benden önce işe giderse, onu özlüyorum.

Ve bunu ona her seferinde söyleyeceğimden eminim.

DJ'le göz göze geliyorum ve Kennedy'nin ilk kez koridorda yürüdüğü şarkı çalmadan hemen önce başımla onaylıyorum.

Mariah Carey'nin "Obsessed" şarkısı hoparlörleri ele geçirir ve Kennedy'nin başı anında kahkahalarla geriye düşer.

"Yapmadın."

"Tabii ki söyledim. Bunu hâlâ düğün şarkımız olarak sayıyorum."

Etrafımızdaki konuklar benim yürüyüş şarkım olarak bildikleri şarkıyı alkışlıyorlar. İki sezondur değiştirmedim ve gelecekte de değiştirmeyi planlamıyorum.

"O gece bunu seçtiğine hâlâ inanamıyorum."

Omuz silkiyor, dudaklarında tatlı ve bilmiş bir gülümseme. "Yanıldım mı?"

"Azıcık bile değil. Ne o zaman ne de şimdi."

Elim kışının kıvrımından aşağı kayıyor ve dokunuşumdan ürktüğü bir zaman olduğunu düşünmek garip. Ya da arkadaşlarına sarılmadığı ya da elimi tutma ihtimalinden rahatsız olduğu zamanlar.

Artık Kennedy de en az benim kadar fiziksel teması başlatıyor; bu ister işte hızlı bir öpücük olsun, ister yan yana yürürken elimi tutmak olsun. Ve bir tane bile

Miller, Indy ya da Stevie'yi gördüğünde onlara sarılmadığı gün yok.

"Mutlu musun?" diye soruyor bana bakarak.

"Sormana gerek var mı?"

"Hayır." Gülümsemesi yumuşak. "Sen giy. Tıpkı her zaman yaptığın gibi."

"Sen de öyle Ken. Mutluluğun son iki yıldır giydiğin kadar parladığını hiç görmemiştim."

"Sanırım bunun nedeni çok uzun zamandır tam tersi olmam, biliyor musun? Bizden önce."

Eğilip onu öpüyorum, düğün günümüzde dudaklarımı karımın dudaklarına bastırıyorum, bir zamanlar koridorda yürüdüğü şarkıyla dans ediyorum, ilk "evet" dediği kıyafeti giyiyorum.

"Sana söylemiştim."

"Kapa çeneni," diye gülüyor.

"Biliyordum ama! Her zaman biliyordum."

"Sinir bozucusun." Beni tekrar öpüyor. "Ama ikimiz için de yeterince ısrarcı olmana sevindim."

İlk "evet" dediğimizden bu yana geçen iki yılda aramızda değişen pek bir şey olmadı. Birbirimize daha çok aşık olduk. Birlikte yaşamaya başladık ve kısa süre önce kardeşime ve Miller'a yakın bir ev satın aldık. Çıktık ve Kennedy'nin yaşamadığı ilkleri yaşamaya devam ettik.

Annemin kazasına verdiğim travma tepkisiyle başa çıkmak, düşüncelerimi kontrol etmeyi öğrenmek ve beni sakinleştirmesi için Kennedy'ye güvenmemek için iki ayda bir terapiye başladım. Artık bir fırtına koptuğunda hemen telefonuma sarılıp en yakınlarımı aramak yerine öğrendiğim adımları atmam için zihnimin rasyonel kısmını buluyorum.

Şarkının tamamı boyunca kalıp dans ediyoruz, tam olarak buna uygun olmayan bir melodiyle yavaşça dans ediyoruz. Ama ip ışıklarının altında yavaşça sallanırken ikimizin de umurunda değil.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor bana şarkı biterken. Onun bu sözleri söylemesini asla unutamayacağım.

"Seni seviyorum, bebeğim." Bara doğru başımı salladım.

"Benimle bir kutlama shot'ı içmek ister misin?"

Gülüyor, gözleri bir gülümsemeyle kırışıyor. "Tekila?" "Tabii ki."

Onun eli benim elimde, resepsiyonumuzun köşesine kurulmuş derme çatma barı buluyoruz.

"Tebrikler, ikinize de. Size ne ikram edebilirim?" diye sorar barmen.

"İki shot tekila, lütfen."

Berrak likörü döküyor, shot bardağının üzerine bir dilim misket limonu koyuyor.

Kennedy bir alkışla bana doğru tutuyor. "Kaza bile olsa ilk seferinde doğru yapmaya."

Onun bardağını kendiminkiyle birleştiriyorum.

"Sonsuza dek." "Sonsuza dek."

Eğilip onu öpüyorum, sonra ikimiz de içkilerimizi geri atıyoruz.

Zanders, Stevie, Ryan, Indy, Kai, Miller ve Rio dans pistinin hemen dışındaki bir masanın etrafında oturuyorlar. Onlara katılıyoruz, son boş koltuğa oturuyoruz ve Kennedy'yi kucağıma çekiyorum.

"Tebrikler, ikinize de." Indy öne doğru oturmuş, dirseklerini masaya dayamış ve çenesini ellerinin arasına almış, romantik bir kız gibi bize bakıyor.

"Teşekkürler Ind," diyor Kennedy kolunu boynuma dolayarak. "Gelebilmenize ve ilkini yeniden yaratmamıza yardımcı olmanıza çok sevindik."

Zanders aramıza bakıyor. "Bunu kaçırmazdım."

"Bilmek zorundayım," diyor Ryan. "Elvis taklitçisi ilk seferinde de orada mıydı?"

Kennedy ve ben aynı anda "Sana söyleyemem," diye cevap veriyoruz.

"Çocuklar. Şunlara bakın." Stevie yanımızdaki dans pistine doğru başını sallıyor.

Tüm dikkatimiz tamamen boş olan dans pistinde, oluşturdukları bir çemberde birlikte dans eden dört küçük çocukta toplanıyor. Max en büyükleri ve en koordineli olanı.

bir elinde Taylor Zanders'ın, diğesinde Iverson Shay'in elini tutuyor. Iverson diğer tarafta kız kardeşi Navy'nin elini tutuyor ve o da kuzeniyle bağlantı kurmuş durumda.

Küçük takım elbiseleri ve süslü elbiseleriyle çok şirinler.

Kai göğsünde uyuyan Emmy'ye, "Bir gün sen de öyle olacaksın bebeğim," diyor.

Miller başını Miller'ın omzuna koymuş, parmaklarıyla saçlarının uçlarıyla oynarken Max'i arkadaşlarıyla birlikte izliyor.

"Sevimli minik insanlar, anladık," diyor Rio. "Ama bunu bir saniyeliğine benimle ilgili yapalım."

Düğün resepsiyonumuz sona ermeye başlarken Kennedy'nin kucağıma oturup başını omzuma yaslayarak göğsüme doğru attığı sessiz kahkahayı hissedebiliyorum.

"Cidden, benim sıram ne zaman? Şu halinize bakın." Rio masanın etrafını işaret ediyor. "Hepiniz karışmışsınız ve ben buradayım, yirmi yedi yaşındayım ve hâlâ bakıyorum."

"Beşte dört," diye ekliyor Kai. "Bir tane kaldı. Yakında olacak, Rio."

"Onlarla tanışmak için beni bu kadar beklettiklerine göre harika olsalar iyi olur."

"Ya zaten tanıştığın biriye ve hiçbir fikrin yoksa?" Ryan soruyor.

"Hayır," diye onu başından savdı Rio. "Tanıdığım ve uzaktan ilgilenebileceğim tek bir kişi bile düşünemiyorum."

Zanders başını sallar. "Tanıdığım en seçici ve aynı zamanda en susamış adamsın. Bu çok garip bir kombinasyon. Bekâr olmana şaşmamalı."

"Bu yıl o yıl. Gerçekleşiyor. Cody ve Travis'in kendi yollarında kalmaları ve bekar olmaları gerekiyor çünkü yemin ederim bir düğüne daha sevgilim olmadan katılmak zorunda kalırsam ..." Rio başını sallıyor. "O zaman ben de gelmem."

"Vay canına," diye gülüyor Indy. "Çok tehditkâr."

"Hepiniz kendinizi tehdit altında hissetmelisiniz. Ben etrafta olmasam hepiniz çok sıkılırdınız."

Konuşma devam ediyor ama ben dinlemiyorum. Şu anda kucağımda kıvrılmış olan kumral saçlı kıza odaklanmış durumdayım.

Dudaklarımı kulağının altındaki deriye bastırıyorum ve bana karşı titrediğini hissediyorum.

Gözlerim Kai'ninkilerle buluşmadan önce ona daha sıkı sarılıyorum. Bir eliyle kızını tutuyor, diğer eliyle Miller'ın kalçasına yaslanmış bir bira tutuyor. Birasını masanın üzerinden bana doğru kaldırıyor.

Başımı sallıyorum, ikimiz de hayatlarımızın ne kadar kutsanmış olduğunu kabul eden sessiz bir konuşma yapıyoruz. Bir zamanlar sadece ikimizdik, şimdi ise bazıları kan bağı olan, bazıları olmayan kocaman bir aile olduk.

Benim için en önemlisi kucağımdaki, annemin yüzüğünü takan.

Başımı onunkine yaslayarak fısıldıyorum: "Benimle evlendiğin için teşekkürler Kenny."

Bu, son iki yıldır dile getirmekten çekinmediğim ortak bir ifade oldu.

Dönüp bana bakıyor, sıcak kahverengi gözleri yüzümde geziniyor ve parmak ucunu gözümün yanındaki doğum lekesinin üzerinde gezdiriyor. "Peki hangi zamandan bahsediyorsun?"

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "İkisi de."

SON

Teşekkür

İlk ve en büyük teşekkür siz okuyucularıma. Okumak, incelemek ve bu kurgusal dünyaya olan sevginizi paylaşmak için zaman ayırmasaydınız, bugün bulunduğum yerde olamazdım, hayatımı bu hikayeleri anlatarak geçiremezdim. Bu yüzden, sevdiğim şeyi yapmam için bana alan sağladığınız için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Hepsi sizin sonsuz desteğiniz sayesinde.

Hepiniz için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

Allyson- Sanırım bu işin en sevdiğim yanı seninle birlikte yapmak. Sen sadece en iyi arkadaşlarımdan biri değilsin, aynı zamanda olay örgüsü ve hikayeler konusunda yardıma ihtiyaç duyduğumda çok iyi bir danışma kurulusun. Arkadaşlığın ve bir kitabın sonunu düzeltmem için bir saatlik sesli notları dinleme ya da yazdığım her şeyin gerçek bir çöp olduğuna ikna olduğum gecelerde dramatik davrandığımda bana söyleme istekliliğin için çok minnettarım. Bir sonraki bölümün bizim için nasıl olacağını sabırsızlıkla bekliyorum. Seni seviyorum!

Sierra, senin için çok minnettarım! Kapasitemin yetmediği alanlarda bana çok yardımcı oluyorsun. Tüm yardımların ve alfa okuma ekibine harika bir katkı olduğun için teşekkür ederim!

Megan-kitap üçü bir arada! Alfa okuma konusundaki yardımlarınız için her zamanki gibi çok teşekkür ederim. Isaiah, benim golden retriever oğlum, tamamen senin. Onu hak ediyorsun.

Erica-kitap dördü bir arada! Sadece editörüm değil, aynı zamanda arkadaşım olarak da yanımda olduğun için çok minnettarım. Bu konuda bana gösterdiğin sabır için teşekkür ederim.

Jess-harika temsilcim olduğun için teşekkür ederim! Tüm sıkı çalışmalarınız için size ve SDLA'daki herkese minnettarım.

benim için koydun.

SJ-yazar kankam. Sürekli gece yarısı koşuşturma seanslarımız ve olay örgüsü sohbetlerimiz olmasaydı bu kitabın ortaya çıkacağından emin değilim. Yazmaya zaman bulmanın zor olduğu bu kitapta benim için gerçekten ezber bozan bir şey oldu. Ayrıca senin en büyük hayranın gibiyim, o da var.

Samantha, benim harika asistanım! Benim yapamadığım şeyleri üstlendiğin için çok teşekkür ederim. Sana çok minnettarım!

Marc, başka bir kitap. Başka bir çalma listesi. Kazara bunu bir banger yapmanın şerefine.

Rüzgarlı Şehir'e bir gezimiz daha var. Sırada Rio var.
Rüzgârlı Şehir Serisi beşinci kitap için bizi izlemeye
devam edin!

O zamana kadar serinin diğer tüm kitaplarını
okuduğunuzdan emin olun.

Stevie ve Zanders'ın hikayesini anlatan 1. kitaptan başlayarak Rüzgarlı Şehir Serisi'ndeki diğer tüm kitapları okuduğunuzdan emin olun...

Bir atlet ve hostes düşman-aşık romantizmi

Mile High'ı şimdi satın alın

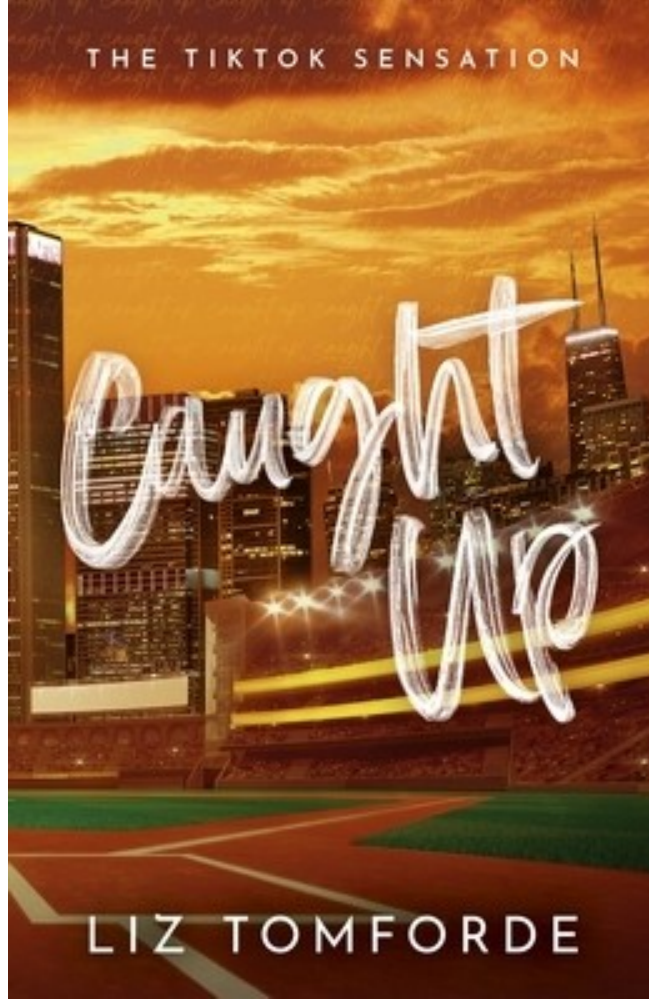
Ve 2. kitap, Ryan ve Indy'nin hikayesi.

Zoraki bir yakınlık, sahte flört, en iyi arkadaşın kardeşi romantizmi

[The Right Move'u şimdi satın alın](#)

Ve 3. kitap, Kai ve Miller'ın hikayesi.

Birbirine düşman aşıklar, zorunlu yakınlık, bekar baba ve bebek bakıcısı...

[Caught Up'ı şimdi satın alın](#)

BookDrop

Bir sonraki okuma için hazır mısınız?

BookDrop'a katılın ve en iyi e-kitap tekliflerini alın, sadece sınırlı bir süre için, seveceğiniz yazarlarla doğrudan gelen kutunuza. Uzman yayıncılardan oluşan ekibimiz tarafından size özel olarak hazırlanan yeni favorileri ve birçok türde özenle seçilmiş harika teklifleri keşfedin.
Canınız ne isterse istesin, sizi teminat altına aldık.

[Bugün bookdropdeals.com](https://bookdropdeals.com)

[adresinden katılın](#) veya bizi sosyal

medyada takip edin:

[/Bookdropdeals](https://www.facebook.com/Bookdropdeals)

[@Bookdropdeals](https://twitter.com/Bookdropdeals)